

РОБЪРТ СИЛВЪРБЪРГ ВАЛЪНТАЙН ПОНТИФЕКС

Част 3 от „Маджипур“

Превод от английски: Роза Григорова, 1997

chitanka.info

*На Карън, Сандра, Катарин, Джери, Каръл, Елън,
Дайън, Хилари, Даяна — закриляща крепост в един буреносен
сезон*

ЕДНО

КНИГА НА КОРОНАЛА

Живея в страх, че цялата вселена ще се пръсне на хиляди парчета сред всеобща разруха и ще се върне безформеният хаос, който ще победи боговете и хората, а скитащите в небесата планети ще погълнат земята и морето.

... От всички поколения тъкмо на нас се падна горчивата участ да бъдем смазани от падащите отломки на разбитото небе.

Сенека
„Тиест“

Валънтайн се олюля, подпря се на масата и насмалко не разля чашата си.

„Странно е, че се чувствам толкова замаян, помисли си той. Прекалих с виното, а и задухът, гравитацията“...

— Вдигнете тост, ваша светлост — измърмори Делиамбър. — За понтифекса, после за приближените му...

— Да. Да, знам.

Валънтайн се заозърта като притиснат до стената стийтмой, заварден от копията на ловци.

— Приятели... — започна той.

— За понтифекс Тиеверас! — изсъска Делиамбър.

Приятели. Да. Най-скъпите бяха тук, в тази зала. Липсваха само Елидат и Карабела: с нея ще се срещнат на запад от Лабиринта, а Елидат управлява в замъка Връхни. Но ето ги Слийт, Делиамбър, Тунигорн, Шанамир, Лизамон и Ерманар, Тизана, скандарът Залзан Кавол, хджортът Азенарт — опората на неговия живот и власт...

— Нека отново вдигнем чаши, приятели — каза той. — Всички знаете, че не ми бе отредено от Божествения да се наслажда на безметежно царуване. Знаете за изпитанията и предизвикателствата, за тежките, все още нерешени проблеми.

— Не тази реч е нужна — прозвуча зад гърба му.

— Негово величество понтифекса! За него трябва да вдигнете наздравица — отново изсъска Делиамбър.

Валънтайн не обърна внимание на подмятанията. Думите започнаха да се леят неудържимо сякаш помимо волята му.

— Успях да понеса тегобите с известно достойнство единствено благодарение на безценната ви подкрепа, с каквато малцина биха могли да се похвалят — продължи той. — Разчитам на вас, скъпи приятели, за да решим най-после проблемите на Маджипур и да навлезем в жадуваната от всички ни ера на истинското, желано от всички приятелство. И така, преди да потеглим утре с радост и нетърпение из нашето царство на голямата обиколка, вдигам този

последен тост за вас, приятели мои, за вашата грижа и всеотдайност през ...

— Видът му е странен — измърмори Ерманар. — Да не е болен?

Болката бе нетърпима. И това ужасно, монотонно бръмчене... Дъхът на Валънтайн стана горещ като пламък. Усети как хлътва в нощта — нощ толкова гродна, че заличи всяка светлина и помете душата му като прилив от черна кръв. Изпусна чашата си, която се счупи, и сякаш целият свят се пръсна, разхвърча на хиляди отломки, които лудешката се затъркаляха из всички краища на вселената. Замайването бе непреодолимо. И тъмата — тази непрегледна нощ, този пълен мрак...

— Ваша светлост! — изрева някой. Дали не беше Хисун?

— Той има послание! — кресна друг.

— Послание? Но той е буден!

— Милорд! Милорд! Милорд!

Валънтайн сведе поглед. Всичко беше черно, една нощ като блато се надигаше от пода. Чернилката сякаш го зовеше. Ела, изрече тих глас, тук е твоят път, тук е съдбата ти: нощ, тъма, гибел. Предай се, предай се, лорд Валънтайн, ти, който бе коронал, но никога не ще станеш понтифекс. Предай се! И Валънтайн се предаде, защото не му оставаше друго в този миг на объркване и духовно оцепенение. Взря се в набъбващото черно блато и се остави да падне вътре. Безропотно, неразбиращо, той се гмурна във всепоглъщащата тъмнина.

Помисли си, че е мъртъв. Реши, че се намира в прегръдките на черната река, която го връща към Извора, и скоро ще му се наложи да излезе на брега и да намери пътя, който води към Моста на сбогуването — за да премине в отвъдното, където всеки живот има своето начало и край.

Странен покой проникна в душата му и завладян от смайваща лекота и доволство, той изпита необоримото усещане, че цялата вселена се е сляла в благословена хармония. Имаше чувството, че е полегнал в люлка сред топли завивки и най-после се е освободил от бремето на царуването. Колко е хубаво само! Да лежиш в мир сред подминаващите те разбушувани потоци... Нима това е смъртта? Ако е така, смъртта е радост!

— Лъжеш се, милорд. Смъртта е край на всяка радост.

— Кой ми говори тук?

— Познаваш ме, милорд.

— Делиамбър? И ти ли си мъртъв? Ах, какво безопасно убежище е смъртта, стари друже!

— Ти си в безопасност, да. Но не и мъртъв.

— Прилича ми доста на смърт.

— Нима имаш чак толкова голям опит със смъртта, милорд, че да говориш за нея така убедено?

— А какво е това, ако не смърт?

— Просто магия — каза Делиамбър.

— Една от твоите ли, магьоснико?

— Не, не е моя. Но аз мога да те изтръгна от нея, ако ми позволиш. Ела, събуди се. Събуди се!

— Не, Делиамбър. Остави ме.

— Налага се, милорд.

— Налага се! — с горчивина произнесе Валънтайн. — Все нещо се налага! Никога ли няма да си отдъхна? Нека остана тук. Толкова е спокойно... Не понасям размириците, Делиамбър.

— Хайде, милорд.

— Сега ще ми кажеш, че е мой дълг да се събудя.

— Няма нужда да ти казвам нещо, което ти е добре известно.

Ела.

Валънтайн отвори очи и осъзна, че плува във въздуха, отпусна в прегръдките на Лизамон Хълтин. Амазонката го носеше сякаш той беше кукла, сгушила се на необятната ѝ гръд. Нищо чудно, че си беше представил как плува из черната река! Видя до себе си Аутифон Делиамбър, кацнал на лявото рамо на Лизамон. Схвана, че го е свестила магията на вруна — три от четирите пипала на дребоська го докосваха по челото, бузата и гърдите.

Почувства се безкрайно глупаво.

— Вече можеш да ме оставиш долу — каза той на Лизамон.

— Много си слаб, ваша светлост — избоботи гигантката.

— Не чак толкова. Пусни ме.

Лизамон го свали на земята така предпазливо, сякаш Валънтайн бе на деветстотин години. Внезапно зашеметен, сякаш от връхлитаща вълна, той залитна и протегна ръце, за да се опре на жената-грамада, която покровителствено се суетеше наоколо. Зъбите му тракаха, а одеждите, залепнали за мократа му лепкава плът, тежаха като

мраморен саван. Боеше се, че ако само за миг затвори очи, пак ще го погълне блатото на мрака. Със сетни усилия се посъвзе — не биваше да го виждат зашеметен и слаб, въпреки бушуващите в мозъка му ирационални вихри.

След малко се поуспокои и намери сили да се огледа. Вече бяха извън голямата зала, в някакъв ярко осветен коридор, по чиито стени се мъдреха плетеници и релефи от безчет емблеми на понтифекса — тези разфокусиращи погледа символи на Лабиринта, които се повтаряха пак и пак. Съпровождаше го уплашена, обзета от тревога тълпа: неговите придворни Тунигорн, Слийт, Хисун и Шанамир, и някои от приближените на понтифекса — Хорнкаст, старият Дилифон и още неколцина с жълти маски.

— Къде съм? — попита Валънтайн.

— След малко ще бъдете в покоите си, ваша светлост — каза Слийт.

— Дълго ли бях в несвяст?

— Само две-три минути. Залитнахте, когато подзехте речта. Ала Хисун успя да ви подкрепи, заедно с Лизамон.

— От виното е — каза Валънтайн. — Май прекалих...

— Сега сте напълно трезвен — отбеляза Делиамбър. — А оттогава са минали само няколко минути.

— Остави ме да си мисля, че е заради виното — каза Валънтайн.

— Още малко поне. — Коридорът зави наляво и той зърна голяма резбована врата със златни инкрустации на звездната емблема, върху която бе гравирани личният му монограм.

— Тизана къде е? — попита той.

— Тук съм, милорд — обади се от някъде съногадателката.

— Добре. Искam и ти да дойдеш с мен. А също Делиамбър и Слийт. И никой друг. Ясно ли е?

— Може ли и аз да ви придружа? — попита един мършав мъж с тънки устни и странен пепеляв цвят на кожата от свитата на Тиеверас — Валънтайн разпозна в него Сепултроув, личният лекар на понтифекса, и поклати глава.

— Признателен съм ти за грижата, но смятам, че не се нуждая от услугите ти.

— Един толкова внезапен пристъп, милорд... Необходимо е да се постави диагноза.

— Прав е — спокойно отбеляза Тунигорн.

— По-късно, драги ми Сепултроув — каза Валънтайн, като сви рамене. — Първо нека поговоря със съветниците си. А после и ти заповядай. Хайде елате — Тизана, Делиамбър...

Той събра сетни сили, за да изимитира царско достолепие и влезе в покоите си, като изпита огромно облекчение когато тежката врата се затръшна пред суетливата навалица в коридора. Въздъхна и се отпусна върху разкошния диван с тапицерия от брокат.

— Ваша светлост? — меко промълви Слийт.

— Почакай малко.

Валънтайн разтърка очите си и пулсиращите слепоочия. Скъпо плащаше за преструвките в коридора, че тутакси се е съвзел от случилото се в банкетната зала. Но лека-полека си възвръщаше истинската сила. Погледна към съногадателката. От тази старица с налято тяло лъхаше успокоение, което изглеждаше пълно.

— Ела, седни до мен, Тизана — каза Валънтайн.

Тя се настани до него и плъзна ръка по раменете му. Да, помисли си той. О, да, добре! В застиналата му душа отново нахлу топлина и мракът се отдръпна. Усети как у него се надига мощна вълна на обич — жизнена, надеждна и мъдра, Тизана първа го бе нарекла открито лорд в дните на неговото заточение, когато той предпочиташе да бъде Валънтайн жонгльора. Колко пъти в годините на възстановеното му владичество тя бе пила заедно с него упойващото вино на съногадателите и го беше прегръщала, за да измъкне от него тайните на бурните му нощни видения! Колко пъти бе облекчавала бремето на властта!

— Уплаши ме с това падане, лорд Валънтайн, а знаеш, че не съм от страхливите. Казваш, че е от виното, така ли?

— Така казах навън.

— Но според мен не това е причината.

— Не е. Според Делиамбър е магия.

— Но чия? — попита Тизана.

— А ти какво ще кажеш? — попита Валънтайн вруна.

Делиамбър излъчваше напрежение, почти несвойствено на това малко създание — пипалата му се гърчеха и сплитаха, в големите му жълти очи имаше странен блясък.

— Не намирам отговор — рече накрая Делиамбър. — Просто както не всички сънища са послания, така и не всички магии са правени от някого, може би.

— Някои магии се забъркват сами, така ли? — попита Валънтайн.

— Не съвсем. Ала има магии, дето възникват спонтанно — отвътре, милорд. Те са вътре в човека, породени от празнотите на душата.

— Какво говориш? Нима съм се омагьосал сам, Делиамбър?

— Сънищата и магиите са едно и също, лорд Валънтайн — кротко каза Тизана. — Някои предсказания стават известни чрез теб самия. Знаменията стават видими. Бурите се сбират и това са ранни предизвестия.

— Толкова бързо ли го видя? Точно преди пиршеството имах объркан сън и повече от сигурно е, че той беше изпълен с буреносни предзнаменования, поличби и предизвестия. Но освен ако не съм бълнувал, още нищо не съм ти споменава за него, нали?

— Мисля, че си сънувал хаоса, милорд.

Валънтайн се втренчи смаяно в нея.

— Как успя да го проумееш?

— Защото хаосът все трябва да дойде — рече Тизана и сви рамене. — Ние всички го признаваме. Светът е недоизкусурен и недовършеното плаче за довършване.

— Имаш предвид променящите се — измърмори Валънтайн.

— Не бих си позволила да те съветвам по държавни дела...

— Спести ми заобикалките. Не очаквам от съветниците си куртоазия, а съвети.

— Моето царство е само това на сънищата — отвърна Тизана.

— Сънувах заснежен замък Врѳхни и земетръс, който разцепи света.

— Да ти разтълкувам ли този сън, милорд?

— как ще го разтълкуваш, като още не сме пили упойващо вино?

— Точно сега тълкуването не е добро хрумване — твърдо каза Делиамбър. — Короналът е имал достатъчно видения през нощта и не това е моментът да му се поднася подобна напитка. Спокойно може да се изчака до...

— Няма нужда от вино за този сън — рече Тизана. — И дете може да го изтълкува. Земеръс? Всесветска разруха? Е, това означава да се готвиш за трудни времена, милорд.

— Какво говориш?

Този път се обади Слийт.

— Това са предзнаменования за война, милорд.

Валънтайн светкавично се извърна и впи очи в дребния мъж.

— Война? — извика той. — Война?! Отново ли се налага да водя битки? След осем хилядолетия аз бях първият коронал, който предвожда армията в битка. Нима ще се наложи да го сторя пак?

— Разбира се, вие сте наясно, милорд, че войната за възстановяване беше само първата схватка от същинското единоборство, подготвяно с векове — каза Слийт. — Война, за която вероятно знаете, че е неминовна.

— Няма войни, които да не могат да бъдат избегнати — отвърна Валънтайн.

— Така ли смятате, милорд?

Короналът се намръщи и мрачно изгледа Слийт, но нищо не отвърна. До същия извод вече бе стигнал и той, без тяхна помощ, ала не искаше точно това да чуе, но след като това вече се беше случило, изпита страшен смут. Стана и се заразхожда из стаята. В далечния ѝ край имаше огромна, зловеща скулптура — грандиозна конструкция от извити кости на морски дракони, наподобяваща обърнати нагоре чепати длани или може би озъбена демонска уста. Валънтайн постоя замислено пред нея и погали една от лъскавите кости. Недовършеното — така бе казала Тизана. Да, да. Променящите се. Метаморфите, пиуриварите — както искаш ги наречи, но това са истинските жители на Маджипур, същите, от които звездните заселници са откраднали преди четиринайсет хилядолетия този чудесен свят. „Осем години, помисли си Валънтайн. Осем години се борих да проумея от какво се нуждаят те. И все още нищо не знам за тях.“

Извърна се към останалите и каза:

— Когато започвах речта си, мислех за думите, изречени от Хорнкаст, че короналът е светът, а светът е короналът. И внезапно аз се превърнах в Маджипур. През душата ми премина всичко, което ставаше навред из света.

— И преди си изживявал същото — рече Тизана. — В изтълкуваните от мен съновидения. Това, в което видя как от пръстта изникват дваисет милиарда златни нишки, а ти ги държиш до една в десницата си. И съня, в който разпери ръце, прегърна света и...

— Тогава беше друго — каза Валънтайн. — Сега светът се разпадна.

— Как така?

— В буквалния смисъл на думата. Пръсна се. И остана само море от тъма, в което паднах...

— Хорнкаст е прав — промълви Тизана. — Ти си светът, милорд. Тъмните знания намират път към теб, прииждат по въздуха от целия свят наоколо. Това е послание, и то не от Господарката, нито от Краля на сънищата, а от целия свят.

Валънтайн въпросително погледна вруна.

— А ти какво ще кажеш, Делиамбър?

— От половин век познавам Тизана и май досега не съм чувал тя да е казала нещо глупаво.

— Означава ли това, че ще има война?

— Мисля, че войната вече е започнала — отвърна Делиамбър.

Хисун нямаше скоро да си прости, че е закъснял за пиршеството. Първото, откакто бе приет в свитата на лорд Валънтайн, и той да не дойде навреме! Непростимо.

Донякъде вината бе и на сестра му Айлимур, която все се навърташе около него, докато той се гласеше за тържеството, и все намираше кусури на туниката му, на лъснатите му до блясък ботуши и на какво ли не още. Изглежда това се дължеше на факта, че Айлимур бе в трудната за девойките възраст — наскоро бе навършила петнайсет — и проявяваше неимоверна властност, своеволие и придиричливост. И в стремежа си към съвършенство Айлимур стана причина той да закъснее за събитието, като изля цялата си загриженост за безупречния му вид на брат си в двайсетминутно търсене на точните милиметри за малкия звезден еполет върху лявото рамо на брат си.

И когато най-после грабна старото си огледалце, тук там петнисто и проядено от ръжда, и го подаде на Хисун, неясното, изкривено отражение му се стори твърде непривично с целия този карнавален блясък и показно великолепие. Видът му беше театрален, неестествен, някак неистински. И осъзна, че благодарение на тези дрехи в душата му се просмуква новото усещане за власт и достойнство. Колко странно, че една кратка проба при шивача на Площада на маските може вмиг да преобрази облика — няма го вече Хисун, дрипавото хлапе от улицата, няма го неуверения в себе си млад сановник. Сега е Хисун контето, натруфения паун, гордия придворен на короната.

И Хисун неточния. Но ако се позабърза, може и да стигне навреме в голямата зала на понтифекса.

Ала точно тогава се върна от работа майка му Елсином и това бе поредното малко забавяне. Крехката тъмнокоса жена, пребледняла и уморена, влезе в стаята и го загледа с благоговение и възхита, сякаш някой бе пуснал бляскава комета да обикаля из нейното неприветливо жилище. Очите ѝ блестяха, а лицето ѝ сияеше както никога досега.

— Колко си хубав, Хисун! Великолепен си!

Той самодоволно се ухили и се завъртя, за да покаже колко е разкошна премяната му.

— Не е ли странно? Приличам на рицар, току-що слязъл от замъка Врѣхни!

— Приличаш на принц! Не, на коронал!

— А, да, лорд Хисун. Е, липсват ми хермелиновото наметало, греещия на гърдите звезден знак и още някоя-друга дреболия. Но засега и това не е зле, нали, майко?

И двамата избухнаха в смях. Тя забрави за умората си и изтанцува с него кратък танц.

— Става късно! Трябваше да тръгваш — угрижено каза тя, след като го пусна от прегръдките си.

— Вярно е — съгласи се Хисун и тръгна към вратата. — Не е ли странно, майко? Аз да седя на една маса с коронала, да живея в Замъка и...

— Странно е, наистина — тихо промълви Елсином.

Последва церемонията на изпращането: Елсином, Айлимур и другата му сестра, малката Мараун, се наредиха до вратата, а Хисун ги целуна една по една. Подаваше им ръка, наместо да ги прегръща, за да опази непокътнат ансамбъла на одеждите си. А те го гледаха с благоговение, сакаш бе богоподобно същество или най-малкото коронал. Сякаш никога не е бил част от това семейство, а е слязъл от небесата, за да озари за малко тези мрачни стаи. И понякога той наистина имаше чувството, че не е прекарал първите си осемнадесет години в тези опърпани кутийки от първия кръг на Лабиринта, а винаги е бил рицар и посветен от Замъка и често се е отбивал в двора, където е познал всички негови радости и съблазни.

„Безумие, лудост. Никога не забравяй кой си и от къде си тръгнал“, каза си Хисун.

Но по време на слизането по безкрайната спирала на стълбата към улицата беше трудно да не мисли за корената промяна в живота на семейството. Някога двамата с майка му припечелваха за насъщния из улиците на Лабиринта: тя просеше крони за гладните си дечурлига от минаващите аристократи, а той припикаше след любознателните посетители и обещавахе за половин роял да им покаже чудесата на подземния град. А сега той беше младо протеже на коронала, а тя

разнасяше вино в закусвалнята на Двора на глобусите. И всичко това бе постигнато с късмет, невероятен, луд шанс.

Всъщност дали беше късмет? В ония толкова далечни времена, когато десетгодишен бе предложил услугите си на гид на онзи висок светлокос мъж, наистина му провървя, че бе срещнал не кой да е, а самия детрониран коронал, дошъл в Лабиринта, за да спечели подкрепата на понтифекса и да си върне властта.

Но само по себе си това не означаваше нищо. Хисун често се питаше защо короналът го беше запомнил и го бе издирил след възстановяването, за да го прати в Къщата на летописите, а сетне да го направи свой приближен. Може би се беше впечатлил от дързостта на Хисун? Или от неговите сарказми, студените, небрежни маниери, от това, че не благоговее пред коронали и понтифекси, че още от десетгодишен умее да се погрижи за себе си? Онези рицари от Връхни до един са толкова любезни, с такива изтънчени маниери, че по сравнение с тях хлапето му се е видяло по-чудато и от гхайрог. Но Лабиринтът е пълен с нахакани малчугани, като всеки от тях би могъл да дръпне короната за ръкава... „Не, това си беше чист късмет!“, каза си Хисун.

И най-сетне се озова на малкото площадче под техния коптор. Отпред се виеха тесните криволичещи улички на Гуаделум Корт, а нагоре стърчаха хилядолетните, килнати на една страна съборетини, образувачи демаркационната линия на света на Хисун, озарен от белите зъркели на ослепителните лампи, които само дето не съскаха от електрическата си мощ. Този кръг от Лабиринта вечно се къпеше в тая жестока светлина, толкова по-различна от мекото сияние на златисто-зеленото слънце, чиито лъчи никога не достигаха до този град. От олющената сива мазилка на вехтите съборетини се стелеше ужасна умора и изчерпаност. Хисун сякаш за пръв път забелязваше колко е неприветно и занемарено тук.

На площада бе оживено. Малцина от Гуаделум Корт държаха да прекарват вечерите си окошарени в безцветните си малки жилища, ето защо се тълпяха в странен въртоп на това импровизирано стъргало. И докато нагласеният като принц Хисун си пробиваше път през навалищата, имаше чувството, че тук са се сбрали всичките му познати и го зяпат кръвнишки, присмехулно и намръщено. Видя своя връстник Ванимун, с когото едно време бяха като братя, и малката му сестра,

стройна, с бадемови очи, която вече не беше толкова малка. И Хелаун с неговите трима тромави братя, и Никилон, и дребничкия Гиснет, и вруна с очи като маниста, дето продаваше захаросани корени от гхумба, и Конфалюм джебчията, и старите сестри гхайроги, които всичко живо тук — но не и Хисун — смяташе за променящи се. И кого ли не още... И в очите на всички се четеше един и същи мълчалив въпрос: „Защо се надуваш толкова, Хисун, защо си се издокарал като големец? Какви са тая пищност и великолепие?“

Той вървеше през площада и с отчаяние си мислеше, че пиршеството започва всеки момент, а на него тепърва му предстои да извърви огромно разстояние. А и всичките му познати се бяха изтъпанили на пътя му и го зяпаха.

— Къде си тръгнал, Хисун? На маскен бал? — пръв нададе вик Ванимун.

— Отива на острова, да прави вятър на Господарката!

— Не, на лов за морски дракони с понтифекса!

— Оставете ме на мира — кротко помоли Хисун, защото те вече напиреха да завардят пътя му.

— На мира го оставете! На мира! — в един глас подигравателно извикаха те, но не се поместиха.

— Откъде имаш тия скъпи парцали? — попита Гиснет.

— Наел ги е — каза Хелаун.

— Сиреч ги е откраднал — вметна един от тримата му братя.

— Намерил е някой пиян рицар в една от алеите и го е съблякъл!

— Махнете се от пътя ми — каза Хисун, като едва сдържаше гнева си. — Имам важна работа.

— Важна работа! Важна работа!

— Отива при понтифекса!

— Понтифексът ще го прави херцог!

— Херцог Хисун! Принц Хисун!

— Защо не и лорд?

— Лорд Хисун, лорд Хисун!

Гласовете им вече грозно грачеха. И около дузина го обкръжиха като лешояди, защото явно ги гризеше негодувание и завист. Пищната премяна, всички тия финтифлюшки — вериги, еполети — всичко това им дойде твърде много, беше арогантно изтъкване на бездната, зейнала помежду им. Още миг — и сбогом на робата, на веригата и всичко

останало. Хисун усети как го обзема паника. Опитите да вразумява тълпата си бяха чиста лудост, а дважд по-голяма — да се мъчи да си пробие път. И, то се знае, нямаше капка надежда имперските стражи да патрулират в квартал като този. Предоставен бе на произвола на съдбата.

Към рамото му се пресегна застаналия най-близо Ванимун, май за да го блъсне. Хисун успя да отстъпи, ала върху светлозеления плат на мантията му се мъдреше мръсна диря. Усети внезапно пристъп на ярост.

— Не ме докосвай! — изрева Хисун и гневно стори знака на морския дракон. — Никой да не ме докосва!

С подигравателен смях Ванимун отново се пресегна. Хисун светкавично сграбчи китката му и я стисна с все сила.

— Ох! Пусни ме! — изгруктя Ванимун.

Вместо това Хисун грубо изви ръката му и го завъртя. Предпочиташе да се осланя на бързина и съобразителност, защото бе прекалено дребен и малък, за да се изживява като голям боец — но това не му пречеше да бъде страшен в гнева си. Също като сега.

— Ще ти строша ръчичката, Ванимун. Не искам нито ти, нито друг да ме докосва — изръмжа той.

— Боли!

— Ще стоиш ли далеч от мен?

— Ти не разбираш от шегии...

Хисун изви ръката му още по-жестоко.

— Ще я изтръгна, ако трябва.

— Пусни... ме...

— Ако не припарваш до мен.

— Добре! Добре!

Хисун го пусна и си пое дъх. Сърцето му блъскаше, станал бе вир-вода. Кой знае на какво прилича. Да го беше видяла сега придирчивата Айлимур!

Ванимун пристъпи назад и навъсено разтри китката си.

— Шубелдиса се да не измърлям шикозните ти парцали! Не щеш да те цапа простолюдие.

— Точно така. А сега се пръждосвайте. Достатъчно закъснях.

— За пиршеството на короната, така ли?

— Именно.

Ванимун и останалите го зяпнаха с изражения, реещи се по средата между подигравката и страхопочитанието. Хисун си проби път и решително закрачи по площада.

И си помисли, че вечерта започва повече от зле.

Един ден в разгара на лятото, когато слънцето бе увиснало почти като заковано над Замъка Врѣхни, короналът яздеше весело сред грейналите от цветя поляни до южното крило на замъка.

Лорд Валънтайн бе излязъл съвсем сам, дори без лейди Карабела, своята съпруга. Неговите съветници силно се противяха той да ходи където и да било без охрана, дори в замъка, а за скитосване извън обширните кралски владения не можеше да става и дума. Когато бе повдигнат този въпрос, Елидат удари с юмрук дланта си, Тунигорн се изопна, сякаш за да заварди пътя на Валънтайн със собственото си тяло, а дребният Слийт поморавя от гняв и подсети коронала, че неговите неприятелит веднѣж вече бяха успели да го детронират и нищо не им пречи да се пробват пак.

— Положително нищо не ме грози в пределите на замъка Врѣхни! — продължи да настоява Валънтайн.

Но както винаги досега те се наложиха с довода, че безопасността на коронала на Маджипур била над всичко. Ето защо когато владетелят излизаше на езда, Елидат и Тунигорн, понякога и Стазилейн, неотлъчно язدهа редом с него, също като едно време, а отзад се прокрадваха на почтително разстояние половин дузина гвардейци на коронала.

Ала този път Валънтайн някак ги беше избегнал всичките. Сам не знаеше как. Когато късно сутринта усети мощен порив да поязди, той просто закрачи към оборите, метна се на оседлания си жребец без да вика на помощ коняря и пое по зелените порцеланови павета на странно пустия площад Дизмаул, бързо подмина голямата арка и се озова сред прелестните ливади, наобиколили пътя. Никой не го спря. Никой не го повика. Сякаш някаква магия го бе направила невидим.

Свободен, макар и само за час-два! Короналът отметна глава и се засмя, както не се беше смял отдавна. Потупа коня си по хълбока и така бързо препусна през поляните, че копитата на едрото му пурпурно добиче едва докосваха мириадите цветчета.

Ех, това бе живот!

Той погледна през рамо. Фантастичната смущаваща грамада на замъка бързо се смаляваше, макар да изглеждаше огромна и от разстояние, изопнала се на половината хоризонт — чудато гигантско съоръжение с около четиридесет хиляди стаи, здраво сграбчило като огромен звяр билото на Върха. Не помнеше след възстановяването си на трона да е излизал от замъка без охрана. Нито веднъж.

Е, сега беше навън. Погледна наляво, където високият около петдесет километра чукар, наречен замъка Върхни, се издигаше под зашеметяващ ъгъл, и видя да сияе под него Града на удоволствията на Високи Морпин — тази паяжина от въздушни златни нишки. Да отиде долу и цял ден да се забавлява? Защо не? Той беше свободен! Или да отиде по-нататък, ако му се нрави, и да поброди из градините край Толинггар, сред халатингите, танигалите и ситърилите, и да се върне с жълт цвят на алабандина на шапката си като кокарда? Защо не? Денят бе негов. Да стигне до Фурибъл тъкмо навреме за храненето на каменните птици, да прескочи до Стий и да пийне златно вино на върха на кулата Тимин, да отиде до Бомбифейл, или Перитол, или Бангълкод...

Никое от тези разстояния не би се опряло на коня му, който препускаше час подир час неуморно. След като пристигнаха в Морпин, Валънтайн го завърза до фонтана Конфалюм, където тънки като копия стрели от оцветена вода се изстрелваха на десетки метри нагоре и благодарение на някаква древна магия запазваха остротата си. Закрачи по изтъканите от златни нишки улици към площада на огледалните късчета, където двамата с Вориакс като деца толкова често бяха пробвали ловкостта си. Но когато тръгна по лъскавите парченца, никой не му обърна капка внимание, сякаш им се струваше невъзпитано да зяпат как се забавлява един коронал или защото той все още бе обгърнат с този необичаен воал, който го правеше невидим. Това му се видя странно, но не го смути особено. Когато свърши с огледалата, си помисли, че би могъл да отиде при някой от тунелите или при огромните колесници, но не по-малко примамливо бе да продължи пътуването и след малко отново се метна на коня и запраши към Бомбифейл. Към древния и най-прекрасен град, където светли кули, изтъняващи до елегантни точки, увенчаваха извитите стени от наситено оранжев пясъчник. В същия този Бомбифейл, където преди години бе дошъл на почивка сам и където се бяха отбили да го видят

петима от приятелите му. Те го намериха в една таверна, облицована с оникс и полиран алабастр, и в отговор на изненадания му, съпроводен от весел смях поздрав до един коленичиха, сториха звездния знак и извикаха: „Лорд Валънтайн! Да живее лорд Валънтайн!“ Първата му мисъл бе, че това е подигравка, защото той не беше крал, а само неговият по-малък брат, и знаеше, че никога не ще се възцари на трона, нито го желаше. И макар да не бе от гневливите, тогава се ядоса на жестоката и нелепа дебелашка шега на приятелите си. Но в същия миг забеляза бледността им и странните погледи — и гневът му отстъпи пред горестта и страха. Така научи за кончината на брата си Вориакс и за собственото си издигане. След десет години на този ден Валънтайн изпита тревожното усещане, че всеки трети срещнат прилича на Вориакс с неговата черна брада, строг поглед и червендалесто лице, ето защо бързо напусна Бомбифейл.

Повече не се спря, защото имаше още толкова много да види, да измине още стотици мили. Продължи, прекоси един, после друг град, спокойно, несмуцаван, сякаш плуваше, сякаш летеше. От време на време зърваше изумителна гледка от ръба на някоя пропаст към целия Връхни, към неговите петдесет града, които ставаха обозрими някак един по един, и към безбройните градчета в подножието на планината, и към шестте реки, и обширната равнина на Алханроел, простираща се чак до далечното Вътрешно море — такъв блясък, такава необятност! Маджипур! Несъмнено това бе най-хубавият от световите, в които се беше установило човечеството през хилядолетията след голямото преселение извън пределите на Старата Земя. И всичко тук е в негови ръце, под негова отговорност, от която той никога не ще се откаже.

Но докато яздеше все по-нататък, в душата му се промъкна неочаквана странна тайнственост. Притъмня и лъхна хлад, което бе чудно — в замъка Връхни климатът винаги се управляваше така, че да царя вечна, благоуханна пролет. Сетне сякаш някой го заплю и той потърси с поглед дръзналия да го стори, но всуе, и предизвикателството се повтори пак и пак. Най-после проумя, че е завалял сняг, който се носи към него върху крилете на леден вихър. Сняг в замъка Връхни? Бурен вятър?

Имаше и нещо още по-лошо: земята ревеше като трудно чудовище, което ражда. Винаги покорният му жребец сега уплашено се дърпаше назад, цвилеше и клатеше глава. Валънтайн чу тътнежа на

далечна мълния и по-близо — странен трясък, след който по земята заизникваха гигантски бразди. Всичко бясно се издигаше и нагъваше. Земетръс? Целият връх се блъскаше като мачта на кораб, брулена от горещите сухи южняци. Самото небе, черно и оловно, внезапно натежа.

Какво е това? О, майко, добра Господарке, какво става със замъка Връхни?

Валънтайн отчаяно се вкопчи в подскачащото си обезумяло добиче. Целият свят сякаш се рушеше, разпадаше, приплъзваше, изтичаше. А неговата задача бе да опази целостта му, да притисне до гърдите си гигантските континенти, да не позволи да се разплискат моретата, да върне в коритата реките, надигащи се с ненаситна ярост към безпомощните градове...

И не съумяваше, не издържаше.

Това бе преко силите му. Могъщи сили издигаха цели провинции и ги запокитваха с трясък срещу съседите им. Валънтайн протягаше ръце за да ги задържи, като му се искаше да има железни куки, с които да ги закачи. Всуе. Земята потреперваше, надигаше се и се разпукваше, и черни облаци прахоляк закриваха лика на слънцето — и той бе безсилен да обуздае тази страховита конвулсия. Един мъж не може сам да опримчи тази огромна планета и да я възпре от разпадане. Повика на помощ другарите си.

— Лизамон! Елидат!

Никакъв отговор. Не спря да крещи, ала гласът му се губеше сред бумтежа и скърцането.

Светът сякаш бе изгубил цялата си стабилност. Животът приличаше на езда върху огледалните отломки на Високи Морпин, където, за да не изгубиш равновесие, трябва да танцуваш и да подскачаш, докато стъкълцата се накланят и дърпат. Ала онова бе игра, а това тук бе същински хаос, изтръгване на корените на света. Почвата се надигна и го събори, претърколи го няколко пъти. Той заби пръсти в меката податлива пръст, за да се задържи и да не се хлъзне в зейващите зад него дълбоки пукнатини, от които долиташе ужасяващ смях и струеше пурпурен блясък, сякаш надигащ се от слънце, което земята бе погълнала. Гневни лица се рееха във въздуха — лица, които почти разпозна, но те се разместваха и го разсейваха, като очите се превръщаха в носове, после — в уши. Накрая зърна зад тези кошмарни

ликове друг, познат, с блестяща тъмна коса и кротки топли очи. Господарката на Острова, милата майчица.

— Достатъчно — каза тя. — Събуди се вече, Валънтайн!

— Значи сънувам?

— Разбира се, разбира се!

— Тогава не трябва ли да остана и да науча каквото мога от съня?

— Според мен научи достатъчно. Събуди се вече!

Да. Това беше достатъчно: повече такива знания можеха да го довършат. Както бяха го научили отдавна, той се изтръгна от ненадейния си сън и седна, като се бореше да се отърси от своята замаяност и объркване. Картини от титаничния катаклизъм все още отекваха в душата му, но той постепенно проумя, че тук всичко е мирно и спокойно. Лежеше на разкошния диван в сводестата стая с висок таван, цялата в зелено и златно. Какво бе спряло земетресъса? Къде беше конят му? Кой бе го довел тук? Ами да, пак те! Над него се бе надвесил мършавият белокос мъж с познатия белег на бледото лице, пресичащ бузата му от край до край. А зад гърба му стоеше навъсен Тунигорн.

— Успокой се, успокой се — повтаряше Слийт. — Всичко е наред. Вече си буден.

— Буден? Сън, значи, това е било само сън?

По всичко личи, да. Той съвсем не беше в замъка Връхни. Нямало е снежна буря, земетръс, облаци прахоляк, затулващи слънцето. Сън! Но толкова ужасен, застрашително жизнен и завладяващ, толкова могъщ, че сега му беше трудно да се върне към действителността.

— Къде съм? — попита Валънтайн.

— В Лабиринта, ваша светлост.

Къде? В Лабиринта? Как, нима е бил отвлечен от замъка Връхни, докато е спал? Валънтайн усети как по челото му избива пот. Лабиринта? А, да, да! Осъзнаването на тази истина бе като желязна ръка, която стискаше за гушата — Лабиринта, да. Сега си спомни. Предстоеше още една, последна, хвала на Божествения, нощ на държавническата визита в Лабиринта. Оставаше да издържи отвратителното пиршество. Не можеше повече да отлага. Лабиринтът, проклетия Лабиринт: беше вътре, в най-долното от всичките му нива.

От стените на покоите му грееха красотите на замъка Връхни: изографисани бяха всичките петдесет града, сцените бяха тъй прекрасни, че сега му изглеждаха като подигравка. Толкова бе далеч от замъка Връхни, от сладостната топлина на слънцето...

Лоша работа е да се пробудиш от сън на гибел и разруха само за да се озовеш в най-неприветното място на света!

На шестотин мили източно от кристалния град Дюлорн, в блалистата долина, известна като Престимион, където неколкостотин гхайрогски семейства отглеждаха лузавендър и ориз в обширни плантации, приближаваше времето за жътва. Лъскавите, издути черни шушулки на лузавендъра, почти узрели, висяха на тежки кичури от извитите стъбла, които стърчаха от напоените с вода ниви.

Аксимаан Трейж, най-старата и най-мъдрата сред фермерите от долината Престимион, се вълнуваше преди тази жътва така, както никога от десетилетия насам. Сега достигаше до своята кулминация експериментът за увеличаване на протопластите, започнат от нея преди три сезона под ръководството на правителствения земеделски надзорник. През този сезон бе засяла цялата си плантация с нов вид лузавендър: и ето ги шушулките, дважд по-едри от обикновено, готови за бране! Никой друг в долината не посмя да рискува — не и преди Аксимаан Трейж да провери нещата. И тя бе го сторила: скоро успехът ѝ ще се потвърди и всички ще си скубят косите — о, да! — когато тя изпревари останалите на пазара със седмица, и то с дважд по-изобилна реколта!

Докато тя стоеше нагазила дълбоко в калта близо до синура и опипваше шушулките, за да прецени кога да започне брането, един от внуците ѝ дотича със съобщение:

— Татко ме прати да ти кажа: току-що е чул в града, че надзорникът е на път за Мазадан! Вече е стигнал до Хелкаплод. Утре пристига в Сижанийл.

— Значи ще е в Долината във втори ден — рече тя. — Добре. Чудесно! — Раздвоеният ѝ език запърха. — Хайде, дете, тичай при баща си. Кажи му, че празненството за надзорника ще е в морскиден, а началото на беритбата — в четвъртиден. И че искам цялото семейство да е в плантаторската къща до половин час. Хайде, бягай!

Плантацията бе притежание на рода Трейж от времената на лорд Конфалюм. Неравнобедрен триъгълник, разпрострял се на обширна площ около бреговете на спускащата се на югоизток към подножието

на Мазадонския горски резерват река Хавилбоув Флуънс, която след няколко завоя се връщаше обратно на север. В тази зона Аксимаан Трейж господаруваше безпрекословно над петимата си синове и деветте си дъщери, безбройните внуци и двете дузини ратаи — лиймани и вруни. Кажеше ли Аксимаан Трейж, че е време за сеитба, те излизаха и сееха. Кажеше ли, че е време за беритба, излизаха и жънеха. В голямата къща в края на андродрагмовата горичка обедът се сервираше щом тя си дойде, без значение кога. Семейството дори спеше по нейна команда: гхайрогите са същества със зимен сън, но Аксимаан Трейж не разрешаваше на цялата фамилия да задреме едновременно. Най-големият син знаеше, че ще будува през първите шест седмици от зимната дрямка на майка си, а най-голямата дъщеря поемаше щафетата през останалите шест седмици. Аксимаан Трейж определяше сънния график на останалото домочадие в зависимост от нуждите на плантацията. И никой дори не ѝ задаваше въпроси. Даже когато е била млада — невъзможно отдавна, когато понтифекс е бил Осиър, а лорд Тиеверас е владеел Замъка — Аксимаан бе тази, чиито съвети по време на криза търсеха всички останали, включително и баща ѝ, както и съпругът ѝ. Тя ги надживя и двамата, както и няколко от потомците им и много коронали дойдоха и си отидоха по нейно време. Дебелата ѝ люспеста кожа бе загубила блясъка си, антрацитночерните змийчета на косите ѝ бяха посивели, студените немигащи зелени очи почти не виждаха, но при все това тя не се спираше да вършее из фермата.

В плантацията не можеше да се отглежда нищо ценно, освен ориз и лузавендър, но и те не вирееха добре. Дъждовните северни бури лесно достигаха до провинция Дюлорн по голямата фуния на низината, и макар самият град да лежеше в суха зона, територията на запад от него се оросяваше обилно, дренираше се добре и бе плодородна и богата. А областта около долината Престимион беше съвсем друга, усойна и мочурлива, с гъста синкава кал наместо почва. Но с грижлив избор на сроковете можеше да се посее ориз в края на зимата точно преди пролетните наводнения и да се засади лузавендър късно напролет, и пак — в края на есента. Никой в района не познаваше ритъма на сезоните като Аксимаан Трейж и само най-безразсъдните фермери изнасяха разсада преди да се е чуло, че тя го е сторила.

Толкова внушителна и съкрушителна със своя престиж и власт, Аксимаан Трейж при все това имаше едно качество, което жителите на долината намираха за непонятно: съобразяваше се с провинциалния земеделски надзорник сякаш той бе извор на всякакви знания, а тя най-обикновен чирак. Два-три пъти годишно чиновникът идваше от столицата на провинцията Мазадон на обиколка из блатистите земи и винаги първо се отбиваше в плантацията на Аксимаан. Тя го настаняваше в голямата къща, наточваше от буретата огнено вино и нийкова ракия, изпращаше внуците на реката да наловят вкусни ситни хиктигани, заръчваше да се изпекат крехки бидлакови пържоли. И след края на празнеството разговаряше с госта до късна нощ за торове, разсад и какво ли не още, а дъщерите й Хейнък и Джърнък седяха при тях и записваха всяка дума.

За останалите бе озадачаващо, че вещата в отглеждането на лузавендъра повече от всяко живяло някога същество Аксимаан Трейж изобщо обръща внимание на заръките на някакъв дребен държавен служител. Но не и за семейството й.

— Ние си имаме наши пътища и накрая затъваме в тях — често казваше тя. — Правим същото като преди, защото е било добро. Сеем и полагаме всички грижи както си му е редът докато съберем реколтата, за да започнем всичко отначало. И смятаме за добре, ако реколтата не е по-малка от преди, но това в действителност е знак, че западаме. В този свят няма застой: спреш ли, затъваш в калта.

Ето защо Аксимаан Трейж се абонираше за селскостопански списания и понякога изпращаше внуците си в университет, и се вслушваше във всяка дума на чиновниците. Година след година методите й претърпяваха малки промени и година след година растеше броят на чувалите с лузавендър за пазара в Мазадон, и блестящите зърна на ориза образуваха все по-високи купчини в складовете й. Защото винаги имаше какво да се научи за усъвършенстване на работата и Аксимаан Трейж имаше грижата да го научи.

— Ние сме маджипурци — непрестанно повтаряше тя — Големите градове се крепят на зърното. Без нас Ни-моя, Кинтор и Пилиплок ще станат пустини. А градовете се разрастват с всяка година, затова се налага да работим все по-усилно, за да ги изхраним, нали? Нямаме избор: такава е волята на Божествения. Не съм ли права?

Досега бе надживяла петнайсет-двайсет чиновници. Пристигаха тук като преливащи от нови идеи младоци, но често се стесняваха да ги излагат пред нея. И всичките обичаха да казват, че не знаят на какво могат да я научат и че те би трябвало да се учат от нея. Така че на Аксимаан Трейж ѝ се налагаше да проправя все същата пътека — да ги убеждава, че жадува да чуе за последните постижения.

Смяната на отговорниците винаги бе неприятен момент. С остаряването Аксимаан с все по-голяма мъка установяваше полезни взаимоотношения с новациите. Но виж, с Калиман Хейн, който дойде преди две години, нямаше проблеми. Този млад мъж на около трийсет-петдесет години — всеки под седемдесетата за Аксимаан Трейж беше младок — имаше странно прями, безцеремонни маниери, които много ѝ допаднаха. Той не показва никакво страхопочитание и нямаше намерение да я ласкае.

— Казаха ми, че обичаш нововъведенията — каза той рязко минута след като се запознаха. — Какво ще кажеш за процес, който може да удвои размера на лузавендровите семена, без това да се отрази на аромата им?

— Ще кажа, че ме мамят — отвърна тя. — Звучи прекалено хубаво, за да е вярно.

— И въпреки това, методът съществува.

— Как, сега ли?

— Готови сме да го изпробваме експериментално. Виждам от отчетите на своите предшественици, че с охота се включваш в опити.

Той разказа, че става дума за нещо, увеличаващо протоплазмата с помощта на ензими, които разрушавали обвивката на семената, за да се улесни достъпът до тях на генетичен материал. А той впоследствие можел да се манипулира, след което клетъчният материал — протопластът, се слагал в хранителна среда и се оставял да възстанови клетъчните си стени. От една клетка можело да се отгледа изцяло ново растение със силно подобрени качества.

— Смятах, че подобни умения са загубени в Маджипур преди хилядолетия — каза Аксимаан Трейж.

— Лорд Валънтайн насърчава известно съживяване на интереса към древната наука.

— Лорд Валънтайн?

— Короналът, да — отвърна Калиман Хейн.

— А, короналът! — Аксимаан Трейж отмести поглед. Валънтайн? Валънтайн... Не беше ли името на короната Вариакс? Но се сети, че Вариакс е мъртъв. А лорд Валънтайн бе го заместил. Спомни си дори, че с него се беше случило нещо странно — не бяха ли го подменили? Май да. Но владетелните персони означаваха твърде малко за Аксимаан Трейж, която не бе напускала долината Престимион двайсет-трийсет години и за която замъкът Връхни и короналите бяха толкова далеч, че можеше и да са мит. За нея имаше значение само отглеждането на ориз и лузавендър.

И така, Калийман Хейн й каза, че в кралските ботанически лаборатории са създали подобрен клон на лузавендър, който трябва да бъде изпитан в обикновените условия на една ферма. Покани я да сътрудничи в неговите изследвания, като в отплата обеща да не предлага новия сорт на никой друг в долината.

Предложението бе неустоймо. Аксимаан получи пакет изумително едри семена от лузавендър — огромни, блестящи, големи колкото око на скандар, и ги засади на закътано местенце, за да не стане кръстосано опрашване с обикновените екземпляри. Поникнаха бързо — първоначално се отличаваха от останалите само по два-триж по-дебелите стъбла. А след цъфтежа кичестите пурпурни съцветия станаха колкото чинийки и всяко изкара по четири въздълги шушулки с безчет гигантски семена. Аксимаан Трейдж се изкушаваше есенес да засади всичко с новия сорт, за да събере идната зима изобилна реколта. Но я възпираше уговорката да предостави по-голямата част на Калиман Хейн за лабораторни изследвания в Мазадон. Оставеното от него количество бе достатъчно за засяване на може би една пета от земята. Ала този път препоръката бе да смеси дребосъците и гигантите при засаждането, за да се кръстосат. Макар за доминантни да се смятаха белезите на великаните, това трябваше да се докаже.

Аксимаан Трейдж забрани на родата да разгласява за експеримента, но бе наистина невъзможно тайната да се опази. Нямаше как да се укрят плъзналите навред из плантацията лузавендри с масивни стъбла от второто поколение и така или иначе вестта за реколтата на Аксимаан Трейдж се разпространи сред фермерите. Любопитните съседи меко казано се самопоканваха и смаяно зяпаха новия лузавендър. Ала бяха подозрителни.

— За две-три години ще съсипят почвата — рече някой. — Тя ще превърне нивите си в пустиня, ако не се спре.

Други предположиха, че ястията от този лузавендър ще са горчиви или безвкусни. И малцина възразиха, че Аксимаан Трейдж винаги знае какво прави. Ала и те бяха доволни, че са я оставили да ги изпревари в новото начинание.

В края на зимата тя събра своята реколта: нормални семена, изпратени на пазара както обикновено, и гигантски, които бяха събрани в чували и складирани, и хибриди за посев. Оставаше да се види какво ще поникне от хибридните семена.

След късната зима и посева на ориза преди наводненията, най-високите и най-сухи части на плантацията бяха засети с лузавендър. През цялата пролет и лято Аксимаан наблюдаваше растежа на дебелите стъбла, разпукването на цветовете, удължаването и потъмняването на шушулките. От време на време отваряше някоя и се вторачваше в меките зелени семена. Ами ако нямаха аромат или беше лош? Заложила бе цялата си сезонна продукция! Е, отговорът щеше да дойде доста скоро.

В звездоден се разчу, че пристига надзорникът, който ще дойде в плантацията във втори ден. Но имаше и нещо озадачаващо и смущаващо — нямаше да е Калиман Хейн, а някой си Йереуейн Нур. Това се видя странно на Аксимаан Трейж. Хейн бе твърде млад, за да се пенсионира. И беше досадно, че изчезва точно когато експериментът е към края си.

Йереуейн Нур се оказа дори по-млад от Хейн, и досадно неопитен. Веднага й заразправя каква чест е за него да се запознаят с всичките там обичайни патетични заврънкулки, но тя го прекъсна с въпроса:

— Къде е другият човек?

Никой не знаел, каза Нур. Неумело обясни, че Хейн е напуснал без предупреждение преди три месеца е оставил на колегите си огромна административна бъркотия.

— Все още се мъчим да разберем какво е станало. Очевидно е бил замесен в различни опити, но не знаем какви или с кого, и...

— Един от тях се извърши тук — каза Аксимаан Трейж студено. — Изпитание на протопластно увеличен лузавендър.

Нур изръмжа.

— Да ме опази Божествения! На още колко малки частни разработки на Хейн ще се натъкна? Протопластно увеличен лузавендър, така ли?

— Казваш го така, сякаш никога не си чувал за това.

— Чувал съм, но не знам кой знае колко по въпроса.

— Ела с мен — каза Аксимаан Трейж и го поведе покрай поизбуялото оризище, след което навлязоха в лузавендровите ниви. Гневът ускоряваше стъпките ѝ: младокът полагаше усилия, за да не изостане. По пътя му разказа за пакета едри семена, донесени от Хейн, за засяването, за кръстосаното опрашване и поколението хибриди, което зрееше сега. След малко достигнаха първите редове с лузавендър. Внезапно тя спря ужасена, потресена.

— Господарката да ни закриля!

— Какво има?

— Виж! Виж!

За пръв път Аксимаан Трейж не бе уцелила точното време. Най-неочаквано хибридът бе започнал да изхвърля семената си две седмици преди очаквания срок. Под свирепото лятно слънце едрите шушулки се пукаха и разтваряха с грозен като трошене на кости шум, като изстрелваха огромните семена почти като куршум във всички посоки. След девет-десет метра полет те изчезваха в гъстата кал, покриваща наводнените ниви. Нямаше спасение: за един час реколтата беше загубена.

Но това далеч не беше най-лошото.

От шушулките излиташе не само семе, а и фин кафяв пращец, познат на Аксимаан Трейж повече от добре. Тя се втурна в нивата като обезумяла, без да обръща внимание на семената, жилещи люспестата ѝ кожа. Грабна една шушулка, разтвори я и към лицето ѝ се надигна облак прах. Да. Да! Лузавендрова ръжда! Всяка шушулка съдържаше най-малко чаена лъжичка спори. И докато шушулка след шушулка се пукаха от пладнешката жегата, носещите се над полето спори оцветиха в кафяво въздуха, после ги отнесе ветрецът.

Йереуейн Нур също бе наясно какво става.

— Извикай ратаите! Да изгорят всичко! — извика той.

— Твърде късно е — отвърна Аксимаан Трейж с погребален тон. — Вече няма никаква надежда. Твърде, твърде късно. Какво може да върне спорите обратно? — Земята ѝ беше непоправимо заразена. И за

един час спорите ще плъзнат из цялата долина. — С нас е свършено, не виждаш ли?

— Но тази ръжда беше ликвидирана много отдавна! — каза Нур неловко.

Аксимаан Трейж кимна. Тя помнеше добре: огньовете, пръсканията, създаването на устойчиви на ръжда клонове, отстраняването на всяко растение с генетично предразположение да задържа смъртоносната гъбичка. Седемдесет, осемдесет, деветдесет години оттогава: колко труд, за да отърват света от тази напаст! И ето я отново в проклетите хибриди. Помисли си, че само тези растения в целия Маджипур могат да приютят лузавендровата ръжда. Нейните растения, отгледани с толкова обич, с толкова умение. Собственоръчно бе върнала ръждата на света, беше я освободила, за да зарази и реколтата на съседите.

— Хейн! — изрева тя. — Хейн, къде си? Какво ми стори?

Копнееше да умре сега, тук, преди да стане онова, което имаше да става. Но знаеше, че няма да има толкова късмет: дългият живот, който беше нейна благодат, сега се превръщаше в нейно проклятие. Пукането на шушулките кънтеше в ушите ѝ като канонадата на напредваща армия, вилнееща в долината. Каза си, че е живяла една година повече от необходимото. Достатъчно дълго, за да види края на света.

Омачкан, потен и угрижен, Хисун се спускаше през познатите пасажи и шахти и скоро светът на дрипльовците от външния кръг остана далеч назад. Слизаше ниво след ниво на възхитителни чудеса, които не бе виждал от години: Двора на колоните, Залата на ветровете, Площада на маските, Двора на пирамидите, Двора на глобусите, Арената, Къщата на летописите. Тук идваха хора от замъка Връхни, Алаизор, Стойен, даже от невъзможно далечната и вероятно приказна Ни-моя и бродеха наоколо зашеметени и изумени, занемели от възхита пред изобретателността, с която бе измислено и построено това тъй странно архитектурно великолепие в земните дълбини. Но за Хисун това беше само скучният и безрадостен стар Лабиринт, лишен от чар и тайнственост, който бе просто негов дом.

Голямата пентаграма на площада пред Къщата на летописите бележеше най-ниското равнище, на което се допускаха посетители в Лабиринта. Надолу бяха зоните за държавните служители. Хисун премина под голямата излъчваща зелена светлина решетка върху стената на Къщата на летописите, където се мъдреха списъците на всички понтифекси и коронали — двете колонки с надписи се простираха нагоре, където дори най-остроото око не би различило имената на Дворн, Меликанд, Бархолд и Стиамот, вписани преди хиляди години, а тук долу личаха имената на Киникен, Осиър и Тиеверас, Малибор, Вориакс и Валънтайн. Представи се на мутрестите маскирани хджорти, които пазеха портата, и пое към сърцевината на Лабиринта. Покрай гъстонаселените къщи на средната бюрокрация, покрай министерските дворове, покрай тунелите към големите вентилационни системи, от които зависеше животът на цялото тукашно население. На всяка крачка го спираха стражи и искаха да се легитимира. В императорския сектор, въпросите на сигурността се вземаха доста надълбоко. Неиде тук беше бърлогата на самия понтифекс — разправяха, че побърканият стар монарх седи на трон в огромен стъклен глобус сред мрежа от животоподдържащи системи, които го крепяха, макар отреденото му време да беше изтекло отдавна.

Хисун се почуди дали не се боят, че някой ще го убие. Ако чутото от него беше вярно, от страна на Божествения би било просто милостиво да дръпне шалтера на стария понтифекс и да позволи на клетия Тиеверас да се завърне към своя Извор. Хисун недоумяваше защо им е изтрябвало да поддържат живота му, десетилетие след десетилетие, в такава лудост, толкова изкуфял.

Най-сетне, задъхан и раздърпан, той стигна до Голямата зала в най-вътрешните дълбини на Лабиринта. Отвратително закъсняваше, може би с цял час.

Трима колоси, рошави скандари — гвардейци на короната, препречиха пътя. Хисун, свит под свирепите и надменни погледи на гигантските четириръки, се пребори с импулса да коленичи и да моли за прошка. Някак успя да си възвърне капка-две самоуважение и да се представи като приближен на лорд Валънтайн и гост.

Почти бе сигурен, че ще прихнат и ще го отпъдят като дребно бръмчащо насекомо. Но не — след кратка рутинна проверка те благоволиха да го пуснат и с дълбоки поклони отвориха огромната обкована с мед врата.

Най-после! Пиршеството на короната!

Точно до вратата стоеше издокаран хджорт с големи изпъкнали златисти очи и чудновати, боядисани в оранж бакенбарди, щръкнали от грапавото му сивкаво лице. Този странен тип беше мажордомът на короната, Виноркис, който козирува тържествено и възкликна:

— А! Посветеният Хисун!

— Още не съм посветен — опита се да възрази Хисун, но хджортът величествено му обърна гръб и се понесе към вътрешността на залата. Със сковани крачки Хисун го последва.

Имаше чувството, че невероятно бие на очи. В залата имаше поне пет хиляди души, насядали на дузини край кръгли маси, и май всичките се бяха вторачили в него. След около дваисет крачки за свой ужас чу надигащ се смях, отначало тих, после по-сърдечен, и накрая вълните на веселие се затъркаляха от единия към другия край на залата, като се разбиваха в Хисун със зашеметяващ удар. Никога преди не бе чувал нищо подобно: така си бе представял рева на морето, когато се стоварва върху див северен бряг.

Хджортът плуваше все напред и Хисун мрачно го сподиряше през океан от веселие, като жадуваше вдън земя да потъне. Но след

малко разбра, че не се смеят на него, а на групата акробати, които с подчертана непохватност се мъчеха да направят жива пирамида, и се поуспокои. След това зърна висок подиум и на него — самия лорд Валънтайн, който го повика усмихнат и му посочи празен стол близо до себе си. На Хисун му се доплака от облекчение.

— Ваша светлост! — избоботи Виноркис. — Посветеният Хисун!

Хисун потъна изтощено и признателно в стола си точно когато в залата се плисна огромна вълна аплодисменти за свършека на представлението. Слугата му подаде преливаща чаша с искрящо златно вино и в мига, в който я доближи до устните си, сътрапезниците приветствено вдигнаха своите. Вчера, по време на краткия и смайващ разговор с коронала, който го покани да се присъедини към свитата му в замъка Връхни, Хисун бе видял някои от тези люде отдалеч, но тогава нямаше време за запознанство. Сега те всъщност го приветстваха — него! — и се представяха. Но от това нямаше нужда — всеки познаваше героите от славната война за възстановяване на лорд Валънтайн на трона.

Огромната жена-воин до него сигурно беше Лизамон Хълтин, личният телохранител на коронала, за която се говореше, че веднъж е извадила лорд Валънтайн от търбуха на морски дракон. Странният бледолик дребен мъж с бялата коса и белега бе прочутият Слийт, учителят по жонгльорство на лорд Валънтайн от дните на неговото заточение. Мъжът с пронизващ поглед и гъсти вежди сигурно бе майсторът на стрелба с лък Тунигорн от замъка Връхни. Дребният врун с многото пипала трябва да е магьосникът Делиамбър, а луничавият младеж, най-вероятно връстник на Хисун, вероятно беше някогашното пастирче Шанамир. А ето го и великия адмирал Азенхарт — строен, достолепен хджорт... Да, те бяха прочути и Хисун, който се смяташе за имунизиран срещу всякакво страхопочитание, определено го изпитваше в тяхната компания.

Имунизиран ли? Ами да, не беше ли измъкнал безсрамно от самия лорд Валънтайн половин роял за една обиколка на Лабиринта, и още три крони, за да го заведе до квартирата му във вътрешния кръг? И то без капка благоговение. Короналите и понтифексите бяха просто мъже с повече власт и пари от обикновените хора, добрали се до трона поради късмета да са родени аристократи и някакво щастливо събитие,

което да ги отведе на върха. Преди време Хисун бе отбелязал, че не се изисква особен ум, за да станеш коронал. В края на краищата, тъкмо през последните две десетилетия лорд Малибор бе излязъл на лов за морски дракони с харпун и глупаво бе позволил на един от тях да го глътне, а лорд Вориакс бе загинал не по-малко глупаво от заблудена стрела по време на лов, да не говорим за неговия брат, лорд Валънтайн, който въпреки цялата си интелигентност, е бил достатъчно безразсъден да пие и гуляе със сина на Краля на сънищата, тоест да се остави да го упоят и лишат от памет, за да го свалят от трона. Да благоговее пред тях? Но в Лабиринта смятаха за безнадежен идиот всеки седемгодишен хлапак, проявил подобно нехайство.

И все пак, Хисун бе забелязал, че непочтителността му бе поизбледняла с годините. Лесно е да не ти пука от властта когато си на десет и от петгодишен оцеляваш благодарение на собствената си съобразителност. Но той вече не беше на десет и не скитореше из улиците. И беше наясно, че не е малка работа да си коронал на Маджипур. Затова когато погледът му се спря върху широкоплещестия златокос мъж, който бе избрал от цял Маджипур именно него, Хисун, за да го включи в свитата си, усети как го побиват тръпки и най-последно призна, че изпитва не друго, а благоговение: към кралската институция, към личността на лорд Валънтайн и към таинствената верига от случайности, довели едно весело хлапе от Лабиринта в тази августейша компания.

Отпи от виното и усети топла вълна да залива душата му. Какво значение имаха тазвечершните тревоги? Той вече бе тук и бе добре дошъл. Нека Ванимун, и Хеулан, и Гиснет да се пукнат от завист! Той бе тук, сред великите, за да започне изкачването към върха. И скоро ще достигне висоти, от които Ванимуновците ще бъдат просто невидими. Но на моменти отново го обземаше смут.

Първото нещо, което тръгна накриво, бе само дребен гаф, абсурден, но простим, едва ли негова грешка изобщо. Слийт бе отбелязал очевидното безпокойство, което проявяваха хората на понтифекса колчем погледнеха към масата на короната: явно смъртно се бояха, че той не се забавлява достатъчно. И Хисун, свежо сияещ от виното и щастлив, че най-последно е тук, безразсъдно изтърси:

— Ами как да не се тревожат! Нали трябва да направят добро впечатление, за да не изхвърчат оттук, когато лорд Валънтайн стане

понтифекс!

Всички на масата ахнаха и се вторачиха в него така, сякаш бе изрекъл чудовищно богохулство — всички, освен коронала, който стисна устни сякаш неочаквано е намерил жаба в супата си и се извърна.

— Нещо лошо ли казах? — попита Хисун.

— Шшшт! — изсъска Лизамон Хълтин и го смушка в ребрата.

— Но няма ли един ден лорд Валънтайн да стане понтифекс? И тогава няма ли да си създаде собствена свита?

Лизамон го смушка пак, но така, че едва не го събори от стола. Слийт го изгледа враждебно, а Шанамир рязко прошепна:

— Стига! Само влошаваш положението си!

Хисун поклати глава.

— Не разбирам — каза той смутено, с едва доловим гняв.

— После ще ти обясня — бяха думите на Шанамир.

Хисун продължи да упорства.

— Но какво съм сторил? Да кажеш, че лорд Валънтайн един ден ще стане понтифекс и...

В гласа на Шанамир прозвуча леден хлад.

— Лорд Валънтайн не желае да обсъжда въпроса сега. Особено по време на вечеря. За това не се говори в негово присъствие. Разбра ли най-сетне? Разбра ли?

— Да — смотолеви обезсърчено Хисун.

Идеше му да се завре под масата от срам. Ала откъде да знае, че ще дойде ден, когато короналът ще стане чувствителен на тази тема? Все някога и на него ще му дойде редът да стане понтифекс, нали? Спомине ли се понтифексът, на коронала е отредено да го замести и да отсъди кой ще е новият коронал, който евентуално ще дойде да живее в Лабиринта. Такъв бе редът, и то от хилядолетия. Щом на лорд Валънтайн толкова не му се нрави идеята да бъде потифекс, тогава да не е ставал коронал — няма смисъл да си затваря очите пред закона, според който е длъжен да наследи този пост, и да таи надежда, че ще се измъкне.

Макар самият коронал да пазеше гробно мълчание, голямото зло положително бе сторено. Да закъснееш, после едва отворил уста, да оплескаш нещата — какво злополучно начало! Дали стореното е непоправимо? Хисун обмисляше всичко това, докато трая

изпълнението на някакви ужасни жонгльори, последвано от скучни речи, като имаше вероятност да се тормози така до края на вечерта, ако не се беше случило нещо още по-лошо.

Настана ред на лорд Валънтайн да вземе думата. Ала когато се изправи, короналът имаше странно отнесен вид. Приличаше на сомнамбул със зареян в далечината замъглен поглед и забавени движения. Насядалите около високата маса започнаха да си шушукат. След секунди мъчителна тишина владетелят заговори, но и речта му беше неясна и твърде объркана. Дали не е болен? Или пиян? А може би е някаква внезапна зла магия? Лорд Валънтайн представляваше покъртителна гледка. Залитащ, с вид на човек, който всеки миг ще рухне, той се изправи веднага след като старият Хорнкаст завърши изказването си с думите, че короналът не само управлява Маджипур, а в известен смисъл е и негово олицетворение...

Хисун си помисли, че е редно някой да хване под ръка коронала и да му помогне да седне, за да предотврати падането. Сторете го, мълчаливо умоляваше Хисун, като се взираше в Слийт, Тунигорн, Ерманар. Някой да го спре, моля ви! Ала всуе.

— Ваша светлост! — извика някой пресипнало.

Хисун разпозна собствения си глас. И се втурна, за да сграбчи коронала, преди да се е строполил по лице върху лъскавия дъсчен под.

Сънят на понтифекс Тиеверас

Озовах се в царство без багри и звуци, без движение. Съцветията на алабандината бяха черни, лъскавите, сякаш изрязани листа на семотановите дървета — бели, а от човката на застиналата в полет птица се лееше беззвучна песен. Лежах върху мека постеля от мъх, вперил поглед в застиналите капки дъжд. Над горската поляна подухна ветрец, но нито лист не потрепна. Царството на смъртта бе това и птицата, вятърът, дъждът бяха мъртви. Аз също.

Дойдоха и застанаха до мен.

— Ти ли си Тиеверас, дето беше коронал и понтифекс на Маджипур?

— Мъртъв съм — отвърнах.

— Ти ли си Тиеверас? — пак попитаха те.

— Да, аз съм. Но нима не виждате, че съм мъртъв?

Така и не успях да ги убедя. Не се трогнаха дори от довода, че лежа между покойните лорд Малибор и лорд Вориакс, също бивши коронали, и ме подканиха да стана и да ги последвам.

— Няма да го сторя. И ми е простено, защото съм мъртъв — не се предадох аз, но и те също не се предавах.

— Хайде, ставай и тръгвай, владетелю на Маджипур.

— Кой ми го казва?

— Валънтайн, вашият трети коронал.

— Приветствам ви, понтифекс на Маджипур!

— Титлата все още не е моя. Хайде, ставай и тръгвай.

— Не можете да искате това от един мъртвец.

А те ми заявиха, че не чували думите ми.

— Хайде, ставай и тръгвай — настоя отново същият глас, който твърдеше, че принадлежи на лорд Валънтайн. И ръката му легна върху моята, дръпна ме и аз се понесох по-лек от въздуха, като се придвижвах без да се движа, като дишах без да дишам. Прекосихме заедно гигантската блещукаща дъга на моста, хвърлен над пропаст,

бездънна колкото е широк светът, и при всяка моя стъпка металът звънтеше като глас на пееща девойка. А на отвъдната страна, под небесния купол с цвят на нефрит, пронизан от бронзовите нишки на слънчевите лъчи всичко преливаше от вълшебни багри. И всичко течеше и се движеше, всичко беше ефемерно.

— Това е животът, Тиеверас — произнесоха гласовете. — Това е твоето истинско царство!

Нищо не отвърнах, в края на краищата бях мъртъв и този живот бе само един сън. Ала сълзите, които пророних, имаха цвета на звездите.

И още едно съновидение на понтифекс Тиеверас.

Възседнал бях трон-машина вътре в друга машина, а наоколо — стъклена синя стена. Чувам как нещо бълбука и тиктака. Сърцето ми бие бавно. Усещам как изтласква на тежки талази онази течност, която би трябвало да е кръв, ала сякаш не е. Изглежда все пак съм жив. Но как е възможно? Толкова съм стар — нима съм надживял самата смърт? Аз съм Тиеверас, бях коронал на Осиър, а докато той беше само принц по времето на понтифекса Тиамин, съм докосвал ръката на лорд Киникен, бившият владетел на Връхни. И би трябвало да съм последният човек, който е бил жив по Тиаминово време, стига да съм жив, а така изглежда. Само дето спя. И сънувам. Обгръща ме велик покой. Светът се обезцветява. Свят само в черно и бяло, неподвижен и безмълвен. Така си бях представял Небитието. А ето го понтифекс Конфалюм, ето ги Престимион и Декерет. Всички тези владетели са вперили погледи в застиналите в небесата капки дъжд и казват без глас: „Добре дошъл при нас, уморен стар кралю, ела, легни при нас, Тиеверас. Тук е толкова хубаво!“ Я виж ти, тук е и лорд Малибор, човекът от Бомбифейл, на когото възлагах, и то погрешно, толкова надежди, тук е и червенобрадият и червендалестият, а сега безцветен лорд Вориакс. Най-сетне ми позволиха да се присъединя към тях. Тишина. Неподвижност. Най-сетне, най-сетне! Най-накрая ме оставиха да умра, дори да е само насън.

И така, понтифекс Тиеверас, нито жив, нито мъртъв, плуваше по междата между двата свята и сънуваше този на живите, колчем се

сметнеше за покойник, или царството на мъртвите, щом си припомнеше, че още е жив.

— Дай ми вино, ако обичаш — каза Валънтайн. Пое от Слийт чашата и отпи голяма глътка. — Бях задрямал — промълви едва чуто. — За да си отдъхна преди празненството. И изведнъж този сън! Моля те, доведи ми Тизана, за да го обсъдим, Слийт.

— Но сега няма време, ваша светлост — каза Слийт.

— По протокол трябва да сте там когато хората на понтифекса... — подхвана Тунигорн.

— Протоколът! Протоколът! Сънят приличаше на послание, не разбирате ли? Видение за катастрофа...

— Короналите не получават послания — тихо промълви Слийт. — А празненството почва след минути. Гадателката Тизана ще дойде по-късно, ако желаете, ваша светлост. Но засега...

— Трябва да разнищя този сън.

— Разбирам. Но няма време, милорд. Да потегляме.

Тези двамата бяха прави: не биваше да закъснява. Не ставаше дума за светска визита, а за ритуал — върховният монарх щеше да въздаде почит към по-младия крал, когото бе осиновил и миропомазал за свой наследник, ето защо нямаше как да пренебрегне събитието, колкото и да е изкуфял или умопобъркан понтифексът. Сънят ще почака. Толкова е силен и наситен с предзнаменования, че заслужава да бъде надлежно разтълкуван, заслужава си да бъде обсъден и с магьосника Делиамбър, но по-късно.

Тежката магия на онова видение все още тегнеше над духа на Валънтайн, когато след десет минути влезе в Голямата зала. Ала не подобаваше на короната на Маджипур в такъв тържествен момент да изглежда мрачен или разсеян, ето защо той си придаде възможно най-непринудено изражение и се отправи към масата на подиума.

Всъщност фалшивата усмивка и заученото дружелюбие бяха неотменна част от държанието му през цялата тази безкрайна седмица на официалната визита. От всички поселения на гигантския Маджипур най-малко му се нравеше Лабиринтът, този отблъскващ, потискащ град. Слизаше само по задължение в безрадостните му катакомби,

където винаги се чувстваше като преждевременно погребан. Мразеше неговите унили спускащи се серпентини, безконечни мрачни подземни нива и затворени пространства.

А повече от всичко ненавиждаше омразния жребий, който му отреждаше да наследи титлата на понтифекс и да се откаже от радостите на живота в замъка Връхни, за да се погребее жив до края на дните си в тази кошмарна гробница.

Особено се бе ужасявал от това тържество в Голямата зала, разположена на най-дълбокото ниво. И тя самата бе отвратителна с тия нейни ръбати стени, с ярките лампи и чудноватите отражения, а и цялата тази натруфена паплач от свитата на понтифекса, нахлузила нелепите традиционни маски, цялото това празнословие и досада, но най-вече гнетящото чувство за надвисналата каменна грамада на Лабиринта... Дали онзи грозен сън просто не е загатнал за притеснението, което му предстоеше да изпита тази вечер?

И все пак за своя изненада усети, че макар да не може да се нарече удоволствие, чувството, което изпитва при вида на това сборище, е само лека неприязън.

Вероятно за това допринасяше новата украса. Навред бяха окачени лъскави флагове в цветовете на короната — златно и зелено, — и затулваха някак зловещите очертания на огромното помещение. Сменени бяха и лампите — сегашните приличаха на меки плуващи светлини.

А и хората на понтифекса явно не се бяха скъпили, за да е пищно празненството. От легендарните изби на понтифекса бе донесено най-доброто: пидруидско с цвят на огнен дъжд, сухо от Амблеморн, бледочервено вино от Ни-моя, пурпурно отлежало от Мулдемар, датиращо от царуването на лорд Малибор. И то се знае, съответните деликатеси: охладени токабери, пушен морски дракон, калимботи по нарабалски, печен бут от билантун. А също нескончаем поток от развлечения: певци, мимове, арфисти, жонгльори. Все някой от ласкателите на понтифекса току поглеждаше крадешком към масата на лорд Валънтайн и приближените му, за да се удостовери дали са доволни гостите.

И Валънтайн неизменно го даряваше с лъчезарна усмивка и вдигаше чаша, за да уталожи тревогата на грижовните домакини.

— Ама че страхопъзльовци — подметна Стийл.

И заради тази реплика се стигна до глупавата и неуместна забележка на Хисун, че цялата работа е да се подмажат на бъдещия понтифекс. Неочакваната безтактност подейства на Валънтайн като удар с камшик. С мъка запази спокойствие, за да се усмихне любезно на самия Хорнкаст, кимна на мажордома и грейналото му лице не помръкна, докато чуваше как Шанамир раздражено обяснява на Хисун какви ги е надробил.

Внезапно гневът на Валънтайн се уталожи. Момчето не би могло да знае, че темата е табу. Но ако се застъпи за Хисун, това ще е равносилно на признание колко дълбоко е засегнат. Затова продължи разговора, сякаш нищо не е било.

И в този миг се появиха петимата жонгльори — трима човеци, един скандар и един хджорт, които внесоха благословено успокоение в душата му. Във въздуха бясно се разхвърчаха факли, сърпове и ками и короналът изръкопляска.

Те, разбира се, бяха просто наперени бездарници, ако се съдеше по пропуските и грешките. Ала въпреки това изпълненията на жонгльорите винаги доставяха удоволствие на Валънтайн, защото му напомняха за онези странни, благословени и далечни времена, когато и той бе обикалял от град на град с трупата, за да си изкара прехраната със същия занаят. Когато бе истински щастлив човек, все още не познал бремето на властта.

Слийт явно не одобряваше ентусиазма на своя владетел.

Нима наистина ви харесва представлението? — кисело попита той и се навъси.

— Проявяват голямо усърдие, Слийт.

— Усърдие проявяват и говедата, когато търсят паша през сухия сезон. Но все пак са говеда. А тия аматьори...

— Бъди по-милостив, Слийт.

— Нима сте забравили, че в този занаят има изисквания, милорд?

— Прав си. Но тези циркаджии просто ме подсещат за добрите стари времена — каза със смях Валънтайн.

— А, това ли било? — проточи Слийт. — Ние просто говорим за различни неща. Вие за чувства, а аз — за занаят.

— Така е.

Жонгльорите се оттеглиха и Валънтайн се облегна назад, усмихнат и разведрен. И си помисли, че за жалост е дошло време за

речите.

За негова изненада и тази част от вечерта се оказа поносима. Първи взе думата гхайрогът Шинаам, чиято люспеста змийска кожа блещукаше, а раздвоеният ален език трептеше, докато поздравяваше с добре дошли коронала и антуража му.

От името на гостите благодарствено слово произнесе адютантът Ерманар. После дойде ред на стария съсухрен Дилифон, секретарят на понтифекса, да предаде личното приветствие на своя господар. Чиста измама, разбира се, защото бе публична тайна, че грохналият Тиеверас не е казал една смислена дума от близо десетилетие. Но Валънтайн благосклонно изслуша треперливите измишльотини на Дилифон и нареди на Тунигорн да отговори.

После се изказа Хорнкаст, висшият говорител — закръглен, достолепен, той бе истинският управник на Лабиринта през годините на оглупяване на понтифекс Тиеверас. Заяви, че ще говори за голямата обиколка. Валънтайн веднага наостри уши — това бе едно от малкото неща, за които бе мислил през последните години: далечното церемониално пътуване из цял Маджипур за да се покаже короналът на своите поданици и да приеме техните почести, вяност и обич.

— Някои може би смятат, че става дума за развлечение, тривиална и безсмислена екскурзия, бягство от държавническите грижи — каза Хорнкаст. — Лъжат се! Не е вярно! Защото именно личността на коронала — самият той, а не знамената, портретите — е брънката, която свързва разпръснатите отдалечени провинции чрез една обща преданост. А това чувство се възражда само ако поданиците периодично виждат кралската особа с очите си.

Валънтайн се намръщи и се извърна. В съзнанието му внезапно нахлу смущаваща картина: земите на Маджипур, където всичко ври и кипи, и един самотник, който отчаяно се бори с разрухата и разцеплението.

— Защото короналът — продължи Хорнкаст — е въплъщение и олицетворение на Маджипур. Той е светът, светът е короналът. И така, когато предприеме голямата обиколка — както вие, лорд Валънтайн, ще го сторите сега за пръв път след вашето славно завръщане, — короналът напредва не само към света, но и към себе си, предприема пътуване из собствената си душа, за да открие най-дълбоките корени на своята същност...

Дали е така? Разбира се. То се знае, словата на Хорнкаст бяха просто шаблонна реторика, обичайните ораторски брътвежи. И все пак, този път думите затрогваха и пред Валънтайн сякаш се отвори дълъг тъмен тунел с вълнуващи тайни. Онзи сън — леденият вятър над Връхни, ревящата земя, разрухата — „Короналът е олицетворение на Маджипур — той е светът...”

По време на царуването на Валънтайн това единство вече бе разрушено веднъж — предателски го бяха лишили от власт, дори от собственото му тяло, за да го прокудят. Дали това ще се повтори? Или предстои нещо далеч по-ужасно, далеч по-сериозно от съдбата на един-единствен човек?

Достраша го. Трябва веднага да отиде да му разтълкуват съня. Несъмнено някакво мрачно известие се мъчеше да проникне в съзнанието му. Нещо не беше наред с коронала — значи нещо не е наред със света...

— Милорд? — произнесе дребосъкът Аутифон Делиамбър, врунският магьосник. — Време е вие да вдигнете тост.

— Моля? Кога?

— Сега, милорд.

— Да, наистина, последният тост — каза неопределено Валънтайн.

Надигна се и зарея поглед из най-сенчестите дълбини на голямата зала. И внезапно почувства отчуждение, защото разбра, че е съвсем неподготвен. Слабо си представяше какво трябва да каже, на кого и дори се попита какво изобщо прави в Лабиринта? Наистина това ли е Лабиринтът, ненавистното място на сенки и плесен? Защо е тук? Какво искат от него тези люде? Може би просто сънува и никога не е напускал Замъка?

„Все нещо ще ми хрумне, помисли си той. Трябва само да изчакам.“ Но отчуждението нарастваше, усети как кръвта запулсира бясно в слепоочията и забумтя в ушите. Сетне усети с пълна сила какво е собственото му място тук, в Лабиринта — нему бе отредено да бъде в центъра на света, в самата сърцевина на гигантския глобус. Ала някаква неудържима сила се мъчеше да го изтласка оттам. Между тези два мига душата му като голяма мантия от светлина се стрелна към повърхността през множеството слоеве на Лабиринта и после се разтегна, за да обвие като пламтящ воал цялата необятност на

планетата. В този зашеметяващ миг той почувства, че се е слял с Маджипур, че е въплъщение на двадесетте милиарда жители на планетата — човеци, скандари, хджорти, метаморфи и всички останали, които се движеха из него като клетки от кръвта му. Той беше едновременно навсякъде — беше цялата скръб на света, цялата му радост, копнежи, потребности. Той бе всичко. Една кипяща вселена от противоречия и конфликти. Чувстваше пустинния пек, топлия дъжд на тропиците и мраза на високите върхове. Той се смееше и плачеше, и умираше, и танцуваше, и бясно препускаше през непознати хълмове, и се трепеше по нивите, и си проправяше път през гъста, преплетена с лиани джунгла. От океаните на душата му изплуваха с чудовищен блеещ рев огромни морски дракони и се гмуркаха пак вдън бездната. Отпреде му се рееха лица без очи, ухилени злобно. Махаха му за поздрав костеливи ръце. Хорове пееха нестройни химни. И всичко това едновременно — ужасна, безумна едновременност.

Той стоеше мълчалив, объркан, безпомощен, докато залата се завъртя бясно в кръг.

— Вдигнете тост, ваша светлост — май потрети Делиамбър. — Първо за понтифекса, после...

„Вземи се в ръце, мислеше Валънтайн. Ти си короналът на Маджипур.“ И с отчаяно усилие се измъкна от уродливата халюцинация.

— Тост за понтифекса, ваша светлост...

— Да, да. Знам.

Въображаемите образи все още го преследваха. С мъка се изтръгна от призрачните безплътни пръсти. Овладей се. Овладей се!

Чувстваше се напълно безпомощен.

— Тостът, ваша светлост!

Тостът? Тостът? Какво беше това? Церемония. Негово задължение. Ти си короналът на Маджипур. Да. Той трябва да говори. Да каже нещо на тези хора.

— Приятели... — започна Валънтайн. И после дойде зашеметяващият скок в хаоса.

— Короналът иска да те види — каза Шанамир.

Стреснат, Хисун вдигна очи. От час и половина чакаше в мрачното преддверие, като се питаше какво ли става в покоите на лорд Валънтайн и дали няма да виси тук вечно. Бе доста след полунощ и след някакви си десет часа короналът и свитата му трябваше да напуснат Лабиринта — освен ако снощните странни събития не бяха променили плана. На Хисун тепърва му предстоеше да отиде до най-далечния кръг, за да си вземе багажа, да се сбогува с близките си и да се върне обратно за прощалния прием — а и да успее да подремне. Всичко се обърка.

След припадъка короналът моментално бе отнесен от опразнената зала в покоите си, а Хисун и още неколцина от свитата се бяха събрали в това безцветно помещение. Когато се разбра, че здравословното състояние на господаря бързо се подобрява, беше им наредено да чакат по-нататъшни заповеди. Един по един започнаха да ги привикват при коронала — първо Тунигорн, после Ерманар, Азенхарт, Шанамир и останалите, докато Хисун не остана сам с неколцина души от гвардията и дребни риби от свитата. Не вървеше нито да ги пита как да постъпи, нито да си тръгне на своя глава, ето защо чакаше, чакаше и продължаваше да чака.

Само затвори очи, когато болката стана нетърпима. В съзнанието му се въртеше безкрайно една-единствена картина: короналът залита, а те двамата с Лизамон Хълтин се втурват към него, за да го хванат. Не можеше да се отърси от ужаса при спомена за тази внезапна, смайваща кулминация на празненството: слисан, разчувстван, короналът търси истинските думи, но се олюлява, залита, пада...

Разбира се, и господарят може да се напие и да изглупее като всеки простосмъртен. Докато се подвизаваше в къщата на Летописите и незаконно се ровеше в регистъра на душите, Хисун проумя и това: няма нищо свръхчовешко в мъжете, които носят звездната корона. Нищо чудно тази вечер лорд Валънтайн, който явно недолюбваше Лабиринта, да е попрекалил с виното, за да залее тази неприязън.

Едва ли причината е във виното, макар че така бе казал самият лорд Валънтайн. По време на речите Хисун го наблюдаваше отблизо и короналът нито за миг не му се видя пиян, само весел, радостен, отпуснат. А после, когато дребният врун, магьосникът Делиамбър, го свести с няколко докосвания на пипалата си, изглеждаше леко изнемощял, както се полага след припадък, но мисълта му не бе замъглена. Никой не би могъл да изтрезнее така бързо. По-вероятно е обаче да става дума не за пиянство, а за магия, за някакво дълбоко послание, което е грабнало духа на Валънтайн точно в този миг. И това беше ужасяващо.

Хисун пое по лъкатушния коридор. Малко преди да достигне резбованата врата с блещукащите златни звездни знаци и кралски монограми, тя се отвори и се появиа Туингорн и Ерманар, изцедени и навъсени. Кимнаха му и Туингорн махна на стражата да го пусне.

Прегърбен и блед, с блуждаещ поглед, лорд Валънтайн седеше зад широко бюро от рядка, безупречно полирана дървесина.

— Милорд... — колебливо започна Хисун и замълча.

Стоеше на прага, сконфузен, смутен. В стаята бяха още старата Тизана, съногадателката, и Слийт, и врунът, но никой не обели дума. Нямаше представа какво предписва етикетът, когато си имаш вземане-даване с един уморен и явно болен коронал. Дали да изрази дълбоко съчувствие, или да се престори, че монархът е в цветущо здраве? Хисун направи звездния знак и тъй като отговор не последва, повтори. Страните му пламнаха.

Потърси спасителна сламка в някогашната си юношеска самоувереност, но всуе. Странно, но колкото по-често се срещаше с лорд Валънтайн, толкова по-неловко се чувстваше, вместо да е обратното. Наистина необяснимо.

За щастие, Слийт най-после се смили.

— Милорд, това е посветеният Хисун — високо каза той.

Короналът вдигна глава и се вторачи в Хисун. Умората в неподвижните му стъклени очи бе ужасяваща. И все пак, забеляза с изумление Хисун, той се измъкваше от бездната на изтощението като човек, който в отчаян изблик на необорима сила се е вкопчил в пълзящо растение, за да се спаси от падането в бездната. Лека-полека страните му възвръщаха цвета си, на лицето му се изписа известно оживление. Успя дори да си придаде известна царственост, властност.

Хисун с благогавение се почуди дали не научават този трик в замъка Връхни, докато се школуват за коронали...

— Доближи се — произнесе лорд Валънтайн.

Хисун пристъпи две крачки напред.

— Боиш ли се от мен?

— Милорд...

— Не бива да ти позволя да губиш време за подобни чувства. Предстои ми твърде много работа. И на теб. Навремето смятах, че не изпитваш към мен капка страхопочитание. Нима съм бъркал?

— Просто сте уморен, милорд, пък и аз също... Тази нощ бе твърде странна — за мен, за вас, за всички...

Короналът кимно.

— Да, неимоверно странна нощ. Нима е вече сутрин? Когато съм тук, губя представа за времето.

— Малко след полунощ, милорд.

— Нима? А аз си мислех, че съмва. Каква дълга нощ само! — Лорд Валънтайн меко се засмя. — Но в Лабиринта винаги е малко след полунощ, нали, Хисун? В името на Божествения, да знаеш само как копнея отново да видя слънцето!

— Милорд... — промърмори тактично Делиамбър. — Наистина става късно, а имаме още толкова работа...

— Вярно. — За миг в очите на коронала просветна същия стъклен блясък. — Тогава да се върнем на въпроса. Първо искам да ти благодаря. Лошо щях да си изпатя, ако не беше ти. Май си тръгнал към мен преди да рухна, а? Толкова ли беше очевидно, че ще се катурна?

— Да, милорд. Поне за мен — каза Хисун и леко се изчерви.

— Моля!

— Май съм по-наблюдателен от останалите.

— Твърде вероятно.

— Надявам се, че ще преодолеете лошите последици от... от...

— Не бях пиян, Хисун — каза короналът с лека усмивка.

— Нямах намерение да намекна... не смятах...

— Не бях пиян. Магия, послание — кой знае? Смятам, че все още различавам виното от магията. Беше мрачно видение, момчето ми: не първото, което имам напоследък. Предзнаменованията са тревожни. Наближава война.

— Война? — изтърси Хисун. Думата беше непривична, чужда, грозна. Носеше се във въздуха като някакво отвратително бръмчащо насекомо, търсещо плячка. Война? Война? Пред очите на Хисун изникна картината на последната конвулсия от дългата война на лорд Стиамот срещу метаморфите отпреди осем хилядолетия, която бе изровил от тайното скривалище на спомените: обвити в пламъци сухи хълмове далеч на северозапад, черен от кълбата гъст дим небосвод. През всички последващи столетия мирът е бил нарушаван само веднъж, и то във войната за възстановяването, когато едва ли е бил погубен нечий живот, защото лорд Валънтайн презира насилието. — Но каква война? — попита Хисун. — Ние в Маджипур тачим мира.

— Тя ще избухне, момче — отсече Слийт. — Щом е така, в името на Господарката, няма измъкване.

— Но с кого? Нима имаме врагове тук, в най-мирния от световите?

— Да — каза Слийт. — И вие, хората от Лабиринта, май толкова сте се изолирали, че не го проумявате?

— За метаморфите ли намекаваш? — колебливо попита Хисун.

— За тях, за кой друг! — изкрещя Слийт. — Гадните преобразяващи се, момче! Да не смяташ, че вечно ще ги държим окошарени?

Хисун смаяно погледна мършавия дребен мъж с белег на лицето, чиито очи святкаха, сякаш бе почти щастлив от тази перспектива.

— При цялото ми уважение към вас, съветнико Слийт, не го проумявам — промълви Хисун и поклати глава. — Техните няколко милиона срещу нашите двадесет милиарда? Нали вече опитаха веднъж и бяха разбити. Колкото и да ни мразят, едва ли ще опитат пак.

Слийт посочи короната, който изглежда едва слушаше.

— Нима не възкачиха своя марионетка на трона на лорд Валънтайн? Какво бе това, ако не война? Ех момче, нищо не знаеш! Преобразяващите се заговорничат срещу нас от векове и времето работи за тях. Сънищата на короната го предсказват! В името на Господарката, самият коронал сънува война!

— Наистина, в името на Господарката, Слийт! — каза короналът с безкрайно уморен тон. — Няма да има никаква война, успея ли да я избегна, и ти го знаеш.

— А ако не успеете, милорд? — сръза го Слийт.

Тебеширенобялото лице на дребосъка пламна. Очите му блестяха, ръцете му правеха бързи движения, сякаш жонглираше с невидими тояги. Хисун бе изумен, че някой, дори един велик съветник, си позволява да разговаря така безцеремонно с коронала. И май не се случваше често, защото видя как подобие на гняв се изписва върху лицето на Валънтайн, на същия този лорд Валънтайн, който бе прословут с великодушието си и дори бе смятал с благост и обич да спечели сърцето на узурпатора Доминин Барджазид в последната битка. После гневът отново отстъпи място на страхотната умора и короналът заприлича на старец, който няма нищо общо с онзи четиридесетгодишен мъж, когото Хисун познаваше.

Настъпи безкраен миг на напрегнато мълчание. Думите на лорд Валънтайн, който заговори бавно и натъртено, бяха адресирани към Хисун, сякаш те двамата бяха сами в стаята.

— Не желая повече приказки за война, докато все още има надежда да я избегнем. Ала е вярно, че предзнаменованията са мрачни: грози ни някакво бедствие. И те не са за пренебрегване. Променихме някои от планове си тази нощ, Хисун.

— Нима ще отмените голямата обиколка?

— Не бива да го правя. Неведнъж я отлагах под предлог, че съм твърде зает в Замъка и нямам време за разходки. Май твърде дълго отлагах. Това трябва да се прави на всеки седем-осем години.

— Нима са минали повече, милорд?

— Близо десет. А и миналия път не завърших обиколката. В Тил-омон, както знаеш, стана онова малко прекъсване, когато някой ме освободи от задълженията ми без мое знание. — Погледът на коронала се зарея покрай Хисундалеч в безкрайността. За миг изглеждаше, че се взира в мъгливите бездни на времето — може би мислеше за странната узурпация на трона от Барджазид и за месеците или годините странствия из Маджипур, когато той бе лишен от памет и власт. — Не, длъжен съм да направя обиколката. Нещо повече — да я удължа. Възнамерявах да премина само през Алханроел, но мисля, че е редно да посетя и двата континента. Хората от Зимроел трябва да видят своя своя коронал. И ако Слийт е прав за намеренията на метаморфите, длъжни сме да посетим именно Зимроел, където живеят.

Новината изненада и развълнува Хисун. Да посетят и Зимроел? Този невъобразимо далечен край полулегенда с гъсти лесове,

пълноводни реки и големи градове — приказни градове с приказни имена...

— О, ако това е новият план, звучи великолепно, милорд — каза с усмивка Хисун. — Мислех, че никога не ще видя тази страна, освен в сънищата. Ще отидем ли в Ни-моя? И Пидруид, и Тил-омон, и Нарабал...

— Твърде е вероятно аз да отида — каза короналът със странно равен глас.

— Вие, милорд? — попита Хисун с внезапна тревога.

— Има още една промяна в плана — меко каза Валънтайн. — Ти няма да ме придружиш на голямата обиколка.

Ужасен студ прониза Хисун, сякаш вятърът, който духаше сред звездите се беше спуснал долу и фучеше из най-дълбоките подземия на Лабиринта. Потрепера и душата му посърна от повее на този леден вихър, и се сви като попарено листенце.

— Нима не ме искате повече на служба при вас, милорд?

— Съвсем не! Имам важни планове за теб.

— И друг път сте го казвали, милорд. Но обиколката...

— Тя няма да ти даде нищо с оглед задачите, които един ден ще си призван да изпълниш. Не, Хисун, не мога да си позволя да загубиш следващите година-две в безсмислени странствия. Тръгваш за Замъка, и то час по-скоро!

— За Връхни? Но защо, милорд?

— За да се подготвиш за посвещаване в рицарско достойнство.

— Милорд! — възкликна Хисун.

— Ти си на осемнайсет, нали? Значи с години си изостанал от останалите. Но си схватлив и ще наваксаш. Убеден съм, че скоро ще се издигнеш до истинското си ниво. Длъжен си да го сториш, Хисун. Нямаме представа какво зло ще ни връхлети, но е ясно, че ще е най-лошото и трябва да сме подготвени. Нуждая се от поддръжници, които да застанат до мен, за да посрещнем най-лошото. Ето защо за теб няма да има голяма обиколка, Хисун.

— Разбирам, милорд.

— Нима? Твърде е вероятно. По-късно ще имаш време да видиш и Пилиплок, и Ни-моя, и Пидруид, нали? Но сега...

Хисун кимна, макар в действителност да не дръзваше да осмисли казаното. Сините очи на коронала се впиха в лицето му и

Хисун срещна уморения им поглед без да трепне, макар да се чувстваше изтощен както никога досега. Разбра, че аудиенцията е приключила, макар да не бе произнесена нито дума за това. Мълком стори звездния знак и излезе.

Сега копнееше да спи — седмица, месец. Тази объркана нощ бе изцедила силите му до капка. Само преди два дни лорд Валънтайн бе го повикал в същата тази стая, за да му нареди да се готви за отпътуване с кралския антураж, който поема на голяма обиколка из Алханроел. Вчера бе избран за кралски помощник и удостоен с честта да седи на масата за избрани на празненството, станало причина за този тайнствен хаос. А сега бе видял за кой ли път своя повелител в нова светлина — измъчен и твърде човечен. Отнеха му голямата обиколка, за да му връчат друг подарък — замъка Връхни. Посветен рицар? Да навакса? Но кое по-точно? „Животът ми се е превърнал в сън, помисли си Хисун. И няма кой да ми го разтълкува.“

Изневиделица го пресрещна Слийт, който го сграбчи за китката и го придърпа към себе си.

— Искам само да ти кажа, че не питая лична неприязън към теб, момче. Нищо че бях толкова груб.

— Знам.

— Добре. Не желая да враждуваме.

— Нито пък аз, Слийт.

— Смятам, че ще свършим доста работа заедно, когато започне войната.

— Ако започне.

Слийт се усмихна мрачно.

— В това няма капка съмнение. Но нужно ли е сто пъти да ти го обяснявам, особено сега. Скоро сам ще се убедиш в правотата ми. Валънтайн не вижда бедите, преди да го сполетят — такъв си е по природа. Според мен е прекалено благ, прекалено доверчив, ала ти не си същият, нали? Ти си отваряш очите. Вероятно това е качеството, което най-много цени у теб короналът. Разбираш ли какво казвам?

— Нощта бе твърде дълга, Слийт.

— Прав си. Не е зле да поспиш, момче. Ако можеш.

Първите лъчи на изгрева докоснаха назъбения сив бряг на югоизточен Зимроел и заляха мрачното крайбрежие с бледозелена светлина. Слънцето вмиг разбуди петимата лиймани в разпокъсаната, нашарена с кръпки палатка, опъната на неколкостотин метра от морето. Станаха в пълно мълчание и загребаха шепи влажен пясък, с който разтриха грубата, пъпчива сиво-черна кожа на гърдите и ръцете си, за да извършат ритуала на сутрешното си умиване. На излизане от палатката се обърнаха на запад и отправиха поздрав към малобройните бледи звезди, които все още блещукаха на тъмното небе.

Може би някоя от тях бе родината на техните предци. Ала нямаха представа точно коя е. Това не знаеше никой. Изминали бяха седем хилядолетия от пристигането на първите лиймански преселници в Маджипур — предостатъчен срок, за да бъдат изгубени доста от свидетелствата. По време на скиталчествата си из тази гигантска планета в търсене на най-проста хамалска работа, лийманите отдавна бяха забравили откъде са дошли. Но някой ден все ще го научат отново.

Най-старият мъжкар запали огъня, а най-младият набоде месото. Двете жени мълчаливо поеха шишовете и ги държаха над пламъците докато се разнесе песента на цвърчащата мазнина. Мълком раздадоха храната, единствена за деня и изядена в пълно мълчание.

Все така мълчешком се изнизаха от палатката — първо старейшината, после жените, сетне другите двама мъжкари — пет кльощави и широкоплещести същества с плоски широки глави и свирепи блеснали очи, наредени по три върху безизразните им лица. Поеха надолу към морето и се загнездиха върху същата тясна издатина, почти досами разбиващите се вълни, както всяка сутрин от седмици наред.

Мълчаливо зачакаха, като всеки таеше надежда, че него ден ще им донесе среща с драконите.

Югоизточният вятър от Зимроел — огромната провинция, известна като Джихорна — бе сред най-затъntenите области в Маджипур: земя без градове, глухо място с безплодна сива песъклива почва и влажни бушуващи ветрове, връхлитано на непредсказуеми интервали от мощни опустошителни пясъчни бури. На стотици километри от злочестото крайбрежие нямаше заливи, само безконечна ивица от ниски обрулени хълмове, спускащи се към подгизналия бряг, в който вълните на Вътрешното море се разбиваха с жаловит глух тътен. Когато тепърва се изграждаше Маджипур, изследователите, дръзнали да се отбият в тази пустош, анатемосаха същата четвъртина от западния континент, като заявиха, че тук няма нищо, заради което да си заслужава да наминеш втори път — нечувано за една планета на всевъзможни чудеса и вълшебства.

Това предопредели печалната участ на Джихорна. А на новия континент изникваха селище след селище: първо Пилиплок — при устието на широката река Зимър, далеч на северозапад Пидруид, Нимоя, Тил-омон, Нарабал, Велатис, както и блестящият град на гхайрогите Дюлорн, и още, още. Форпостовите се превръщаха в селища, селищата — в градчета, градчетата — в големи градове, чиито филизи плъзваха навред из смайващата необятност на Зимроел. Ала дори тогава нямаше причина да се ходи в Джихорна — и никой не го сторваше. Дори метаморфите, най-послед покорени и прокудени от лорд Стиамот до западните покрайнини на Джихорна, при река Стейче.

Впоследствие — след хилядолетия — когато по-голямата част от Зимроел бе почти толкова култивирана, колкото и Алханроел, неколцина смелчаци най-послед се заселиха в Джихорна. Почти всички бяха лиймани, семпли и невзискателни същества, чиито нишки на живота винаги са били хлабаво втъкани в платното на маджипурското битие. Изглежда предпочитаха да странят от останалите, като се хващаха да работят като продавачи на печени наденички, рибари и хамали. Тези скитници, чийто живот изглеждаше суров и безцветен на останалите раси в Маджипур, без особени трудности се преместиха в суровата и безцветна Джихорна. Тук заживяха в мънички селца и

започнаха да хвърлят мрежите си точно зад прибоя, за да ловят гъмжащите сребристо-сиви риби, а също така да копаят по плажовете ями-капани за лъскавите черни раци с осмоъгълни черупки, а за да си устроят пир излизаха на лов за мудни думкари, които живееха полузаровени в дюните.

Почти през цялата година в Джихорна се разпореждаха лийманите. Но не и лете, защото тогава идваше времето на драконите.

В самото начало на сезона палатките на зяпачите започваха да никнат като жълти калимботи след топъл дъждец по целия бряг на Зимроел — от южните предградия на Пилиплок до границите на непроходимото зимърско блато. През лятото стадата морски дракони предприемаха ежегодното си пътешествие нагоре към източната част на континента, да да родят малките си във водите между Пилиплок и Острова на съня.

Край Пилиплок бе единственото място в Маджипур, където нямаше нужда да се ходи в морето, за да се видят драконите, защото именно тук бременните самки обичаха да се доближават до брега, за да си похапнат от онези малки създания, които обитаваха из гъсталаците от златисти водорасли, толкова обилни в тези води. Тъй че всяка година тух пристигаха хиляди любопитни от цял свят и опъваха палатките. Имаше великолепни въздушни постройки, истински палати от лъскава ефирна тъкан, обитавани от аристокрацията. Имаше и здрави, удобни шатри, приютили преуспяващи търговци и семейства им. А обикновените навеси даваха подслон на простосмъртните, спестявали с години, за да си позволят подобен лукс.

Аристократите идваха в Джихорна по времето на драконите, за да позяпат как огромните морски зверове порят водата и заради страхотния гъдел да прекарат ваканцията на едно тъй отвратително грозно място. Богатите търговци предприемаха това толкова скъпо пътуване, за да заздравят положението си в обществото и да дадат на отрочетата си възможност да научат нещо полезно от естествознанието, за да повишат успехите си в школото. Обикновените хорица идваха понеже вярваха, че тази гледка осигурява късмет за цял живот, но точно защо — това никой не знаеше.

И накрая бяха лийманите, за които времето на драконите не беше нито развлечение, нито гонитба на престиж, нито опит да бъде

спечелено благоволенieto на съдбата, а въпрос от най-дълбоко значение: въпрос на избавление и спасение.

Никой не можеше да предскаже кога именно страшилищата ще довтасат при Джихорна. Макар винаги да идваха лете, това понякога ставаше в началото, понякога в самия край на сезона. А тази година окъсняваха. Петимата лиймани, които заемаха местата си на малкия нос всяка заран, ден подир ден, виждаха само сиво море, бяла пяна и водорасли. Ала не губеха търпение. Рано или късно драконите ще дойдат.

Денят, в който те най-сетне се появиха, бе топъл и задушен, с горещ влажен вятър, духащ от запад. Цяла сутрин нагоре-надолу из плажа неспокойно маршируваха взводове, фаланги и полкове раци, сякаш се подготвяха да отблъснат противника. Това винаги бе знак.

Към обед той бе последван от втори: от надигация се прибой се праметна като тлъст пудинг разкъсваща жаба, цялата корем и уста, със зъби като трион. Заклатушка се и на метри от водата приклепна в пясъка, като пухтеше, трепереше и примигваше с огромните си зъркели. След секунди се появи втора жаба, която загледа злобно своята посестрима. Последва шествие на дългокраки омари — около дузина ярки пурпурно-сини създания с издути оранжеви бутове излязоха от водата и с непреклонна решителност и светкавична бързина се окопах в тинята. След тях се нарои всякаква живинка: рачета, змиорки, дори някакви риби, които се мятаха върху пясъка безпомощно и ставаха плячка на големите брегови раци.

Лийманите си кимаха с нарастваща възбуда. Само едно би могло да накара създанията от крайбрежните плитчини да ги напуснат и да се озоват толкова навътре в сушата — мускусната миризма на задаващите се в далечината морски дракони.

— Вижте — подхвърли на лийманите най-старият мъжкар.

От юг се показва авангардът — две-три дузини огромни зверове с широко разперени черни люспести криле и дълги шии, наподобяващи с извивката си масивни лъкове. Те поеха към гъсталаците от планктон и започна голямото лапане: с мощни удари на крилете зраконите създаваха във водата същинска вихрушка и гълтаха водорасли, омари, разкъсващи жаби — всичко, което им падне. Тези гиганти бяха мъжкари. Зад тях плуваха няколко женски, които се обръщаха от една

на друга страна като бременни крави, за да покажат издутите си хълбоци. Сподиряше ги самият крал на стадото — дракон, толкова грамаден, че мязаше на преобърнат корпус на гигантски галеон, и това бе само половината от туловището му, защото гигантската задница и опашка се клатушкаха под повърхността.

— Долу за почест — промълви старейшината и рухна на колене.

Със седемте дълги костеливи пръста на протегнатата си лява ръка неколkokратно стори знака на морския дракон. сетне се наведе и отърка буза о студения мокър пясък. Вдигна глава и погледна към краля на драконите, вече наближил на по-малко от двеста метра разстояние, и се помъчи само със силата на волята си да насочи гиганта към брега.

— Ела при нас... ела... ела... Сега е времето. Чакахме толкова дълго. Ела... спаси ни... води ни...

Ела!

Елидат машинално се подписа май върху десетхилядния официален документ за деня: Елидат от Морвол, Висш съветник и Регент. Надраска датата до името си и един от секретарите на Валънтайн сложи пред него поредната купчина за подпис.

Това бе денят от седмицата, отреден за тази процедура. Откак бе заминал лорд валънтайн, всеки втори ден следобед Елидат напускаше собствената си главна квартира в Пинитор Корт, за да дойде в кабинета на коронала във вътрешния замък и да се настани на великолепно бюро от полиран тъмночервен палисандър, чиито шарки приличаха на звездната емблема. И машината се задействаше — секретарите с часове се редуваха да му подават за последно одобрение документи, дошли от различни клонове на управлението. Дори в отсъствието на лорд Валънтайн колелата продължаваха да се въртят и да бълват декрети, поправка на декрети, отмяна на декрети... И всичко трябваше да е подписано от коронала или неговия регент — само Божествения знаеше защо. Поредният: Елидат от Морвол, Висш съветник и Регент. И дата. Готова.

— Дай ми следващия — нареди Елидат.

Отначало се опитваше съвестно да чете или поне да преглежда документите, преди да ги парафира. После се запознаваше само с резюмето от няколко реда, но дори от това се беше отказал отдавна. Чудеше се дали Валънтайн ги е чел всичките. Невъзможно. Дори изчитането на резюметата би запълнило дните и нощите му: короналът не би имал време да спи и яде, а да не говорим за същинското управление. И така, често подписваше без дори да погледне. С ясното съзнание, че може би парафира декрет, който забранява яденето на наденици в зименден или обявява за противозаконен дъжда в провинция Стойензар, или дори заповед за конфискация на собствените му имоти в полза на пенсионния фонд на писарушките от Замъка. При все това подписваше. Един крал — или неговият дубльор — трябва да имат доверие в компетенността на своя персонал, в противен срлучай положението става съкрушително — не, немислимо.

Последният подпис. Елидат от Морвол, Висш съветник и Регент и...

— Следващият!

Все още изпитваше вина, че не ги чете всичките. Но нима короналът наистина трябваше наистина да знае, че най-после е подписан договор между градовете Мулдемар и Тидиас за съвместното владение на някои спорни в миналото лозя? Как не...

Елидат от Морвол...

Пресегна се за следващия и в същия миг един от секретарите каза:

— Сър, лорд Миригант и лорд Дивис са тук.

— Покани ги — нареди той, без да вдига поглед.

Елидат от Морвол, Висш съветник и Регент...

Двамата благородници бяха съветници от вътрешния кръг и роднини на лорд Валънтайн — негови братовчед и племенник. Всеки следобед приблизително по това време Елидат ходеше заедно с тях да тича, за да се поразтовари от напрежението, което стоварваше върху плещите му регентството. Почти единствената му възможност да се пораздвижи: за него този ежедневен излет беше неоценим отдушник.

Завери още два документа, докато лордовете прекосиха огромната зала с мозаичен под и с великолепна облицовка от баникап, семотан и други редки сортове дървесина по стените. Взе трети, като се зарече това да е последният за деня. Някакъв хвърчащ лист. Почти неволно Елидат го погледна, докато слагаше подписа: грамота, с която короналът удостояваше някакъв щастлив простосмъртен с титлата Посветен рицар на Замъка, за да го възнагради за неговите заслуги и вярна служба, и прочее, и прочее...

— Какво подписваш сега? — попита Дивис. Този едър, широкоплещест мъж с черна брада, който гонеше средната възраст, с годините придобиваше зловеща прилика със своя баща, предишният коронал. — Валънтайн пак ли намалява данъците? Или ще обяви рождения ден на Карабела за официален празник?

Колкото и да беше свикнал с особеното чувство за хумор на Дивис, след толкова ужасна, безсмислена работа не му беше до шеги. Внезапно побесня.

— Лейди Карабела ли имаш предвид? — сопнато попита той.

— О, колко сме официални днес, съветнико Елидат — изненадано каза Дивис.

— Ако аз наирчах покойния ти баща просто Вориакс, ти...

— Баща ми беше коронал — произнесе студено и надменно Дивис — и заслужава почитта, която отдаваме на един споминал се крал. докато лейди Карабела е просто...

— Лейди Карабела, братовчеде, е съпругата на твоя сегашен крал — сръза го Миригант с гнъвяв, който бе неприсъщ на кроткия му нрав. — Освен това напомням също, че е съпруга на брата на твоя баща. Следователно...

— Добре — каза уморено Елидат, — стига глупости. Ще се пораздвижим ли?

— Ако не си се преуморил от цялата тази короналщина — със смях каза Дивис.

— Единственото ми желание е да хукна от тук към Морвол, бягане, което би ми отнело пет месеца. И после да прекерам следващите три години в грижи за овошките си... О, да, ще бягаме. Само да подпиша и този документ---

— За рождения ден на лейди Карабела — вметна с усмивка Дивис.

— ... за удостояване с благородническа титла — каза Елидат. И така, стига да си мълчите, ще си имаме нов Посветен рицар, някой си Хисун, син на Елсином, жител на Лабиринта...

— Хисун, син на Елсином? — възкликна Дивис. Сецаш ли се кой е той, Елидат?

— От къде на къде?

— Спомни си церемонията по възстановяването на лорд Валънтайн, колко настояваше да покани всички тия плебеи да се присъединят към нас в тронната зала на Конфалюм. Жонгльорите, едноръкия скандар, хджорта с оранжевите бакенбарди и прочие. И едно момче, помниш ли?

Шанамир ли имаш предвид?

— Не! Онзи мършав десетгодишен дребосък. Наглото хлапе с очи на джебчия, което се навърташе наоколо, досаждаше с въпросите си, а след като изпроси сума ти ордени и медали от присъстващите се накичи с тях и все клечеше пред огледалата. Казваше се Хисун!

— Малкият, който се натискаше да става водач из Лабиринта? — Миригант. — Сещам се. Твърде умен пройдоха.

— Пройдохата е вече посветен рицар — каза Дивис. — Стига Елидат да не разкъса този лист хартия, в който се е вторачил. Няма да подпишеш, нали, Елидат?

— Разбира се, ще подпиша.

— Посветен рицар, който идва от Лабиринта?

Елидат сви рамене.

— Пет пари не давам, дори да беше променящ се от Илировойн. Не съм тук за да отменям решенията на короната. Щом това е волята на Валънтайн, ще го направя „посветен рицар“, дори да е пройдоха, продавач на наденички, метаморф или метач на фъшкии... — Бързо вписа датата. Готово! сега хлапакът е титулован като теб, Дивис.

— Ала моят баща е короналът Вориакс. А дядо ми...

— Да, знаем. Просто ти казах, че и момчето вече има същата титла, нищо повече, Дивис. Съгласно този документ. По същия начин са станали благородници и някои от предците ти, но кога и защо — не се знае. Или смяташ, че знатният произход е нещо също толкова вродено като четирите ръце и тъмната козина на скандарите?

— Днес не си в настроение, Елидат.

— Така е. Затова бъди така добър да не ме дразниш.

— Прощавай — рече Дивис, но без особено разкаяние.

Елидат стана и погледна през големия прозорец. Гледката беше изумителна: високо над бездната между кралските покои на Замъка и ширналите се в опдножието му безбрежни пространства се рееха волно две мощни черни грабливи птици. И Елидат внезапно проумя, че им завижда за свободата да летят накъдето си поискат. Съкрушено поклати глава. Тази писарска работа го беше съсипала. Елидат от Морвол, Висш съветник и Регент...

Тази седмица се навършваха шест месеца откакто Валънтайн бе предприел обиколката. А сякаш са изминали години. Значи това било да си коронал? Да се бърхтиш, да робуваш? От десетилетие насам бе свикнал с мисълта, че ще настъпи и неговият ред да се възкачи на трона, защото бе очевидно, че той ще е следващият. Може би още от деня, в който лорд Вориакс бе убит и най-ненадейно по-младият му брат наследи короната. С нея ще дойдат при него, при Елидат, ако се случи нещо на Валънтайн. Или ако понтифекс Тиеверас вземе че се

спомине и се наложи Валънтайн да отиде в Лабиринта. Стига Елидат, който вече прехвърляше четиридесетте, да не престарее, защото короналът трябва да е мъж в разцвета на силите си, а Тиеверас май възнамеряваше да живее вечно.

Но ако това се случи, Елидат не би могъл дори да помисли за отказ. Изключено. О с всяка изминала година откриваше, че се моли все по-горещо за приумножаване на дните на понтифекс Тиеверас и за крепко здраве и дълго царуване на лорд Валънтайн. И шестте месеца на регентството само бяха задълбочили тези чувства. Като дете, когато в Замъка се разпореждаше лорд Малибор, Елидат мечтаеше да стане коронал, а каква завист го глождеше само, когато след смъртта на Малибор на трона се възцари с осем години по-големият от него Вориакс. Сега вече не беше сигурен, че да си коронал е най-чудесното нещо на света. Но нямаше да откаже, ако бъде избран. Спомни си как старият Дамиандин, бащата на Вориакс и Валънтайн, веднъж заяви, че най-добрият претендент за титлата е онзи, който е обучен за короната, но не ламти за нея. „В такъв случай вероятно съм добър избор, тъжно си каза Елидат. Дано все пак не се стегне до това.“

— Ще тичаме ли? — попита той с пресилена сърдечност. — Няколко мили, после по чаша вино.

— Разбира се — откликна Миригант.

На излизане от стаята Дивис се спря пред гигантския глобуд от бронз и сребро.

— Вижте — каза той и докосна рубиновото топче, което блестеше върху глобуса като кръвясало око на люлееща се маймуна. — Вече доста се е отдалечил от Лабиринта. по коя река плува сега? Май е Клейдж, нали?

— По-скоро Трей — отвърна Миригант. — Според мен се е отправил към Треймон.

Елидат кимна и се доближи до глобуса.

— Прав си — каза той и погали гладката сребърна повърхност. — После ще отиде в Стойен, може би ще прекоси залива Перимор и ще стигне чак до Алаизор.

Не можеше да откъсне длан от плавните извивки и ги галеше сякаш Маджипур бе жена, а двата континента — гърдите ѝ. Приказен свят с приказно изображение, което всъщност не беше глобус, а само полукълбо, защото далечната част на Маджипур беше скрита под

водите на океана и почти непроучена. Но за сметка на това върху това кълбо бяха вместени и трите континента: Алханроел със стърчащия назъбен шпил на Замъка, гористият Зимроел и ниско долу, отвъд Вътрешното море с благословения остров на Господарката на съня — обширната пустош на земята, наречена Сувраел. Картата бе подробна, с всички градове и планински вериги, по-големи езера и реки. Някакъв странен механизъм проследяваше маршрута на короната, като червеното рубинено око фиксираше неговото местонахождение. Като в транс Елидат прокара пръст по маршрута на голямата обиколка — Стойен, Перимор, Алайзор, Синталмонд, Дейниъп, надолу през пролома Кинслейн към Сантискион и обратно по кривуличещия път из подножието към замъка Връхни...

— Би искал да си с него, нали? — попита Дивис.

— Или да си на негово място — допълни Миригант.

Елидат рязко се извърна към по-възрастния мъж.

— как да разбирам това?

— Би трябвало да е очевидно — смутено каза Миригант.

— Май ме обвиняваш в непозволени амбиции.

— Непозволени? Тиеверас надживя с двадесет години отреденото му време. Крепят го само с някаква магия...

— С най-добрите медицински грижи — уточни Елидат.

— То е същото — продължи Миригант. — Ако нещата следваха своя естествен ход, Тиеверас отдавна да е мъртъв, а понтифекс да е Валънтайн. И на своята голяма обиколка трябваше да е заминал един нов коронал.

— Това не ние го решаваме — измърмори Елидат.

— Решава Валънтайн — каза Дивис. — Но няма да го стори.

— Ще го стори, когато му дойде редът.

— Кога? След още пет години? След десет? Четиридесет?

— Би ли принудил короната, Дивис?

— Бих го посъветвал. Това е наш дълг — мой, твой, на Миригант, Туингорн, на всички, които отдавна сме в управлението. Ние трябва да кажем на Валънтайн, че му е време той да върви в Лабиринта.

— Смятам, че е време да потегляме — отсече Елидат.

— Чуй ме, Елидат! Аз наивник ли съм? Баща ми беше коронал, дядо ми заемаше пост като твой, аз съм прекарал целия си живот близо

до центъра на властта. Разбирам нещата не по-зле от останалите. Ние нямаме понтифекс. А само от около десет години нещо по-скоро мъртво, отколкото живо, плаващо в оня стъклен сандък в Лабиринта. независимо дали заповедите му са истина или измислица на Хорнкаст, в действителност си нямаме понтифекс. И докога ще я караме така? Според мен валънтайн се опитва да изпълнява едновременно и двете функции, което не е по силите на никого. И така страда цялата структура...

— Достатъчно — възкликна Миригант.

— ... и той не ще се премести в истинския си кабинет, защото е млад и мрази Лабиринта, защото се върна от своето изгнаничество с новата си свита от жонгльори и овчари, така заплени от великолепията на Замъка, че не им стиска той да се нагърби с истинската си отговорност...

— Достатъчно!

— Още миг търпение — настоя Дивис. — Сляп ли си Елидат? Само преди осем години преживяхме нещо уникално в нашата история. Без да знаем, се лишихме от законния си коронал, за да ни управлява един самозванец. Една метаморфна кукла, Елидат! А и самият Крал на сънищата фактически беше метаморф! Две от четирите власти в кралството — узурпирани, самият Замък — гъмжащ от натрапници, самозванци...

— До един разкрити и унищожени. И тронът храбро отвоюван от законния му притежател, Дивис.

— Да, така е. Но нима смяташ, че метаморфите кротуват в своите джунгли? Казвам ти, че точно в този момент заговорничат как да разрушат Маджипур и да си възвърнат каквото може. Наясно сме с това от мига, в който Валънтайн си възвърна короната, но той самият какво прави? Какво, Елидат? Протяга им ръце с любов. Обещава да заличи спомена за старите злини и да възстанови справедливостта. Ала те не спират да заговорничат срещу нас!

— Аз отивам да бягам — заяви Елидат. — А ти стой тук и подписвай заповеди. Нали това искаш, Дивис? Да седнеш на това бюро! Той сърдито ги загърби и пое към вратата.

— Чакай — каза Дивис. — Идваме с теб. — Затича се и хвана Елидат за рамото. — Не споменах нищо за това кой ще наследи трона,

само казах, че е редно Валънтайн да се премести в понтификата. Наистина ли мислиш, че ще ти оспорвам короната?

— Не претендирам за нея — каза Елидат.

— никой никога не е претендирал за короната — каза Дивис. — Но доли децата зная, че ти си най-вероятният наследник. Елидат, Елидат!...

— Остави го на мира — каза Миригант. — Мислех, че сме дошли да потичаме.

— Да. Хайде да прекратим тези приказки и да тръгваме — каза Дивис.

— Слава на Божествения — измърмори Елидат.

И пръв заслiza по широките каменни стъпала, за да подмине стражата и да излезе на павирания с розов гранит булевард, който ограждаше вътрешния замък, където се трудеше короналът, от почти непристъпния лабиринт на външните сгради, скупчени по билото на Върха. Имаше чувството, че нажежен стоманен обръч стяга челото му. Най-напред да подпишеш купища глупави документи, после да слушаш предателските словоизлияния на Дивис...

И все пак той знаеше, че Дивис има право. Светът няма още дълго да я кара така. Предприемането на важни действия изискваше понтифексът и короналът да се съветват един с друг, за да успее обединената им мъдрост да изключи всяко безразсъдство. Но реално погледната те нямаха понтифекс. А Валънтайн не се справяше сам. Дори най-великите коронали като Конфалюм, Престимион или Декерет не бяха дръзвали да управляват Маджипур сами, при все че заплахите пред тях бяха нищожни в сравнение с жребия на Валънтайн. нима по времето на лорд Конфалюм някой е мислил, че смирените, хокорни преобразяващи се пак ще се надигнат, за да търсят реванш за своя загубен свят? При това толкова вероломно. Елидат никога нямаше да забрави последните часове на войната, когато с бой си проправи път към изключените климатични машини на Замъка, за ада убива воители в униформи на личната гвардия на коронала — а те след смъртта си се променяха, превръщаха се в безноси, косооки същества с усти-цепки. Осем години бяха изминали оттогава, а Валънтайн все още се надяваше с любов да умилюсти тази раса от недоволни и да открие мирен, почтин начин да изцери гнева им. Но така и не бе постигнал

нищо конкретно. И кой знае къде още са се внедрили отново метаморфите?

Елидат дълбоко си пое въздух и се понесе като стрела, за мигове оставяйки Миригант и Дивис далеч зад гърба си.

— Ей! — подвикна Дивис. — Закъде бързаш?

Не му обърна внимание. Единствен лек за болката, която изпитваше, бе друга болка, по-силна. Елидат тичаше като обезумял. Подмина изящната кула на лорд Ариок, параклиса на Лорд Киникен, къщата за гости на понтифекса. Сетне пое надолу по Гуаделум, зави покрай тумбестата черна грамада на съкровищницата на лорд Пранкирин и хукна с разтуптяно сърце по деветдесет и деветте стъпала. Колко пъти бяха тичали така като деца с Валантайн, също и със Стасилейн, или Тунигорн — тогава те четиримата бяха близки като братя и си живееха толкова щастливо! Приели бяха, че ще станат съветници на Вориакс, когато той неизбежно наследи Малибор, но не за много години. И тогава последва ненавременната кончина първо на Малибор, а после и на Вориакс, който го замести, но не за дълго. И короната отиде у Вальнтайн и нищо вече не беше същото за никого от тях.

А сега? Време е Вальнтайн да се премести в Лабиринта. Така каза Дивис. Да. Малко е млад за понтифекс, наистина, но това е лошият късмет да седнеш на трона по време на старческото изкуфяване на Тиеверас. Старият император бе заслужил съня в гроба и Вальнтайн трябваше да отиде в Лабиринта, а звездната корона да премине...

Нима това щеше да стане замъкът на лорд Елидат?

Тази мисъл го изпълни с благоговение и възхита — и с боязън. Видял бе през последните шест месеца какво е да си коронал.

— Ще се убиеш, Елидат! тичаш като луд — долетя нейде от ниското гласът на Миригант, сякаш вятърът го бе довял от далечен град. Елидат почти бе изкачил Деветдесет и деветте стъпала. Сърцето му бумтеше, но той със замъглен поглед се бе устремил напред към върха на стълбата и в тясното преддверие, облицовано с тъмнозелен царски камък, което водеше към канцелариите на пинитър Корт. Заслепен, той внезапно се сблъска с някого и се просна на земята като зашеметен.

Когато седна и отвори очи, видя как някакъв строен младеж с гъста черна коса се изправя неуверено на крака и идва към него.

— Добре ли сте, господине?

— Съжалявам...

— Видях ви, но не успях да се дръпна. Тичахте твърде бързо... Да ви помогна...

— Ще се оправя, момче. Нека само си поема дъх...

Отхвърли предложената му помощ, изправи се и отърси прахта от дрехите си — здравата беше ожулил едното коляно. Чувстваше се твърде нелепо. По стълбите вече приближаваха Миригант и Дивис. Елидат се извърна към младежа и понечи да поднесе извиненията си, но странното изражение на непознатия го спря.

— Да не би случайно да сте Елидат от Морвол, сър? — попита младежът.

— Да, аз съм.

— Така си и помислих — със смях каза момчето. — Точно вас търся. Упътиха ме към Пинтър Корт. Нося ви послание.

Миригант и Дивис вече стояха до тях и по вида им Елидат разбра, че явно представлява ужасна гледка.

— В бързината налетях на този вестоносец, а той имал послание за мен. От кого е, момче?

— От лорд Валънтайн.

Елидат се ококори.

— Това шега ли е? Короналът е на голяма обиколка, някъде на запад от лабиринта.

— Точно така. Бях с него в Лабиринта и той ми нареди след пристигането в замъка първо да намеря вас и да ви предам...

— Е?

— Убеден съм, че посланието е лично за вас, милорд — колебливо произнесе непознатият.

— Това са лордовете Миригант и Дивис — кръвни роднини на короната. Можеш да говориш пред тях.

— чудесно, сър. Лорд Валънтайн ми заръча да предам... Но първо да се представя — аз съм посветеният Хисун, син на Елсином... И така, короналът ми нареди да предам на Елидат от Морвол, че е променил плановите си и разширява обиколката до Зимроел. възнамерява да посети също така майка си, Господарката на Острова,

ето защо ви моли да го замествате докато отсъства. А той смята да отсъства...

— Смили се, Божествени! — дрезгаво прошепна Елидат.

— ... година или година и половина над уречения срок — заключи Хисун.

Вторият лош знак, който Етуан Елака забеляза пет дни след пурпурния дъжд, бяха клюмналите листа на нийковите дървета.

Сам по себе си пурпурният дъжд не можеше да се брой за лош знак. Нямаше нищо необикновено в него тук, на източния бряг на плитчината Дюлорн. Понякога северният вятър, наречен чейфър, вдигаше високо в небето червеникаво-синия изпръхнал и лек скува пясък, който за дни оцветяваше облаците и придаваше на дъжда приятен лавандулов оттенък. Ала земите на Етоуан Елака бяха хиляда километра на запад от тази област, където не достигаха ветровете, натежали от скува-пясък. Но нищо чудно през тази година своенравният чейфър да е решил да намине насам. Във всеки случай един пурпурен дъжд още не беше повод за тревога: гой просто покри всичко всичко с тънък слой пясък, измит от следващия обикновен валеж. не, първият тревожен признак не беше пурпурният дъжд, а изсъхването на сензитивосите в градината на Етоуан Елака; и това се случи два или три дни преди дъжда.

Което бе озадачаващо, ала всъщност не и необикновено. Не беше трудно да накараш сензитивосите да изсъхнат. Тези дребни златолистни растения със ситни зелени цветчета, донесени от горите на запад от Мазадон, притежаваха такива психочувствителни рецептори, че листчетата им се свиваха и почерняваха дори от най-малко безпокойство — сърдити крясъци, ръмженето на някой звяр или дори само близостта на някой, който е извършил тежко престъпление. Етоуан Елака често си мислеше, че едва ли от тази реакция би могло да има особена биологична полза, но несъмнено това бе загадка, заслужаваща едно по-сериозно изследване, каквото смяташе да направи някой ден. Междувременно отглеждаше сензитивоси в градината си, защото харесваше веселото жълто блещукане на листата им. И понеже в имението му цареше ред и съгласие, те нито веднъж досега не бяха увяхвали. Нямаше кой да ругае в близост до градината. Нямаше кой да ръмжи в тази провинция на опитомени животни със загладен косъм.

Над всичко Етоуан Елака ценеше равновесието. Този висок шестдесетгодишен мъж с царствена осанка и гъста бяла коса беше един изключително добронравен фермер. Баща му бе третият син на херцога на Масиса, а двамина от братята му бяха кметували във Фолкинкип, но управлението никога не бе го интересувало: вместо това той предпочете да купи царско парче земя в тази тиха и хълмиста, тънеща в зеленина местност и построи тук Маджипур в миниатюра, един малък свят на красотата, спокойствието и неповторимата хармония.

Той отглеждаше традиционните за областта култури: нийк и глейн, хингаморти, стаджа. Негова опора бе стаджата — приготвеният от грудките ѝ сладък, пухкав хляб се търсеше винаги, ето защо и фермите в падината трябваше да произвеждат достатъчно, за да задоволят нуждите на Дюлорн, Фолкинкип и Пидруид с техните близо тридесет милиона жители и на останалите милиони от околните градчета. Малко над стаджата бе плантацията за глейн — ред след ред гъсти, високи три метра куполообразни храсти със сребристи листа и сочни, превъзходни сини плодчета. Глейнът и стаджата отколе се отглеждаха по съседство, защото корените на първото растение осигуряваха на грудките на второто азот, който стимулираше растежа им. Под стаджата беше хингамортвата горичка със странно стърчащите от почвата жълти израстъци, налети със захарен сок. Тези търсеци светлина органи предаваха енергия на растенията, заровени доста по-дълбоко. А покрай всички граници на имота се проситраха прочутите овощни градини на Етоуан Елака от нийкови дърветата, наредени в групи по пет, както бе обичаят, в сложни геометрични фигури. Той обичаше да обикаля между тях и с обич да плъзга длан по стройните им черни дънери, дебели колкото човешка ръка и по-гладки от коприна. Всяко нийково дърво живееше само десет години, като през първите три израстваше шеметно до висота дванайсет метра, а на четвъртата раждаше за първи път своите чашковидни златни цветове, кървавочервени в средата, и оттогава изобилно даваше прозрачни възкисели плодове. И така, до момента, в който стройното дърво за часове изсъхваше и умираше. плодът, макар и отровен преди да узрее, бе незаменим в острите тръпчиви ястия от гхайрогската кухня. Нийките растяха наистина добре само в низината и Етоуан Елака се радваше на постоянно търсене на своята реколта.

Фермерството караше Етоуан Елака да се чувства полезен, но не задоволяваше напълно любовта му към красотата. затова направи своя ботаническа градина с чудесна експозиция от какви ли не очарователни растения, които вирееха при тукашния топъл, влажен климат.

Имаше разкошни алабандини и от Зимроел, и от Алханроел. Освен това танигали, туоли, както и цъфтящи нощем дървета от горите на метаморфите, които само в полунощ на зимен ден устройваха своята краткотрайна, смайваща изложба на великолепието. Имаше пинини и андродрагми, балонове храсти и гумен мъх, халатинги, донесени от замъка Връхни, караманги и муорни, сихорнски лози, сефитонгали, елдирони. Експериментираше дори с палмите „огнен дъжд“ от Пидруид, които понякога оцеляваха шест-седем сезона, но никога не цъфтяха толкова далеч от морето, както и иглолистни дървета от планините, дето заличаваха бързо без хладина, а също така странния призрак лунен кактус от пустинята Велализиер, който напразно се мъчеше да защити от влагата. Етоуан Елака не пренебрегваше и местните растения, защото не били чак толкова екзотични. А тук-там засаждаше сензитивоси, защото срамежливи и деликатно по природа, те създаваха подходящ контраст с по-крещящи и самоуверени растения, които представляваха сърцевината на неговата колекция.

денят, в който откри увяхналите сензитивоси, бе започнал с повече от обикновен блясък. Когато започна обичайната си разходка из градината при зори, Етоуан Елака забеляза, че нощес е валило. Въздухът бе чист и неимоверно прозрачен, така че изгряващото слънце запали изумителен зелен пожар върху хълмовете на запад. Цветовете на албандината грейнаха. Устните растения, събудени и гладни, неспокойно размърдаха полускритите в дълбоките чашки остриета и зъбци. През клоните на андродрагмите като искри ослепителна светлина се стрелкаха мънки розовокрили дългочовки. Ала всичко това навяваше странно лоши предчувствия — нощес бе сънувал кошмари, как скорпиони, дхйими и друга папач се роят из нивите му — и той почти не се изненада, когато се натъкна на злочестите сензитивоси, обгорени и спаружени от някакво мъчение през тъмните часове.

Цял час преди закуска работи сам, като мрачно изкубваше пострадалите растения. Още бяха живи под повредените клонки, но нямаше спасение за тях, защото изсъхналите листа никога нямаше да

се възстановят, а шокът от кастренето би убил останалите. докато той ги скубеше, потреперваше, когато усещаше как растенията изсхват от допира му, а накрая стъкми голям огън. Щом всичко свърши, повика старшия градинар и пазача, но те не знаеха какво е съсипало сензитивосите.

Цяла сутрин му беше криво, но не се остави да го завладее униинето и още след обяд получи пакетите със семена от местния разсадник на сензитивоси. Невъзможно бе да купи самите растения, разбира се, защото никога не биха преживели едно разсаждане. И на следващия ден собственоръчно зася семената. След около шест седмици нямаше да има и следа от станалото. Сметна случката за незначителна загадка, която най-вероятно не ще успее да разреши. И я заличи от съзнанието си.

След ден-два преваля онзи особен пурпурен дъжд. Събитието бе странно, но безвредно. Всички повтаряха в хор, че ветровете трябва да са се променили, за да издухат скувата толкова далеч на запад! Оцветяването трая по-малко от денонощие и следващият вече обикновен ден изплакна всичко. И Етоуан Елака бързо заличи от съзнанието си и това събитие.

Нийковите дървета обаче...

Сравнително скоро след пурпурния валеж надзираваше беритбата на глейновите плодове и тогава довтаса кожестият, обикновено невъзмутим гхайрог Симуст, старшият надзирател, обзет от несвойствена за него възбуда — змеевидната му коса се гърчеше, а раздвоеният език трептеше така, сякаш искаше да се изтръгне.

— Нийкът! Нийкът! — крещеше той.

Сивкаво-белите листа на нийковете приличаха на моливи, щръкнали нагоре сякаш от удар на електричество върху черните петсантиметрови дръжки. Благодарение на това тези дървета с оскъдни и чепати дръжки приличаха на някакви изчанчени трънаци и човек не можеше да ги сбърка с останалите дори от голямо разстояние. Ето защо когато Етоуан Елака хукна със Симуст към нийковата горичка, той видя още от стотици метри, че се е случило нещо невероятно: всички листа унило сочеха надолу, сякаш дърветата не бяха нийкове, а разновидност на плачещия танигейл или халатингата!

— Вчера нищо им нямаше — каза Симуст. — Сутринта бяха добре! Но сега... сега...

Етоуан Елака стигна до първата група нийкове и се хвана за най-близкото стъбло. Стори му се необичайно леко. побутна дървото и то поддаде — сухите му корени с лекота се изскубнаха от земята. Дръпна второ, трето.

— Мъртви — каза той.

— Листата... — каза Симуст. — листата дори насухите нийкове стърчат нагоре. А тези... никога не съм виждал подобно...

— Не е естествена смърт — измърмори Етоуан Елака. — Това е нещо ново, Симуст.

Затича към следващата група и заблъска дърветата. на път към третата забави крачка, а до петата се дотътри с наведена глава.

— Мъртви, всичките са мъртви. моите чудесни нийкове...

С цялата горичка беше свършено. Умрели бяха така, както се полага на нийкове: цялата влага вмиг бе напуснала гъбестите им стъбла. Ала цяла горичка от растения, засадени в шахматен ред не би могла да погине отведнъж, а и странното поведение на листата бе необяснимо.

— Ще трябва да докладваме за случилото се на съответните власти — каза Етоуан Елака. — И да разпратим съобщения, Симуст. До фермите на Хейджидаун и Нисмейн, и на онзи, как му беше името, до езерото. Провери дали те са имали същите неприятности. Питам се дали не е някаква чума? Но нийковете не боледуват... Нима това е някаква нова чума, Симуст? Врълхлитаща ни като послание от Краля на сънищата?

— Пурпурният дъжд, господарю...

— Този оцветен пясък? Как би могъл да навреди на каквото и да било? Отвъд падината имат пурпурни валежи по дузина пъти годишно, но това не вреди на реколтата. О, Симуст, нийковете ми, моите нийкове...

— От пурпурния дъжд е — отсече Симуст. — Но той не идеше от източните земи. Друг беше. Този беше отровен, затова е бастисал нийковете!

— И е убил сензитивосите три дни преди да се изсипе?

— Те са твърде нежни, господарю. Като нищо са усетили отровата във въздуха още докато дъждът е идвал насам.

Етоуан Елака сви рамене. Защо пък не. А може би нощес преобразяващите се са долетели от Пиурифейн върху метли или

вълшебни машини, за да направят някаква гибелна магия на земята. Може би. В света на „може би“ няма невъзможни неща.

— каква е ползата от нашите предположения? — попита той горчиво. — Не знаем нищо. Освен че изсъхнаха сензитивосите и измряха нийковите дървета. Кое ще е следващото, Симуст? Кое ще е следващото?

Карабела, която цял ден се взираше през прозореца на флотерната кола, зякаш за да ускори пътуването през голата пустош със силата на погледа, изведнъж нададе вик на радост:

— Виж, Валънтайн! Май излизаме от пустинята.

— Едва ли — усъмни се той. — Твърде е рано още.

— Ще погледнеш ли?

Той остави депешите и погледна навън. В името на Божествения, там беше зелено! И това не беше сивкавото зелено на опърпаните, упорити, покъртителни пустинни драки, а богатата трептяща багра на истинската маджипурска растителност, пулсираща с енергията на растежа и плодородието. Значи сега най-после кралският керван бе излязъл от обсега на злата магия на Лабиринта — сякаш изпепеленото плато, под което бе разположена подземната столица. Наближаваха владенията на херцог Насимонт — езерото Слонова кост, нивите с туйол и милайл, имението с голямата господарска къща, за която Валънтайн бе слушал толкова много...

Той сложи длан върху слабото рамо на Карабела и нежно прокара пръсти по гърба ѝ. Колко е хубаво, че пак са заедно. Тя се присъедини към процесията преди седмица при развалините на Велализиер, където провериха как вървят разкопките на огромния каменен град, изоставен от метаморфите преди петнадесет-двадесет хилядолетия. И го изтръгна от обзелото го напоследък безрадостно настроение.

— О, лейди, без вас се чувствах безкрайно самотен в Лабиринта — меко каза той.

— съжалявам, че и аз не бях там. Знам колко мразиш това място. И когато ми казаха за болестта ти, изпитах вина и срам, че съм била далеч, когато ти... — карабела поклати глава. — Но това бе невъзможно. И ти го знаеш. Но бях обещала на хората от Стий да присъствам при освещаването на новия им музей, и...

— Да, разбира се. И съпругата на короната има своите задължения.

— Още не мога да свикна, че съм съпруга на короната... малката жонгльорка от Тил-омон, която снове из замъка Врѣхни и държи речи, открива музеи...

— Нима все още се изживяваш като малката жонгльорка? Не изтече ли доста вода оттогава?

Тя сви пръсти и прокара пръсти през хубавата си гъста и късоподстригана коса. — Мога ли да забравя, че животът ми е само низ от странни случки? Ако не бях отседнала в онзи храм със Залзан Кавол и трупата, ако не бяха те лишили от всичките ти спомени, за да те захвърлят в Пидруид, наивен като новородено теленце...

— Или ако ти беше живяла по времето на лорд хавилбов, или в някой друг свят...

— Не ме занасяй, Валънтайн.

— Прости ми, любима. — Той взе малката ѝ хладна длан. — Но докога ще се вглеждаш в миналото? И кога ще приемеш сегашния си живот?

— Според мен никога — сдържано промълви тя.

— Господарко на моя живот, как можа да кажеш...

— Знаеш защо, валънтайн.

Той притвори за миг очи.

— Колко пъти ще ти повтарям, Карабела, че ти се ползваш с обичта на всички благородници от Замъка — всички са ти предани, всички ти се прекланят...

— Елидат — да. както и Тунигорн, Стазилейн и други като тях. Който обича истински теб, обича и мен. Ала за болшинството си оставам плебейка, натрапница... наложница...

— Кого имаш предвид?

— Ти знаеш, Валънтайн.

— Кого?

— дивис — каза тя след известно колебание. — И невръстните лордови и рицари от неговата клика. има и други. херцогът на Халанкс е говорил подигравателно за мен пред една от собствените ми придворни дами. А Халанкс е твоят роден град, Валънтайн! Принц Манганот от Бенгълкод. И кой ли не още. — В тъмните ѝ очи се четеше мъка. — Нима си въобразявам? Нима ми се счува шушукане наместо шумолене на листа? Понякога си мисля, че те имат право —

короналите не бива да се женят за простосмъртни. Аз не съм от техния кръг и никога не ще стана. Сигурно ви правя нещастен, милорд...

— Ти ме ощастливяваш. нека Слийт ти каже как се чувствах без теб в лабиринта и колко съм различен откакто сме заедно. Попитай и всеки ще...

— Знам, любими. Ти не приличаше на себе си с това намръщено чело и пламтящи очи.

— Само няколко дни с теб и се чувствах излекуван.

— И все пак май все още не си същият. Дали все още не си обсебен от лабиринта? Или те потиска пустинята? Руините?

— Едва ли.

— Какво тогава?

Той изучаваше пейзажа зад прозореца, който ставаше все по-зелен и хълмист, но дори това не го разведри достатъчно и не успя да снесе тегнещото на душата му бреме.

— Сънят, Карабела — след кратко мълчание каза той. — Видението, онова предзнаменование, от окето не мога да се отърся. О, каква страница ще има за мен в историята! Онзи коронал, който бил детрониран и станал жонгльор, после отново се изкачил на трона, за да управлява толкова глупаво, че да позволи светът да стигне до хаоса и лудостта. нима това е, което правя, Карабела? нима след четиринадесет хилядолетия аз ще съм последният коронал? Как мислиш, ще оцелее ли някой поне да напише историята ми?

— Никога не си управлявал глупаво, Валънтайн.

— Не съм ли твърде благ и уравновесен, твърде снизходителен?

— Това не са грешки.

— Слийт е на друго мнение. Според него ужасът, който изпитвам към войната и всяко насилие, ме води по грешен път. Все това ми повтаря.

— Но война няма да има, милорд.

— Онова съновидение...

— Мисля, че го приемаш твърде буквално.

— Не — каза той. — Подобни доводи ми носят дсамо празно успокоение. Тизана и Делиамбър са съгласни с мен, че сме на ръба на катастрофа, може би война. А Слийт е направо убеден. Смята, че метаморфите са на път да се надигнат, да ни обявят свещената война, която замислят от седем хилядолетия.

— Слийт е прекалено кръвожаден. И от младини изпитва необясним страх от метаморфите. ти го знаеш.

— А когато преди осем години се върнахме в Замъка и той беше пълен с дегизирани метаморфи, това самозаблуда ли беше?

— Но нима те не претърпяха пълен провал?

— А какво им пречи да опитат пак?

— Ако твоята политика се окаже успешна...

— Моята политика! Но каква е тя? Да протягам ръце към метаморфите, а те да ми се изплъзват! Знаех, че се надявах да привлека на своя страна поне половин дузина техни племенни вождове, за да обикаляме заедно Велализиер. За да видят как възстановяваме техния свещен град, както и намерените от нас съкровища. И ако пожелаят, да вземат най-ценните реликви и да ги върнат в Пиурифейн. Но не получих от тях никакъв отговор, дори отказ, Карабела.

— Ти беше наясно, че разкопките ще създадат усложнения. нищо чудно дори отиването ни там да буди негодуванието на метаморфите — да не говорим за опитите ни да възстановим Велализиер. Нямаше ли легенда, че един ден те сами ще го възстановят?

— Да, мрачно потвърди Валънтайн. — След като си върнат властта в Маджипур и ни изгонят от своя свят. така ми каза веднъж Ерманар. Добре, може би сбърках, че ги поканих във Велализиер. Но те пренебрегнаха и останалите ми покани. Писах и на тяхната кралица Данипиур в Илиривойн, но дори да ми отговори, прави го с три изречения... — Той дълбоко пое дъх. — но стига за тази мъка, Карабела! Няма да има война. ще успея да пробия омразата на променящите се и да ги спечеля на своя страна. А колкото до високомерието на лордовете — ако наистина е така, не им обръщай внимание. Отвърни им със същото! дивис и херцогът на Халанкс са просто глупаци! — Валънтайн се усмихна. Скоро ще имат по-сериозен повод за тревоги от родословието на съпругата ми.

— Какво искаш да кажеш?

— Щом не им се нрави, че съпругата на короната е обикновена простосмъртна, как ли ще им се отрази новината, че ще ги управлява човек от простолюдието?

— Нищо не разбирам, Валънтайн — смаяно каза Карабела.

— Ще разбереш. Един ден ще разбереш. Замислил съм такива реформи... Когато пишат историята на моето управление — стига

Маджипур да оцелее дотогава, — няма да им стигне един том, уверявам те! Замислил съм такива трусове... — Той се разсмя. — Как ти се струва, Карабела? Чуй високопарните ми речи! Добрият и благ лорд Валънтайн се кани да преобърне света! Може ли да го стори? Способен ли е на това?

— Озадачавате ме, милорд. Говорите със загадки.

— може би.

— Не ми давате никакъв ключ към отговора.

— Отговорът на загадката е Хисун — след миг мълчание каза той.

— Хисун? Твоят малък палавник от лабиринта?

— Вече не е палавник. А моето оръжие срещу Замъка.

— Поредната загадка — с въздишка каза тя.

— Кралска привилегия е да се говори мъгляво. — Валънтайн намигна и я привлече към себе си, за да я целуне.

Внезапно колата се закова на място.

— Пристигнали сме! — възкликна Валънтайн. — Това е Насимонт! И в името на Господарката, строил е половината провинция да ни приветства!

Керванът бе спрял на широка поляна с ниска гъста трева, неземно, ослепително зелена. под сияещото обедно слънце вече се вихреше грандиозно честване — десетки хиляди хора участваха в карнавала, разпрострял се докъдето стигне погледът. Към топовните гърмежи, писъците и дрънченето на систироните и двуструнните галистани се присъединяваха залп след залп черни и лилави фойерверки, които скицираха смайващите си графики върху светлия фон на ясното, ярко небе. Клоуни с челвени чела и гигантски носове, покачени на високи кокили, лудуваха сред тълпата. Издигнатите на пилони звездни знамена потреперваха радостно от милувките на летния бриз. Химни, маршове и хорали избухнаха едновременно от половин дузина оркестрови подиуми и се започна истинска жонгльорска вакханалия. В чест на любимото в миналото занятие на лорд Валънтайн цяла армия от жонгльори запремята във въздуха бухалки, ножове, брадвички, лумнали факли, шарени топки и какво ли не още. След мрака и унинието на Лабиринта това бе възможно най-великолепното възобновяване на голямата обиколка: неистово, поразително, малко смешно, но в крайна сметка възхитително.

насред цялата тази вакханалия невъзмутимо чакаше гостите да излязат от флотерите един висок жилав мъж на прага на старостта. В блесналия му поглед се четеше странна сила и суровите черти на лицето бяха смекчени от най-доброжелателната усмивка. Това бе Насимонт, бивш земевладелец, бандит, пак земевладелец, бивш самозван херцог на Ворнек краг и повелител на Западните покрайнини, който сега бе удостоен от лорд валънтайн с титлата херцог на Еберсинул.

— Виж само — със смях възкликна Карабела. — В наша чест е облякъл разбойническите си дрехи.

Валънтайн кимна, ухилен.

При първата им среща в запуснатите безименни развалини на някакъв метаморфски град в пустинята югозападно от Лабиринта, херцогът на друмищата бе облечен в чудновата дреха и гамаши от червената кожа на някакво пустинно животинче, а на главата си носеше пухкава жълта шапка. Разорен и прокуден от безскрупулните поддръжници на узурпатора, разсипали имотите му при престоя в имението по време на фалшивата голяма обиколка, Насимонт се бе посветил на пладнешки обири, като причакваше пътниците в пустинята. сега отново владееше земите си и можеше да се издокара с дрехи от кадифе и коприна, да се натруфи с какви ли не амулети, пера и скъпоценности, но ето че бе навлякъл същите мърляви нелепи одежди, които беше си харесал по време на изгнаничеството. Впрочем, Насимонт беше човек с изискан вкус и валънтайн си помисли, че подобен носталгичен избор на одяние в такъв ден не беше друго освен демонстрация на стил.

Двамата не се бяха виждали от години, за разлика от болшинството съратници, които се бяха сражавали редом с валънтайн в последните дни на войната за възстановяване, Насимонт отказа предложения му висок пост, като единственото му желание бе да се върне в земите на предците, което не бе никак лесно, защото те вече си имаха нови законни собственици, нищо че бяха отнети незаконно, ала в ранните години на управлението си Валънтайн посвети доста време на решаването на подобни главоблъсканици, така че на Насимонт бе върнато всичко.

Валънтайн жадуваше да изтича при своя другар по оръжие и да го прегърне. Но по протокол това, разбира се, беше забранено:

короналът не можеше просто да се гмурне в тази дива навалица като обикновен свободен гражданин.

Налагаше се да изчака, докато едрият плещест скандар Залзан Кавол строи подчинените си от гвардията на коронала, като крещеше и размахваше и четирите си ръце, докато мъжете и жените с внушителни зелено-златисти униформи излизаха от флотерите и се строяваха в жива верига, за да спрат напирещата тълпа. После кралските музиканти подхванаха химна. Едва изтърпя цялостта тази досада, докато най-сетне Слийт и Тунигорн не дойдоха да отворят вратата на кралския флотер, което бе знак, че на царствената двойка е позволено да слезе и да се потопи в златистата топлина на деня.

Но и тогава се наложи първо да преминат през шпалира от гвардейци половината от разстоянието, което ги делеше от Насимонт и да изчакаят херцогът да се приближи, да се поклони и да стори звездния знак, сетне най-тържествено да се поклони на Карабела...

Валънтайн се засмя и най-после сграбчи в прегръдките си мършавия стар бандит, а след това поеха заедно към подиума през тълпата, която им сторваше път.

Започна традиционният в такива случаи голям парод с представления на музиканти, жонгльори, акробати, смешници и дресираны дивы зверове, като междуременно край подиумо се изнизваха знатни граждани и възторжено скандираха името на своя коронал. И Валънтайн се усмихваше, махаше, аплодираше, изобщо правеше всичко, което подобава на един коронал по време на обиколка, за да внуши на поданиците си радост и бодрост, чувство за цялостност на света. Неочаквано това му натежа, макар да бе лъчезарен по природа: преминалият над него в Лабиринта черен облак все още го засенчваше с необяснимо отчаяние. Ала рутината взе връх и той не спря да маха, да ръкопляска и да се усмихва.

Следобедът превали и празничното настроение лека-полека се уталожи, защото нямаше народ, чието въодушевление да не гасне, дори да е подгрявано от присъствието на самия коронал. След прилива на ентузиазъм идваше онзи момент, който най-малко се нравеше на Валънтайн: той съзираше в погледите на околните онова силно, изпитателно любопитство, което му напомняше, че кралете са реликви, свещени чудовища, неразбираеми, внушаващи трепет на простосмъртните, за които той беше само кукла с регалии и титла,

само име, вписано в историята. Но и това трябваше да се изтърпи, докато най-сетне парадът свърши и се уталожи врявата, за да настъпи часът на прохладата и дългите бронзови сенки.

— Отиваме ли у дома, ваша светлост? — попита Насимонт.

— Да тръгваме — отвърна Валънтайн.

Голямата къща на домакина чудновато и прекрасно здание, същинска огромна птица без пера, кацнала за миг да си отдъхне върху розовия гранит. В действителност това беше само шатра, но с невероятни размери и твърде причудлива, направо смайваща фасада и планировка. Стотици метри тъмен плат, които се диплеха на невъобразими гънки върху многобройни високи колони, на които се крепеше цялата конструкция, която изглеждаше изключително въздушна и лека и същевременно величествена и солидна, олицетворение на силата и постоянството.

И интериорът внушаваше същите чувства — отвътре в платнището бяха втъкани тъмнозелени и алени нишки, които образуваха богата, красива мозайка, масивните колони бяха облицовани с метал, а бледовиолетовият под блестеше. Мебелировката беше семпла, но от всяка вещ се излъчваше някаква царственост.

— Прилича ли този дом на опожарения от узурпаторите? — попита Валънтайн, щом двамата останаха насаме.

— Напълно — отвърна домакинът. — Същият е като проектираният от първия и най-велик Насимонт преди шест века. При строежа използвахме старите планове, без да променяме нищо. Що се отнася до мебелите, откупих някои от кредиторите, други — дублирах. Възстанових и плантацията. Пет години къртовски труд, за да бъдат заличени опустошенията от една седмица пиански гуляи. Ако не бяхте вие, милорд... Благодарение на вас моят свят е отново същият — както и цял Маджипур.

— И се моля да е за дълго.

— Така и ще бъде, милорд.

— Убеден ли си, Насимонт? Нима според теб сме приключили с неприятностите?

— Какви неприятности, милорд? — с тези думи Насимонт поведе госта си към просторната веранда, от която се откриваше великолепна гледка към цялото имение. Отблясъците на залеза и окачените по дърветата жълти фенери хвърляха мека светлина върху

дългата поляна, която се спускаше към китните градини и плантации, зад които проблясваше ясният полумесец на езерото Слонова кост с размитите отражения на многобройните върхове и зъбери на планината Еберсинул, извисяваща се над този идиличен пейзаж. От далечината долиташе тиха музика и се виеха последните песни на дългия празничен следобед. От всичко лъхаше мир и благоденствие. — Нима при вида на тази гледка ви се вярва, че в света има тревоги, милорд?

— Разбирам, приятелю. Но това тук не е целият свят.

— Но не е ли това най-мирният от световите?

— Такъв беше с хилядолетия. Но докога ли?

— Милорд! — смаяно възкликна Насимонт.

— Мрачно ли ти звучи?

— Смайвате ме, милорд. Сякаш отново са ви подменили.

— Аз съм истинският Валънтайн — каза гостът с иронична усмивка. — Ала твърде уморен, смятам.

— Елате да ви заведе в покоите ви — а след като си отдъхнете, заповядайте на скромна вечеря. В най-тесен кръг — има-няма петдесет човека.

— Изглежда почти интимно след Лабиринта — нехайно каза Валънтайн.

Последва Насимонт из тъмните тайнствени извивки на коридорите към едно странично крило, закътано в източния край на къщата. Тук, завардени от гвардията на скандарите, бяха царските апартаменти. Когато се сбогува с домакина, Валънтайн влезе вътре и видя, че Карабела блажено се е излегла в разкошна вана, облицована с бледосини и златисти плочки.

— Невероятно е! — възкликна тя. — Трябва и ти да дойдеш.

— С най-голямо удоволствие — каза Валънтайн.

Той бързо се облече и влезе при нея във ваната с пенлива, сякаш наелектризирана вода. И чак сега забеляза лекото сияние, което танцуваше по нейната повърхност. Затвори очи и привлече към себе си Карабела. Целуна я леко по челото, а когато тя се извърна към него — по зърното на малката стегната гърда.

— Сложили ли са нещо във водата — попита Валънтайн.

— Идва направо от извора. Чух да говорят нещо за радиоактивност.

— Едва ли. Радиоактивността е мощна, опасна сила, доколкото знам.

— Опиши ми я.

— Не мога. Слава на Божествения, тук в Маджипур нямаме радиоактивност. А това тук сигурно е минерална вода.

— Така изглежда — каза Карабела.

Известно време мълчаха. Валънтайн усети как духът му се възражда. От пенливата вода? Или причината бе близостта на Карабела? А може би това, че най-после се беше освободил от натиска на придворни, просители и възторжени граждани? Точно така, всичко това му помагаше да се отърси от униинето, но най-сетне се беше пробудила и онази вътрешна сила, която щеше да го изведе от налегналата го в Лабиринта несвойствена нему мрачност и угриженост. Валънтайн се усмихна. Карабела го целуна и гладкото ѝ гъвкаво тяло запали у него огъня на желанието.

— Тук ли? — сънено попита тя.

— Защо не? Тази вода е вълшебна.

— Така е.

Любовната игра започна. Нима са минали цели десет години от нощта в Пидруид след празненството на онзи лорд Валънтайн, когато се любиха за първи път на обляната с лунна светлина поляна? Не е за вярване. И през всичките тези години той я желаше, не бе преставал да я желае. Телата им се сляха и настоящето го завладя, заличи всички спомени, за да го остави да изживее още един неповторим миг.

После, когато се обличаха за вечерята в тесен кръг за петдесет човека, Карабела внезапно попита:

— Наистина ли възнамеряваш да направиш Хисун свой приемник?

— какво?

— Мисля, че именно това ми каза с недомлъвки преди пристигането. Помниш ли?

— Помня — потвърди Валънтайн.

— Ако предпочиташ, да не обсъждаме...

— Не. Не виждам причина да крия повече от теб.

— Значи не е шга?

Валънтайн се намръщи.

— Според мен той има качества. Тази мисъл ми хрумна още навремето, когато той беше само едно мърляво хлапе, което изкарва крони и рояли като водач из Лабиринта.

— Нима може един простосмъртен да стане коронал?

— И тъкмо ти, Карабела, задаваш този въпрос?

— Любовта те подтикна към безразсъден и странен избор. И както знаеш, не всички го одобряват.

— Само неколцина глупави лордчета! Но целият останал свят те приветства като моя господарка.

— Възможно. Ала едно е съпруга, друго — коронал. Простолюдието никога не ще възприеме един от своите в ролята на коронал, чиято особа за тях е свещена, почти божествена. Така поне го чувствах в миналото.

— Ще приемат и него, също като теб.

— Прилича на прищявка — да издигнеш на такава висота едно най-обикновено момче. Защо не Слийт? Или Залзан Кавол? Или който и да било друг?

— Хисун има необходимите качества. Убеден съм.

Виж за това не мога да съдя. Но идеята че този малък дрипльо ще се възкачи на трона изглежда твърде странна, прекалено странна дори за един сън.

— Защо коронал винаги трябва да е някой от кликата в Замъка? Да, така е било стотици, може би хиляди години. Дори да е имало изключения, кандидатът пак е бил човек със синя кръв, нищо че не е бил от Връхни. Но забраната властта да се предава по наследство ми подсказва, че навремето нещата са стояли другояче. Но никой от замъка не е способен да се справи с надигащата се заплаха. Там сме живели твърде изолирани. Често си мисля, че с почти нищо не сме наясно. Светът върви към гибел: за да го възродим е наложително не аристократ, а човек от низините да се изкачи на трона.

— Но той е толкова млад!

— Ще порасне — отвърна Валънтайн. — Мнозина ме гласят за понтифекс, но ще почакаат. Първо момчето трябва да получи нужната подготовка. А и аз не съм се забързал към Лабиринта.

— Не, разбира се — каза Карабела. — Освен това, Тиеверас нашият понтифекс, не е тръгнал да умира.

— Жив е, да — потвърди Валънтайн. — В известен смисъл. И се моля да е така още дълго.

— А когато Хисун се подготви?

— Тогава ще позволя на Тиеверас най-после да си отдъхне.

— Трудно ми е да си те представя като понтифекс.

— А за мен това е два пъти по-трудно. Длъжен съм и ще го сторя. Но се моля да не е скоро!

— Голям смут ще настане в Замъка — каза след миг мълчание Карабела. — Не се ли очакваше Елидат да е следващият коронал?

— Той ми е извънредно скъп.

— Неведнъж си споменава неговия като вероятен наследник.

— Така е — потвърди Валънтайн. — Но той е станал неузнаваем. Всеки, който ламти за трона, е твърде неподходящ — и ти го знаеш. Но недопустима е и другата крайност — липсата на призвание, на вътрешен плам. Смятам, че у Елидат пламъкът е угаснал.

— Същото мислеше и за себе си навремето, когато беше обикновен жонгльор и за пръв път научи за висшето си предназначение.

— Но когато си възвърнах предишната същност, огънят се разгоря отново. често ми натежава короната, но никога не съм съжалявал, че я нося.

— А Елидат би ли съжалявал?

— Така подозирам. В мое отсъствие се прави на коронал, но без особено въодушевление. Освен това е прехвърлил четиридесетте. Короналът трябва да е млад.

— На четиридесет човек е още млад — каза с усмивка Карабела.

— Дано си права, любима — промълви той и сви рамене. — Но не забравяй, че ако желанието ми се изпълни, дълго няма да се стигне до избор на нов коронал.

— Дали обаче и останалите лордове в Замъка ще са така великодушни?

— ще им се наложи — заключи Валънтайн, като й подаде ръка. — Ела, Насимонт ни чака.

Тъй като беше петият ден от петата седмица на петия месец, когато се честваше масовият изход от древната столица отвъд морето, Фараатаа трябваше да изпълни едно важно задължение преди да се свърже с агентите си от периферните провинции.

През този сезон в Пиурифейн валеше дважд дневно — преди зазоряване и по здрач. ритуалът на Велализиер изискваше да е тъмно и сухо, ето защо Фараатаа се будеше в онзи час на нощта, известен като часа на чакала, когато слънцето е все още над Алханроел, на изток.

Без да безпокои останалите, които още спяха, той излезе от паянтовата ракитова барака, изплетена предния ден — Фараатаа и следовниците му се местеха постоянно, за най-безопасно, — и се мушна в гората. въздухът беше влажен и задушен, както обикновено, но още ухаеше на утринен дъжд.

На мъждивата светлина, проникваща през пролуките на облаците, той видя, че и други са поели към дълбините на джунглата. Ала не показва, че ги е забелязал, а и те — също. Поклонението във Велализиер бе ритуал за всеобща мъка, който се извършваше в самота. за него не се говореше никога: просто го извършваха на петия ден от петата седмица на петия месец, и когато децата им пораснеха достатъчно, учеха и тях, но винаги със сръм, винаги със съжаление. Такъв бе Пътят.

Когато измина предписаните триста крачки, стигна до горичка от високи, стройни гибаруни. Но ярките оранжеви бликове, които хвърляха блещукащите по тях камбанки, биха попречили на молитвата му. Недалеч стоеше в гордо усамотение величествена стара дуика, издълбана от мълния преди векове. Големият овъглен белег, очертан от ивицата новопорасла червена кора, му предлагаше хралупата за параклис. Светлината на блещукащите камбанки нямаше да проникне там.

Застана гол в убежището на огромната хралупа и първо направи Петте промени.

Костите и мускулите му потекоха, клетките на кожата му се преобразиха и той се превърна в червената жена, после в Слепия гигант, сетне — в Одрания мъж, а при четвъртото преображение прие облика на Последния крал, докато най-накрая дълбоко пое дъх, за да стане Принца, който ще дойде. Третата промяна му коства най-много. Тя изискваше от него да промени не само контурите на тялото, но и на душата, като изтръгне от нея цялата омраза, жажда за мъст, целия копнеж към разруха. Принцът, който ще дойде, се беше въздигнал над тези неща. Фараатаа нямаше капка надежда да го постигне. В душата му нямаше нищо, освен омраза, жажда за мъст, копнеж за разруха. А за да се превърне в Принца, от нея трябваше да остане само обвивката. Мечтите му литнаха към времената на тяхното осъществяване: неприятелите ще са унищожени, изоставените земи — възродени отново. Той се пренесе напред в тази епоха и позволи на радостта да го завладее. С усилие прогони от душата си всички спомени за поражение, заточение, загуби. Видя молитвените домове на мъртвия град да оживяват отново. Нима имаше нужда от мъст, докато бе във властта на онова видение? Странен и чудесен покой облада душата му. Денят на възраждането бе дошъл, всичко в този свят беше хубаво, мъката си беше отишла завинаги.

И в същия този миг той се превърна в Принца, който ще дойде. Все по-малко усилия му костваше да остане в този облик. Той коленичи и се зае да нарежда камъните и перата, за да съгради олтара. За жертвоприношението хвана два гущера и нощен пълзящ брул. После събра от трите води: слюнката, урината и сълзите. Взе камъчета и ги нареди във формата на Велализиерската крепост. Изрече Четирите жалби и Петте скърби. Коленичи и яде пръст. видение на загубения град проникна в съзнанието му: крепостта от син камък, покоите на краля, Площада на неизменността, Масите на боговете, шестте Високи храма, седмия, който беше осквернен, Светилището на краха, Пътя на заминаването. С усилие запази облика на Принца, докато разказваше притчата за падението на Велализиер, като преживяваше тази мрачна трагедия и усещаше как го обгръща благоволенieto и лъчезарното излъчване на Принца, за да приеме загубата на великата столица не с болка, а с истинска обич, като необходим, неизбежен етап от Пътя на своя народ. И когато разбра, че е приел тази истина, си позволи да

промени облика си, отново да стане Последния крал, Одрания мъж, Слепия гигант, Червената жена, и накрая Фараатаа от Авендройн.

Беше сторено.

Лежеше проснат по очи върху мекия мъх, когато заръмя първият утринен дъждец.

След малко стана, събра камъчетата и перата от малкия олтар и пое обратно към бараката. Умиротворението на принца, който ще дойде, все още владееше душата му, ала Фараатаа вече жадуваше да се отърси от това благодатно влияние: делникът започваше. Омразата, разрухата и мъстта може да бяха чужди на духа на Принца, който ще дойде, ала без тях бе немислимо да се установи неговото кралство.

Изчака във от къщичката, докато се завърнат от своите поклонения достатъчно събрата, за да го подкрепят при повика към водните господари. Един по един те го заобикаляха — Ааризиим сложи длан върху дясното му рамо на Фараатаа, Сиимии докосна челото му, Миизиим — слабините, а останалите се хващаха за ръце, за да обградят с концентрични кръгове четиримата в центъра.

— Сега — каза Фараатаа. И мислите им се обединиха.

— Братя в морето!

Усилието бе тъй неимоверно, че Фараатаа усети как губи власт над формата, като дете, което се учи тепълва да прилага силата. Поникнаха му пера, огромни нокти, шест ужасни човки — и той се превърна в билантун, в сигимоин, в пухтящ разярен бидлак. Околните го сграбчиха още по-здраво, макар в неговия зов да се съдържаше такава мощ, че и някои от тях започнаха да се преобразяват.

— Братко! Чуй ме! Чуй ме!

И от необятните дълбини изплува обликът на огромни тъмни криле, които бавно се разтвориха над гигантските туловища. И сякаш сто камбанки звъннаха в хор:

— Чувам, земни братко!

Това бе гласът на водния крал Маазмурн. Фараатаа ги познаваше до един музиката на гласовете: камбанките на Маазмурн, напевният гръмотевичен тътен на Джироуз и тъжните барабани на Шейтун. Великите крале бяха дузини, но гласовете им нямаше как да се съберат.

— Понеси ме, о кралю Маазмурн!

— Яхни ме, земни братко!

Фараатаа се остави да бъде изтръгнат от тялото си и духът му се понесе към морето, след още миг се потопи във водата и двамата с Маазмурн станаха едно цяло. Преливаше от екстаз. Това съединение, това сливане притежаваше такава мощ, че с лекота би могло да се превърне в негов край — наслада, която, стига той да позволи, да осъществи всички негови копнежи, но не, нямаше да го допусне.

Сам по себе си интелектът на водния крал наподобяваше океан — безграничен, всеобхватен, безбрежен, бездънен. Фараатаа потъваше все по-дълбоко и накрая се загуби. Ала помнеше защо е тук. за да постигне с помощта на водния крал иначе невъзможното. Съсредоточи се, фокусира съзнанието си и успя да изпрати от топлата люлееща се необятност посланията, като така изпълни мисията, заради която бе дошъл тук.

— Саарекин?

— Ето ме.

— Какви са новините?

— По цялата източна низина лузавендърът е унищожен напълно. Пуснахме заразата и тя плъзна навред.

— Какво предприема правителството?

— Заразената реколта се изгаря. Безполезно е.

— Победата е наша, Саарекин!

— Победата е наша, Фараатаа!

— Тии-хаанимак?

— Чувам те, Фараатаа.

— Какво ново?

— Отровата отпътува с дъжда и в цял Дюлорн нийковите дървета са унищожени. Сега се просмуква в почвата и ще унищожи и глейна, и стаджата. Подготвяме се за следващата атака. Победата е наша, Фараатаа!

— Победата е наша! Инириис?

— Аз съм Инириис. Кореновите хоботници заякват и се разпространяват из нивите на Зимроел. Ще опасат риката и милайла.

— Кога ще се види резултатът?

— Вече се вижда. Победата е наша, Фараатаа!

— Победихме Зимроел. Сега ще започнем битката в Алханроел, Инириис. Прехвърли хоботниците през Вътрешното море.

— Дадено.

— Победата е наша, Инириис! Уай-Юулисаан?

— Тук съм, Фараатаа!

— Още ли следиш короната?

— Да. Напусна Еберсинул и пое към Треймон.

— Знае ли какво става в Зимроел?

— Не. Изцяло е погълнат от голямото пътуване.

— Занеси му доклада тогава. Кажи му за хоботниците в долината на Зимър, за ръждата по лузавендъра в низината, за смъртта на нийка, глейна и стаджата на запад от Дюлорн.

— Аз ли, Фараатаа?

— Трябва да изпреварим осведомителите му. Нека научи новините първо от нас, така ще успеем да се доближим до него. Стани негов съветник по болестите на растенията, Уай-Юулисаан. Осведоми го какво става и му помогни в борбата с новата напаст. Ние трябва да знаем какви контрамерки се планират. Победата е наша, Уай-Юулисаан.

— Победата е наша, Фараатаа!

След повече от час посланието най-сетне стигна до висшия говорител Хорнкаст в тясната му бърлога високо горе, малко извън обсега на Тройните сенки.

„Ела в тронната зала веднага“

Сепултроув

Висшият говорител гневно изглежда приносителите. Те знаеха, че не бива да го безпокоят в тази зала, освен в спешни, извънредни случаи.

— Какво има? Нима умира? Или вече е мъртъв?

— Не ни е известно, сър.

— Как ви се видя Сепултроув, беше ли смутен?

— Изглеждаше неспокоен, сър, но нямаме представа...

Добре. Няма значение. Идвам след малко.

Хорнкаст кисело си помисли, че ако събитието е настъпило, едвали би могло да се случи в по-неподходящ момент. След като Тиеверак бе издържал толкова десетилетия, не можеше ли да издаяни поне още час-два и след това да хвърли топа. Ако, разбира се, това наистина се беше случило.

— Да те изчакам ли? — попита златокосата му посетителка.

Той поклати глава.

— Не се знае кога ще се върна. Ако понтифексът е умрял...

Жената направи знака на Лабиринта.

— Да пази Божествения!

— дано! — сухо откликна Хорнкаст.

Той излезе. Високо горе сферата на тройните сенки излъчваше мистична синьо-бяла светлина и превръщаше минувачите в хартиени марионетки, носени от кроткия бриз. Като се стараяше да не изостава от пратениците, Хорнкаст бързо вървеше през площада, както винаги енергично, нищо че беше на осемдесет.

Спускането с лифта сякаш нямаше край.

Мъртъв ли е? Или умира? Немислимо. Хорнкаст разбра, че е съвсем неподготвен за внезапната кончина. Според уверенията на

Сепултроув бе изключено апаратурата да се повреди и животът на понтифекса можеше да се поддържа, ако трябва, още двадесет, тридесет, дори петдесет години. И висшият говорител смяташе, че тази смърт би била последица от премислено политическо решение, а не някакво ужасно събитие, което да те изненада в средата на една инак обикновена сутрин.

Ами ако е така? Налага се лорд Валънтайн да бъде повикан незабавно от западните земи. За него ще е твърде неприятно да се погребее в Лабиринта, преди да е започнал истински своята обиколка! Но ще е длъжен да се оттегли, разбира се. И ще пожелае да си има свой собствен говорител — онзи дребосък с белега, Слийт, или дори вруна. Как ли ще премине подготовката на някой от тези двамата за поста, който той, Хорнкаст, бе изпълнял толкова дълго? Слийт, който е изпълнен с презрение и снизходителност, или онова ситно магьосниче, врунчето, с неговите огромни блещукащи зъркели, с тези негови пипала...

Това ще е последното му задължение — да подготви своя заместник. „И после ще се оттегля, помисли си той. И няма да живея дълго след като напусна кабинета си. Сигурно Елидат ще е новият коронал. Бил добър човек и лорд Валънтайн много държал на него, бил му почти като брат. Ще е странно след всичките тези години отново да имаме понтифекс, който да сътрудничи истински със своя коронал! Но аз не ще видя това. Няма да съм тук.“

Изпълнен с лоши предчувствия и примирение, стигна богато украсената с орнаменти врата на имперската тронна зала. Пъхна длан в отвърстието и стисна студената податлива сфера, която го разпозна и тутакси отвори дверите на големия глобус на имперските покои с величествения трон над трите широки стъпала, със сложните механизми на животоподдържащата система. В сферата от бледосиньо стъкло, благодарение на която оцеляваше от години, в креслото си седеше самият понтифекс, безплътен и изсъхнал като мумия, но стиснал челюсти и с все още пламтящи от неугасима жизненост очи.

Зад трона се мъдреше познатата банда плашила: древният Дилифон, съсухреният и треперещ частен секретар на понтифекса, неговата съногодателка, вещицата Нарамир, и лекарят Сепултроув с потъмняла като пергамент кожа, клюнест нос на хищна птица. От всички тях, дори от Нарамир, която се поддържаше млада и

неправдоподобно хубава със своите вълшебства, се стелеше на талази старост, разложение, смърт. И Хорнкаст, който се виждаше с тази пасмина ежедневно от четиридесет години насам, за пръв път усети с такава сила колко са страшни тези люде. Сигурно и той самият е не по-малко страшен. Изглежда е дошло времето до един да ги пръждосат оттук.

— Тръгнах незабавно — каза той. Погледна към понтифекса. — Е? Нима умира? Не му личи.

— Твърде е далеч от това да умре — отвърна Сепултроув.

— Тогава какво има?

— Слушай — каза лекарят. — Той започва отново.

Създанието в глобуса се размърда и започна да се поклаща бавно и методично като махало на часовник. Прозвуча нисък хриплив стон, последван от свистящо прохъркване и накрая бълбукане, сетне всичко се повтори отново и отново.

Тази зловеща музика бе до болка позната на Хорнкаст. Това бе азбуката на ужасното изкуфяване на понтифекса, понятна единствено на главния говорител. Почти думи или техни призраци, в които все още прозираше истинското значение. Други с годините се бяха превърнали в чист шум, но Хорнкаст, който бе наблюдавал различните стадии на това превръщане, разчиташе смисъла. В пышкането, въздишките и хленченето липсваше словесно съдържание. Имаше и някои сложни бръцолевения, изглежда представляващи възгледи, които бяха възприети от Тиеверас в неговата дълга, побъркана безсънна изолация и бяха известни единствено на него самия.

— Не чух нищо ново — констатира Хорнкаст.

— Почакай.

Той се вслуша. Нишката от срички, които означаваха лорд Малибор — понтифексът бе забравил за двамата му наследници и още го смяташе за коронал, — после ято от други царски имена — Престимион, Конфалюм, Декерет. Пак Малибор. Думата за сън. Името на Осиър, който бе понтифекс преди Тиеверас. Името на Киникен, предшественик на Осиър.

— Пак бълнува за далечното минало. За това ли ме извикахте толкова спешно?...

— Почакай.

С растящо раздразнение Хорнкаст отново вниманието си към бръщолевенето на понтифекса и се смая, когато за пръв път след толкова години го чу да изговаря ясно и членоразделно цяла една дума.

— Живот.

— Чу ли? — попита Сепултроув.

Хорнкаст кимна.

— Кога започна това?

— Преди два часа. Два и половина.

— Величество.

— Записахме всичко — вметна Дилифон.

— Какво друго каза?

— Разбрахме седем-осем думи — отвърна Сепултроув. — Може би има и други, които само ти можеш да разбереш.

Хорнкаст погледна Нарамир.

— Буден ли е, или сънува?

— Нито едното, нито другото — отговори тя. — Понтифексът пребивава едновременно в двете състояния.

— Ела. Стани. Върви.

— Каза го и преди, и то неведнъж — измърмори Дилифон.

Настъпи мълчание. Понтифексът сякаш беше заспал, макар очите му да бяха отворени. Хорнкаст гледаше мрачно. В началния стадий на заболяването на Тиеверас, когато лорд Валънтайн отскоро се бе изкачил на трона, изглеждаше твърде логично именно така да се поддържа животът на стария понтифекс, и Хорнкаст беше един от най-ревностните поддръжници на схемата, предложена от Сепултроув. Никога преди не се беше случвало понтифекс да надживее двамина коронали, така че да е на преклонна възраст, когато третият дойде на власт. Това бе изкривило динамиката на имперската система. Тогава самият Хорнкаст бе посочил, че не може лорд Валънтайн да бъде изпратен в Лабиринта толкова скоро. Всички смятаха, че е съществено понтифексът да издаяни поне още няколко години. Сепултроув бе открил начин да го крепи жив, макар скоро да стана ясно, че Тиеверас е изпаднал в старческо оглупяване и се кандилка между живота и смъртта.

Но първо дойде узурпацията, последваха трудните години на възстановяването, когато короналът се зае да отстрани хаоса от преврата, и се наложи старчето да остане в клетката си година след

година. Макар че мъждукането на Тиеверас удължаваше властта на Хорнкаст, която поради безсилието на понтифекса, бе извънмерна, тази жестока агония отдавна трябваше да бъде прекратена. А лорд Валънтайн все молеше, молеше и молеше за още време, за да свърши делата си на коронал. И така цели осем години... За своя изненада Хорнкаст откри, че почти е готов да се моли да освободят Тиеверас от робството му.

— Ва... Ва...

— Това какво е? — попита Сепултроув.

— нещо ново! — прошепна Дилифон.

Хорнкаст им махна да мълчат.

— Ва... Валънтайн...

— Това наистина е ново! — възкликна Нарамир.

— Валънтайн понтифекс... Валънтайн понтифекс на Маджипур...

Последва тишина. Думите, ясно изговорени, лишени от двусмисленост, увиснаха във въздуха като експлодирали слънца.

— Мислех, че е забравил името на Валънтайн — каза Хорнкаст.
— Смяташе, че Малибор е коронал.

— Очевидно не го е забравил — каза Дилифон. — Божественият не позволява той да си възвърне мисленето и да знае какво сме му сторили!

— Смятам, че това винаги го е знал — каза Хорнкаст. — А сега си възвръща способността да общува с нас членоразделно. Чухте го: Валънтайн понтифекс. Поздравява своя наследник и знае кой е. Умира ли той, Сепултроув.

— Апаратурата показва все същото. Още дълго ще изкара така.

— Не бива да го позволим — каза Дилифон.

— За какво намекваш? — попита Хорнкаст.

— Това продължи достатъчно дълго. Знам какво е да си стар, Хорнкаст. Този човек е половин живот по-стар от всеки от нас. И страда невъобразимо. Аз казвам да сложим край. Сега. Още днес.

— Нямаме право — каза Хорнкаст. — Не по-малко от вас съчувствам на мъките му, но ние ще вземаме това решение.

— Все пак да сложим край на това.

— Лорд Валънтайн трябва да поеме тази отговорност.

— Лорд Валънтайн никога не ще го стори — измърмори Дилифон. — Той ще поддържа този фарс още половин век!

— Изборът е негов по право — отсече Хорнкаст.

— Нему ли служим, или на понтифекса? — попита Дилифон.

— Управлението е едно, но сега само единият от двамата монарси не е компетентен. Като се подчиняваме на короната, ние служим на понтифекса и...

От животоподдържащата клетка долетя бесен рев, после зловещото подсвиркване, гъргорене и бълбукане. И сетне думите, още по-ясни от преди:

— Валънтайн — понтифекс на Маджипур — да живее!

— Чул е разговора и се гневи. Копнее да умре — каза Дилифон.

— Или пък смята, че вече не е сред живите — подсказа Нарамир.

— Не. дилифон е прав — каза Хорнкаст. — Той ни е чул. И знае, че няма да стане така, както той иска.

— Ела. Стани. Върви. — Вой. Брътвеж. — Смърт! Смърт! Смърт!

Отчаян както никога досега Хорнкаст изтича при сферата, почти решен да изтръгне проклетите кабели и тръби. Усети се, че това би било безумие, и се спря. Очите му срещнаха погледа на Тиеверас и едва устоя да не трепне, когато върху него се изля тази безмерна тъга. Несъмнено понтифексът отново бе с всичкия си. И беше наясно, че му отнемат смъртта по държавни съображения.

— Ваше величество? — каза Хорнкаст с най-богатия си плътен тембър. — Чувате ли ме? Ако е така, затворете едното си око.

Отговор не последва.

— И все пак мисля, че ме чувате ваше величество. И ви казвам: ние знаем колко страдате. Няма да ви оставим още дълго да се измъчвате. Тържествено ви го обещаваме.

Мълчание. Тишина. Сетне последва:

— Живот! Болка! Смърт!

И отново брътвеж, свистене и крясък — досущ като песен от гроба.

— А това е храмът на Господарката — каза кметът Самбигел и посочи извисяващата се точно на изток от града отвесна канара. — Най-святото ѝ свetišще в целия свят, закрилящо само острова, разбира се.

Валънтайн се загледа. Храмът блестеше като самотно бяло око върху тъмното чело на скалата.

Голямата обиколка траеше вече четвърти, не — пети, или може би шести месец: дните и седмиците, градовете и провинциите образуваха едно неразлично цяло. Днес беше пристигнал в голямото пристанище Алейзър, далеч нагоре по северозападния бряг на Алханроел. Всички градове се бяха слели в един гигантски мегаполис, разпрострял се върху лика на Маджипур.

Самбигел, нисък мургав мъж с гъста черна брада заля короната с поток от приспивни баналности. Отчайващо, валънтайн изслушваше навсякъде едни и същи излияния за незабравимия случай, за обичта и признателността на целокупния маджипурски народ, който се гордее, почита и така нататък...

Валънтайн още веднъж погледна храма на скалата. усети властен зов. Копнееше още сега да се озове там, да го сграбчи вихърът и да го отнесе като сухо листо на този величествен връх.

— Майко, нека си отдъхна малко при теб!

Кметът стори пауза, а може би свърши речта си.

— Погрижи се да уредиш нощуването ми в този храм — нареди Валънтайн на Тунигорн.

Кметът Самбигел изглеждаше объркан.

— Не възнамерявахте ли следобед да посетите гробницата на лорд Стиамот, после да...

— Лорд Сиамот е чакал моите почитания осем хилядолетия. Може да почака и още един ден.

— О, разбира се, милорд. Да, милорд. — Ще предупредя йерархката Амбаргард, че довечера сте неин гост. А сега, ако позволите, ще ви предложим едно развлечение...

Оркестърът засвири ликуващ химн. Стотици хиляди гърла изреваха нещо, което несъмнено бе вълнуваща поетична творба, макар да звучеше неразбираемо. Короналът стоеше безучастно, зареял взор над навалищата, кимаше, усмихваше се, понякога отвърщаше на благоговейни погледи на разчувствани граждани, които никога нямаше да забравят този ден. Обзе го чувство за собствената му нереалност. Помисли си, че няма да е жив човек, за да играе тази роля. Една статуя или восъчна фигура би се справила чудестно със задълженията на короната по време на обиколката...

С крайчето на окото зърна разтревожения поглед на Карабела. Направи онзи незабележим, известен само на тях двамата таен знак, за да я успокои, че всичко е наред. Но явно не успя. Май Тунигорн и Лизамон Хълтин си пробиха път напред и застанаха необичайно близо. За да го хванат, ако падне? В името на мустака на Конфалюм, нима смятат, че пак се кани да припада, като в Лабиринта?

Той се стегна: махна с ръка, усмихна се кимна, после пак, и още веднъж. Всичко би трябвало да е наред. Всичко. Ще има ли край тази церемония?

След половин час най-после се свърши и царският кортеж запраши към кметския дворец. когато останаха насаме, Карабела каза:

— Стори ми се, че там ти прилошаваше, Валънтайн.

— Непременно ли трябва да продължи обиколката?

— Знаеш, че нямам избор.

— Боя се за теб.

— Защо, Карабела?

— На моменти сякаш не те познавам. Коя е тази мрачна, капризна личност, с която делия леглото си? Какво стана с мъжа на име Валънтайн, когото срещнах някога в Пидруид?

— Той е още тук.

— Дано. Но ми прилича на слънце, затулено от лунна сянка. Каква е тази сянка над теб, Валънтайн? Каква е тазисянка над света? Нещо странно те е сполетяло в Лабиринта. Но какво? И защо?

— Чувствам се като погребан в Лабиринта, Карабела... — Той поклати глава. — Странно беше, но всичко отдавна свърши. Откакто пътуваме из по-благополучни земи, отново познах радостта, любовта, аз...

— Може би мамиш себе си, но не и мен. вече не намираш радост в обиколката. Няма я ненаситната жажда да отидеш навред и да видиш всичко. Изписано е в очите и на лицето ги. Нима ще отречеш, че се движиш като сомнамбул?

— Наистина все повече се уморявам. Вярно.

— Тогава да се връщаме на Върха, където винаги се чувстваш истински щастлив!

— Свещен дълг на короната е да се представи на поданиците си. Дължа им го.

— А на себе си какво дължиш?

Той сви рамене.

— Умолявам те, мила лейди! Дори да се отекавам все повече и дори насън да слушам речи и да виждам безкрайни върволици от жонглиори и акробати, няма опасност да умра от досада. Обиколката е мое задължение.

— Тогава поне изключи Зимроел. Стига ти и един континент. Ще ти отнеме месеци само да се завърнеш оттук до Замъка, ако пътят спираш във всеки по-важен град. Ами Зимроел? Пилипкок, Ни-моя, Тил-омон, Пидруид... Това ще отнеме години, Валънтайн!

Той бавно поклати глава.

— Нямам задължения само към хората от Алханроел.

— Разбирам — каза тя и взе ръката му. — Но май си твърде взискателен към себе си. Все пак си помисли дали да посетиш зимроел. Обещава ли ми?

Още тази вечер бих се върнал в Замъка, ако можех. Но трябва да продължа. Трябва.

— Надяваш се нощес да разговаряш с майка си, Господарката, нали така?

— Да — съгласи се той. — Но...

— Обещай ми, ако това ти се удаде, да я попиташ дали да ходиш в Зимроел. И се осланяй на нейните съвети. Ще го сториш ли?

— Карабела...

— Ще я попиташ ли? Само това те моля.

— Чудесно — каза той. — Ще я попитам. Тлкова мога да ти обеща.

Вече се здрачаваше, когато поеха нагоре към храма на Господарката по тесния лъкатушен път, и светлините на Алейжър искряха зад тях като мириади скъпоценни камъчета, разпръснати из равнината.

Йерархата Амбаргард, висока, царствена жена с проникателни очи и лъскава бяла коса ги чакаше при портала. След като произнесе кратко и топло приветствие, тя го поведе към кацналото на една скала над морето дълго едноетажно здание, чиято фасада гледаше на запад, към морската шир.

Валънтайн постоя отвън, на увисналата във въздуха тераса. Стоя дълго и мълчаливо. Зад него стояха Карабела и йерархката, а също така Слийт и Тунигорн. Тук цареше благодатно спокойствие. Не се чуваше нищо, освен повеите на хладния северозападен вятър и лекото шумолене на алената наметка на Карабела. Валънтайн погледна надолу. Голямото морско пристанище се бе разпростряло в подножието на скалата като гигантско разтворено ветрило, чиито очертания се губеха далеч на север. Пронизващите го тъмни спици на колосалните авенюта се събираха в далечния неясно обрисован кръг на големите булеварди, които небесната вис бе пронизана от шест гигантски обелиска: гробницата на лорд Стиамот, покорителя на метаморфите. По-нататък се беше плиснало само морето, тъмнозелено, похлупено с ниска мъгла.

— Елате, милорд — промълви Амбаргард. — Отиде си и последният дневен светлик. Да ви покажа ли стаята?

Тази нощ щеше да прекара сам, в една малка стая до молитвения дом. Нямаше да яде и да пие нищо, освен виното на съногадателите, което ще отвори съзнанието му и ще го направи достъпно за Господарката. След като Амбаргард се оттегли, той се обърна към Карабела.

— Не съм забравил обещанието си, любима.

— Знам. Дано тя ти каже да се върнеш в Замъка!

— Ще се примириш ли, ако не това е волята й?

— Как мога да не се примиря? Ти си короналът. Но се моля да ти заръчат да се върнеш в Замъка. Приятни сънища, Валънтайн.

— Приятни сънища, Карабела.

Тя си тръгна. А той постоя до прозореца, загледан как нощта поглъща брега и морето. Нејде на запад, далеч отвъд хоризонта се

намираше Островът на сънищата, владението на неговата майка, домът на благословената Господарка, която вдъхваше мъдрост в сънищата на спящия свят. Валънтайн напрегнато се вираше в мъглата и сгъстяващата се мрачина, сякаш се надяваше да зърне белоснежните варовикови бастиони на Острова.

После се съблече и си легна. Надигна чашата с тъмночервеното омайно вино и я изпи, след което усети как го завладява трансът, отварящ съзнанието, и зачака съня.

— Ела при мен, майко. Аз съм Валънтайн.

Налегна го дрямка и той се унесе.

— Майко...

— Господарке...

— Майко...

Фантоми затанцуваха в съзнанието му. От всяка пора на почвата заизбликваха като мехури неуловими издължени фигури, заизвиваха се като спирали към небесната шатра. От дънерите започнаха да никнат безплътни ръце, големите речни камъни ококориха жълти очи, реките се превръщаха в космати чудовища. А той се хлъзгаше все по-надолу, все по-надълбоко в царството на сънищата и непрестанно изпращаше душата си напред, към Господарката.

Зърна я да седи до осмоъгълния белокаменен басейн в покоите на Вътрешния храм. Наведена напред, тя сякаш изучаваше отражението си. Доплува и се зарея точно зад гърба ѝ, а когато погледна надолу, видя прекрасното ѝ лице с обичайното благо изражение.

— Аз съм Валънтайн, майко — промълви той.

Тя се извърна. Имаше лице на непозната: бледо, изпосталяло, намръщено, озадачено.

— Коя си ти? — прошепна той.

— Познаваш ме. Аз съм Господарката.

— Не! Не!

— Повярвай ми, аз съм!

— Не!

— Защо дойде на Острова? Не биваше. Не ти, а аз трябва да идвам при теб, защото си понтифекс.

— Понтифекс ли каза? Но аз съм коронал!

— Нима? Значи съм сбъркала.

— А моята майка? Тя къде е?

— Аз съм твоята майка, Валънтайн.

И наистина, изпитото лице беше само маска, която изтъня и се смъкна като парче стара кожа, и откри чудесната усмивка на майка му, нейния благ поглед. После отдолу отново се показа първото лице, след което Господарката отново възвърна истинския облик, но този път плачеше. Понечи да я докосне, ала ръката му премина през плътта ѝ и той остана съвсем сам. Така и не успя да я догони, макар да я преследваше из толкова странни царства, че на драго сърце би се пробудил, стига да можеше. Накрая се отказа да я търси и потъна в най-дълбок сън без съновидения.

Събуди се късно сутринта и когато излезе от покоите си, видя Карабела с изопнато лице и зачервени от безсъние очи.

— Как е моят повелител? — тутакси попита тя.

— Тази нощ нищо не научих. Сънищата ми бяха неясни и Господарката нищо не ми каза.

— Съжалявам, скъпи.

— Довечера ще опитам пак. Май не улучих с виното — изпих или малко, или много. Ще се посъветвам с йерархката. Ти закуси ли, Карабела?

— Отдавна. Но това не пречи да ти правя компания, ако искаш. Слийт иска да те види. Нощес дойде спешно съобщение и той възнамеряваше да нахълта в стаята ти, но аз не го пуснах.

— Какво съобщение?

— Не знам. Да изпратя ли да го повикат веднага?

— Да.

Слийт доведе със себе си някакъв непознат — строен мъж със странно триъгълно лице, раздалечени вежди и големи скръбни очи, който побърза да направи звездния знак.

— Ваша светлост, това е Уай-Юулисаан, който пристигна нощес от Зимроел.

— Необикновено име — каза Валънтайн.

— В нашето семейство се предава от поколения, милорд. Поддържам връзка със сдружението на земеделците в Ни-моя и съм натоварен да ви донеса лошите новини от Зимроел.

Валънтайн усети стягане в гърдите.

Уай-Юулисаан му подаде няколко дебели папки.

— Всичко е описано тук. Всяко бедствие с най-малките подробности, засегнатите от него райони, щетите...

— Бедствия? Какви бедствия?

— В земеделските зони, милорд. В Дюлорн отново се появи ръжда по лузавендъра, на запад от низината измряха нийковете, засегнати са съжо стаджата и...

— Милорд! — внезапно извика Карабела и посочи към небето.
— Вижте!

Валънтайн погледна нагоре. В прегръдките на ненадейно излезлия бриз се носеше се рееше странно войнство от големи, лъскави и прозрачни създания. Приличаха на захлупени чаени чаши със стърчащи отвред дълги оксмати крачища. На слънцето проблясваха зловещо двойните нанизии на очите им, големи колкото юмрук черни маниста. Над тях прелитаха стотици, не, хиляди паяци, като порой от странни призраци, като злокобна бежанска процесия.

— Какви чудовища! — каза Карабела и потрепера. — Досущ като най-страшните прокоби на Краля на сънищата.

Валънтайн, смаян и ужасен, не можеше да откъсне поглед от реещите се върволици. От двора на храма долетяха викове на тревога. Когато Валънтайн и Слийт изтичаха вътре, видяха старата йерархка да размахва енергомет наред поляната. Въздухът гъмжеше от хвърчащи грозилища, някои от които се спускаха на земята, а Амбаргард и половин дузина свещенослужители се мъчеха да ги унищожат, преди да са докоснали тревата, вече съсипана, пожълтяла и сякаш обгорена на местата, където се търкаляха неподвижните туловища на свалените паяци.

За минути яростната атака секна. Зловещата верига се изнизваше на изток, но подире си остави грозни изгаряния — сякаш някой беше вършал с газова горелка из земите и градината на храма. Амбаргард видя Валънтайн, изключи енергомета и бавно тръгна насреща му.

— Какво беше това? — попита той.

— Вятърни паяци, милорд.

— Не съм чувал за тях. Из тези места ли живеят?

— Слава на Божествения — не, милорд! Идват от Зимроел, от планините зад Кинтор. Ежегодно се гмурват в потоците на високите ветрове за да се чифтосат във въздуха. И понякога силата на въздушното течение ги отвява към морето, а и по-надалеч.

Слийт с гримаса на отвращение отиде при падналия наблизо паяк, който потреперваше в последни слаби спазми на предсмъртна агония.

— Стой далеч от него! — извика Амбаргард. — Това е жива отрова! — Повика един от помощниците си, който ликвидира чудовището с енергомета. — Доста са безобидни преди чифтосването, ядат листа и вейки — обясни тя на Валънтайн. — Но снесат ли яйцата, стават опасни. Ако не изкопаем и изхвърлим обгорелите чимове, тук никога нищо няма да поникне.

— И това се случва ежегодно? — попита Валънтайн.

— О, не, слава на Божествения! Повечето паяци загиват в морето. Само веднъж на много години стигат толкова далеч. Но случи ли се, милорд — това винаги е година на лоши предзнаменования.

— кога са идвали за последно? — попита короналът.

Амбаргард явно се колебаеше.

— В годината на смъртта на вашия брат лорд Вориакс — най-после каза тя.

— А преди това?

Устните ѝ потрепераха.

— Не си спомням. Може би преди десет, или петнайсет години.

— Когато се спомина лорд Малибор?

— Милорд... Простете ми...

— Няма нищо за прощаване — едва чуто промълви Валънтайн. Отдалечи се от останалите и застана, загледан в опустошенията. На празненството в Лабиринта мрачни видения измъчват короната. В Зимроел е плъзнала някаква напаст по растенията. В Алханроел изват вятърните паяци, които носят лоше поличби. А вместо лицето на майка ми, съзирам лице на непозната в сънищата се. Посланието е повече от ясно, нали? Да. Ясно е.

— Слийт! — извика той.

— Милорд?

— Намери Азенхарт и го накарай да подготви флота. Отплаваме, и то час по-скоро.

— Към Зимроел, нали, милорд?

— Първо към Острова, за да се посъветвам с Господарката. И после към Зимроел, да.

— Валънтайн? — тихо каза някой.

Карабела. С втренчен и странен поглед и бледо лице. Сякаш беше дете — уплашено малко момиченце, чиято душа е докосната през нощта от Краля на сънищата.

— Какво зло вилнее в страната ни, милорд? — попита тя едва чуто. — Какво ще стане с всички нас? Какво, кажи ми?

ДВЕ
КНИГА НА ВОДНИТЕ КРАЛЕ

— Трябва да достигнете до Ертсуд Гранд — казал бе наставникът. — Ще се придвижвате през откритата местност на юг от пътя за Пинитор. Въоръжени сте с тояга и конжал. Ще ви дебнат седем звяра: вурхаин, малорн, зеил, касаи, мин-молитор, уейхант и зитун. Опасни са и ще ви навредят, оставите ли се да ви изненадат.

Хисун се скри зад дебелия дънер на един газан, толкова чепат и усукан, че като нищо беше на десет хилядолетия. Всичко беше спокойно. Никъде не се виждаше нито човек, нито звяр.

Това бе неговият трети ден от преследването и предстоеше да измине още около тридесет километра. Ала сега непосредствено пред него се простираше ужасяващ гол скат, чиито гранитни отломъци вероятно ще се сурнат заедно с него надолу и ще го разпарчадосат върху скалите в далечното дъно на долината. Ако сбърка, смъртта му щеше да е съвсем истинска, нищо че това беше само учебно изпитание.

Ала връщането назад бе още по-коварно. Да рискува още веднъж по онзи тесен ръб, по кривуличестите серпентини на зъбера, където всяка грешка се наказваше с тристаметрово падане? Не! По-добре този сипей, отколкото онова кошмарно пълзене на косъм от смъртта. При това горе все още дебнеше онова създание, вурхаинът, едно от седемте преследващи животни. Не копнееше да зълне отново онези извити като сърп бивни и грамадни извити нокти.

Пристъпи предпазливо към ръба на сипея, като се подпираше на тоягата.

Ярото и пронизващо слънце бе толкова далеч долу под замъка Връхни, под пелената от облаци, която неизменно забулваше голната третина от голямата планина. Искрящата светлина се отразяваше в парченцата слюда, втъкани в гранитните отломки, и заслепяваше погледа.

Внимателно опипа почвата с единия крак и откри, че е достатъчно твърда. Направи още една стъпка. Още една. ситни

камъчета се отрониха и заподскачаха надолу по склона като блещукащи огледалца.

Изглежда ставаше опасно само ако се размърда целият сипей. Продължи да слиза с мъка, въпреки че глезените и краката му бяха отекли от вчерашния тежък преход по брулената от вятъра стръмна пътека. Изпитваше жажда и го наболяваше главата от разреждения въздух. На моменти копнееше сега да е в безопасност долу в Замъка, потънал в дебрите на юриспруденцията и древната история, които бе осъден да зубри през последните шест месеца. С усмивка се сети как през най-уморителните дни на обучението си отчаяно броеше дните, когато най-сетне ще се отърве от книгите, за да се впусне в изпитанията по оцеляване. Ала сега дните, прекарани в библиотеката, никак не му се виждаха толкова тежки, а това пътешествие не му приличаше на нищо друго, освен на едно изтощително мъчение.

Вдигна поглед. Слънцето сякаш бе изпълнило половината небосклон. Закри с длан очите си.

Напуснал бе Лабиринта почти преди година, а още не можеше да свикне с това свирепо оцъклено нещо във висините, нито с допира на зраците му. Отдавна бе сменил бледнината на Лабиринта с тъмен златист загар, ала понякога все още изпитваше страх и желание да се зарови вдън земя, да избяга от палещите му лъчи.

Идиот. Глупак. Слънцето не ти е неприятел. Върви! Върви!

Далеч на запад зърна черните кули на Ертсуд Гранд. Призрачното сиво езеро в другия край на хоризонта бе град Хоикмар, отправната точка. Съсипан от жегата, измъчван от жажда, той бе успял да измине около тридесет километра, да прекоси древни морета от прахоляк и пепел, полетата от звънтяща лава, да избегне капаните на спираловидните вулканични ями. И да се измъкне от касая, онова нущо с трептящи пипалца и очи като чинии, което го беше дебнало половин ден. И да измами вураина със стария трик: хвърли му туниката си, а сам пое надолу по пътеката, която бе прекалено тясна, за да може животното да го последва. Предстоеше му среща с още пет звяра. Малорн, зеил, уейхант, мин-молитор и зитун.

Странни имена. Странни, сякаш измислени зверове. Вероятно също като конете са създадени с помощта на забравените магически науки от древността. Но защо е било необходимо да се създават чудовища? И да бъдат пуснати на воля в покрайнините на Връхни?

Само за проверка и закалка на млади благородници? Запита се какво би станало ако някой от хищниците изскочи зад някой от камънаците и се метне върху него. Ще ви навредят, ако се оставите да ви изненадат. Ще навредят, да. Но да убият? Каква бе целта? Ошлайфане на инстинктите за оцеляване на младите посветени рицари или безмилостно пресяване? Около три дузини такива като Хисун сега бяха разпръснати из петдесеткилометровото изпитателно поле. Колцина ще стигнат до Ерстуд Гранд?

Той поне ще оцелее. В това бе сигурен.

Бавно креташе надолу, като проверяваше с тоягата почти всеки сантиметър от настилка. Първата злополука стана по средата на спускането: сурна се една наглед непоклатима плоча, леко закачи лявото му стъпало и той не успя да запази равновесие, но все пак се задържа на склона, защото десният му крак хлътна между две остри като ножове плочи.

Обля го вълна от пареща болка. Лека-полека измъкна крака си от каменните челюсти. Счупване? Разкъсани сухожилия, разтегнати мускули? Панталонът му бе раздран от бедрото до пресеца и от дълбоката рана шуртеше кръв. Май това беше всичко, но и то бе достатъчно кошмарно. Намери изхвъркналата при падането тояга и предпазливо закрета напред.

Големите напукани плочи оредяха и той продължи по още по-предателски коварна настилка от дребен чакъл. Пъплеше като мравка и въпреки жестоката болка се придвижваше. Видя се дъното на падината.

На два пъти се подхлъзна. При второто плъзгане насмалко да се изтърколи в бездната, но за щастие успя да заоре със здравия крак и затъна две педи в чакъла. Но в трескавите опити да се задържи изгуби кинжала и така и не успя да го открие. И без това нямаше да има особена полза от него в една схватка с уейхант или мин-молитор. Но му вършеше работа за по-дребни неща, като изкопаване на ядивни корени например.

В края на склона долината се разгръщаше в широко каменисто плато, сухо, отблъскващо, с разпръснати тук-там древни почти голи газанови дървета с усукани като спирали дънери. Но не чак толкова далеч на изток забеляза малка горица от тънкостволи дървета с

разлистени корони. Каза си, че това е добър знак за вода, и се отправи натам.

Но зеленото островче се оказа по-далеч, отколкото предполагаше. Тътри се цял час, а разстоянието сякаш си оставаше същото. А след като превали билото на нисък хребет, зърна причакващия го малорн.

Страшилището бе неимоверно гнусно с това торбесто, нацвъкано със святкаци червени очи овално туловище, загнездено на метър от земята върху сгънатите дълги крачища, осем от които имаха широки плоски ходила, а предните две — щипки и закривени нокти.

— Мога да те убия, ако ти дам да се огледаш! — каза му Хисун.
— Ще пукнеш в мига, в който видиш грозотията си!

Малорнът изсъска и бавно пое към него. Хисун вдигна тоягата и зачака. Каза си, че няма от какво да се бои, ако запази спокойствие. Едва ли целяха с това изпитание да ги убият. А само да калят твърдостта на духа им и да ги наблюдават как действат в извънредни ситуации.

Изчака докато страшилището се доближи на десетина крачки и го замери с един камък по муцуната. Малорнът невъзмутимо продължи да се придвижва напред. Хисун стисна с две ръце тоягата и тръгна да го заобикаля отляво. Звярът не беше нито ловък, нито бърз, но Хисун прецени, че при евентуално нападение ще се наложи да драпа нагоре.

— Хисун!

Гласът долетя в гръб.

— Кой е? — попита Хисун, без да се огледа.

— Алзимир. — Посветен рицар от Перитол, почти връстник.

— Добре ли си? — попита Хисун.

— Ранен съм. Малорнът ме ужили.

— Зле ли си ранен?

— Ръката ми отича. Отрова.

— Ще дойда веднага. Но първо...

— Внимавай. ще скочи.

И наистина, малорнът явно сгъваше пергелите си за скок. Хисун търпеливо и хладнокръвно зачака. Един безкрайно дълъг миг не се случи нищо. Самото време сякаш бе замръзнало.

Внезапно малорнът се извиси в мощен скок, а Хисун направи отчаян плонж и чудовището го прескочи. Заизвива се на земята, за да избегне смъртоносните удари на опашката-жило и успя с все сила да стовари тоягата върху туловището на звяра. Чу се свистене на излизащ въздух и малорнът размята в агония гнусните си пергели, като насмалко не одраска с нокти Хисун.

Малорнът се стовари по гръб на няколко крачки разстояние и успя още на два пъти да забие тоягата в тумбака на малорна, като изигра нещо като танц между мятащите се в агония крака. Довърши го с удар на най-големия камък, който можеше да вдигне. Ритането спря. Хисун, треперещ, потен, се извърна и се подпря на тоягата си. Едва успя да потисне гаденето.

С пламнало лице и изцъклени очи Алзимир лежеше на двайсетина крачки нагоре и се държеше за лявото рамо, което така беше отекло, че изглеждаше двойно по-дебело от дясното.

Хисун коленичи до него.

— Дай ми кинжала си. Изгубих моя.

— Лежи ей там.

Хисун бързо разреза ръкава и откри звездовидна рана на бицепса. Последва обичайната и твърде болезнена процедура за отстраняване на отровата, по време на която Алзимир трепереше и скимтеше. След като почисти раната, Хисун затършува в торбата за бинт.

— Това ще свърши работа — каза той. — Ако имаш късмет, утре по това време ще си в Ертсуд Грант, за да ти окажат помощ.

Алзимир гледаше с ужас поваления малорн.

— Опитвах се да се промъкна до него, също като теб, но той успя да ме изненада. Изглежда ме чакаше да умра, за да ме изяде, но тогава се появи ти.

Хисун потрепера.

— А на картинка не изглеждаше и наполовина толкова отвратително.

— Уби ли го?

— Вероятно. Питам се редно ли е? Дали тия животни няма да им трябват за тестовите и през идната година?

— Проблемът си е техен — отсече Алзимир. — Щом ги настървяват срещу нас, хич да не се сърдят, че от време на време

пречукваме по някое. О, как боли, Господарке!

— Хайде, ще завършим прехода заедно.

— Забранено е, Хисун.

— Какво от това? Да не мислиш, че ще те оставя сам в това състояние? Хайде! Нека ни скъсат, ако искат. Претрепах им малорна, спасявам ранен. Провалих се на изпита, но утре ще съм жив. И ти също.

Когато се потътриха към далечните раззеленени дървета, Хисун със закъснение изживя уплахата от двубоя, но скоро успя да се вземе в ръце. Опита се да си представи лорд Валънтайн в двубой с малорни, зийлове и зитуни в тази безнадеждна долина — или Елидат, Дивис, Миригант. Положително и те са минали през същите изпитания. Не е изключено преди двадесет години току-що убитият малорн да е съскал заплашително срещу младия Валънтайн. Но какво общо имаше изкуството да се отърваваш от чудовища с изкуството да управляваш? Несъмнено рано или късно ще схване връзката. А междувременно трябва да се грижи за Алзимир и да се ослушва за зийли, уейханги, мин-молитори и зитуни. С повече късмет ще се наложи да се занимава само с един или двама — малковероятно бе да се натъкне на всичките седем по време на прехода. Но до Ертсуд Гранд имаше още двадесет километра и пътят не изглеждаше особено приветлив. Значи това бил веселият живот в замъка Върхни? Осем часа дневно зубрене на декрети и за разнообразие малки пътешествийца из полупустинни местности за двубои с разни малорни и зитуни? А празненствата и игрите? Изпълнените с радост излети сред парковете и горите? Май хората от низините имаха неверни, романтични престави за живота на високопоставените на Върха.

— Как си, Алзимир? — попита Хисун.

— Чувствам се съвсем отпаднал. Но отокът май поспадна.

— При дърветата сигурно има вода и ще промием раната.

— Ако не беше ти, отдавна да съм мъртъв, Хисун.

— все някой друг щеше да мине.

— Чудя се защо ни е цялата тази подготовка — каза след кратко мълчание Алзимир.

— Какво имаш предвид?

— Ами всички тези рискове.

— Защо не? Всички посветени минават през същото.

лорд Валънтайн имал специални планове за теб. Наскоро чух Дивис да казва това на Стазилейн.

— Предопределен съм за големи постове, да. Главен коняр. Пазач на ловджийските кучета.

— Говоря сериозно. Знаеш, че Дивис се бои от теб и ти завижда, че си любимец на короната. Защото ламти за короната. И смята, че ти му се пречкаш.

— Май бълнуваш.

— Повярвай ми. Дивис те смята за заплаха, Хисун.

— Нима? Аз и коронал? Също толкова невероятно, колкото и въцаряването на... Дивис. Мястото ще бъде заето от Елидат. А и лорд Валънтайн не копнее да го опразни.

— Казвам ти...

— Не ми казвай нищо, а си пази силите. Чакат ни двадесет километра път и още четири кръвожадни звяра, преди да стигнем Ертсуд Гранд.

Това е сънят на пиуривареца Фараатаа.

Часът на Скорпиона. Слънцето скоро ще изгрее над Велализиер. Зад градските порти, по Пътя на заминаването, който от днес нататък ще се зове Пътя на завръщането, се е простряло чак до хоризонта огромно шествие. Сред смарагдовозелено сияние начело на върволицата стои Принцът, комуто е съдено да дойде, а зад него — четирима, маскирани като Червената жена, Слепия гигант, Одрания мъж и Последния крал. Зад тях са четиримата затворници, овързани хлабаво с върбови вейки. И накрая множеството на пиуриварците: Тези, които ще се завърнат.

Фараатаа се зарея високо над града, чиято безмерност успя да обхване с един поглед. Градът бе съвършен. Сякаш беше възроден в непокътнатата си цялост — крепостта, светилищата, колоните, акведуктите. Нямаше и помен от шубраците, завладели преди всяка пукнатина, нито от пясъчните наноси.

Само Седмият храм си беше същият като при Падението: порутени основи и останки. Докато се носеше над Него Фараатаа мислено се върна през мрачния океан на времето и видя седмия храм преди разрухата, позволено му бе да види и Оскверняването.

Я виж там! Върху масите на боговете се подготвяше нечестиво жертвоприношение — Върху всяка лежеше по един воден крал, все още жив — безпомощно туловище с потреперващи криле и извита като дъга шия, с пламтящи от гняв или страх очи. Дребни фигурки се суетяха около двамината гиганти и се готвеха да извършат забранения ритуал. Фараатаа потръпна, Фараатаа заплака и сълзите му се отрониха като кристални топчици към далечната земя. Видя как проблясват дългите ножове, чу рева и ръмженето на водните крале, видя как се отделя плътта. понечи да извика на хората, че това е чудовищно и наказанието ще бъде ужасно, но каква полза, каква полза? Всичко това се беше случило преди хилядолетия. Продължи да се рее и да гледа как грешниците пъплят през града като мравки, всяка вдигнала високо

своя дял от жертвата — плътта на водния крал — за да го хвърли на кладата с Песента на изгарянето на уста. „Какво правите?“ изкрещя Фараатаа, но те не го чуваха. „Та вие изгаряте братята си!“ Извилият се нагоре черен, мазен дим достигна до Фараатаа и залютя на очите му, така че Фараатаа не можеше да остане повече горе и започна да пада все по-ниско, по-ниско, и Оскверняването бе извършено, а с него и гибелта на целия град, както и на света, който също е загубен.

Първият светлик на зората проблясна на изток, кръстоса града и падна върху лунния сърп на високия пилон, извисил се над останките на Седмия храм. принцът, комуто е съдено да дойде, вдигна ръка и даде знак. Шествието потегли. По време на процесията, Тези, които ще се мавърнат, се преобразяват всеки миг в съгласие с каноните от Книгата на водните крале. Превръщат се в Пламъка, Потока, Падащото листо, Острието, Пясъците, Вятъра. И след като преминат през Площада на неизменността, те отново стават пиуриварци, за да запазят и занапред този си облик.

Принцът, комуто е съдено да дойде, прегърна един по един четиримата затворници. След което ги поведеха към олтарите — Масите на боговете. Най-младият крал и майка му, придружени от Червената жена и Одрания мъж — при източната, където преди паметивека, в Нощта на богохулството бе загинал водният крал Низнорн. А Слепия гигант и Последния владетел отвеждат стария и младия крал, който идва през нощта на сънищата, към западната Маса, където бе намерил смъртта си водният крал Домзитор, умъртвен от осквернителите.

Принцът, комуто е съдено да дойде тепърва, остана сам върху развалините на Седмия храм. Аурата му бе придобила ален цвят. Фараа слезе долу и се вля в него: сега и двамата бяха едно цяло.

— В началото бе Оскверняването, когато ни връхлетя лудост и съгрешихме спрямо нашите морски братя — извика той. — А когато се събудихме и видяхме какво сме сторили, платихме за този грях с разрухата на нашия велик град и бяхме принудени да прекосим страната. Но и това се оказа недостатъчно — срещу нас бяха изпратени неприятели отдалеч, които отнеха всичките ни притежания и ни прокудиха в пустинята, където приехме нашето покаяние за греховете срещу морските ни братя. Загубихме своите пътища, много препатихме, лишихме се от благоволението на Най-висшия, докато

най-сетне настъпи краят на покаянието и намерихме сили да прогоним потисниците и да си върнем изгубеното заради старите грехове. И така, дойде предсказанието, че ще дойде един принц, за да ни изведе от заточението, след като изтече срокът на покаянието.

— това е краят на покаянието! — откликна множеството. Това е времето на Принца, комуто е съдено да дойде. той пристигна!

— Принцът дойде, той пристигна!

— И този Принц си ти!

— Да, аз съм! — извика той. — Всичко е простено вече. Дълговете са платени. Покаяхме се и се пречистихме. Пропъдихме от земите си виновниците. Изкупихме греха пред Водните крале. велазиер е възстановен. Животът ни започва отначало.

— Животът започва отначало! Това е времето на Принца, комуто е съдено да дойде!

Фараатаа вдигна своя жезъл, който сякаш припламна на утринната светлина, и даде знак да бъде изпълнена присъдата на четиримата затворници. Дългите ножове пробляснаха и мъртвите крале се строполиха, а короните им се търгулнаха в прахоляка. Измиха Масите с кръвта на нашествениците. Кай на последно действие. Фараатаа простря ръце към небесата.

— А сега елате заедно да изградим отново Седмия храм!

Народът на Пиуривар се завтече към отломките и начело с Фараатаа се зае да възстановява Храма.

След успешния свършек на делото, Фараатаа се озова на връхната точка на обновения храм и зария поглед към морето, където на стотици километри оттук се бяха събрали Водните крале. Виждаше ги как пляскат по водата с огромните си криле, как вдигат огромни глави.

— Братя! Братя! — извика Фараатаа.

— Чуваме те, земни братко — отвърнаха те.

— Унищожихме неприятеля. Възстановихме града и Седмия храм. Дойде ли краят на покаянието ни, братя?

— Да. Светът е пречистен и новата ера започва — бе отговорът.

— Дали ни е простено?

— Простено ви е, земни братя!

— Простени сме! — извика Принца, комуто е съдено да дойде.

И народът му започна да простира ръце към него, да се преобразява и да се превръща в Звезда, Мъгла, Мрак, Лъч и Пещера.

И оставаше само още едно нещо, за да получат прошка първия грях, които оттогава бяха заробени тук, сред развалините. Принца, комуто е съдено да дойде, протегна ръце към тях и им каза, че проклятието е снето и те са свободни.

И бившите отломки на Велализиер освободиха своите мъртъвци — безплътните, прозирни духове оживяха, придобиха цвят и се впуснаха в танц, започнаха да се преобразяват и да крещят от радост.

— Да живее вечно Принца, комуто е съдено да дойде — нашият Крал, който ще пребъде!

Това изсънува под ромола на дъждеца пиуриварецът Фараатаа върху ложето от листа под вековното дуиково дърво в провинция Пиурифейн.

— Повикайте Уай-Юлисаан — нареди короналът.

Карти и чертежи на засегнатите зони на Зимроел с безчет знаци и обяснения бяха заели цялото бюро в каютата на лорд валънтайн на флагманския му кораб „Лейди Тийн“. Това бе третият ден от пътуването им. Поеха към североизточния бряг на Острова на съня от Алаизор с флота от пет съда под командата на великия адмирал Азенхарт. Предстояха доста седмици пътуване дори при попътен вятър, а точно сега той духаше насреща.

Докато чакаше вещия в земеделието мъж, Валънтайн отново прегледа подготвените от Уай-Юлисаан, както и изисканите от архивите книга. Май ги преглеждаше за пети път, откак бяха напуснали Алаизор, ала от това не му ставаше по-леко.

Знаеше, че болестите и епидемиите са също толкова древни, колкото и земеделието. И нямаше причина тези злини да подминат и Маджипур, колкото и благословен да беше този свят — наистина в архивите имаше изобилие от прецеденти на сегашните неприятности, които се губеха в мъглата на далечното минало. Но сегашното бедствие изглеждаше доста по-застрашително от предишните, и то не само защото бе в настоящето, а не безобидно изкопаемо от архивите. Населението на Маджипур бе неизмеримо нараснало в сравнение с преди. Унищожаването на земеделската база бързо би обрекло на глад двайсетте милиарда жители. Имаше опасност да рухне самата обществена структура. Валънтайн чудесно знаеше, че именно на благодатната природа се крепеше стабилността на хилядолетния маджипурски път, коренно противоположен на опита на повечето цивилизации. И тъй като никой никога в действителност не би изпитал що е истинска немотия, тук цареше почти пълно помирение с реда на нещата и дори със социалното неравенство. Но ако бъде отнета сигурността на пълния търбух, всичко останало може да се разпадне за една нощ.

И тези негови тягостни сънища, изпълнените с хаос видения, странните поличби — реещите се над Алханроел вятърни паяци и

какво ли не още, — всичко това всяваше чувство за неумолима опасност, за неповторима заплаха.

— Уай-Юлисаан е тук, милорд — възвести Слийт.

Колеблив и неуверен, посетителят започна несръчно да прави звездния знак, но Валънтайн припряно тръсна глава и го прикане да седне. Посочи отбелязаната с червено зона в Дюлорнската низина.

— Колко е важна реколтата от лузавендър?

— Съществена е, милорд — рече Уай-Юлисаан. — Тя е в основата на въглехидратното хранене в северен и западен Зимроел.

— Ами ако настъпи голям недостиг?

— Възможно е да се замени със стаджата.

— Но и по стаджата има болест.

— Наистина, милорд. И по милайла са плъзнали хоботници. Следователно след шест до девет месеца можем да очакваме затруднения в целия този район на Зимроел...

Уай-Юлисаан очерта с пръст голям кръг върху картата. И Валънтайн се запита колцина ли живеят на тази територия? Към два и половина милиарда? Помъчи се да си представи как гладува толкова народ, скупчен в Тил-омон, Пидруид, Нарабал и свикнал на несекващо изобилие...

— Имперските хамбари ще посрещнат нуждите в близко бъдеще — каза Валънтайн. — А междувременно ще се справим с болестите. Преди половин век пак е имало ръжда по лузавендъра, но са успели да се преборят с нея.

— С извънредни мерки, милорд. Карантина в цели провинции. Изгаряне на цели ферми, унищожаване на горния почвен слой. Щети за милиони рояли.

— Какво значение имат парите, щом хората гладуват? пак ще предприемем същото. Ако пристъпим незабавно, за колко време ще възстановим лузавендровите райони?

— Минимум пет, но по-вероятно — десет години — произнесе Уай-юлисаан след кратко мълчание.

— Невъзможно!

— Ръждата се разпространява светкавично. Вероятно още хиляда декара са заразени по време на този наш разговор, милорд. Проблемът тя да бъде спряна, а не да унищожаваме.

— Ами болестта по нийковете. И тя ли плъпва така бързо?

— По-бързо, милорд. Май е свързана с тази по стаджата, която обикновено се отглежда заедно с нийка.

Валънтайн се взря в стената и видя само едно сиво нищо. Помълча, сетне каза:

— Колкото и да ни коства, ще се справим. А ти ми изготви план за борба с всяка от болестите и сметни разходите. Ще можеш ли?

— Да, милорд.

— Ще трябва да съгласуваме усилия с понтификата — обърна се към Слийт Валънтайн. — Нека Ерманар веднага се свърже с министъра на земеделието в Лабиринта, за да разбере дали там са наясно какво става в Зимроел, предлага ли нещо и така нататък.

— Току-що говорих с Ерманар, милорд — каза Тунигорн. — вече се е свързал с понтификата.

— Е, и?

— В министерството не се знае нищо. А министерският пост бил постоянно вакантен.

— Вакантен? Как така?

— Откакто понтифекс Тиеверас е на този хал, много високи постове оставали незаети, милорд, което донякъде е затормозило функционирането на понтификата. Но по-добре питайте Ерманар, който е главната ни свръзка с Лабиринта. Да го повикам ли?

— Не сега — мрачно каза Валънтайн. И пак се обърна към картите. Прокара пръст по долината на Дюлорн. — Явно тук положението е най-тежко — заключи той. — Но има обширни зони с лузавендър и в равнините между Тагобар и Пиурифейн, както и на юг от Ни-моя, та чак до подножието на Гихорна. Прав ли съм?

— Прав сте, милорд — отвърна Уай-Юулисаан.

— Значи първо трябва да се справим с ръждата в тези райони. — Той вдигна поглед към Слийт, Тунигорн, Делиамбър. — Веднага известете херцозите от засегнатите провинции, че изрично се забраняват пътуванията между заразените райони и областите, където още няма ръжда. Границите да бъдат затворени. Недоволните да пратят делегация на върха и да се жалват на Елидат. Да, уведомете го какво става. Налага се уреждането на неплатените търговски сметки да става чрез понтификата. не е зле да предупредите Хорнкаст, че май щеси има доста главоболия. що се отнася до стаджата...

За по-малко от час короналът отприщи река от заповеди, с които обхвана най-належащите аспекти от кризата. често се обръщаше за съвет към селскостопанския надзорник, който винаги предлагаше нещо полезно. Този човек бе някак странен и неприятен, може би заради студенината и самозадоволството, но за сметка на това той знаеше всичко за земеделието в Зимроел и това, че се бе озовал в Алаизор тъкмо преди да отплават за Зимроел тъкмо преди да отплават за зимроел, си беше един невероятен късмет.

При все това след края на съвещанието Валънтайн продължи да изпитва странно безсилие. Въпреки предприетите мерки, той все пак беше само един смъртен в една малка каюта на борда на малко корабче, което се клатушка наскре огромно море, а то пък беше само една локва в един гигантски свят, докато в същия този миг невидими микроби сеяха болести и смърт из хиляди акри плодородни земи. Как можеха всичките му строги заповеди да спрат неумолимия поход на тези сили на съдбата? И той отново усети как се хлъзга към непрогледната потиснатост, толкова чужда на истинската му природа. помисли си дали той самият не носи в себе си някаква напаст. Дали не е заразен с нещо, което ограбва надеждите, радостта и жизнеността, и не е осъден да изживее дните си сред гнетящи изпитания.

Затвори очи. Пак изплува гледката от съня му в Лабиринта — гледка, която не спираше да го преследва: зейналите пукнатини в инак непоклатимия фундамент на света и той самият сред гигантските отломки, как се опитва отчаяно да опази неговата разпадаща се цялост. Но все, все.

Запита се дали над него не тегне прокоба? Защо именно той бе избран от стотиците коронали да води този свят към разрухата?

Надникна в душата си и не откри никакъв тъмен грях, заради който Божествения да отмъщава на него самия и Маджипур. не беше ламтял за трона, нито бе заговорничил срещу брат си, да не говорим за злоупотреба с властта, която никога не се беше надявал да получи, не беше...

Той не беше...

Не беше...

Валънтайн ядосано тръсна глава. чиста лудост и пилеене на сили. Няколко случайни и злощастни съвпадения при клетите фермери, няколко кошмарни съновидения — нелепо е това да се

преувеличава до размерите на космическо действие. Всичко ще се оправи. Да, царуването му ще влезе в историята като период на необикновени изпитни, но и на хармония, стабилност, щастие... „Бива те за крал, каза си той. И си свестен като човек. Нямах причини да се съмняваш в себе си.“

Короналът излезе на палубата. В късния следобед тумбестото бронзово слънце вече бе увиснало ниско на запад и една от луните тъкмо изгряваше от север. Небето преливаше в различни багри — от охра през тюркоаз към виолетово, кехлибарено и златно. Хоризонтът бе затулен от плътна облачна пелена. Валънтайн постоя до парапета, като вдишваше дълбоко соления въздух. И пак си каза, че всичко ще се оправи. Но неусетн отново го обзе безпокойство. Станал бе направо неузнаваем — никога досега не се беше отчайвал и не бе унивал толкова често.

— Валънтайн!

Това беше Карабела. Той се отърси от лошите си мисли, усмихна се и ѝ подаде ръка.

— Какъв хубав залез — каза тя.

— Великолепен. Един от най-красивите в историята. Макар да разправят, че е имало един по-хубав — при царуването на лорд Конфалум, на четиринадесетия ден от...

— Този е най-хубавият, Валънтайн. Защото го имаме днес. — Тя замълча и застана до него. И Валънтайн започна да недоумява защо е бил толкова мрачен. И пак си каза, че всичко ще е добре.

— Това там морски дракон ли е? — попита Карабела.

— Те никога не навлизат в тези води, скъпа.

— Значи имам халюцинации. Но твърде убедителни. Не го ли виждаш?

— Къде?

— Виж златистопурпурната диря. Вляво от нея.

Валънтайн присви очи и напрегнато се взря. Отначало не видя нищо, после реши, че това е огромна греда, която се носи по вълните. Но когато последният сноп слънчеви лъчи проряза облаците и освети водата, той ясно видя морския дракон — несъмнено това бе самотен дракон, който плаваше бавно на север.

Усети хлад и зиморничаво скръсти ръце на гърдите.

Знаеше, че гигантите се движат само на стада, и то по строго определени маршрути, за да се доберат до безопасните неизследвани пространства на Великото море. И все пак тук имаше дракон, който бе съвсем сам и плуваше на север. Пред погледа на Валънтайн титанът разпери огромните си черни криле и бавно, решително запляска по водата, сякаш искаше да стори невъзможното — да се издигне над морето и да отлети като титанична птица към обвитите в мъгла поярлни пространства.

— колко странно — промълви Карабела. — виждал ли си друг път нещо подобно?

— Никога. Никога! — валънтайн потрепери. — Поличба след поличба, Карабела. Какво ми казват с всичко това?

— Ела вътре да изпием по чаша греяно вино.

— Не. Не още.

Остана още дълго на палубата и продължи да се вглежда в тъмния силует в сгъстяващия се вечерен полумрак. Отново и отново огромните криле разпенваха водата, докато най-последно драконът ги сви, изопна дълга шия, отметна тежка трирога глава и нададе гръмовен, скръбен вик, който проряза здрача като сирена. Накрая се гмурна и се изгуби от погледа.

Когато валеше, а по това време на годината в долината Престимион валеше непрестанно, киселата миризма на овъглена растителност се надигаше от опожарените ниви и проникваше навсякъде. Докато се тътреше към залата за събрания в общината водена под ръка от дъщеря си Хейнък, Аксимаан Трейж подушваше този мирис дори тук, на километри от най-близката подпалена плантация.

От него не можеше да се избяга. Парливата вона бе похлупила долината като потоп. Проникваше в къщите през всяка пролука. Промъкваше се в избите и бастисваше виното в запечатаните съдове. Усмърдяваше месото на трапезата. полепваше по дрехите и нямаше изпиране. набиваше се във всяка пора на кожата и замърсяваше плътта. Аксимаан Трейж бе започнала да вярва, че овонява дори душата. И щом дойде нейното време да се завърне при Извора, ако изобщо някога ѝ бъде позволено да напусне този безкраен живот, стражите на моста сто на сто ще я спрат и ще я върнат с презрителните думи: „не искаме тук никаква миризма на гадна пепел, бабо. Вдигай си телесата и се пръждосвай.“

— Искаш ли да седнеш тук, майко — попита Хейнък.

— Няма значение. Където и да е.

— Местата са хубави. Оттук ще чуваш добре.

Настъпи леко разбъркване в редицата — хората се поместиха, за да ѝ сторят място. Сега всички я смятаха за изкуфяла бабичка. Е, добре, тя наистина бе стара, чудовищно стара, една останка още от времето на Осиър, толкова стара, че помнеше лорд Тиеверас като млад, но в нейната младост нямаше нищо ново, така че защо всички бяха станали внезапно толкова покровителствени? Тя нямаше нужда от специално отношение. Още можеше да върви, до вижда достатъчно добре, да обикаля нивите по жътва и да бепе шушулките... и да бере... да излиза навън в... нивите... и... да бере...

Аксимаан Трейж позалитна и пипнешком се настани. Чу измърморените поздравии и ги прие сдържано, защото вече с мъка

свързваше лицата с имена. Напоследък хората от долината говореха с нея винаги със съчувствие, сякаш бе умрял някой от родата. донякъде така си беше. Но това не бе смъртта, която тя диреше, смъртта, която ѝ беше отказана — нейната собствена.

Този ден може би никога нямаше да дойде. Сякаш бе осъдена да живее вечно в този свят на разруха и отчаяние, за да усеща парливата смрад с всяко вдишване.

Тя седеше спокойно, вперила поглед неznайно къде.

— Мисля, че е много смел — каза Хейнък.

— Кой?

— Семпетуон. човекът, дето ще говори тази вечер. В Мазадон се опитали да го спрат, защото уж проповядвал предателство. Но той все пак е говорил и сега обикаля всички земеделски провинции и обяснява защо бе унищожена реколтата. Тук са хората от цялата долина. Много е важно.

— Да, много е важно — съгласи се Аксимаан Трейж. — Да, много важно.

Изпитваше известно неудобство от това многолюдие. От месеци не бе стъпвала в града. Вече рядко излизаше и от къщата, като прекарваше почти цялото си време в спалнята, с гръб към прозореца, към плантацията. Но днес Хейнък бе настояла. Много важно събрание, все певтаряше тя.

— Виж! Ето го, майко!

Аксимаан Трейж смътно видя как на подиума излезе червендалест мъж с гъста коса, мязаща на грозна четина. Попита се не е ли странно, че през последните месеци е започнала да презира човеците с меката им отпусната плът, с бледата им потна кожа, отблъскващата коса, воднисти зъркели. Този тук заръкомаха и заграчи:

— Хора от долината, от все сърце се присъединявам към вас в този момент на изпитания, в този ной-мрачен час, в тази трагедия, скръб...

Значи това било важното събитие. Този шум, това виене... Да, несъмнено е важно. На моменти губеше нишката на мисълта му, но думите долитащи от подиума, звучаха важно: „Орис... съдба... наказание... прегрешение... невинност... срам... измама...“ Но

колкото и важни да бяха думите, те прелитаха покрай нея като прозрачни крилати създания.

За Аксимаан Трейж последното важно събитие вече бе станало и нямаше място за други. След откриването на ръждата нейните поля бяха опожарени първи. Надзорникът Йереуайн Нур със силно опечален вид произнесе безброй пърхащи извинения и разпрати съобщения за трудова мобилизация в града, като залепи едно и на вратата на същата общинска зала, където седеше сега Аксимаан Трейж. И в звездоден заранта всеки трудоспособен труженик от долината Престимион пристигна в плантацията ѝ. Внимателно разляха горивото по синурите и направиха огромни кръстове от центъра до края на нивите, хвърлиха главните...

И пак същото в земите на Микяйн, Собор Симитот, Палвър...

Всичко си отиде, цялата долина, черна и овъглена, лузавендърът и оризът. През следващия сезон нямаше да има жътва. силовите ще останат празни, кантарите ще ръждясват, лятното слънце ще праща топлината си на вселена от пепел. Аксимаан Трейж си помисли, че това прилича на послание от Краля на сънищата. Спираш се за твоите два месеца зимна дрямка и в съзнанието ти нахлуват ужасяващи видения как рухва всичко, над което си се трудил, и както си лежиш, усещаш в душата си цялата тежест на духа на Краля, който те изстиска, мачка и ти казва: „Това ти е наказанието, защото си виновен за неправилните си действия.“

— Как да разберем — казваше човекът от подиума, — че онзи, когото наричаме лорд Валънтайн, наистина е миропомазаният коронал, благословен от Божествения? Как да сме сигурни?

Аксимаан Трейж, заинтригувана, внезапно се изправи.

— Моля ви да помислите над фактите. познавахме лорд Вориакс и той беше мургав, нали? Осем години ни управлява мъдро и ние го обичахме, не беше ли така? И тогава Божественият с неговото безкрайно, непознаваемо милосърдие ни го отне твърде рано, и плъзнаха слухове, че коронал ще стане брат му Валънтайн, който също беше мургав. Това е известно. Той дойде при нас на голямата обиколка — о, не, не тук, но са го видели в Пилиплок, Ни-моя, Нарабал, Тил-омон, Пидруид — мургав мъж с черни очи и черна брада, несъмнено брат на своя брат и наш законен коронал.

но какво чуваме после? Появява се някакъв синеок мъж със златиста коса и казва на хората в Алханроел, че е истинският коронал, а мургавият е самозванец. И те му правят звезден знак и му се кланят с приветствени викове. А когато на нас в Зимроел ни казаха, че онзи, когото сме смятали за коронал, не е истинският ни владетел, ние също го приехме, приехме и приказките му за вещерско преобразяване. И тези осем години той притежаваше Замъка и ни управляваше. не е ли истина, че взехме златокосия лорд Валънтайн за тъмнокосия лорд Валънтайн?

— Ей, това си е чисто и просто предателство — извика фермерът Нитикимал, който седеше близо до Аксимаан Трейж. — Неговата собствена майка и Господарка го прие!

Мъжът на подиум изглежда аудиторията.

— Да, прие го самата Господарка, и понтифексът, и всички високопоставени лордове и принцове от Замъка. Не отричам. И кой съм аз, за да доказвам, че те грешат? Те коленичат пред златокосия крал. За тях е приемлив. Но дали е приемлив за Божествения, приятели мои? Моля ви, огледайте се наоколо! Днес пътувах из долината. Къде е реколтата? защо нивите не са зелени и буйни? видях пепелища и смърт! Погледнете, ръждата е плъзнала по земите ви и всеки ден се разпространява по-бързо, отколкото опожаряват нивите си и очистват почвата от смъртоносните спори. През следващия сезон няма да има лузавендър. А празни стомаси в зимроел. Кой може да си спомни такива времена? Тук има жена, преживяла много царувания и помъдряла с годините. Нима тя е видяла нещо подобно? На теб говоря, Аксимаан Трейж, жена, уважавана в цялата провинция. Твоите ниви са опожарени, твоята реколта е съсипана, а животът ти — попарен на старити...

— Той говори за теб, майко — прошепна Хейнък.

Аксимаан Трейж поклати глава неразбиращо. Беше се загубила в потока от думи.

— Защо сме тук? Какво говори той?

— Какво ще кажеш, Аксимаан Трейж? Оттеглена ли е благословията на Божествения от долината Престимион? така е, и ти го знаеш! Това е гневът на Божествения! И кой знае още каква злина ще ни сполети — и всичко, защото един коронал...

— Предателство! Предателство!

— Един фалшив коронал, казвам ви, седи на Върха и управлява фалшиво. златокос узурпатор...

— А, пак ли е узурпиран тронът? — измърмори Аксимаан Трейж. — Лани разправяха, че някой бил заел трона...

— Казвам — нека той ни докаже, че е избраникът на Божествения! Нека дойде при нас на голяма обиколка и ни докаже, че е истинският коронал! Според мен — не може. И докато патим от неговото пребиваване в замъка, гневът на Божествения ще ни връхлита...

— Предателство!

— Остави го да говори!

Хейнък докосна ръката на Аксимаан Трейж.

— Майко, добре ли си?

— Защо са толкова ядосани? Какво крещят?

— Може би трябва да те заведеа вкъщи, майко.

— Казвам: долу узурпатора!

— А аз казвам да извикате надзирателите и да обвините този човек в предателство!

Аксимаан Трейж объркано се огледа. Май всички се бяха изправили и викаха. какъв шум! Такава врява! И странната миризма във въздуха — мирисът на влажни изгорени неща, — какво беше това? Тя дразнеше ноздрите ѝ. Защо са се разкряскали?

— Майко!

— Утре ще садим новата реколта, нали, Хейнък?

— О, майко, майко!

— Новата реколта...

— Да — каза Хейнък. — Ще сеем сутринта. А сега да си вървим.

— Долу всички узурпатори! Да живее истинският коронал!

— Да живее истинският коронал!

— Да живее истинският коронал! — внезапно извика Аксимаан Трейж, като стана на крака. Очите ѝ блесняха, езикът ѝ затрептя. Отново се почувства млада, пълна с живот и сила. В нивите утре на зазоряване, да посеем семената и да ги заровим с любов, и да си кажем молитвите, и...

Не. Не. Не.

Мъглата се вдигна от съзнанието ѝ. Спомни си всичко. нивите са опожарени. И надзорникът бе казал, че ще останат незасети още три

години, докато бъдат изчистени спорите на ръждата. Това бе странната миризма: изгорелите стъбла и листа. Огньовете беснях с дни. Дъждът разбъркваше миризмата и я вдикаше във въздуха. Тази година няма да има жертва, нито следващата, нито по-следващата.

— Глупаци — каза тя.

— Кого имаш предвид, майко?

Аксимаан Трейж махна с ръка в широк кръг.

— Всички тук. Да викат срещу короната! Да смятат, че това е отмъщение на Божествения. Мислиш ли, че Божественият иска да ни накаже толкова зле? Всички ние ще гладуваме, Хейнък, защото ръждата унищожи реколтата, и няма никакво значение кой е коронал. Няма изобщо никакво значение. Заведи ме у дома.

— Долу узурпатора! — чу се вик отново и той отекна в ушите ѝ като погребален звън когато закрочи навън от залата.

— Заповедите са писани и подпечатани лично от Валънтайн — несъмнено са истински — каза Елидат, като огледа внимателно събралите се в залата принцове и херцози. В най-кратък срок момчето трябва да стане принц.

— И според теб моментът е настъпил? — студено попита Дивис. Висшият съветник спокойно срещна гневния му поглед.

— Да, смятам.

— По какво съдиш?

— Наставниците му казаха, че е усвоил същността по всички предмети.

— Сиреч да изброява короналите от Стиамот до Малибор без грешка! Какво доказва това?

— Обучението дава нещо повече от изброяването на кралете, надявам се, че помниш това, Дивис. Блестящо е преминал пълната подготовка. Вярвам, не си забравил колко е сериозна? Издържал е безупречно изпитите. Мисли задълбочено и мъдро. Показал е и смелост. Убил е малорна в равнината на газановите дървета. Това знаеше ли, Дивис? Не е избегнал срещата, а го е убил. Той е необикновен.

— Мисля, че това е точната дума — каза херцог Елзандир от Чарг. — Яздили сме заедно на лов в горите на Чизълдорн. Движи се бързо с природна грация. Умът му е буден, мисълта — бърза. Знае какви празноти има в познанията си и си дава труда да ги попълни. Трябва да му дадем титлата веднага.

— Това е лудост! — извика Дивис и удари неколkokратно с длан по масата. — Безумно бълнуване!

— Спокойно, спокойно! — каза Миригант. — Такива крясъци са непристойни, Дивис!

— Момчето е твърде младо за да бъде принц!

— И нека не забравяме, че е от долен произход — вметна херцогът на Халанкс.

— На колко години е той, Елидат? — каза спокойно Стазилейн.

Висшият съветник сви рамене.

— Двадесет. може би двадесет и една. Млад е, съгласен съм. Но не е дете.

— Ти самият преди малко го нарече момче — отбеляза херцогът на Халанкс.

— Просто така се изразих. Младолик е, признавам. Но това се дължи само на крехката конструкция и дребния ръст. Прилича на момче, но всъщност не е.

— Но не и на мъж — отбеляза принц Манганот от Бангълкод.

— Как отсъди? — попита Стазилейн.

— Огледай се наоколо — каза принц Манганот. — Събраните тук са олицетворение на мъжествеността. Всеки вижда силата ти, Стазилейн. Тръгни из всеки град — Стий, Норморк, Бибирун. Просто тръгни по улиците и всички безпрекословно ще ти се подчинят, без да питат за твоя ранг и име. Същото важи и за Елидат. За Дивис, Миригант, за моя царствен брат от Дъндилмир. Ние сме мъже. А той — не.

— Ние сме принцове, и то от години — заяви Стазилейн. — И с годините сме възприели нужните обноски. Но бяхме ли същите преди две десетилетия?

— Така мисля — каза Маганот.

— Миригант се засмя. — Спомням си някои от вас на възрастта на Хисун. Бяхте шумни и наперени — да. И ако това е белег за мъжественост, вие положително бяхте мъже. Но иначе — а според мен това е публична тайна — царственото поведение идва, когато се почувстваш принц. И ние се обгръщаме с него като мантия. да се погледнем първо в своите одежди, а после да се облечем като ратаи и да слезем до някое пристанище в Зимроел... Кой ще ни се поклони тогава? Кой ще ни познае?

— Нито сега е царствен, нито ще стане занапред — изръмжа Дивис. — той е дриплътот от Лабиринта — и толкоз.

И аз продължавам да твърдя, че този юноша не е от нашия ранг — каза принц Манганот от Бангълкод.

— Казват, че Престимион е бил нисък и дребен — отбеляза херцогът на Чорг. — Но въпреки това неговото управление се счита за успешно.

Достопочтеният Канталис, племенник на Тиеверас, внезапно вдигна очи след едночасово мълчание и смаяно попита:

— Ти го сравняваш с Престимион, Елзандир? Какво по-точно правим всъщност? Утвърждаваме принц или избираме коронал?

— Да не забравяме, че всеки принц може да стане коронал — каза Дивис.

— А избирането на следващия несъмнено предстои скоро — обади се херцогът на Халанкс. Твърде скандално е, че Валънтайн крепи стария понтифекс толкова дълго, ала рано или късно...

— Нередно е да се говори така — отсече Елидат.

— Лъжеш се — каза Манганот. — Направим ли го принц, нищо няма да спре Валънтайн да го възкачи на трона.

— Подобни спекулации са абсурдни — възрази Миригант.

— Нима? На малко ли абсурди се нагледахме? Валънтайн взе жонгльорка за съпруга, направи министър един магьосник врун и издигна останалата сбирщина от скитници, която го заобикаля като свита в свитата, докато ние сме избутани на периферията...

— Внимавай, Манганот — каза Стазилейн. — В тази зала има хора, които обичат лорд Валънтайн.

— Тук няма човек, който да не го обича — отвърна Манганот. — Може би знаеш, а и Миригант може да потвърди, че след смъртта на Вориакс аз бях сред най-горещите поддръжници на идеята короната да се даде на Валънтайн. Няма друг, който да го обича като мен. Но не бива да го обичаме безкритично. Способен е на безразсъдства като всеки от нас. И аз твърдя, че е лудост един двадесетгодишен хлапак от забутания край на Лабиринта да бъде провъзгласен за принц на кралството.

— Ти на колко беше когато те направиха принц? — попита Стазилейн. На шестнадесет? Или осемнадесет? А ти, Дивис? Май беше на седемнадесет? А ти, Елидат?

— При нас е друго — отвърна Дивис. — Ние сме родени с ранг. Аз съм син на коронал. Манганот е от аристократичния род Бангълкод, а Елидат...

— Под въпрос е дали вече сме имали ранг, когато сме били доста по-млади от Хисун — каза Стазилейн. — Както и самият Валънтайн. Въпросът опира до опитност, а не до възраст. А Елидат ни уверява, че Хисун е добре обещен.

— Имали ли сме някога принц от простолюдието? — попита херцогът на Халанкс. — Помислете си, умолявам ви: какъв е този нов принц на Валънтайн? Малък уличник от Лабиринта, просяк или може би джебчия...

— Не съдиш справедливо — възрази Стазилейн. — Просто злословиш, струва ми се.

— Не е ли вярно, че е просел в Лабиринта при първата му среща с Валънтайн?

— Тогава е бил само дете — каза Елидат. — И истината е, че само десетгодишен е предложил услугите си като гид, и си е заслужил парите. Но нека не се отклоняваме. Не ни интересува какъв е бил преди, засяга ни само какъв е сега и какъв ще стане. Нашият господар короналът иска да го направим принц, когато Елидат прецени, че е дошло времето за това. Елидат ни съобщава, че според него моментът е настъпил. Следователно дебатите са безсмислени.

— Не — възрази Дивис. — Валънтайн не е диктатор. Той иска нашето съгласие по въпроса.

— Е, и ти ще отхвърлиш волята на коронала? — попита херцогът на Чорг.

— Ако съвестта ми повелява — да, ще го сторя. И Валънтайн може да сбърка. Случва се изобщо да не съм съгласен с него. Също като сега — произнесе след кратко мълчание Дивис.

— След като смени тялото, забелязвам промяна и в личността му — каза принц Манганот. — Някаква склонност към романтиката и фантастичното, което може би му е било присъщо и преди узурпацията, но не се беше проявявало видимо, а сега проличава в безброй...

— Достатъчно! — отсече Елидат. — От нас се искаше да обсъдим кандидатурата, което бе сторено. Прекратявам дебатите. Нашият господар короналът ни предлага да изберем посветения рицар Хисун, син на Елсином, за принц с всички привилегии на този сан, като висш съветник и регент ви представих кандидатурата, която лично аз подкрепям. Ако няма възражения, нека я одобрим.

— Аз съм против — заяви Дивис.

— Против — каза принц Маганот от Бангълкод.

— Против — каза херцогът на Халанкс.

— Има ли още някой — бавно произнесе Елидат, — който желае да бъде вписан в протокола сред противопоставилите се на волята на господаря коронал?

Принц Нимиан от Дъндълмир, който досега си бе мълчал, заяви:

— В тези думи съзирам скрита заплаха, срещу която възразявам, Елидат.

— Приемам забележката, макар да нямах намерение да заплашвам. Ти как гласуваш, Нимиан?

— Против.

— Така да бъд. Четирима са против, но това е твърде недостатъчно за отхвърляне на кандидатурата. Стазилейн, ще поканиш ли принц Хисун да влезе? — Като огледа залата, Елидат добави: — Ако някой от възпротивилите се желае да оттегли вота си, сега е моментът.

— Нека моят остане — откликна веднага херцогът на Халанкс.

— И моят — казаха в хор принцът на Бангълкод, Нимиан, Дъндълмир.

— Остава да чуем сина на лорд Вориакс — рече Елидат.

— Оттеглям вота — с усмивка каза Дивис. — Работата е свършена, нека има и моята подкрепа.

Зяпнал от почуда, с пламнало лице, Манганот се надигна от стола и понечи да възрази нещо. Но Дивис го прекъсна с жест и пронизващ поглед. Манганот сви вежди и объркано поклати глава, ала си затрая. Херцогът на Халанкс пошушна нещо на принц Нимиан, който сви рамене и нищо не отговори.

Стазилейн доведе облечения в обикновена бяла роба със златно украшение на лявото рамо Хисун, порумениял, с блеснали очи, но иначе спокоен и сдържан.

— По предложение на коронала лорд Валънтайн и с одобрението на тези висши сановници ти си избран за принц на Маджипур с пълни привилегии — каза тържествено Елидат.

Хисун склони глава.

— Развълнуван съм неописуемо и съм ви признателен за височайшата чест. След тези думи огледа присъстващите, като за миг спря очи върху Нимиан, Манганот и херцога на Халанкс, после продължително се взря в Дивис, който му отвърна с хладен поглед и лека усмивка.

Онзи самотен морски дракон, дето бе разпенил водата по здрач, бе само предвестник на по-странни събития, които тепърва щяха да се случват. На третата седмица откак бяха тръгнали от Алаизор към острова на съня цяло стадо от огромни създания внезапно се появи откъм десния борт на „Лейди Тийн“.

Панделум — лоцманката, скандарка с тъмносиня козина, ловувала някога за морски дракони, първа ги видя на разсъмване от обзорната площадка. Тя събщи новината на Азенхарт, великия адмирал, който я предаде на Аутифон Делиамбър, а пък той се ангажира да събуди короната.

Валънтайн бързо отиде на палубата. Слънцето вече бе изгряло зад Алханроел и хвърляше дълги сенки върху водата. Лоцманката му подаде своя далекоглед и му показва накъде да го насочи.

В началото не видя нищо, освен леко развълнуваните води в открито море, но когато леко отмести поглед на север и ги зърна — бяха цяла група и плуваха със странна целенасоченост. От време на време над повърхността се подаваше дълга шия или се размахваха големи криле.

— Трябва да са стотина — смаяно възкликна Валънтайн.

— Повече са, милорд — каза Панделум. — Не съм срещала никога толкова голямо стадо, дори когато ловувах. Виждаш ли кралете? Те са най-малко пет. И още половин дузина почти толкова едри като тях. И женски, и малки... Прекалено много са, за да се преброят.

— Виждам ги — отвърна Валънтайн. — Според мен кралете са шест. Чудовищата са по-големи дори от онова, заради което претърпя коработопане нашият „Брангалин“ навремето! И какво правят в тези води? Азенхарт, чувал ли си някога морски дракони да идват от тази страна на острова?

— Никога, милорд — мрачно каза хджортът. — От тридесет години не съм виждал дракон между Нуминор и Алаизор. нито веднъж! А сега цяло стадо...

— Да благодарим на Господарката, че плуват настрана от нас — каза Слийт.

— Но защо са тук изобщо? — попита Валънтайн.

Никой нямаше отговор на този въпрос. Драстичната промяна в маршрута бе необяснима, след като с хилядолетия драконовите стада с изключителна последователност се бяха придържали към едни и същи морски пътища. Ежегодно всяко от стадата смирено поемаше на дългите си околосветски пътешествия към гибелта на голяма част от членовете си, защото ловците от Пилиплок пресрещаха драконите и им устройваха истинско клане, за да продават с голяма печалба месото, маста, млякото и костите. И все пак това не променяше навиците им и те продължаваха да се придвижват както винаги. Понякога се изместваха с неколкостотин километра на север или на юг заради капризите на ветровете, теченията и температурите, може би защото това влияеше върху придвижванията на морските животинки, с които се хранеха, но никога преди не бе ставало нищо подобно — цяло стадо да заобиколи Острова на съня от изток и да се насочи към полярните области, вместо да мине на юг от Острова покрай брега на Алханроел, за да влезе във водите на Голямото море.

Нито стадото се оказа единствено. След пет дни забелязаха още едно, по-малко, най-много тридесет животни без гиганти сред тях, което мина на два-три километра от флотилията. Притеснително близо, както се бе изразил адмирал Азенхарт. А те не разполагаха с подходящи оръжия, докато морските дракони бяха животни с неуравновесен нрав и страхотна сила, които с лекота можеха да разрушат злополучните кораби, ако налетяха на тях в лош момент.

Оставаха още шест седмици до края на пътуването — твърде дълъг срок при това гъмжащо от дракони море.

— Дали не е по-добре да се върнем и да изчакаме друг сезон? — предложи Тунигорн, който за пръв път пътуваше по море и още в самото начало не беше очарован от изживяването.

Слийт също изглеждаше повече от неспокоен, Азенхарт бе явно смутен, Карабела прекарваше повечето време на палубата, втренчена в морето, сякаш очакваше при корпуса на „Лейди Тийн“ да изникне дракон. Но Валънтайн не искаше и да чуе за връщане, макар да бе изпитал гнева на един от гигантите, като не само бе претърпял корабокрушение, но и се беше озовал в неговия огромен търбух.

Настояваше да продължат. Той трябваше да се посъветва с Господарката и да посети Зимроел, из които върлуваха болести. Той трябваше да се посъветва с Господарката и да посети Зимроел, из който върлуваха болести. Според него връщането в Алханроел би означавало, че се оказва от всичките си отговорности. И защо ли трябваше да си мисли, че тези заблудени морски дракони заплашват флотилията? Те невъзмутимо пореха вълните и бързаха по своя тайнствен път без да обръщат капка внимание на подминаващите ги кораби.

И все пак след седмеца се появи третата група: общо около петдесет, с трима гиганти.

— Май цялата им годишна миграция е насочена на север — каза Панделум. — Обясни, че има към дванайсет драконови популации, обикалящи света на големи интервали. Никой не знаеше точно колко им отнема тази околосветска обиколка, но се предполагаше, че трае десетилетия. Всяка от популациите след пристигането се разделяше на по-малки стада, но всички се движеха по един и същи път — явно цялата популация се бе насочила към новия северен път.

Валънтайн дръпна настрана вуна и го попита дали проумява маневрите на драконите. Множеството пипала на дребосъка се свиха заплетено в жест, който Валънтайн отдавна се беше научил да тълкува като признак на тревога.

— Усещам силата им, тя наистина е твърде голяма — бяха единствените му думи. Помълча и добави: — Знаеш, че не са глупави животни.

— Ясно ми е, че като са толкова огромни би трябвало да имат и голям мозък.

— Точно така е. Долавям в присъствието им голяма решителност и дисциплина. Но не мога да кажа какъв курс са поели днес, милорд.

валънтайн се опита да омаловажи опасността.

— Изпей ми баладата за лорд Малибор — помоли една вечер Карабела, докато седяха на трапезата. Тя го погледна особено, но той се усмихна и настоя.

*Лорд Малибор бе фин и смел
и любеше морето с жар.*

*Той слезе от Върха със цел
да смаже този дракон-цар.*

*Лорд Малибор за своя лов
пригответи чуден кораб нов;
с платна от злато, с мачти здрави —
от слонова ги кост направи.*

Валънтай си спомни думите и заприглася.

*Лорд Малибор зад щурвала стоеше напет
и по вълните вмиг зацепи,
за да намери царя-дракон,
надменен змей с очи свирепи.*

*Лорд Малибор с глас загърмя
и змея призова на бой.
„Ще те намеря, цар Ламя,
и ще те смажа!“ — викна той.*

Тунигорн се размърда неспокойно и разклати чашата си.
— Според мен тази песен не е на добро, милорд — измърмори
той.

— От нищо се не бой — каза Валънтайн. — Пей с нас!

*„Чух, лорде!“ — змеят огласи
морето и го прекоси.
Две мили беше той висок,
дванайсет дълъг, три широк.*

*Лорд Малибор излезе пръв
и за борба извади меч.
Потече черна, гъста кръв,
защото беше страшна сеч.*

*Но драконите са лукави
и рядко някой е сразен.
Лорд Малибор, и с мишици здрави,
накрая беше победен.*

*И вещь ловец, това прочел,
ще трябва бдителен да стане!
Че може той, макар и смел,
сам някой дракон да нахрани.*

— Какво има, Панделум? — попита Валънтайн, когато и последният грубиянски куплет заглъхна.

— Дракони, милорд, приближават от юг.

— Много ли са?

— Премного са, милорд.

— Виждаш ли? — избухна Тунигорн. — Повикахме ги с тази глупава песен!

— Тогава ще им попеем за из път — отвърна Валънтайн, — като я повторим. — И подзе пак.

*Лорд Малибор бе фин и смел
и любеше морето с жар...*

Новото стадо беше от неколкостотин дракона — огромно сборище, надхвърлящо всички представи, с девет колоса по средата. Валънтайн външно запази спокойствие, но усети почти осезаемо излъчващата се от животните заплаха. Но те също отминаха и нито едно не се доближи по-близо от три километра, като бързо изчезнаха на север със странна, мощна целеустременост.

В дълбините на нощта, когато Валънтайн спеше както винаги със съзнание, открито за напътствия, които само сънищата могат да донесат, странно видение се яви пред духа му. Сред обширна равнина, осеяна с ръбести камъни и чудновати сипаничави, сковани, безлистни

растения, се движеше с лека плаваща походка към далечно море огромно множество хора. Изведнъж той се озова сред тях, облечен със същата разлюляна бяла роба от ефирен плат, който се диплеше на талази от само себе си, без никакъв ветреца. Не познаваше никого и все пак не се чувстваше като сред чужди: тясно бе свързан с тези хора, някакви спътници в някакво мъчително преселение, траещо месеци, може би години. И сега преселението бе стигнало своя завършек.

Там лежеше морето, многоцветно, искрящо, раздвижено, сякаш размътено от шаващите в дълбините гигантски създания или може би в отговор на притеглящата сила на наедрялата кехлибарена луна, тежко отпусната връз небосклона. По крайбрежието се надигаха като ярки, хищнически извити нокти могъщи талази, които се сурваха сред пълна тишита върху безтегловно сияещите плажове, сякаш не бяха вълни, а само техни призраци. А по-нататък, отвъд всякакви вълнения, сред водата се мерзелеееше тъмен тромав силует.

Това бе морски дракон. Онзи, когото наричаха дракона на лорд Киникен и за когото се говореше, че е най-големият от своите събратя, кралят на всички морски дракони, недокоснат от (ловджийски)рибарски харпун. От огромния му гръбнак струеше тайнствено, трептящо аметистово сияние, което изпълни небето и обagri водата в теменужен цвят. И се разнесе камбанен звън, силен и дълбок, тържествено многогласие, мрачно ехтене, което заплаши да разполови самото сърце на света.

Драконът неумолимо плуваше към брега със зейнала като пещера уста.

— Най-сетне настъпи моят час — и вие сте мои — произнесе кралят на драконите.

Преселниците, изтощени и хипнотизирани от струящата от дракона силна пулсираща светлина, се понесоха към ръба на ворето, към зиналата паст.

— Да! Да! Елате при мен! Аз съм водният крал Маазмурн и вие сте мои!

Кралят на драконите вече бе достигнал плитчините, вълните му сториха път и той с лекота се придвижи по плажа. Камбанният звън се усили, ужасният звук насити въздуха, който ставаше все по-гъст, по-муден и горещ. Кралят на драконите с помощта на колосалните си криле се придвижи напред по мокрия пясък и когато първите

преселници достигнаха до него, те без колебание хлътнаха в титаничната паст, сподиряни от други — една безкрайна процесия от доброволни жертви.

Голямата уста ги погълна и Валънтайн заедно с останалите слезе в дълбоката яма на драконовия търбух. Сводестата необятна камера вече беше заета от легион погълнати — милиони, милиарди — човеци, скандари, вруни, хджорти, лиймани, су-сухериси, гхайроги — цялото множество народи на Маджипур.

А Маазмурн продължи да навлиза все по-навътре в сушата и да лапа. Погълна целия свят, гълташе все по-ненаситно, изяде градове и планини, континенти и океани, докато излапа целия Маджипур и се сви около планетата като преяла змия, глътнала огромна топка.

Камбаните изпълниха победен химн на триумф.

— Най-сетне настъпи и моето царство!

След като сънят си отиде, Валънтайн не се пробуди напълно, а остана в състояние на полудрямка, за да преживее, спокоен, мълчалив, отново своя сън — за сетен път влизаше пак в онази всепоглъщаща уста, анализираше, опитваше се да тълкува.

От това състояние го изтръгна първият утринен светлик. Карабела лежеше будна и се взираше в него. Той я прегърна нежно.

— Послание ли беше? — попита тя.

— Не, не усетих присъствието на Господарката, нито на Краля. — Той се усмихна. — Винаги знаеш кога сънувам, нали?

— Видях как сънят дойде при теб. Разбрах го по мърдането на очните ябълки, по свитите устни, трептящите като на подгонен звяр ноздри.

— Видях ли ти се смутен?

— Ни най-малко. Отначало май се мръщеше, но после се усмихваше, обзет от голямо спокойствие. Сякаш вървеше към своето предопределение и го приемаше изцяло.

— А, значи пак ще ме глътне морски дракон! — със смях каза той.

— Това ли сънува?

— Горедолу. Но не беше точно същото като преди. На брега дойде драконът на Киникен и аз влязох право в пастта му. Също като всички останали маджипурци, струва ми се. И после той глътна целия свят.

— А можеш ли да разкажеш съня си? — попита тя.

— Само на части и фрагменти — отговори той. — Целостта му все още ми се изплъзва.

Знаеше, че е прекалено лесно да нарече съня просто ретроспекция. Сякаш му бяха прожектирали в павилион за развлечения онова странно събитие — корабокрушението край архипелага Родамаунт, когато наистина се бе озовал в търбуха на морски дракон и бе освободен от сърцатата Лизамон Хълтин. Дори децата знаеха, че един сън не бива да се възприема буквално автобиографично.

Но нищо не му се разкриваше на по-дълбоко равнище. Като се изключи толкова очевидната, че ставаше тривиална, интерпретация: видените напоследък придвижвания на драконови стада бяха поредното предупреждение, че светът е в опасност, че стабилността на обществото е заплашена от могъща сила. Вече знаеше това и то нямаше нужда пак да се подсилва. Но защо морски дракони? каква метафора напираше в съзнанието му, защо бе превърнала тези гигантски млекопитаещи в поглъщаща света заплаха?

— Може би търсиш прекалено усърдно — каза Карабела. — Нека сънят отмине и когато съзнанието ти бъде обърнато към нещо друго, значението му ще се проясни. Какво ще кажеш? Да отидем ли на палубата?

През следващите дни не видяха повече стада, само единични скитници, а после и те изчезнаха. нито в сънищата на Валънтайн нахлуваха отново заплашителни видения. морето бе спокойно, небето — светло и чисто, от изток духаше попътен вятър. Валънтайн прекарваше повечето време на кърмата, загледан в морето, и най-сетне дочака деня, в който от пустотата на тъмния хоризонт блеснаха като ярък бял щит ослепителните варовикови скали на Острова — най-святото и мирно място в Маджипур, светилището на милостивата Господарка.

Всъщност имението бе изоставено. Всички ратаи, повечето прислужници вече си бяха отишли. Никой от тях не си направи труда да се сбогува с Етоуан Елака, като прежалиха дори надниците, които им дължеше. Изнизаха се тихо, сякаш изпитваха ужас да останат още час в заразената зона и се бояха да не би господарят да намери начин да ги задържи.

С него останаха симуст, гхайрогът-надзирател, с жена си Ксама, главната готвачка, две-три от икономките и двамина градинари. Етоуан Елака не съжаляваше много за бягството на другите — нито имаше достатъчно работа за тях, нито можеше да им плаща прилично. И рано или късно щеше да се затрудни само да ги изхранва, ако бяха верни приказките за продоволствените затруднения в цялата провинция. Въпреки това възприе напускането им като укор. Чувстваше се като низвергнат крал, чиито поданици са се отказали от него и са отишли в друга страна, като са го оставили да обикаля из един празен дворец и да издава заповеди на безучастния въздух.

И все пак се опита да живее постарому. Някои навици остават непоклатими дори при най-ужасните бедствия.

В дните преди пурпурния дъжд Етоуан Елака ставаше всяка сутрин доста преди слънцето и излизаше в ранни зори до градината за малката си проверка, като винаги минаваше по един и същи път. Първо през албандиновата горичка към танигалите, после завиваше вляво при карамангите и продължаваше към избликналото от късия дебел дънер като фонтан от грациозни клонки с ароматни синьо-зелени цветове. сетне поздравяваше устовите растения, кимваше на лъскавите мехурести дървета, спираше да послуша пеещите папрати и лека-полека стигаше до жълтите мангахонови храсти, очертаващи границата между градината и фермата, за да хвърли поглед към плантациите със стаджа и глейн, хингаморти и нийк.

Във фермата и градината не бе останало почти нищо, но въпреки това Етоуан Елака продължаваше своите утринни обиколки. Спираше до всяко изсъхнало и почерняло растение, сякаш то все още растеше и

бе готово да разцъфне. Знаеше, че е абсурдно и трогателно-безсмислено да го прави и че хората биха го сметнали за получаял от мъка, изкуфял старец. И преди пет пари не бе давал за хорските приказки, какво оставаше сега. Нищо чудно наистина да се е чалнал, макар че Етоуан не беше на това мнение. И не смяташе да се отказва от обиколките си — какво друго му оставаше?

През първите седмици след смъртоносния дъжд градинарите изкаха да изкубнат всички изсъхнали растения, но той забрани, защото се надяваше да се съживят след като се справят с действието на отровата, донесена от пурпурния дъжд. Впоследствие дори Етоуан Елака се убеди, че повечето са загинали, но по това време градинарите се бяха поизнизали, а шепата останали едва смогваха да поддържат оцелелите кътчета на градината — да не говорим за изсичането и изкубването на мъртвите растения. Етоуан отначало смяташе, че лека полека сам ще се справи с тази тъжна задача, но мащабът ѝ беше така съкрушителен, че той скоро зарязва всичко и остави своята съсипана градина да стои като погребален паметник на загробената си красота.

месеци след пурпурния дъжд, по време на обичайната си утринна разходка Етоуан Елака намери в лехата с пинини нещо интересно: голям, дълъг към една педя лъскав резец на някакво едро животно. Измъкна го от пръстта, смаяно се взря в него и го пхна в джоба си. Сред муолните откри още два такива зъба на три метра един от друг. Последваха още няколко подобни находки. В крайна сметка те образуваха ромб, който обхващаше доста голям район от земите му.

Етоуан бързо се върна в къщата при Ксама, която приготвяше закуската.

— Къде е Симуст? — попита той.

— В нийковата горичка, господарю.

— Нийковете отдавна са изсъхнали, Ксама.

— Да, господарю. Но той е там. Цяла нощ.

— Върви и му кажи, че го викам.

— Няма да дойде, господарю. А и яденето ще загори.

Етоуан Елака за миг загуби ума и дума. После се усети, чи нищо чудно в тези несигурни времена да назрява нова и смразяваща промяна, рязко кимна и мълчаливо излезе.

Бързо се спусна покрай унилите ниви със стаджа, после пое нагоре през вкочанените глейнови храсти и изсъхналата пепелява маса

на хингамортите, и точно навреме се озова в нийковата горичка. Мъртвите дървета бяха толкова леки, че силните ветрове с лекота ги изкореняваха, ето защо повечето бяха изпопадали, а другите стояха под опасни ъгли, сякаш някакъв гигант ги беше пернал на шега с опакото на ръката си. Отначало не видя Симуст, после го зърна да броди в покрайнините на горичката, като си проправяше път между килнатите дървета и току спираше, за да изскубне някое. така ли е прекарал нощта? Гхайрогите прекарваха годишния си сън наведнъж за няколко месеца летаргия, ето защо Етоуан Елака никога не се учудваше, когато симуст работеше нощем, но сега не беше същото.

— Симуст!

— А, господарю! Добро утро!

— Ксама ми каза, че си тук. Добре ли си, Симуст?

— Много съм добре, господарю! Наистина много добре. — Но тонът му не звучеше убедително.

— Ще слезеш ли при мен? — попита Етоуан Елака. — Имам да ти покажа нещо.

Гхайрогът май внимателно обмисли предложението. После бавно слезе при Етоуан Елака. Змиевидните къдрици на косата му се гърчеха и силното му люспесто тяло излъчваше миризмата отдавна позната на Етоуан Елака като знак за голяма мъка и страх. Симуст работеше при него от двадесет години и за пръв път от него се носеше този мирис.

— Господарю! — възкликна Симуст.

— Какво те тревожи толкова?

— Нищо, господарю. Много съм добре. какво искахте да ми покажете?

— Това — каза Етоуан Елака и му подаде находката си от пипиновата леха. — Намерих го преди половин час, когато обикалях градината. Дали имаш представа какво е?

Симустовите зелени очи без мигли блеснаха неспокойно.

— Зъб на млад морски дракон, господарю. Така смятам.

— Нима?

— Съвсем съм сигурен, господарю. Имаше ли други?

— Ами доста. Още осем, струва ми се.

Симуст нарисова ромб във въздуха.

— Така ли бяха подредени?

— Да — каза Етоуан Елака и се намръщи. — Откъде знаеш?

— Такова е обикновеното подреждане. О, има опасност, господарю! Голяма опасност!

— Ти нарочно говориш със загадки, нали? — отчаяно каза Етоуан Елака. — Какво е това обикновено подреждане? Опасност от кого? В името на Господарката, Симуст, обясни ми просто какво става!

Миризмата на гхайрога стана още по-лютивва — той бе ужасен, паникьосан, объркан. Симуст явно търсеше думи.

— Знаете ли къде отидоха всички, които работеха при вас, господарю? — попита той.

— Предполагам във Фолкинкип, за да си търсят работа, но какво общо...

— Не, не са там, господарю. Доста по на запад. В Пидруид. Ще очакват идват идването на драконите.

— Какво?

— Като при апокалипсиса, господарю.

— Симуст!...

— Ама нищо ли не знаете за апокалипсиса?

Етоуан Елака усети такъв пристъп на гняв, какъвто рядко бе изпитвал в своя спокоен и подреден живот.

— Не, нищичко не знам за апокалипсиса — каза той с едва сдържан бяс.

— Сега ще ви обясня, господарю, всичко ще ви обясня. — Гхайрогът остана мълчалив за момент, сякаш за да внесе в мислите си известна прецизност. После дълбоко пое дъх и каза: — Има старо поверие, господарю, че един ден големи нещастия ще сполетят Маджипур, който ще бъде тласнат към размирици. И тогава, както се говори, морските дракони щели да излязат от морето на сушата, за да провъзгласят ново царство и да преобразят из основи нашия свят. И това време щяло да бъде известно като апокалипсис...

— чия езмислица е това?

— Да, измислица е подходяща дума, господарю. Или басня, или, ако ви харесва, приказка. Не е научно. Знам, че морските дракони не излизат на сушата. Но поверието се шири сред някои хора и извънредно ги успокоява.

— Кого имаш предвид?

— Главно бедняците. Предимно лийманите, макар и други раси да се присъединяват. чувал съм, че го изповядват някои хджорти и

скандари. Сред човечите не е много разпространена особено сред благородници като вас, господарю, но ви казвам, че вече мнозина твърдят как времето на апокалипсиса наставало, като напастите и гладът са първият признак, а короналът и понтифексът скоро ще бъдат свалени, за да дойде царството на водните крале. И онези, които вярват в това, сега са поели към крайбрежните градове, Пидруид, и Нарабал, и Тил-омон, за да видят пристигането на водните крале на брега и първи да се преклонят пред тях. Знам, че това е истината, господарю. Така е в цялата провинция, а доколкото знам — и в цял Маджипур. Милиони са поели към морето.

— Колко чудно — каза Етоуан Елака. Бил съм твърде невеж тук, в моя малък свят в света! — Той прокара пръст по ръба на драконовия резец. — А тези нещица за какво са?

— Според мен те ги слагат тук-там като знаци на апокалипсиса и пътепоказатели към брега. Поставят ги разузнавачите, които вървят пред отправилите се ан запад многобройни поклонници.

— А те как научават къде са зъбите?

— Те знаят, господарю. Не знам как разбират. Може би насън. Може би и водните крале изпращат послания, също като Господарката и Краля на сънищата.

— Значи скоро ще бъдем прегазени от орда скитници?

— Така мисля, господарю.

Етоуан Елака потупа с резеца дланта си.

— Симуст, защо прекара нощта в нийковата горичка?

— За да намеря кураж да ви кажа всичко това.

— Защо ти е кураж?

— Защото според мен трябва да бягаме, господарю, а знам, че вие няма да искате. Пък аз не искам да ви изоставям, но не искам и да умра. А смятам, че това ни чака, ако останем тук.

— Знаел си за драконовите зъби в градината?

— Видях, когато ги слагаха, господарю. Говорих с разузнавачите.

— О! Кога?

— В полунощ. Двама лиймани и един хджорт. Казаха, че четиристотин хиляди души са поели по този път от изток.

— Толкова народ ще прегази земите ми?

— Така мисля, господарю.

— И ще оставят подире си пустош, нали? Като нашествие от скакалци. Представям си как ще очистят де що има храна, ще оплячкосат покъщнината и ще убият всеки, който им се изпречи на пътя. Не от злоба, предполагам, а просто поради всеобщата истерия. И ти ли си го представяш така, Симуст?

— Да, господарю.

— И кога ще бъдат тук?

— След два, може би три дни, така ми казаха.

— Тогава двамата с Ксама трябва да си отидете още тази сутрин, нали? А и останалите. За да поемете към Фолкинкип, предполагам. Сигурно ще успеете да стигнете там преди да довтаса тълпата и ще сте спасени.

— А вие, господарю?

— Не.

— Умолявам ви...

— Не, Симуст.

— със сигурност ще загинете!

— Вече съм загинал, Симуст. Защо да бягам във Фолкинкип? Какво ще правя там? Вече съм загинал, Симуст, не забелязваш ли? Аз съм собственият си призрак.

— Господарю... Господарю...

— Няма време за губене — каза Етоуан Елака. — Трябвало е да вземеш жена си и да избягате още в полунощ, когато си ги видял как нареждат зъбите. Върви, върви! Веднага!

Обърна се и заслиза по склона, като на минаване през градината остави на мястото му драконовия зъб.

След час-два семейството гхайроги дойде да го моли да тръгне с тях — Етуан Елака никога не бе виждал гхайроги да са толкова близо до плач, макар да са лишени по природа от слъзни канали, — но не склони, и те потеглиха сами. Събра другите си верни слуги и ги освободи, като им даде всичките си пари и повечето провизии.

Тази вечер за пръв път в живота си стотви сам. Доста сносно за един новак. Отвори последната бутилка огнено вино и изпи повече от обикновено. Твърде странни и неприемливи неща ставаха със света, но виното му помогна да ги понася по-лесно. Колко хилядолетия мир бе имало тук! Какъв приятен, колко уреден свят беше това! Понтифекс и коронал, коронал и понтифекс — ясен трафик между Замъка и

Лабиринта, управление винаги със съгласие на мнозинството за общото благо. Разбира се, някои се възползваха повече от други, но никой не гладуваше, ние не мизерстваше. И сега този свят се рушеше. От небесата се сипеха отровни дъждове, градините изсъхваха, реколтата бе унищожена, започваше глад, изникваха нови религии, грабителски тълпи пъплеха към морето. Знае ли короналът? Или Господарката от Острова? Краля на сънищата? Предприема ли се нещо? Какво може да се предприеме? Ще напълнят ли приятните сънища на Господарката празните стомаси? Ще върнат ли заплашителните сънища на Краля тълпите обратно? Ще излезе ли понтифексът, ако наистина има понтифекс, от Лабиринта, за да отправи възвишени прокламации? Ще хукне ли короналът из провинциите, за да въдворява спокойствие? Не. Не. Не. Иде краят. Етоуан Елака съжали, че това става сега, а не е изчакало двадесет или може би тридесет години, за да умре той спокойно в градината, и то в градина, която все още цъфти.

Остана буден през нощта и всичко беше спокойно.

В зори му се счу трополенето на прииждащата от изток тълпа. Обиколи къщата, отключи всички врати, за да рушата колкото се може по-малко докато тършуват за храна и вино. Обичаше тази хубава къща и се надяваше тя да не пострада.

после излезе в опустошената градина. Доста от растенията всъщност бяха преживели убийствения дъжд — много повече, отколкото бе смятал, защото през всичките тези мрачни месеци бе виждал само щетите. В действителност устовите растения все още процъфтяваха, както и нощните дървета и някои андродрагми, дуики, сихонски лози, дори крехките мехурести дървета. Разхожда се сред тях с часове. Помисли си дали да не даде на някое от устовите, но това би било една грозна смърт, бавна и кървава, и лишена от финес, а той държеше на финеса, дори да нямаше свидетели, които да кажат, че си е отишъл елегантно от този свят. Вместо това отиде при сихорнските лози, окичени с все още жълти, неузрели плодове. Зрели, сихорнишите бяха най-изтънчен деликатес, а преди това преливаха от убийствени алкалоиди. Етоуан Елака дълго стоя до лозата. Не изпитваше страх, просто все още не беше съвсем готов. И в този момент чу гласове, този път наистина — това бяха грубите гласове на градското простолюдие. Сега вече беше готов. Знаеше, че би било по-изискано да ги покани в

имението и да им предложи най-хубавите си вина и ястия. Но сам едва ли би им оказал кой знае какво гостоприемство, а освен това никога не бе харесвал истински гражданите, особено когато пристигаха като неканени гости. За последен път се огледа, видя дуиките, болната халатинга, която някак бе живнала, и просълзен, макар да не бе твърде подобаващо, повери душата си на Господарката. Поднесе към устните си жълтия плод и отхапа от сихорниша.

Въпреки че легна с намерението да си отдъхне минута-две преди да сготви вечерята, Елсином тутакси потъна в дълбок сън, който я пренесе в облачно царство с жълти сенки и гумени розови хълмове. Въпреки че не беше очаквала да получи послание по време на една случайна дрямка преди вечеря, по лекия натиск върху дверите на душата си разбра, че това е знак за присъствието на Господарката.

Напоследък Елсином бе уморена постоянно. Откакто вестта за кризата в западен Зимроел бе достигнала в Лабиринта, тя се претрепваше от работа както никога досега. Сега заведението бе пълно по цял ден с изнервени чиновници от понтификата, които си разменяха последните новини на чаша прекрасно дюлорнско или мулдемарско — когато се тревожеха прекомерно, винаги искаха само най-доброто. И така, Елсином сновеше напред-назад, а запасите ѝ от вино се изчерпваха и се налагаше да се снабдява допълнително от търговците. В началото товабе донякъде вълнуващо: чувстваше се почти-що участник в критичните за историята събития. А сега бе вече просто изтощително.

Последната ѝ мисъл преди да заспи беше за Хисун — принц Хисун, както все още не бе свикнала да го въдприема. Не бе чувала нищо за него от месеци след онова смайващо писмо, в което я уведомяваше, че са го викнали в най-високия кръг на Замъка. После бе започнал да ѝ се струва също толкова нереален, колкото един издокаран чужденец, който прекарва дните си сред властелините на света. Изведнъж зърна Хисун как седи на голяма, полирана като огледало маса сред по-възрастни мъже, чиито лица не виждаше ясно, но долавяше излъчващото се величие и авторитет. Тази сцена изчезна, появиха сежълтите сенки и розовите хълмове и в съзнанието на Елсином влезе Господарката.

Това послание бе най-кратко. Елсином беше на Острова — разбра го по белите скали и стръмно издигащите се тераси, макар никога да не бе ходила там, никога да не беше напускала Лабиринта — е като насън се носеше през безупречна и въздушна градина, която

неусетно помръкна и буреняса. До нея беше Господарката — чернокоса жена в бели, но плачевни, износени одежди, — но това не беше онаси блага утешителка от по-раншните послания на Елсином. Сега беше се прегърбила от грижи, с хлътнали и сведени очи, с несигурни движения. „Дай ми твоята сила“, тихо промълви Господарката. И Елсином си помисли, че нещо не е наред, защото тя идва за да предложи, а не за да иска сила. Но не се поколеба. Жизнена и висока, обвита с блещукащ ореол, Елсином привлече към себе си и силно прегърна Господарката, която отрони дълбока въздишка и сякаш се поотърси от мъката си. После се разделиха и Господарката, сега сияеща като Елсином, ѝ изпрати въздушна целувка, и изчезна.

И това бе всичко. Изведнъж стресната, Елсином се събуди и видя познатите ужасни стени на дома си в Гуаделум Корт. Несъмнено все още носеше отблясъка на посланието в душата си, но това само я беше объркало, наместо като другите, от миналите години, да я остави с усещане за нова цел, за смяна на посоката. Недоумяваше каква ли е целта на това послание, но реши, че може би след ден-два и това ще се изясни.

И в този миг чу шум от стаята на дъщерите си.

— Айлимур! Мараун!

Отговор не последва. Елсином надникна и ги видя надвесени над някакъв малък предмет, който Мараун побърза да скрие.

— Какво беше това?

— Нищо, майко. Дреболия.

— Що за дреболия?

— Дрънкулка. Нещо такова.

Нещо в тона събуди подозрение у Елсином.

— Дай да я видя.

— Ама това наистина не е нищо.

— Дай да видя.

Мараун хвърли светкавичен поглед към по-голямата си сестра. Айлимур, объркана и смутена, само сви рамене.

— Това е лично, майко. Няма ли право на това едно момиче?

Елсином протегна ръка. Мараун с въздишка неохотно ѝ подаде малък зъб от морски дракон, фино гравирани с някакви странни ъгловати символи. Все още обвита от странната аура на посланието, Елсином сметна за зловещ и заплашителен малкия амулет.

— Откъде го имаш?

— Всички ги имат, майко.

— Откъде, питам.

— От Ванимун. Всъщност от сестра му Шулаир, но тя го е получила от него. Би ли ми го върнала, моля?

— Знаеш ли какво означава това нещо?

— Какво означава ли?

— Така се изразих. Та какво означава?

— Нищо — каза Мараун и сви рамене. — Просто една дрънкулка, която смятам да нося на врата си.

— И очакваш да ти повярвам?

Мараун не отговори. Но се обади Айлимур.

— Майко, аз... — запъна се тя.

— Продължавай.

— Това е само мода, която ще отmine. Всички ги носят. Плъзнала е някаква щура нова лийманска идея, че морските дракони били богове, които ще завладеят света, а случващите се впоследствие неприятности са знак, че това ще стане. Разправят, че който носи драконов зъб, ще бъде спасен когато драконите излязат на сушата.

— Няма нищо ново — студено каза Елсином. — Тази безсмислица е на стотици години, но винаги се разпространява скрито, шепнешком, защото е налудничава, опасна и нездрава. Морските дракони са само едни големи риби. Единственият, който бди над нас, е Божественият, който ни брани чрез короната, понтифекса и Господарката. Разбирате ли? Разбирате ли?

С рязко движение счупи заострения зъб и хвърли двете парчета на Мараун, като получи взамяна поглед, пълен с невиджан гняв. Побърза да се извърне. Ръцете й трепереха, втресе я. И ако покоят на Господарката изобщо я беше осенил чрез посланието — а сега то изглеждаше като изпратено преди седмици, — от него вече нямаше и следа.

За да се влезе в пристанището на Нуминор от най-добрите лоцмани се изискваше цялото им умение — заради тесния пролом, бързите течение и образуващите се понякога за една нощ пясъчни рифове като подвижни подводни хълмове. Но Панделум бе самото спокойствие зад щурвала и кралският флагман наперено преодоля всички препятствия, и влезе в широкото приятно пристанище на Острова на съня.

— Още тук долавям присъствието на майка си — промълви Валънтайн, когато се готвеха да хвърлят котва. — Долетя при мен с вятъра като аромат на цъфнал алабандин.

— Тук ли ще бъде Господарката, за да ни поздрави днес? — попита Карабела.

— Едва ли — отвърна Валънтайн. — Според обичая синът отива при майката. Тя ще остане във Вътрешния храм и вероятно ще изпрати йерархките си да ни вземат.

На брега наистина ги очакваше цяла група. Сред жените в общити с червено златисти роби бе строгата белокоса Лоривейд, която бе придружавала Валънтайн по време на възстановителната война от тук до Връхни и го бе обучила на различните медитативни техники. Стори му се позната още една от посрещачките и в мига, в който тя произниси името си, догадката го озари като светкавица. това бе Талинот Езулд, стройната, загадъчна личност, неговият пръв водач при идването му на Острова преди доста години. Тогава тя бе с бръсната глава и Валънтайн се двоумеше за пола — висока бе като мъж, но имаше крехка фигура и нежни черти. Явно с напредването към вътрешната йерархия са й позволили да пусне косата си дълга и златистите като на Валънтайн, но сякаш копринени къдрици не оставяха никакво съмнение, че Талинот е жена.

— Донесли сме ви депеши, милорд — заяви йерархката лоривейд. Новините са доста, но се боя, че няма добри. Но първо да ви отведем в покоите ви.

В пристанището Нуминор имаше къща, кръстена Седемте стени, но вече никой не знаеше защо, тъй като бе толкова древна, че произходът на това странно име се губеше. Изградена от идеално напаснати блокове тъмен гранит, който се добива на Стоиензар, постройката гледаше към морето, към Алханроел, загърбила стръмните тройни тераси на Острова. Единственото ѝ предназначение бе да бъде резиденция на гостуващи коронали, така че пустееше с години, но бе изрядно поддържана, в пълна готовност да приема всеки ден и час пристигнали без предупреждение коронали.

Тя бе също толкова стара, колкото и самият замък и според археолозите дори по-стара от храмовете и свещените тераси на Острова. Според едно предание е била построена преди осем хилядолетия по заповед на легендарната лейди Тийн за посрещането на нейния син, лорд Стиамот, който посетил Острова след края на войната с метаморфите. Според някои къщата била наречена така, защото в основите ѝ са погребани седем воители на променящите се, убити от самата лейди Тийн при отбраната на Острова от нашествениците. Но липсваха доказателства за тази версия, както и за другата, според която постройката носи това име, защото наред двора имало седмоъгълен параклис, издигнат в знак на синовна признателност към лейди Тийн от лорд Стиамот. Самият Валънтайн смяташе за най-приемливо предположението, че наименованието идва от изопачения древен метаморфски израз, който означава мястото, където се остъргват люспите на рибата, и датира от време оно, когато тук идвали от Алханроел рибарите на променящите се. Но всичко това бяха само предположения.

За да премине един коронал от обичайния за него свят на действието към света на духа, в който властваше Господарката, той трябваше да изпълни тук, в Седемте стени, ред ритуали — умиване, изгаряне на благоуханни треви, медитация в усамотението на стаята със стени — плетеници от мрамор. И когато Валънтайн се върна, пречистен и спокоен, при Карабела, която бе оставил да чете депешите, по израза на очите ѝ разбра, че прекалено бързо е извършил ритуалите и незабавно ще бъде върнат в царството на събитийността.

— Толкова лоши ли са новините? — попита той.

— Да, милорд.

Тя му подаде документите. Съсипана реколта в седем провинции, повсеместен недостиг на продоволствие в Зимроел, начало на масово преселване от вътрешността към западните крайбрежни градове поради внезапно съживяване на древен култ, апокалиптичен и хилядолетен, според който морските дракони са свръхестествени същества, призвани скоро да оповестят настъпването на нова ера...

Валънтайн смаяно вдигна очи.

— И всичко това за толкова кратко време?

— А това са само откъслечни съобщения... Не се знае какво е истинското положение при тези големи разстояния и несигурни съобщителни връзки...

Ръката му потърси нейната.

— Сбъдва се предсказаното от моите сънища и видения. Мракът настъпва, Карабела, и аз единствен стоя на пътя му.

— Има и други до теб, скъпи.

— Знам. И съм ти признателен. Но в решителния момент ще съм сам и тогава? — Той се усмихна. — Навремето, още когато жонглирахме в Дюлорн и започвах да осъзнавам кой съм в действителност, имахме един разговор с Делиамбър. Казах му, че според мен съм свален по волята на Божествения, защото съм нямал истинско желание да управлявам и може би е по-добре за Маджипур узурпаторът да запази моето име и трон. Но Делиамбър отсече, че единственият законен посветен крал съм аз и това ме задължава да се върна. А когато му възразих, че иска премного от мен, той ми отговори, че не той, а историята иска твърде много. И добави: „Историята е изисквала в хиляди светове през хилядолетията интелгентните същества да избират между реда и анархията, между създанието и разрухата, разума и неразумието... Има значение, милорд, и то голямо кой трябва и кой не трябва да бъде коронал.“ Никога не съм забравял и не ще забравя тези негови думи.

— А ти какво му отговори?

— Отговорих с да, а после добавих — може би. А той ми каза: „Дълго ще се луташ между да и може би, но накрая да ще победи“. Така и стана — възвърнах си трона. И въпреки това с всеки ден се отдалечаваме от реда, създанието и разума и вървим към анархията, разрухата и неразумието. — Валънтайн я гледаше с терзание. — Дали Делиамбър не е сбъркал тогава? Има ли значение кой трябва и кой не

трябва да бъде коронал? Мисля, че като човек съм добър, а понякога дори се смятам за мъдър управник. При все това светът се разпада. Въпреки моите най-големи усилия или благодарение на тях — не знам кое е вярно. Може би щеше да е по-добре за всички, ако си бях останал един скитащ жонгльор, Карабела.

— Това е нелепо, Валънтайн.

— Нима?

— Нали не смяташ, че тазгодишната реколта от лузавендър щеше да е чудесна, ако беше оставил Доминин Барджазид да управлява? Можеш ли да обвиняваш себе си за провала на жътвата в Зимроел? Става дума за природни катаклизми и ти ще намериш мъдър начин да се справиш, защото това е твоят подход, освен това ти си избран от божествения.

— Избран съм от принцовете на Врѣхни — отговори Валънтайн.
— Те са човеци и не са непогрешими.

— При избора на коронал чрез тях говори Божествения, а той не е възнамерявал да те превърне в оръдие за разрухата на Маджипур. Получените сведения са треовжни, но не и ужасяващи. ще разговаряш след няколко дни с майка си и тя ще укрепи силата ти, поизчерпана от умората. После ще отидем в Зимроел и ще оправим всичко.

— Надявам се да си права, но...

— Ти го знаеш! Когато говориш толкова мрачно, аз се питам дали си същият човек, когото познавам. — Тя потупа купчината с бумаги. — Да, това не е за омаловажаване. Но според мен могат доста неща да се направят, за да бъде отблъснат мракът. И те ще бъдат направени.

Той бавно кимна.

— И аз мисля като теб, но понякога...

— Понякога е по-добре да не мислиш. — На вратата се почука.
— Добре — каза Карабела. — Прекъсват ни и това е добре, защото се уморявам да те слушам, когато говориш така увило, скѣпи.

Тя пусна Талинот Езулд в стаята.

— Милорд, вашата майка Господарката пристигна и иска да ви види в Смарагдовата стая.

— Майка ми тук? Но аз смятах да я посетя утре във Вътрешния храм!

— Тя дойде при вас — каза Талинот Езулд невъзмутимо.

В центъра на смарагдовата стая с под от зелен оникс и прозрачни пана от зелен нефрит вместо прозорци стоеше Господарката между две огромни танигали в саксии, които всъщност бяха единственото обзавеждане. Валънтайн се забърза към нея и усети при докосването до прострените ѝ ръце познатото пулсиране на излъчващата се от нея енергия, свещената сила, която като вливащи се в кладенец пролетни води бе се сбирала у нея при докосването с милиардите души в Маджипур.

Разговарял бе с нея насън безброй пъти, но не беше я виждал от години, ето защо бе неподготвен за промените, дължащи се на времето. Все още бе хубава — отминаващите години бяха безсилни да накърнят красотата. Ала възрастта бече я бе наметнала с най-ефирния си воал, косата вече не блестеше като навремето, топлият поглед бе леко помръкнал, а кожата — леко повяхнала. И все пак имаше същата царствена осанка, излъчваше благородство и величие, сила и безконечно състрадание.

— Майко! Най-после сме заедно!

— След толкова години, Валънтайн...

Тя леко го докосна по лицето, раменете, ръцете. Потръпна от леката като перо милувка — толкова голяма бе силата на тази жена. Наложи се да си припомни, че тя е смъртна, родена от смъртни, съпруга на висшия съветник Дамиандан, майка на двама сина, като единият от тях беше той, Валънтайн, който бе отгледан от нея, своята майка, и като всички малчугани бе търсил утеха в прегръдките ѝ от бурите на детството, за да получи успокоение и мъдър съвет. Но всичко това бе твърде отдавна, сякаш в друг живот. След като Божествения насочи жезъла си към семейството на Дамиандан, за да издигне сина му Вориакс на трона на Конфалюм, със същото движение той бе превърнал майка му в Господарка на Острова и вече никой от фамилията не можеше да се смята за простосмъртен. И оттогава, както и до ден-дневен Валънтайн не можеше да я смята просто за своя майка, защото ѝ беше дадена сребърната диадема и тя бе заживяла на Острова като Господарка, за да дава на целия свят, който гледаше към нея с благоговение и молба, някога предназначения само за нейните деца мъдрост и успокоение. И Валънтайн бе запазил благоговението си към нея дори след като с едно махване на същия този царствен жезъл бе възнесен на мястото на Вориакс и донякъде бе изтръгнат от

царството на простосмъртните, за да стане нещо като митичен герой. Не съумяваше да изпита към себе си същото страхопочитание, което останалите питаеха към него или той към Господарката.

Преди да преминат към същината, поговориха за семейството. Той ѝ разказа какво правят сестра ѝ Галиара и брат и Сейт от Стий, както и Дивис и Миригант, и дъщерите на Вориакс. Тя му зададе няколко най-обикновени въпроса: дали се отбива в старите фамилни владения в Халанкс, смята ли Замъка за щастливо място, все така силно ли се обичат с Карабела. Това разреши напрежението и той се почувства като простосмъртно лордче от Замъка, посетило майка си, която се бе установила в друга страна, но все още жадуваше за новини от дома. Но това не можеше да продължава безкрайно.

— Трябваше да позволиш аз да дойда при теб, както си му е редът, майко. Не е редно Господарката да се спуска от Вътрешния храм до Седемте стени.

— Сега не ни е до етикет. Събитията напират, трябва да се действа.

— Значи си научила новините от Зимроел?

— Разбира се. — Тя докосна диадемата си. — Това ми носи новините отвсякъде със скоростта на мисълта. О, Валънтайн, срещаме се в толкова зловещи времена! Бях си представяла, че ще дойдеш тук с радост след края на обиколката, а сега долавям болката и съмнението ти и се боя при мисълта какво има да става занапред.

— Какво виждаш? Какво ще стане, майко?

— Мислиш ли, че бих могла да предвиждам бъдещето?

— Виждаш с голяма яснота настоящето. Сама казваш, че получаваш отвсякъде новини.

— Гледката е твърде мрачна и загадъчна. В света се объркват неща, които не проумявам. Редът в обществото е застрашен отново. И короналът е обзет от отчаяние. Ето това виждам. Защо си отчаян, Валънтайн? Откъде този страх? Син си на Дамиандан и брат на Вориакс, а тези мъже не познаваха отчаянието, което не е присъщо и на моята душа, а и на твоята — поне така смятах.

— В света цари голяма тревога, както научих след идването ми тук, и тази тревога не се е уталожва, а напротив.

— И това ли е причина да се отчаеш? Вместо да засили желанието ти да оправиш нещата, както си правил и преди?

— Ала вече за втори път откакто съм на трона, Маджипур е сполетян от бедствие — каза Валънтайн. — Смятам, че царуването ми е неблагоприятно и ще стане още по-зловещо, ако не бъдат предотвратени болестите, гладът, паническото преселение. Над ман сякаш тегне проклятие.

Видя как в очите ѝ за миг проблесна гняв и това го подсети за силата на духа, за желязната дисциплина и привързаност към дълга, криещи се зад нейната топлина и кротост. По своему и тя беше суров воин като славната лейди Тийн, сражавала се на барикадите срещу нашествениците метаморфи. При необходимост и тя би сторила същото. Знаеше колко е нетърпима към слабостите у своите синове, към самосъжалението и унинието, защото тя самата нямаше тези черти. И като си припомни всичко това, усети как мрачното настроение започва да го напуска.

— Обвиняваш се без истинска причина — нежно промълви Господарката. Ако над този свят тегне прокоба, а според мен това си е така, прокълнати сме всички, а не благородният и добродетелен коронал. Най-малко ти имаш причина да се виниш, валънтайн. Ти не си прокълнати, а по-скоро онзи, комуто е дадено да отклони от нас прокобата. Но за целта се налага да действаш, и то незабавно.

— Но какво е това проклятие?

— Имаш сребърна диадема като моята — каза тя и докосна обръча, опасващ челото ѝ. — Взел ли си я със себе си?

— Нося я с мен навсякъде.

— Тогава я сложи.

Валънтайн излезе от стаята и нареди да му донесат малкото ковчеже. Получил бе диадемата от Господарката при първото си идване на Острова, когато беше изгнаник. Навремето, след като сложи сребърния обръч и обедини своето с майчиното съзнание, дойде окончателното потвърждение, че обикновеният жонгльор от Пидруид и лорд Валънтайн са едно цяло — неговата загубена памет се завърна като прилив. А после достолепната Лоривейд го научи да си служи с диадемата, за да изпада в транс и да получава достъп до чуждото съзнание. Но след възстановяването на трона Валънтайн твърде рядко бе прибегвал до тези умения, защото диадемата бе атрибут на Господарката, а смесването на двете власти бе недопустимо. И ето сега отново сложи изящната сребърна лента, докато Господарката пълнеше,

както тогава, първия път, чашата му с тъмното, сладко, тръпчиво вино на сънищата.

Пиха в мълчание и поизчакаха напитката да подейства. Вальнтайн изпадна в транс и усети как съзнанието му се отваря. После тя вплете пръсти в неговите и го връхлетя такъв порой от образи и усещания, че насмалко да го замаят и зашеметят, нищо че той се беше подготвил за подобно въздействие.

Случи се същото, което Господарката правеше ежедневно, когато тя и нейните помощници изпращаха духа си да блуждае из света на нуждаещите се от помощ.

Той не различаваше отделните съзнания: светът бе твърде огромен и пренаселен за да позволи нещо подобно, освен след пълно съсредоточаване. Докато се рееше като горещ порив на вятъра, яхнал топлиите небесни течения, различи центровете на чувствата: тук-там опасения, боязън, срам, вина, внезапна остра, пронизваща зона на лудост, сиво, пълзящо покривало на отчаяние. Потопи се по-надълбоко и видя тъканта на душите, черните ивици, прорязани от алени ленти, грубите нацърбени остриета, размазаните засукани магистрални нишки на сбития вътък. Зарея се в спокойните царства на небитието, сетне се спусна над унили сковано вибриращи от самота пустини, изви се над искрящите белоснежни полета на духа, над поляните, където всяко стръкче блестеше с почти непоносима хубост. Видя и средищата на нещастията, глада и безпросветния хаос. И усети надигация со от големите мегаполиси като парещ южняк смъртен ужас, и почувства някаква мощ, която разтърсваше моретата като тътен на барабан. Обзе го остро чувство за нарастваща заплаха, за непреодолимо бедствие. Видя, че светът е похлупен от непоносима тежест, която го руши като бавно увеличава натиска, досущ като неумолимо свиващ се юмрук.

Ако благословената Господарка, неговата майка, не му беше водач, би го опърлила силата на страстите, надигащи се от кладенеца на световното съзнание. Но тя бдеше неотлъчно до него и го издигаше с лекота над мрака, носеше го напред към прага на осъзнатостта, който постепенно се очертаваше пред него като огромния портал Декерет в Норморк, най-големият от порталите, който се затваря само когато светът е пред гибел, който избистря и очертава контурите на онези, които са се доближили.

На отсрещната страна имаше само музика, музика, която бе станала видима като плах трептящ тон, опънат над бездната като най-крехък въжен мост. Стъпи върху моста и видя плисъците на ясните тонове, оцветяващи потока вещество долу, и острите като кинжали пулсации горе, и линията на отстъпващите към безкрая алено-пурпурно-зелени дъги, които пееха от хоризонта. После всичко това отстъпи пред един-единствен страховит звук с непоносима тежест — този звук като неумолимо чудовище погълна всички тонове, затъркаля се към вселената и безмилостно я притисна. И Валънтайн проумя.

Отвори очи. Господарката, неговата майка, стоеше спокойно между саксиите с танигали, гледаше го и се усмихваше така, сякаш той бе младенец, заспал в люлката си. Тя сне диадемата от челото му и я върна в ковчежето.

— Видя ли? — попита тя.

— Отдавна смятах, че е така — отвърна Валънтайн. — Ставащото в Зимроел не е случайно. Да, има проклятие и то тегне над всивца ни, от хилядолетия. Навремето моят врун-магьосник Делиамбър ми каза, че тук, на Маджипур, сме изминали дълъг път без да платим никаква цена за изначалния грях на завоевателите. Спомена, че сме натрупали лихви по дълга. И тепърва ще плащаме. Онова, което е започнало е нашето наказание, нашето унижение, уреждането на разплатата.

— Така е — каза Господарката.

— Самия Божествен ли видяхме, майко? Той ли беше стиснал света с мъртва хватка? И онзи ужасен звук — пак той ли беше?

— Видяното от теб са твои собствени образи, Валънтайн. Аз видях други неща. А и Божествения не може да бъде сведен до нещо толкова конкретно като един облик. Но според мен си видял същността на нещата.

— Видях, че сме изгубили неговото благоволение.

— Да. Но не непоправимо.

— Сигурна ли си, че не е твърде късно вече?

— Сигурна съм, Валънтайн.

— Така да бъде — каза той след кратко мълчание. — Виждам какво трябва да се направи и съм готов да го сторя. Добре е, че проумях това точно в Седемте стени, издигнати от лейди Тийн в чест на победата на нейния син над метаморфите! А ти, майко, ще

изградиш ли за мен нещо подобно, когато успея да разруша делото на лорд Стиамот?

— Хайде пак — каза Хисун. Извъртя се и застана с лице към Алзимир и другия посветен рицар. — Сега ме атакувайте и двамата едновременно.

— И двамата? — попита Алзимир.

— Точно така. И ако усетя, че ме щадите, тежко ви.

— Как ще се справиш и с двама ни, Хисун?

— Не знам. Но ще се опитам да разбера. Нападайте.

Хисун не пропускаше ежедневните тренировки в залата, защото смяташе, че ако не бъде на висота, що се отнася до физическата издържливост и ловкост, ще се постави в твърде неизгодна позиция спрямо останалите. Принцовете от Върхни бяха издигнали в култ атлетизма и постоянно се подлагаха на такива изпитания като езда, турнири, борба, лов — все древни и донякъде наивни начини за прекарване на времето, неизвестни по понятни причини на израсналия в Лабиринта Хисун. И сега му се налагаше да усвои всички тези нови за него умения, за да бъде наравно с тези яки, енергични мъже.

Разбира се, бе далеч от мисълта да си въобразява, че с дадената му по природа крехка конструкция може да изгради мощната мускулатура на Стазилейн, Елидат или Дивис. Те бяха едри мъжаги, а той — строен и слаб. Но би могъл да ги превъзхожда с такива качества като ловкост, бързина и находчивост.

И сега, по време на схватката с двамината си съперници, също въоръжени с тояги, той приложи наученото от своя учител Тани, който беше го напътствал така:

Времето винаги трябва да бъде твой слуга и никога — господар. Ако не ти достига, раздели всеки миг на по-кратки мигове — и винаги ще успяваш.

И Хисун бе разбрал, че наистина нищо не е едновременно.

По време на завършилата с бляскава победа за него малка битка Хисун се придвижваше с наистина неуловима бързина, научен от Тани да гледа на всяка секунда като на сбор от съставлящите я десети. Вкопчваше се във всяка от тези десети, досущ както прекосяващият

пустинята странник би прекарал всяка от десетте нощи в различни пещери.

След като прие поздравленията на смаяните си съперници, той си позволи да се отпусне. Знаеше, че този път бе демонстрирал смайващо майсторство. Никога досега не бе успявал да покаже такава бляскава техника. Случайност, късмет? Или ново равнище? Спомни си как Валънтайн разказваше, че се е научил да жонглира случайно, за да припечелва за насыщния. И че жонглирането му е дало ключа към същинската концентрация на духа. Короналът дори бе изказал предположението, че без наложената му от жонглирането дисциплина на духа едва ли би успял да си възвърне трона. Хисун бе наясно, че ако се заеме с жонгльорство, това щеше да бъде възприето като набиващо се на очи ласкателство и подражание, ето защо се ориентира към бойните изкуства. И след тази схватка отново се убеждаваше, че е на прав път. Питаше се дали ще успее отново да постигне същото.

— Е, ще повторим ли? Пак двама на един — каза Хисун.

— Не се ли уморяваш понякога?

— Да, разбира се. Но умората не ми пречи.

Отново зае отбранителна поза. И си помисли, че след четвърт час е на плуване, после трябва да върви в Пинитор Корт по работа, после...

— Хайде, нападайте — подкани противниците си.

— Няма смисъл — каза Алзимир. — Ставаш прекалено добър за нас.

— Да започваме! — възкликна Хисун.

Но схватката така и не започна, защото в този момент в залата се появи един от служителите в залата и съобщи, че регент Елидат спешно привиква принц Хисун в големия кабинет.

Когато най-после остави зад гърба си сложните кривулици на дворовете и улиците и стигна до отредената на членовете на правителството част на Замъка, където се намираха кабинетите на управляващите, служителите побързаха да го отведат в просторния кабинет на коронала, зает по време на продължителното отсъствие на лорд Валънтайн от висшия съветник Елидат.

Намери регента да крачи като разярен звяр пред релефната карта до масивното бюро. Вътре беше и Стазилейн, седнал на заседателната

маса. Изглеждаше мрачен и само едва забележимо кимна. След малко дойде и Дивис, издокаран и натруфен като за височайша церемония.

Хисун се разтревожи. Какво ли е накарало Елидат да свика подобно съвещание така внезапно? И защо от множеството принцове присъстват само тези? Положително Елидат, Стазилейн и Дивис бяха първите кандидати да заместят лорд Валънтайн на трона — тези тримата бяха най-вътрешните от вътрешния кръг. Явно се е случило нещо извънредно. Може би най-последно е починал старият понтифекс. А може би короналт...

„Дано е Тиеверас“, каза си Хисун. „О, моля се да е Тиеверас!“

— Е, добре, всички са тук — каза Елидат. — Да започваме.

— Какво има, Елидат — попита с кисела усмивка Дивис. — Да не би някой да е зърнал полетяла на север двуглава муфта?

— Ако имаш предвид лошите предзнаменования, отговорът е — да, има такива — мрачно каза Елидат.

— Какво се е случило? — попита Стазилейн.

Елидат потупа по купчината книга на бюрото.

— Две важни събития. Първо, от западен Зимроел дойдоха нови доклади и положението е доста по-сериозно, отколкото мислехме. Реколтата продължава да се съсипва от тайнствени болести, има огромен недостиг на основни храни и е започнала миграция на стотици хиляди, може би милиони към брега. С огромни усилия местните власти спешно реквизират продоволствие от все още незаразените области — засега такива са районите около Тил-омон и Нарабал, Ни-моя и Кинтор, но при тези огромни разстояния и изненадващ развой на събитията нсе още е направено твърде малко. Освен това са започнали да се ширят някакви нови религиозни култове — нещо свързано с боготворенето на морските дракони...

— Какво? — смаяно възкликна Стазилейн.

— Знам, че звучи налудничаво. — Но според доклада в Зимроел се разпространяват някакви идиотски слухове, че драконите били богове и че светът щял да свърши...

— Този култ не е нов — тихо каза Хисун.

И тримата се извърнаха към него.

— Ти знаеш нещо по въпроса? — попита Дивис.

— Да, малко. От Лабиринта, където за това се говореше винаги скришом, с недомлъвки, и то от простолюдието зад гърба на

благородниците. Не мога да каже, че се вземаше твърде насериозно. Спомням си, че много отдавна споменах нещичко пред майка си, която ме предупреди да стоя далеч от тази опасна глупост. Май култът е на лийманите и всичко е започнало преди много време, разпространявало се е подмолно след низшите слоеве, за да изплува поради кризата.

— И каква е същината на култа? — попита Стазилейн.

— Горе-долу онова, за което спомена Елидат: драконите щели да излязат на брега, за да поемат управлението и да сложат край на мизерията и страданията.

— Каква мизерия и страдания? — възкликна Дивис. — Не знам по света да има нещо подобно, освен ако нямаш предвид мърморенето и вайканията на променящите се, а те...

— Според теб всички живеят като нас в Замъка? — попита Хисун.

— Според мен никой не тъне в нужда, всички сме осигурени и процъфтяващи...

— Така е, Дивис. И все пак едни живеят в замъци, а други метат конските фашки по друмищата. Едни притежават огромни имения, а други...

— Имай милост, не ми чети лекции за социалните несправди.

— Прощавай тогава, че те отеках — сръза го Хисун. — Реших, че искате да разберете защо някои хора чакат водните крале да го освободят от лишенията и мъките.

— Водните крале?! — възкликна Елидат.

— Така вярващите наричат морските дракони.

— Чудесно — каза Стазилейн. В Зимроел върлува глад и сред низшите слоеве се шири някакъв култ, който всява тревога. Това ли имаше предвид, когато спомена за двете важни събития?

Елидат поклати глава.

— Това са двете страни на едно и също нещо. Другата важна новина, която научих от Тунигорн, засяга лорд Валънтайн. По време на визитата си на Острова короналът е имал някакво откровение, след което е изпаднал в твърде странно настроение на приповдигнатост, окачествено от разтревожения Тунигорн като пълна непредсказуемост.

— А знаеш ли нещо за самото откровение? — попита Стазилейн.

— По време на трансa му било подсказано, че земеделските недоразумения в Зимроел се дължали на неодобрението на

Божествения.

— Та кой би могъл да мисли друго? — възкликна Стазилейн. — Но какво общо има това с...

— Според Тунигорн Валънтайн смята за свръхестествен произхода на болестите и глада, които, както вече разбрахме, са доста по-сериозни отколкото си мислехме...

Дивис поклати глава и подигравателно се изсмя.

— ...и според него те са наказание, наложено ни от Божествения заради лошото ни отношение преди векове към метаморфите.

— Но в това няма нищо ново — каза Стазилейн. — Той си говори така от години.

— Явно има, защото според Тунигорн след това откровение короналът непрекъснато се усамотява и се среща единствено с Господарката и Карабела, по-рядко с Делиамбър и съногадателката Тизана. Избягва да приема Слийт и Тунигорн, и то само за да обсъди с тях незначителни въпроси от ежедневието. Личало, че е погълнат от някаква грандиозна нова идея, от наистина поразителен проект, но не желаел да говори за това с Тунигорн.

— Да, наистина този Валънтайн е по-различен — мрачно констатира Стазилейн. — Изглежда е заболял внезапно от някаква мистериозна треска, която го е направила ирационален.

— Или отново са го подменили — вметна Дивис.

— От какво се бои Тунигорн? — попита Хисун.

Елидат сви рамене.

— И той не знае. Но според него Валънтайн си е наумил нещо толкова чудновато, че няма начин те със Слийт да не се възпротивят на идеята. Но няма представа точно каква е. — Елидат отиде при глобуса. — Валънтайн е още на Острова, но скоро ще отплава за Пилиплок, откъдето поема нагоре по Зимър към Ни-моя, за да продължи пътя си към гладуващите западни области. Но Тунигорн подозира, че повлиян от представата за мъстта на Божествения, короналът е променил плановите си и може би възнамерява да предприеме някакви стъпки от духовно естество — пости, поклонение, преобразования на обществото в насока, далечна от чисто светските стойности...

— Ами ако е въввлечен в драконовия култ? — попита Стазилейн.

— Не знам — каза Елидат. — Всичко може да е. Само ви казвам, че Тунигорн е изпаднал в смут и настоява аз да се присъединя час по-

скоро към кортежа, за да предпазя короната от необмислени стъпки. Мисля, че бих успял там, където ще се провалят други, дори Тунигорн.

— Какво? — възкликна Дивис. — Та той е на хиляди километри оттук! Как би могъл...

— Потеглям след два часа — прекъсна го Елидат. — Организирана е щафета от флотери през долината Глейдж към Треймон, където ще ме чака бързоходен кораб, с който ще отплавам по южния път към Зимроел. А Тунигорн ще гледа да протака пребиваването на Валънтайн на Острова и ще помоли адмирал Азенхарт да не бърза за Пилиплок, където аз, ако ми провърви, ще стигна само седмица след Валънтайн и може би ще успея да го вразумя.

— Изобщо няма да успееш — каза Дивис. — Той ще е на половината път до Ни-моя, а ти още няма да си прекосил Вътрешното море.

— Длъжен съм да опитам — каза Елидат. — Нямам друг избор. Ако знаеш колко загрижен и уплашен е Тунигорн, че Валънтайн е на път да се впусне в нещо налудничаво и гибелно...

— А управлението? — благо попита Стазилейн. — За него какво ще кажеш? Ти си регентът, Елидат. Нямаме понтифекс, ако се съди по думите ти, короналът ни е нещо като луд с халюцинации — и на това отгоре възнамеряваш да оставиш и Замъка без ръководство?

— В извънредни случаи като този имам право да поверя управлението на регентски съвет, който да поеме моите задължения. И точно това смятам да направя.

— И кои ще са членове на този съвет? — попита Дивис.

— Спрял съм се на трима и това сте вие Дивис, Стазилейн и Хисун.

— Аз? — смаяно възкликна Хисун.

— Признавам, че отначало недоумявах каква е тази прищявка на лорд Валънтайн така бързо да издигне човек от Лабиринта, при това толкова млад — каза с усмивка Елидат. — Но след като ни връхлетя кризата започнах да разбирам. Ние в Замъка сме се откъснали от действителността на Маджипур. Стоим си на върха, а наоколо се плодят мистерии, без дори да подозираме за тях. Признавам си, Дивис, и аз бях убеден, че в този свят всички сме щастливи, може би с изключение на метаморфите. А ето че недоволните си имали цяла

религия и към Пидруид шествала цяла армия гладуващи за поклонение пред странните си богове. — Елидат погледна Хисун. — Има нещо, които ние не знаем и трябва да научим от теб, Хисун. Докато не се върна след месец, ти ще си до Дивис и Стазилейн с твой здрав разум, за да им даваш мъдри съвети. Какво ще кажеш, Стазилейн?

— Според мен си отсъдил мъдро.

— А ти, Дивис?

Лицето на Дивис пламтеше от едва сдържан гняв.

— Какво мога да кажа? Ти си на власт. Нима ми остава друго, освен да ти се покоря? — Той се изправи и сковано протегна ръка на Хисун. — Моите поздравления, принце. Добре се уреди за толкова кратко време.

Хисун посрещна без да трепне студения поглед на Дивис.

— Горя от нетърпение да ви бъда полезен в съвета, милорд Дивис — произнесе той с официален тон. — Мъдростта ви ще ми служи като пример. — И с тези думи стисна подадената му ръка.

Каквото и да възнамеряваше да каже Дивис, отговорът му приседна. Очите му блеснаха и той наперено излезе от кабинета.

Вятърът духаше от юг, горещ и остър, същият вятър, който капитаните на рибарските кораби, ловуващи за морски дракони, наричаха посланието, защото пристигаше от пустия континент Сувраел, където бе бърлогата на Краля на сънищата. Този вятър пресушаваше душата и попарваше сърцето, но Валънтайн не му обръщаше внимание — духът му витаеше другаде и той с часове стоеше на палубата на „Лейди Тийн“, загледан към хоризонта за първите признаци на суша, като нехаеше за свистящите покрай него знойни, бърснещи пориви.

Пътуването до Зимроел започваше да изглежда безкрайно. Азенхарт нещо обясняваше за мъртви течения и насрещни ветрове, за смените на курса и какво ли не още и Валънтайн не беше компетентен да оспорва тези решения, но започваше да губи търпение, тъй като дните се изнизваха, а от западния континент нямаше и следа. Неведнъж сменяха курса за да избегнат стадата морски дракони, за които скандарите-моряци казваха, че от пет хилядолетия насам нямало по-голяма миграция. Вярно или не, броят им наистина бе внушителен. Валънтайн не бе виждал нищо подобно при предишното си злополучно плаване оттук преди доста години, когато гигантският дракон изтърбуши Горзаваловия „Брангалин“.

Но ето една сутрин най-сетне от горната палуба се разнесоха викове:

— Пилиплок, хей! Пилиплок!

Голямото морско пристанище изникна ненадейно в цялото си ослепително великолепие, което бе по своему заплашително. На възвишенията до устието на река Зимър, разляла се широко и придала тъмен цвят на морето на стотици мили с отнесената от сърцето на континента тиня, бе разположено единадесетмилионният мегаполис красавец, чиито педантични дъги бяха пресечени от спиците на тръгващите от бреговата линия просторни булеварди. Според Валънтайн човек трудно би заобичал този град, въпреки красотата на гостоприемното му пристанище. И в същия миг, в който си го помисли,

видя как върху суровото лице на родения в пилиплок скандар Залзан Кавол се изписа нежност и възхита.

— Идват драконови кораби! — изкрещя някой, когато „Лейди Тийн“ се доближи до брега. — Вижте, това май е цялата флота!

— О, Валънтайн, не намираш ли това за прекрасно? — промълви Карабела.

Прекрасно бе, наистина. Досега не бе допускал, че драконовите кораби могат да бъдат красиви. Всеки поотделно изглеждаше варварски и отблъскващ с издутия си корпус, чудатите уродливи изображения на носа, безвкусно изрисуваните бели зъби и алено-жълти зъркели по обшивката. Ала събрани в една толкова внушителна флотилия, те придобиваха странно великолепие, а черните им платна на тъмночервени ивици се ветрееха по линията на хоризонта като празнични стягове.

Щом наближиха кралските кораби, приветстваха коронала с развети знамена в зелено и златно и гръмки викове „Да живее лорд Валънтайн!“, и с ликуваща и трогателна, нищо че се размиваше и смесваше, музика на барабани и тромпети, систирони и галистани.

Валънтайн с горчивина си помисли колко е различно това посрещане от първото му идване в Пилиплок, когато заедно със Залзан Кавол и останалите жонгльори напразно се мъчеха да склонят някой да ги заведе до Острова на съня, за да се вредят накрая с триста зора да пътуват с най-малката, най-разнебитената и злощастната от всички съдини. Но оттогава се бяха променили доста неща.

Най-внушителният от драконовите кораби се доближи до „Лейди Тийн“ и спусна лодка с двама човеци и една скандарка, като само тя се качи на борда на флагмана, а гребците останаха долу.

— Аз съм Гуидраг — каза старата и жилава скандарка с помръкнала козина и след миг Валънтайн си спомни коя е — тарторката на капитаните на драконови кораби, която им отказа навремето, но го стори любезно и ги упъти при Горзавал и „Брангалин“. Питаше се дали тя го е познала. Едва ли... Отдавна бе открил, че кралските одежди правят почти невидим човека, който ги носи.

Гуидраг дръпна недодялана, но изразителна приветствена реч от името на всички капитани на своята флотилия и подари на коронала резбовано украшение от кости на морски дракон. От своя страна

Валънтайн благодари за величествения парад и попита защо ловците бездействат тук, в Пилиплок, наместо да са в открито море. От нейния отговор стана ясно, че поради безпрецедентната миграция всички екипажи още през първите две-три седмици на сезона са хванали плячката, която им е позволена по закон, така че ловът е приключил почти веднага след започването.

— Странна година бе това — заключи Гуидраг. — И се боя, че тепърва ще има да се случват още странни неща.

Ескортът от драконови кораби ги следваше по целия път до пристанището, докато акостираха на кея Малибор, където ги очакваше група посрещачи: херцогът на провинцията с огромна свита, кметът, обкръжен с не по-малка тълпа чиновници, капитаните на съдовете, придружили короната до брега. Валънтайн се впусна в церемониите и ритуалите на приветствията като човек, който сънува, че е буден: отговаряше достолепно и любезно, съвсем навреме, държеше се спокойно и уравновесено и при все това сякаш се движеше сред навалица от призраци.

Пътят от пристанището до общината, където щеше да се настани Валънтайн, бе опасан с дебели червени въжета, задържащи множеството, и навред гъмжеше от гвардейци. Гръмогласните ликуващи приветствия поразведриха Валънтайн, докато пътуваше в открития флотер заедно с Карабела. Но само за кратко, защото веднага след като се озова в покоите си, нареди да му донесат последните съобщения — и те както винаги бяха пълни с мрачни новини.

Болестта по лузавендъра неизвестно как беше плъзнала и из поставените под карантина незасегнати провинции. Очакваше се тазгодишната реколта от стаджа да е дважд по-малка от обичайното. Туйолът, важно фуражно растение, бе нападат от някакъв допотопен вредител, а в лозарските райони на Кинтор и Ни-моя се беше развихрила някаква гъбичка и скапваше гроздето преди узряването. С изключение на областта около Нарабал, вече цял Зимроел бе засегнат от подобни селскостопански бедствия.

Когато Валънтайн показва докладите на Уай-Юлисаан, неговата констатация бе повече от мрачна.

— Това вече не може да се спре. Става дума за екологично свързани явления. Снабдяването на Зимроел ще бъде напълно разстроено, милорд.

— В Зимроел живеят осем милиарда!

— Така е. А когато тази напаст се разпространи и в Алханроел?...

валънтайн усети как го полазват студени тръпки.

— Мислиш ли, че това ще стане?

— Да, милорд, сигурен съм! Между континентите постоянно сноват кораби. Ами прелитащите птици, дори насекомите? Вътрешното море не е толкова обширно, а да не забравяме, че Острова с архипелазите скъсяват разстоянието. — Селскостопанският надзорник дари Валънтайн със странно ведра усмивка. — Уверявам ви, че няма начин да се устои или да се постигне победа, милорд. Ще върлуват глад и мор. Маджипур ще бъде погълнат.

— Не, не говори така.

— Бих ви успокоил, ако можех. Но нямам с какво да ви утеша, лорд Валънтайн.

Короналът се взря в странните очи на Уай-Улисаан.

— Божественият ни изпрати тази катастрофа — каза той. — И пак Божественият ще ни спаси.

— Може би. Но не и преди разрухата. Позволете ми да се оттегля, милорд. Мога ли да взема за около час докладите?

След като остана насаме, Валънтайн за пореден път обмисли какво да приеме — нещата вече не търпяха отлагане, особено след последните съобщения. Изпрати да повикат Слийт, Тунигорн и Делиамбър.

— Смятам да сменя маршрута на обиколката — заяви той без заобикалки.

Те се спогледаха уморено, сякаш от седмици бяха очаквали тази неприятна изненада.

— Този път няма да отидем в Ни-моя, така че отменете всички уговорки. — По навъсените и напрегнати погледи разбра, че не се радва на безрезервната им подкрепа. — на Острова на съня — продължи Валънтайн — ми бе показано, че сполетелите ни беди са пряк израз на неодобрението на Божествения. Преди доста години ти, Делиамбър, предположи, че неразбориите в кралството след узурпацията на трона ми вероятно са началото на разплатата заради покоряването на метаморфите. Спомена, че сме изминали дълъг път без да си платим греховете. Но ето че хаосът ни връхлита, тъй като

миналото най-после започва да ни праща неплатените сметки, и то с лихвите.

— Да, спомням си. Така ви казах.

— А аз ти обещах да поправа тази несправедливост по време на царуването си. Но не го сторих. Занимавах ме други неща, ето защо опитите ми за разбирателство с метаморфите бяха твърде повърхностни. И докато се бавех, това утежняваше наказанието. Сега възнамерявам веднага да отида в Пиурифейн...

— В Пиурифейн, милорд? — извикаха Слийт и Тунигорн буквално в същия миг.

— В Пиурифейн, в столицата на променящите се Илиривойн. За да се срещна с Данипиур и да изслушам...

— Нито един коронал никога не е влизал в територията на метаморфите — прекъсна го Тунигорн.

— Ходил е — каза Валънтайн. — Когато бях жонгльор играх пред метаморфи и самата Данипиур.

— Съвсем различно е — каза Слийт. — Един жонгльор може да прави каквото си поиска. Тогава ти не вярваше особено, че си коронал. Но сега това е несъмнено...

— Ще отида. Като на смирено поклонение, начало на изкуплението...

— Милорд! — изломоти Слийт.

Валънтайн се усмихна.

— Продължавай. Изложи аргументите си. От седмици се готвя за дълъг, ужасен спор с трима ви и ето че времето дойде. Но знайте: приключим ли с разговорите, отивам в Пиурифейн.

— И нищо няма да те разколебае? — попита Тунигорн. — Дори доводи като опасностите, неспазването на протокола, евентуалните политически...

— Не, не и не! Нищо няма да ме разколебае. Само ако коленича пред Данипиур ще сложа край на опустошенията.

— И нещата ще се уредят така просто? Сигурен ли сте, милорд? — попита Делиамбър.

— Трябва да се опита. Убеден съм в това и не си правете труда да ме разубеждавате.

— Но милорд — каза Слийт, — доколкото си спомням тъкмо променящите се ви свалиха от трона с магия и се надявам, че все още

пазите някакви спомени за това. Сега светът е на ръба на лудостта, а вие искате сам да се натикате в ръцете им в самите им неизбродни гори. Нима това ви изглежда...

— Мъдро? Не. Необходимо? Да, Слийт. да. Един коронал не е чак от толкова голямо значение. Мнозина могат да го заместят и да се справят по-зле или по-добре. Но съдбата на Маджипур има значение. Трябва да отида в Илиривойн.

— Умолявам ви, милорд...

— Аз умолявам всички ви — отвърна Валънтайн. — Нека прекратим този разговор. Решението ми е твърдо.

— Ще отидете в Пиурифейн! — невярващо каза Слийт. — Сам ще се предложиш на променящите се!

— Да — потвърди Валънтайн. — Сам ще се предложи.

ТРИ
КНИГА НА РАЗКЪСАНОТО НЕБЕ

Милилейн никога нямаше да забрави деня, в който бе провъзгласен първият от новите коронали, защото тогава си купи за пет крони наденичка на скара.

Отиваше на следобедната среща със съпруга си Кристофон пред магазина му до моста Кинтор. Третият месец от Недостига бе в началото си. Така го наричаха всички в Кинтор — недостиг, но Милилейн в себе си го беше кръстила по-реалистично: гладът. Още никой не умираше от глад, но нещата не бяха розови и с всеки ден положението се влошаваше. Завчера вечерта двамата с Кристофон бяха яли само някаква каша от сушени калимботи и корени от гумба. Днес щяха да вечерят с пудинг от стаджа. А утре — кой знае! Кристофон възнамеряваше да ходи на лов в парка Престимион за някакви дребни животинки: минтуни, дроли. Филе от минтун? Пушени гърди от дрол? Май следващото ще е задушено от гущери. С гарнитура от варена шума от зелево дърво.

Тя стигна до завоя на булевард Осиър към моста. И на минаване покрай проктората усети несъмнения и непреодолим аромат на печени наденички.

Помисли си, че халюцинира. Или може би сънува.

Навремето тук имаше поне дузина продавачи на наденички, но от седмици не се беше мяркал нито един. Тези дни трудно се намираше месо: говореше се, че добитъкът в западните животновъдни райони гладува поради липса на фураж, а бяха секнали и доставките на животни от Сувраел, заради стадата морски дракони, препречващи пътя на корабите.

Но мирисът на печени наденички бе твърде правдоподобен. Това не беше сън. До опърпаната стара количка със скара и шишове с цвърчащи наденички стоеше дребен прегърбен лийман, сякаш всичко на света си беше така, както е било винаги. И няма никакъв Недостиг. И бакалиите не са преминали на тричасов работен ден, защото толкова време стигаше за да се разпродае стоката.

Милилейн хукна.

Хукнаха и други. Стичаха се отвред при продавача на наденички, сякаш раздаваше монети от по десет рояла. А всъщност онова, което предлагаше, бе далеч по-ценно от някакво си лъскаво сребро.

Тичаше като никога. Към лиймана с количката търчаха поне сто човека и едва ли наденичките щяха да стигнат за всички желаещи. Ала Милилейн смяташе да ги изпревари — видяла бе първа продавача, тичаше най-бързо. Настигна я някаква дългокрака хджортка, встрани профуча сумтящ и нелепо костюмиран хджорт. И Милилейн се запита дали някой някога си е представял, че ще тича за да си купи наденички от уличен продавач?

Недостигът — гладът — бе започнал някъде на запад, в областта на долината, като отначало Милилейн го възприе като нещо маловажно, почти недействително, защото събитията се развиваха в места толкова далечни, че самите те й изглеждаха недействителни. Тя никога не бе ходила по на запад от Тагобар. Тогава изпита само някакво абстрактно съчувствие към гладуващите в Мазадон, Дюлорн и Фолкинkip, но трудно си представяше, че това става наистина — в края на краищата, никой никога не бе гладувал в Маджипур, — и когато плъзнаха слухове за някаква нова криза на запад, нещо от сорта на размирици, масово преселване или епидемия, всичко това й се стори отдалечено не само в пространството, но и във времето. Събитие, което става не сега, а вписано в учебниците по история като прецедент от времето на лорд Стиамот, отперди хилядолетия.

Но Милилейн откри, че има дни, в които по магазините няма достатъчно нийк, хингаморти и глейн. Продавачите твърдяха, че това се дължи на съсипаната реколта на запад. Вече нямаше почти никакви доставки от долината, а беше бавно и скъпо продуктите да се карат по море. После неочаквано въведоха купони за такива основни неща като риката и стаджата, нищо че в Кинтор нямаше проблеми с отглеждането им. Обяснението беше, че излишъците се изпращат за засегнатите провинции, или както гласеше имперската заповед, всички сме длъжни да правим жертви в името на общото благо и така нататък, и така нататък. После се разбра, че някои от болестите по растенията са се разпространили и край Кинтор та чак до Ни-моя. Дажбите от туйол, рика и стаджа бяха намалени двойно, лузавендърът изчезна напълно от магазините, месото стана лукс. Говореше се за доставки от Алханроел и Сувраел, където все още нямало проблеми. Но милилейн знаеше, че

това са само приказки. Всички кораби на света не биха достигнали за да зареждат продукти от другите континенти в достатъчни количества за да се промени нещо, но дори така цената щеше да е възсолена.

— Ще се гладува — заяви та на Кристофон.

Така Недостигът най-после стигна и до Кинтор.

недостигът. Гладът.

Кристофон, вечният оптимист, не смяташе, че ще се стигне дотам. И заяви, че нещата все някак ще се оправят. някак. А тук стотина човека търчаха към продавача на наденички.

Хджортката направи опит да изпревари и беше просната на земята с един удар на рамото. Досега Милилейн не бе удряла никога. Усети как я обзема смут и я стяга гърлото. Повалената пищеше някакви ругатни, но Милилейн с бумтящо сърце и парещи очи не се спря. Изблъска още някого и си запроправя с лакте път сред растящата опашка. Далеч отпред лийманът продаваше наденичките със странното си лийманско безразличие, явно без да му пука от боричкащата се пред количката тарапана.

Милилейн напрегнато наблюдаваше движението на стоящите пред нея седем-осем души и се питаше дали наденичките няма да свършат. Скарата и наденичките често се изплъзваха от погледа и нищо не беше ясно. Чувстваше се като малка лакомница, която тръпне по време на празненството дали сладкишите ще стигнат и за нея. И реши, че е превъртяла — бива ли да придава такова значение на една нищо и никаква наденичка? Чудесно знаеше отговора. От три дни не беше вкусила месо, ако не се броят съмнителните пет парченца сушено дракнско, намерени в звездоден при тършуването из шкафовете. Как ухаеха само цвърчащите наденички... Внезапно тази покупка се превърна в най-важното, може би единственото нещо на света.

най-после редът ѝ дойде.

— Две — каза тя.

— По една на клиент.

— Тогава една!

Лийманът кимна. В пронизващите му блестящи очи се четеше почти пълно безразличие.

— Пет крони — каза той.

Милилейн зяпна. Половината ѝ надница. Преди Недостига наденичките струваха петдесет пъти по-евтино. Но в края на краищата това беше преди Недостига.

— Шегувате се — заяви тя. — Бива ли така да надувате цената. Дори в тези времена.

Някой зад нея изписка:

— Плащайте или си вървете, госпожо.

Лийманът невъзмутимо каза:

— Пет крони днес. Следващата седмица — осем. По-следващата — роял. След още седмица — пет рояла. Идния месец — никакви наденички на никаква цена. Ще желаете ли? Да или не?

— Да — измърмори Милилейн. Ръцете ѝ трепереха, когато подаде петте крони. За още една се сдоби с халба изветряла и застояла бира. Почувства се съвсем изцедена и зашеметена и се дръпна от редицата.

Пет крони! Не толкова отдавна би платила пълно меню в добър ресторант. Но сега повечето заведения бяха затворени, а за действащите се чакаше ред за маса по списък с дни и седмици. И само Божественият знаеше какви са цените там. Но това беше абсурд. Печена наденичка за пет крони! Какво ще каже на Кристофон? И реши: истината. Не е устояла на този луд импулс. На апетитната миризма.

Ами ако лийманът беше поискал осем крони? Ами роял? Или пет? Нямаше отговор. Но подозираше, че обзета от фикс-идеята би платила всяка цена.

Захапа наденичката така, сякаш се боеше някой да не я грабне от ръката ѝ. Беше учудващо вкусна — сочна, с подправки. Попита се от какво ли месо е направена, но реши да не мисли за това. Може би Кристофон не е единственият, който се е сетил да лови дребни животинки в парка.

Отпи глътка бира и понечи пак да отхапе.

— Милилейн!

Тя се огледа изненадана.

— Кристофон!

— Надявах се да те намеря тук. затворих магазина и дойдох да видя каква е тази тълпа.

— Като на магия се появи продавач на наденички.

— А, да, виждам — проточи той, втренчен в полуизядената наденичка в ръката ѝ.

— Съжалявам, Крис. Искаш ли да си гризнеш?

— Само мъничко — каза той. — Предполагам, че не трябва да се редя.

— Според мен съвсем скоро няма да има за какво да се редиш. — Подаде му наденичката, като направи неимоверно усилие да скрие неохотата си. Изпита огромно облекчение, но и голям срам, когато той ѝ подаде остатъка.

— Хубаво беше, в името на Господарката!

— Би трябвало. Струва ми пет крони.

— Пет!...

— Не устоях, Крис. Като надуших аромата, се превърнах в див звяр. Бутах се, блъсках се, за да се вредя. Готова бях да дам всичко за една наденичка. О, толкова съжалявам, Крис!

— Не се извинявай. За какво друго могат да се харчат пари? А и нещата скоро ще се променят. Чу ли вече новината?

— Каква новина?

— За новия коронал. Ще пристигне тук всеки момент.

Объркана, тя попита:

— Значи лорд Валънтайн е станал понтифекс?

Кристофон поклати глава.

— Валънтайн вече няма значение. Разправят, че бил изчезнал вече — май го били отвлечли метаморфите, или нещо такова. Както и да е, преди малко огласиха, че сега коронал ни е Семпетурн.

— Семпетурн? Проповедникът?

— Да, той. Снощи бил пристигнал в Кинтор. Получил е подкрепата на кмета, а пък херцогът бил избягал в Ни-моя.

— Това е невъзможно, Крис! Човек не може ей така да се обяви за коронал! Трябва да бъде избран, миропомазан, да произхожда от Връхни...

— Така си мислехме. Но сега времената са други. Семпетурн е истински човек от народа. Точно от такъв се нуждаем сега, защото той знае как да спечели отново благоволението на Божествения.

Тя го гледаше невярващо, забравила за наденичката, която стискаше в ръка.

— Но това не бива да става. Лудост е. Нашият миропомазан коронал е лорд Валънтайн и...

— Семпетурн казва, че той е измамник, че цялата история с подмяната на тялото му е измислица и сега теглим заради неговите грехове. И единственото спасение е да свалим фалшивия коронал и да издигнем на трона някой, който ще ни върне в правия път.

— И Семпетурн твърди, че той е този някой, на когото трябва да се кланяме...

— Ето го, идва! — възкликна Кристофон.

Лицето му пламна, гледаше странно. Милилейн за първи път виждаше съпруга си в подобно състояние. Сякаш треска го тресеше. А и тя беше втрещена, объркана, замаяна. Нов коронал? Този дребен червендалест демагог да седи на Конфалюмовия трон? Невероятно. Все едно да кажеш, че червеното е зелено или че водата от днес ще тече от ниското към високото.

Неочаквано гръмна музика. През моста наперено замарширува някаква сбирщина, костюмирана в зелено и златно, и се спусна по булеварда. Сетне се появи кметът с градските големци. И накрая се зададе панаирджийски накичената носилка, в която седеше червендалестият дребосък с буйна черна коса и самодоволно ухилен приемаше овациите на следващата го навалица.

— Семпетурн! — ревеше тълпата. — Семпетурн! Да живее!

„Това е сън, помисли си Милилейн. — Някакво ужасно послание, което не разбирам.“

— Семпетурн! Лорд Семпетурн!

Вече всичко живо крещеше това. Обземаше ги някакво безумие. Милилейн вцепенено хапна последното парче наденичка, без да усети вкуса ѝ. Светът сякаш пропадеше под нозете ѝ. Кристофон продължаваше да вика с прегракващ глас името на евентуалния нов коронал, от чиято носилка сега ги делиха само двайсетина крачки. В този момент дребосъкът се извърна и погледна право в очите Милилейн. И тя с изумление и растящ ужас се чу да крещи заедно с останалите: „Семпетурн! Да живее лорд Семпетурн!“

— Та къде отива той? — изумено попита Елидат.

— В Илиривойн — повтори Тунигорн. — Пое преди три дни.

Елидат поклати глава.

— Чувам думите, но не разбирам смисъла им. Умът ми просто отказва да го възприеме.

— И аз съм така, в името на Господарката! Но това е чиста истина. Ще ходи при Данипиур да моли за прошка заради греховете към нейния народ или нещо подобно.

Корабът на Елидат бе акостирал в Пилиплок само преди час и регентът веднага бе отишъл в кметството с надеждата да свари короната или в най-лошия случай да научи, че Валънтайн е потеглил за Ни-моя преди броени часове. Но там не откри никого от кралската свита, освен Тунигорн, който навъсено преглеждаше някакви писма в един малък пращен кабинет. А разказът за височайшите приумици на короната направо довърши Елидат.

Налегнаха го умора и отчаяние, които затиснаха духа му като чудовищни скали, и Елидат усети, че отстъпва пред тази смазваща тежест.

— Гоня го през половин свят, за да предотвратя нещо подобно. Знаеш ли как съм пътувал, Тунигорн. Първо денонощно с флотери до брега, после през море, гъмжащо с изнервени дракони, като на три пъти мислех, че ще ни потопят. И всичко това само за да стигна до Пилиплок полумъртъв от умора и да разбера, че той се е впуснал в това нелепо и гибелно приключение. Ах, защо не тръгнах по-рано...

— Нямах да го разубедиш, Елидат. Щом не успяха Слийт, Делиамбър и Карабела...

— Даже Карабела?

— Даже тя — отвърна Тунигорн.

— Въпреки това, Валънтайн щеше да ме послуша. Поне в това съм сигурен — каза Елидат след кратко мълчание.

— Мамиш се, стари приятелю — тъжно каза Тунигорн.

— Защо тогава ме повика за нещо, което смяташ за невъзможно?

— Още нямах представа какво е намислил Валънтайн. Знаех само, че е в особено състояние и замисля някакви безразсъдства. Смятах, че твоето присъствие ще му подейства благотворно. Той ни осведоми какви ще ги забърка, когато ти вече отдавна беше тръгнал. Съжалявам, че те накарах да биеш толкова път напразно.

— Въпреки това ще отида при него.

— Боя се, че няма смисъл.

Елидат сви рамене.

— Щом вече съм тук — мога ли да се откажа? Сигурно има начин да го вразумя. Ти спомена, че потегляш при него утре.

— Към обяд. Веднага щом приключа с тези хартийки.

— Вземай ги и да тръгваме още тази вечер! — нетърпеливо каза Елидат.

— Не е много умно. Сам ми каза, че си съсипан, и ти личи. Почини си, хапни, наспи се, изсънувай няколко хубави сънища и утре...

— Не! — извика Елидат. — Тръгваме тази вечер, Тунигорн! Всеки загубен тук час го доближава до метаморфите. Не виждаш ли рисковете? — попита той и се втренчи студено в Тунигорн. — Ако трябва, ще тръгна без теб.

— Няма да позволя.

Елидат вдигна вежди.

— От теб ли трябва да чакам позволение?

— Знаеш какво имам предвид. Не мога да те оставя да тръгнеш сам.

— Тогава ела с мен.

— Почакай само до утре!

— Не!

Тунигорн притвори очи и след миг тихо каза:

— Добре. Така да бъде. Тази вечер.

Елидат кимна.

— Ако имаме късмет, ще го настигнем преди да е отишъл в Ни-моя.

— Той не пътува за Ни-моя, Елидат — унило го осведоми Тунигорн.

— Не разбирам. Нали единственият път за Илиривойн първо минава нагоре по реката покрай Ни-моя и Верф?

— Бих искал поне да беше поел по този път.

— Нима има друг? — изненадано попита Елидат.

— Няма, но той си измисли сам някакъв моршрут — на юг към Гихорна, после през Стейче.

— Как е възможно? — смаяно възкликна Елидат. — Гихорна е пустош, а Стейче — непроходима. Ако той не го знае, поне малкият вун е наясно.

— Валънтайн не искаше да го чуе. Заяви, че ако тръгне през Нимоя и Верф, ще трябва да спира навсякъде за церемониите на голямата обиколка и не желае да се бави.

Елидат усети как го обзема смут.

— Значи предпочете да се пребори с пясъчните бури на Гихорна и да търси брод през реката, в която вече веднъж едва не се удави...

— Да. И то за да посети онези, които го детронираха преди десет години...

— Лудост!

— Така е — каза Тунигорн.

— Значи тръгваме довечера? — попита Елидат.

Тунигорн му подаде десница в знак на съгласие. Двамата здраво си стиснаха ръце и помълчаха.

— Мога ли да те попитам нещо, Тунигорн? — наруши мълчанието Елидат.

— Питай.

— Употребил думата лудост, когато говореше за тази авантюра. За разлика от теб, аз отдавна не съм виждал Валънтайн. Кажи ми истината: според теб той е полудял, така ли?

— Полудял? Не, не мисля.

— А това, че направи младия Хисун принц? А визитата при метаморфите?

След кратко мълчание последва отговорът:

— Ние с теб никога не бихме направили нещо подобно. Но не мисля, че става дума за лудост. Валънтайн е добър, благ, отстъпчив — качества, непонятни на хора като нас. Винаги сме знаели, че той е различен от нас.

Елидат се навъси.

— По-добре благ, отколкото луд, предполагам. Но нима смяташ, че в тези времена на раздори и смут Маджипур се нуждае от добър и

благ коронал?

— Не знам, стари приятелю.

— Нито пък аз. Ала питая известни опасения.

— И аз — каза Тунигорн.

Буден и неспокоен, Уай-Юлисаан лежеше и се вслушваше във воя на вятъра из тъмата на Гихорнската пустош: острият режещ вятър от изток вдигаше вихрушки влажен пясък и непрестанно замерваше стените на палатката.

Кралският керван бе вече на стотици километри от Пилиплок. След броени дни щяха да са при Стейче, а отвъд реката беше Пиурифейн. Уай-Юлисаан копнееше най-сетне отново да вдиша въздуха на родната си провинция и с всеки час този копнеж се засилваше. Да си бъде у дома, сред свои, да се освободи от напрежението на този безкраен маскарад...

Скоро... Скоро...

Но първо трябваше да предупреди някак Фараатаа за плановете на лорд Валънтайн.

Бяха се свързали за последен път преди шест дни, но тогава Уай-Юлисаан още не знаеше, че короналът смята да посети Пиуривар. Фааратаа непременно трябваше да знае това, но нямаше надежден начин да го уведоми, освен по обичайните канали, буквално несъществуващи в тази ужасна пустош, или с посредничеството на водните крале. Уай-Юлисаан беше сам, а можеше да привлече вниманието на водния крал само с помощта на няколко обединени съзнания.

Въпреки това трябваше да опита. И също като през всяка от последните три нощи, той се съсредоточи, за да изпрати енергията на съзнанието си напред, за да се свърже през хилядите километри с водача на въстанието Фараатаа.

Безнадеждно. Без посредничеството на воден крал нямаше да стане нищо. Но Уай-Юлисаан не се отказа. Може би щеше да извади късмет и някой от гигантите щеше да усили предаването. Шансът беше нищожен, но все пак...

— Фараатаа!

Тялото на Уай-Юлисаан леко се надипли от усилието — краката му се удължиха, носът му се скъси. Той мрачно се коригира и си

възвърна човешкия вид, преди някой друг да забележи промяната. От Алханроел насам се беше излял в този калъп и не смееше да се отпусне, за да не открият, че е пиуриварски шпионин. На моменти му идеше да се пръсне от напрежение, но стриктно се придържаше към избраната форма.

Продължи да изпомпва духовната си сила и да я изпраща навън в нощта.

— Фараатаа! Фараатаа!

Нищо. Мълчание. Самота. Все същото.

Накрая изостави опитите си и се помъчи да заспи. Сутринта бе далече. Легна и затвори пулсиращите си очи.

Но сънят не идваше — той бе рядък дар по време на това пътуване. Твърде много бяха пречките: свистенето на вятъра, съскането на пясъка, просташкото сумтене на членовете на свитата, които спяха в същата палатка. И над всичко — неотстъпната вцепеняваща болка от изолацията му сред тези враждебни, чужди хора. Напрегнат, изопнат като струна, той чакаше зазоряването.

Между часовете на чакала и на скорпиона усети как монотонна, прокрадваща се музика леко докосна съзнанието му. Толкова бе напрегнат, че това за миг го извади от калъпа. Префасонира се безконтролно в двамина от спящите наблизо придворни, за частица от секундата скокна в пиуриварска форма и чак след това се овладя. Седна с бумтящо сърце и затърси музиката отново.

Да, тук е. Сух, странен, стенещ тон. Безспорно това бе песента на воден крал. Отвори съзнанието си и след миг с огромно облекчение установи контакт с Фараатаа.

— Уай-Юлисаан?

— Най-после, Фараатаа! Колко дълго чаках!

— Търся те в уречения час.

— Да, знам. Но имам спешна новина. Не чу ли как се мъчех да се свържа?

— Не. Но къде си сега, Уай-Юлисаан, и какво имаш да ми казваш?

— В Гихорна. Почти до Стейче.

— Възможно ли е голямата обиколка да отведе короната в Гихорна?

— Той се отказа от обиколката, Фараатаа. Сега пътува към Илиривойн, за да се срещне с Данипиур.

Настъпи тишина. Уай-Юлисаан за миг реши, че контактът е прекъснал. Но Фараатаа се обади отново.

— С Данипиур? От какъв зор?

— Ще иска прошка.

— Но за какво?

— За престъпленията на неговия народ към нас.

— Значи е полудял?

— Някои от хората му мислят същото. Други казват, че това бил неговият маниер — да отвръща с любов на омразата.

Последва нова продължителна пауза.

— Той не бива да разговаря с нея, Уай-Юлисаан.

— И аз смятам същото.

— Не е време за прошки, а за борба. Иначе няма да победим никога. Ще го държа настрана. Никакви срещи. Може да пробва да постигне компромис — не ни трябва никакви компромиси!

— Разбирам.

— Почти сме победили. Срив в управлението. Хаос. Точно трима лъжекоронали, знаеш ли Уай-Юлисаан? Един се самопровъзгласи в Кинтор, другите — в Ни-моя и Дюлорн.

— Наистина ли?

— Разбира се. Значи ти не знаеше?

— Не. Мисля, че и Валънтайн не знае. Трима лъжекоронали! Това е началото на края, Фараатаа!

— Така мисля. Добре се справяме. Болестите продължават да се ширят. Благодарение на теб парирахме правителствените контрамерки и още повече стъжнихме положението. В Зимроел е хаос. Започва да затъва и Алханроел. Победата е наша!

— Победата е наша, Фараатаа!

— Но трябва да пресрещнем коронала по пътя към Илиривойн. Къде сте сега?

— Чух тази вечер някой да казва, че сме на не повече два дни път до Стейче. Вчера короналът и част от свитата поеха пред основната група. Трябва да са съвсем близо до реката.

— А как смята да премине на отвъдния бряг?

— Това не знам. Но...

— Сега! Дръж! Го!

Внезапният крясък прекъсна връзката с Фараатаа. От мрака изскочиха две огромни фигури и връхлетяха Уай-Юлисаан, и го сгасиха, сащисан. Нападателяте бяха монументалната жена-воин Лизамон Хълтин и свирепият Залзан Кавол. На безопасно разстояние се суетеше врунът Делиамбър, чиито пипала конвулсивно се гърчеха.

— Какво си позволявате? — попита Уай-Юлисаан. — Това е грубо нарушение на закона!

— Така де — бодро отвърна амазонката. — Сто на сто си прав.

— Пуснете ме веднага!

— Как не, гаден шпионино! — избоботи скандарът.

Уай-Юлисаан направи отчаян и безсмислен опит да се отскубне от лапите им. Обзет от паника, усети, че губи контрол над формата, и не успя да се вмести в калъпа, като осъзнаваше, че се издава напълно що за птица е. И се започна едно бясно преобразяване в какво ли не — от лъкатушеща змия до грудка с шипове. Енергийно изтощен от събеседването с Фараатаа, той не съумяваше да се защити дори с елементарен електрошок и скимтеше, и виеше от безсилие, докато врунът не го перна с една от пипалата си и не го зашемети дотолкова, че Уай-Юлисаан се отпусна и изпадна в полуунес.

— Да го заведем при коронала и там да го разпитаме.

По пътя на запад към Стейче пейзажът се променяше с часове. Еднообразието на Гихорна отстъпваше пред тайнствената пищност на пиурифейнския дъждовен лес. Отвъд гарата се ширна обрулен морски бряг с дюни и пясъчни наноси тук-таме с рошави туфи от нацърбени като трион треволяци и дребни недорасли дървета с жълти повехнали листа. Песъкливата почва ставаше все по-тъмна, а растителността — все по-пищна. Острият на море бе изместен от сладникавия, мускатов аромат на джунгла. Но Валънтайн знаеше, че са само подстъпите към истинската джунгла, която се простираше напред, отвъд Стейче — едно царство на мистерии и тайнственост, наситена зеленина, забулени с воал от влага хълмове и планини: царството на променящите се.

Стигнаха при реката малко преди здрач. Първо короналският флотер, след минути — другите два. Валънтайн побърза да слезе и пое към брега на Стейче.

Добре помнеше тази река от годините си на изгнание, когато заедно с трупатажонгльори се спасяваше от гнева на метаморфите на Илиривойн. Застанал до бързите ѝ води, той се сети за онова бурно пътуване през разкиснатия от дъжд Пиурифейн. И за онова злополучно пътуване със сала между каманаците, водовъртежите и бързеите на побеснялата река към Ни-моя...

Но тук нямаше и помен от бързеи, реката беше широка, спокойна, наглед проходима.

— Нима това е Стейче? — попита Карабела. — Все едно е някоя друга река.

Валънтайн кимна.

— Бурна е на север. А в тази си част е по-миролюбива.

— Но едва ли е кротка. Ще я преминем ли?

— Трябва — отвърна Валънтайн, взрян в мерзелеещия се в далнината Пиурифейн.

Тъмната вече настъпваше и сгъстяващият се мрак на страната на метаморфите изглеждаше непроницаем, неизмерим, херметичен. Валънтайн усети как настроението му се разваля. Не беше ли лудост

тази експедиция в джунглата? Как да я окачества? Нелепа, наивна, обречена? Може би. Вероятно подигравките и срамът ще са единствените последици от тази гламава, безразсъдна прошка. И тогава май ще е най-добре да се откаже от короната, която и без това никога не бе желал истински, в полза на някой по-брутален и решителен мъж.

Може би. Може би.

Забеляза как близо до отсрещния бряг се появи странно и мудро създание — пръчковидното същество с бледосиня кожа и единствено огромно тъмно око, цвъкнато върху сплесканата луковидна чутурка се зататрузи по плиткото. Докато Валънтайн гледаше, смаян от грозотата и неповратливостта на киликанзерчето, което изведнъж заби брада в калта и започна да се върти, сякаш искаше да издълбае дупка.

Приблужи се Слийт, но Валънтайн, изцяло погълнат от гледката, не му обърна веднага внимание. Но когато го погледна, забеляза, че Слийт е умислен, дори смутен.

— вярно ли е, че ще лагеруваме тук, милорд? — попита той. — И чак на сутринта ще пробваме дали може да прекосим реката с флотерите?

— Да, Слийт.

— Бих ви предложил да пробваме още тази вечер, ако е възможно.

Валънтайн се навъси.

— Май планувахме да пробваме с флотерите утре сутринта, като първо изчакаме и останалите от групата и чак след това да преминем в Пиурифейн. Не беше ли така?

— Да, милорд, но...

Валънтайн го прекъсна

— Значи бивакът трябва да е готов преди мръкнало, нали, Слийт? — Короналът реши, че този въпрос е приключен и пак се извърна към реката. — Виждаш ли онова грозобойниче отсреща?

— Громуорка ли имаш предвид?

— да. Защо е забил муцуна в калта?

— бих казал, че си копае скривалещи. За да се скрие от бурята. Защото усеща, че...

— Буря ли? — попита Валънтайн.

— Да, милорд. Това се опитвах да ви кажа. Погледнете небето!

— Потъмняло е, защото настъпва нощта.

— Искях да кажа, погледнете към изток.

Валънтайн се давъртя и погледна към Гихорна, където се предполагаше небето да е посивяло, дори почерняло по това време на деня. Но вместо това на изток се ширеше някак противоестествен залез: розовият с примеси на жълто и бледозелено небосклон бе набразден от странен постелен блясък. Небето сякаш вибрираше от силата на багрите. В света цареше неимоверно умиротворение. Долавяше се само стремителният бяг на водите и никакъв друг звук — нито вечерните песни на птиците, нито особените крясъци на малките алени жабки, живеещи тук с хиляди. И въздухът беше сух до възпламеняване.

— Пясъчна буря, милорд — каза тихо Слийт.

— Сигурен ли си?

— Да. Най-вероятно е вече да бушува на морския бряг. През целия ден вятърът вееше от изток. Сух вятър от океана, ваша светлост, какво ще кажете?

— Мразя сухите ветрове — измърмори Карабела. — От онзи, на който ловците на дракони викат „посланието“, ме хващат нерви.

— Знаете ли нещо за тези бури, милорд? — попита Слийт.

Валънтайн кимна притеснено. Един коронал е винаги добре запознат с географията. Пясъчните бури в Гихорна са редки, но широко известни със свирепите си ветрове, остъргващи дюните като ножове и носещи тонове пясък към вътрешността. Това се случва веднъж на две-три поколения, но се помни дълго.

— Какво ще стане с нашите хора в Гихорна? — попита Валънтайн.

— Няма да им се размине — каза Слийт. — Може би вече ги брули. Бурите в Гихорна са бързи. Чуйте, чуйте, милорд!

Надигаше се вятър.

Валънтайн чу все още далечния нисък съскащ звук, който наруши пълната тишина. Предвестие за пробуждащия се бяс на раздразнен колос, грозящ да се превърне в страховит, оглушителен тътен.

— А с нас какво ще стане? — попита Карабела. Ще стигне ли чак дотук, Слийт?

— Громуоркът е на това мнение, миледи. И смята да се скрие вдън земя. — Той се обърна към Валънтайн: — Мога ли да ви дам един съвет, милорд?

— Щом искаш.

— Трябва да преминем реката сега, защото не се знае дали след бурята флотерите ще са читави.

— Но половината от хората ни са още в Гихорна!

— Ако са още живи — да.

— делиамбър... Тизана... Шанамир...

— Знам, милорд. Но сега не можем да направим нищо за тях. Ако изобщо ще продължаваме тази експедиция, трябва сега да преминем реката, за да се скрием в джунглата. И там да изчакаме останалите, ако изобщо успеят. Но останем ли тук, нищо чудно да бъдем приковани тук завинаги — няма да можем нито да се върнем назад, нито да продължим.

Валънтайн прецени перспективата като мрачна, но твърде правдоподобна. Въпреки това се колебаеше дали да потеглят за Пиурифейн — затрашен бе животът на толкова много близки хора... Насмалко не заповяда на флотерите да се върнат на изток за останалите от свитата, но тутакси осъзна, че това е безразсъдство. Само би изложил на опасност и други хора. Стоеше умълчан и унило се взираше на изток в това царство на мрака, което сега беше странно осветено от страховития пламтеж на развилнялата се вихрушка.

Вятърът се усилваше. И Валънтайн разбра, че ураганът не само ще ги връхлети, но може би ще нахлуе и дълбоко в джунглите на Пиурифейн, преди да миряса... Изведнъж сви очи и се вгледа повнимателно.

— Виждате ли тези светлини? Това не са ли флотери?

— О, Господарке! — измърмори дрезгаво Слийт.

— Нима това са нашите? — попита Карабела. — Мислите ли, че са избегнали бурята?

— Само един флотер е, милорд — тихо каза Слийт. — И според мен не е от нашите. Валънтайн също бе стигнал до това заключение. Кралските флотери бяха огромни коли, а към тях се задаваше мъниче за най-много четири пътника. Спря на десетина метра от короната и моментално бе наобиколено от гвардейци с енергомети в ръце. Двамината мъже, които слязоха от него, залитаха от умора.

Валънтайн се втрещи.

— Тунигорн? Елидат?

Това беше сън, илюзия. Тунигорн трябваше сега да е в Пилиплок, а Елидат — да управлява в замъка Връхни на хиляди километри оттук. Вероятността да го види тук беше същата, като да се срещне наяве със своята майка — Господарката.

При все това единият от новодошлите несъмнено бе Тунигорн, а другият — Елидат. Освен... освен...

Вятърът още се усили и на Валънтайн му се стори, че от земята вече се надигат остри пясъчни езичета.

— Вие двамата истински ли сте? — попита той. — Или само изкусни имитации на променящите се?

— Повече от истински сме, Валънтайн! — извика Елидат и протегна ръце към короната.

— В името на Божествения, това е вярно — каза Тунигорн. — Не сме фалшиви и пътувахме денонощно за да ви настигнем, милорд.

— Да — каза Валънтайн, — май сте истински.

Пристъпи към Елидат, но телохранителите колебливо се изпречика на пътя му. Валънтайн сърдито ги отпрати и прегърна Елидат. Сетне го пусна и се дръпна крачка назад, за да огледа най-стария си и най-добър приятел. Не бяха се виждали повече от година, но Елидат изглеждаше състарен с десет, толкова беше изтощен и съсипан. Дали това се дължеше на бремето на регентството, или на изнурителното пътуване? Някога го бе възприемал като брат, защото бяха връстници и сродни души. А сега Елидат изведнъж се беше превърнал в грохнал старец.

— Милорд, бурята... — започна Слийт.

— Почакай — спря го Валънтайн с рязък жест. — Трябва да науча доста неща. Как е възможно да си тук, Елидат?

— Дойдох да ви моля да не отивате към своята гибел, милорд.

— Защо смяташ, че съм се упътил към гибелта?

— Чух слухове за преговори с метаморфите.

— Взех това решение наскоро, а ти си напуснал Замъка седмици, месеци дори преди то да ми хрумне. — Така ли ми служиш, Елидат? Зарязваш поста си, за да пропътуваш самоволно половината свят и да се бъркаш в моята политика.

— Мястото ми е тук, Валънтайн.

Валънтайн се намръщи.

— От обич към теб те приветствам и прегръщам. Но бих предпочел да не си тук.

— Аз също — отвърна Елидат.

— Милорд — каза настойчиво Слийт. — Бурята ни връхлита! Моля ви...

— Да, бурята — каза Тунигорн. — Пясъчната гихорнска буря не е шега. Гонеше ни по петите и най-късно до половин час ще ни стигне, милорд!

Валънтайн усети стягане в гърдите. Бурята, бурята! Наистина положението беше сериозно, но той искаше да узнае толкова много неща...

— Сигурно сте видели и останалите. Лизамон, Делиамбър и Тизана в безопасност ли са?

— Вземат предпазни мерки. И ние трябва да сторим същото. Най-добре ще е да се укрием във вътрешността на джунглата, преди да започне най-лошото...

— И аз това предлагам — вметна Слийт.

— Чудесно — каза Валънтайн. Нареди на Слийт да се заеме с подготовката на флотерите за преминаване на реката и попита Елидат: — Кой управлява вместо теб в Замъка?

— Регентски съвет. Спрях се на Стазилейн, Дивис и Хисун.

— Хисун?

Лицето на Елидат пламна.

— Смятах, че искаш той бързо да расте в йерархията.

— Да, така е. Добре си направил, Елидат. Но подозирам, че някои хора не са били във възторг.

— Вярно е. Принц Манганот, херцогът на Халанкс и...

— Няма значение. Знам кои са — каза Валънтайн. — След време ще променят мнението си.

— И аз мисля така. Момчето е изумително. Наблюдателно, умно, с чувство за собствено достойнство. Умее да се учи от грешките си. Напомня ми донякъде теб на неговите години.

Валънтайн поклати глава.

— Не, Елидат. Той е съвсем различен и май точно това ценя най-много. — Усмихна се и допълни: — Разбираш какви са намеренията ми за него, нали?

— Мисля, че да.

— Това смущава ли те?

— Не, и ти го знаеш — отговори спокойно Елидат.

— Да. Знам — каза Валънтайн и побърза да се извърне, за да скрие блесналата в очите влага.

Вятърът, който носеше пясък, със зловещ вой връхлетя върху горичката точно на изток и като с невидими ножове и разреза на парцали широките листа на дърветата с тънки стъбла. Валънтайн усети как рой песъчинки го жилна по лицето, извърна се и се закри с наметката си. Другите сториха същото. На брега на реката край флотерите кипеше трескава дейност.

— Имам за теб твърде странна новина, Валънтайн — каза Тунигорн.

— А именно?

— Надзорникът, който пътуваше с нас от Алайзор...

— Уай-Юлисаан? Случило ли му се е нещо?

— Шпионин е на променящите се, милорд.

— Какво? — възкликна Валънтайн.

— Делиамбър го издебнал през нощта как беседва мислено с някого. И когато твоят скандар и амазонката го спипали, Уай-Юлисаан започнал да променя формата си като демон в клопка.

— Невероятно! — изфуча Валънтайн. — През всичките тези седмици да влачим с нас шпионин и да го посвещаваме в какво ли не! Как са постъпили с него?

— Канеха се тази вечер да ти го доведат за разпит — каза Тунигорн. — Но заради бурята Делиамбър реши, че е по-разумно да изчакат.

— Милорд! — извика от брега Слийт. — Готови сме да прекосим реката!

— Има и други новини — каза Тунигорн.

— Да тръгваме. Ще ми ги кажеш пътьом.

Забързаха към флотерите, подгонени от безмилостния вятър, под чийто напор се превиваха дърветата. Карабела се спъна и насмалко не падна, но Валънтайн я хвана и здраво я обви с ръка. Толкова беше крехка и слаба, че всеки порив можеше да я отнесе.

— На тръгване от Пилиплок разбрах, че в Кинтор някой си Семпетурн, пътуващ проповедник, се самопровъзгласил за коронал и

някои хора го акламирали.

— Нима? — попита едва чуто Валънтайн, за когото новината явно бе дошла като гръм от ясно небе.

— Това не е всичко. В Дюлорн се появил някакъв гхайрог на име Ристимаар, имало лъжекоронал и в Ни-моя, а може би във Велатис или Нарабал.

— Става така, както си мислех — с гробовен тон каза Валънтайн. — Божественият наистина се е обърнал срещу нас. Общността е разклатена. Самото небе се е разкъсало и ще се стовари върху ни.

— Качвайте се, милорд! — извика Слийт.

— Твърде късно — измърмори Валънтайн. — За нас вече няма да има прошка.

Докато се настаняваха във флотерите, бурята връхлетя с целия си бяс. Първо за миг настана странна тишина, сякаш самият въздух се беше подплашил и бе отстъпил мястото си на вакуум, в който не вирее никакъв звук. Сетне се чу глухо гъргорене и връхлетя с вой и ръмжене бурята.

Но Валънтайн вече беше във флотера с Карабела и Елидат. Возилото тромаво се измъкна от дюната и когато стигна до реката, пое по нейната повърхност.

Сред мрака на небето се търкаляше странно валмо от лилаво-зелена светлина, сякаш изтъкано от два запалени слоя въздух. Черните води на реката тревожно набъбваха и се нагъваха от внезапните катастрофални промени в налягането, а бесните ураганни пръски издълбаваха кратерчета като следи от шарка върху повърхността. Флотерът подскачаше като обезумял. Карабела имаше чувството, че се задушаваше, на Валънтайн му се виеше свят. Каскадите от пясък гравираха прелестни рисунки върху прозорците, но скоро ги матираха. Всичко извън флотера стана невидимо и се чуваше само бумтенето на вятъра и барабаненето на пясъка върху корпуса.

Странно замайващо успокоение обзе Валънтайн, който по мятанията на флотера прецени, че има вероятност возилото всеки миг да се преобърне.

— Тази река е прокълната — каза Карабела.

Валънтайн си помисли, че тя има право. Изглежда реката е омагьосана с черна магия или самата Стейче е някакъв злобен

отмъстителен дух, който ще ги издави до един. Но беше странно спокоен.

Реката, която веднъж почти го беше получила, но в последния миг се бе смилила, явно е очаквала своя втори шанс. И сега го беше получила.

Няма значение. В крайна сметка нищо няма значение. живот, смърт, мир, война, радост, скръб — всички тези думи нямат значение, те са просто звуци, празни черупки. Поискали бяха от него да служи — и той бе служил. Правеше всичко възможно. Не клинчеше, не предаваше ничие доверие, не нарушаваше обети. И сега ще се върне при Извора, защото ветровете бяха подлудили реката и тя щеше да ги погълне. но и това нямаше значение. Нямаше.

— Валънтайн!

Лице на педя от неговото. Очи, впити в неговите. Нечий глас произнасяше име, което му се струваше познато.

— Валънтайн! Валънтайн!

Нечия ръка го сграбчи над лакътя. Разтърси го.

Чие лице? чий глас? Чия ръка?

— Изглежда е в транс, Елидат.

Друг глас. По-слаб, по-ясен. Карабела? Да, Карабела. Коя беше Карабела?

— Тук недостига въздух. Пясъкът запуши вентилаторите. Ако не се издавим, ще се задушим!

— Можем ли да излезем?

— През аварийния изход. Трябва да го измъкнем оттук. Валънтайн! Валънтайн!

— Кой е?

— Елидат. Какво ти е, валънтайн?

— Нищо. Нищо ми няма.

— Изглеждаш полузаспал. Стани, Валънтайн! Стани! Флотерът ще потъне.

— А?

— Моля те, послушай го, Валънтайн — произнесе другият глас, тихият глас на Карабела. — Ще се спасим само ако излезем оттук и доплуваме до брега. Единият флотер потъна, другият не се вижда и... О, моля те, стани Валънтайн! Дай ми ръка и да излизаме...

Да, само да не спира. Валънтайн усети слаб полъх и шумолене на пясък. Да, трябва да стъпи тук, после там... Стъпка... стъпка... да се задържи... Трябва да дръпне...

Той се изкатери като автомат, като все още смътно проумяваше какво точно става, докато най-после се показа от аварийния отвор.

Внезапен порив от свеж въздух — горещ, сух, наситен с пясък буквално го зашлеви. Той отвори уста, вдиша пясък, задави се, плю. Но се събуди. И се вгледа в раздраната от бурята нощ.

Мракът беше плътен. Странното светещо кълбо се беше смалило, но пясъчната вакханалия беше в разгара си, заслепяваше очите, криеше от погледа бреговете. Флотерът се беше килнал на една страна сред бесния хаос на реката, а от останалите машини нямаше и следа. На Валънтайн му се стори, че вижда над водата да се показват главите на двама души, но това не беше сигурно.

— Скачай, Валънтайн! — произнесе гласът на Елидат.

— Почакай — извика той. — Огледа се и видя зад себе си бледата и уплашена, почти зашеметена Карабела. Пресегна се към нея и я издърпа при себе си на ръба. Двамата се хванаха за ръце и скочиха долу.

Водата беше като гумена. След миг Валънтайн усети, че се откъсва от Карабела и потъва все по-дълбоко. С мъка успя да си проправи път към повърхността и повика по име Карабела, Елидат, Слийт, но всуе. А пясъкът се сипеше като уморителен дъжд и сгъстяваше реката до дяволска мътилка.

Валънтайн си помисли, че ако продължава така, би могъл да стигне и пеш до отвъдния бряг.

Различи вляво да се мержелее грамадата на флотера, който хлътваше все по-навътре, макар и бавно поради странната, подобна на пудинг консистенция на реката. И все пак той неизбежно щеше да потъне и да предизвика около себе си гибелен водовъртеж. Валънтайн яростно заплува настрани, като непрекъснато се оглеждаше за спътниците си.

Флотерът потъна и надигналата се голяма вълна перна Валънтайн и го потопи, но той успя да изплува и пак беше завлечен надолу от нова вълна и последвалия водовъртеж. Дробовите му горяха — пълни с вода? Пълни с пясък? Завладялата го на борда на потъващия флотер безмерна апатия беше изчезнала. Той риташе,

въртеше се, бореше се да се задържи на повърхността. Сблъска се с някого в тъмата, хвана се за него, изпусна го, отново потъна. Този път имаше чувството, че никога вече няма да изплува. Но усети как нечий силни ръце го грабнаха и задърпаха, и се отпусна защото разбра, че е грешка така неистово да се съпротивлява на реката. Спасителят му го пусна и се изгуби в нощта, но сега Валънтайн видя, че е близо до единия от бреговете, и замаяно, уморено се изтласка напред, докато усети под нозете си дъно. Бавно, сякаш стъпваше сред сироп, той се добра до брега и падна по очи в калта. Идеше му да се зарови като громуорка в мократа земя и да изчака бурята да отмине.

След малко седна и се огледа. Имаше несъмнени признаци, че бурята утихва. Видя на десетки метри от брега да лежи единият флотер, а от останалите нямаше и следа. Зърна наоколо да се търкалят неколцина души — не беше ясно дали са живи или мъртви. От далечината долитаха слаби и неясни гласове. Валънтайн не знаеше дали е в Пиурифейн или Гихорна, макар да подозираше, че е в Пиурифейн, защото имаше чувството, че зад него се издига непроницаема стена от буйна растителност.

Той се изправи.

— Ваша светлост! Ваша светлост!

— Слийт? Насам!

От мрака изникна дребната фигура Слийт. С него беше Карабела, малко зад нея — Тунигорн. Валънтайн ги прегърна един по един. Карабела трепереше неудържимо, макар нощта да беше топла и влажна, след като се беше укротил вятърът. Привлече я към себе си и се опита да почисти полепналия по дрехите ѝ като кора мокър пясък.

— Два от флотерите са изгубени, а според мин и повечето от пътниците, милорд — каза Слийт.

Валънтайн мрачно кимна.

— Уви, май си прав. Но не са загинали всички!

— Да. Докато идвах насам, чух гласове. Хората ни са пръснати по двата бряга. Но се подгответе за загуби, милорд. Видяхме на брега няколко трупа и е твърде вероятно да има и други надолу по течението. На сутринта ще научим повече.

— Наистина — каза Валънтайн. Седна с кръстосани крака и дълго мълча, като прокарваше безцелно ръка по пясъка, покрил земята

досущ като дълбок две-три педи странен сняг. Най-сетне погледна Слийт и Тунигорн и попита:

— Има ли новини за Елидат?

— Никакви, милорд — тихо каза Слийт.

— Никакви? Сигурно ли е?

— Той беше около нас двамата преди да потъне флотерът ни — каза Карабела.

— Да, спомням си. А после?

— Нищо не се знае — каза Тунигорн.

Валънтайн му хвърли въпросителен поглед

— Да не сте намерили тялото му и да си мълчите?

— В името на Господарката, Валънтайн, ти знаеш също толкова, колкото и аз — каза Тунигорн.

— Да, да, вярвам ти. Но ме е страх ме е за него. Той означава много за мен, Тунигорн.

— Смяташ ли, че трябва да ми го казваш?

— Валънтайн тъжно се усмихна.

— Прощавай, стари приятелю. боя се, че тази нощ ми е поразмътила ума. — Карабела сложи длан върху ръката му. А той тихо допълни: — Прости ми, Тунигорн. И ти, Слийт, и ти, Карабела.

— Но за какво? — смаяно попита Карабела. — За какво?

— Няма значение, скъпа — отвърна той и поклати глава.

— Нима обвиняваш себе си за случилото се тази нощ?

— Обвинявам се за много неща, от които случилото се сега е само малък дял, макар за мен да е същинска катастрофа. Светът ми беше даден да го управлявам, а аз го докарах до разруха.

— Не, Валънтайн! — извика Карабела.

— Прекалено сте суров към себе си, милорд! — възкликна Слийт.

— Така ли? — със смях попита той. — Половината Зимроел гладува, роят се лъжекороднали, метаморфите напират да си уредят твърде закъснелите сметки, ние киснем до Пиурифейн с пясък в гушите и половината ни хора са издавени и... и... Гласът му започна да се пропуква. С усилие го овладя и добави: — Нощта бе чудовищна, капнал съм, тревожа се за Елидат. Но като говоря така едва ли ще го намеря, нали? Май ще е най-разумно да си отдъхнем и на сутринта да започнем да оправяме всичко, което е поправимо. Прав ли съм?

— Да — каза Карабела. — Звучи разумно, Валънтайн.

Прекараха една дълга безсънна нощ налягали един до друг на пясъка. А когато зората плахо се промъкна откъм Гихорна, Валънтайн видя на тази ранна сива светлина потресаваща картина: обезлистени дървета, пластове пясък наместо плодородна почва. На отсрещния бряг стоеше флотерът на Тунигорн и Елидат с охлузена и надупчена, неузнаваема метална обвивка. Единственият останал от кервана на Валънтайн флотер лежеше на една страна като изхвърлен от вълните морски дракон.

Четири-пет оцелели седяха на брега отсреща. Още половин дузина, главно скандари от короналската гвардия бяха на лагер по-надолу на същия бряг, на който бе и Валънтайн. Неколцина вървяха покрай реката, като явно търсеха тела и ги оставяха при останалите, оставени до обърнатия флотер. Валънтайн все още таеше надежда, че старият му приятел е жив. Испита пълна опустошеност, когато скоро след разсъмване един скандар донесе Елидат мъртъв.

— Къде го намери? — попита Валънтайн.

— На близо километър оттук, милорд.

— Остави го при останалите и се погрижи да изкопаеш траповете. Ще погребем всички на височинката, която гледа към Стейче.

— Да, милорд.

Валънтайн се взря в Елидат, чиито очи бяха склопени, а на устните се четеше усмивка, а може би гримаса.

— Снощи приличаше на старец — каза Валънтайн на Карабела. И се обърна към Тунигорн: — Нали и на теб ти се видя доста състарен? А сега отново изглежда млад, нали?

— Аз съм виновен за смъртта му — каза Тунигорн с глух, празен глас.

— Как така? — остро попита Валънтайн.

— Аз го повиках от замъка Врѣхни. Ако си беше стоял там...

— Престани, Тунигорн. Не говори повече за това.

Но вцепенен, сякаш изпаднал в транс, Тунигорн продължи:

— Той щеше да стане коронал след твоето слизване в Лабиринта и да управлява дълго и мъдро, а сега... а сега...

— Той нямаше да стане коронал, Тунигорн, и го знаеше, и беше доволен — тихо каза Валънтайн. — Хайде, стари приятелю, с тези

неразумни приказки правиш тази смърт още по-тежка за мен. Тази утрин той е при Извора, колкото и да исках това да се случи след седемдесет години. И вече нищо не може да се промени. А ние, които преживяхме тази нощ, имаме да вършим доста работа. Така че да започваме, Тунигорн.

— Какво имате предвид, милорд?

— Първо — погребението. Ще изкопая сам гроба на Елидат и нека никой не ме възпира. А след това ти ще трябва някак да отидеш на отсрещния бряг и с малкия флотер да отидеш на изток в Гихорна. Дано намериш Делиамбър, Тизана, Лизамон и останалите, за да ги преведеш през реката и да ги упътиш към мен.

— А твоите намерения какви са, Валънтайн?

— Успеем ли да ремонтираме този флотер, продължавам навътре в Пиурифейн, за да се срещна с Данипиур. Ще ме намериш в Илиривойн.

— Милорд...

— Няма за какво повече да говорим. Елате всички! Трябва да погребем своите мъртви. А сетне да продължим по пътя си.

Погледна отново Елидат с мисълта, че все още не може да повярва в смъртта му, но скоро и това ще стане. И тогава ще има още едно нещо, за което ще трябва да иска прошка.

В ранните следобеди, преди заседанията на съвета, Хисун бе свикнал да скита сам из околностите на Замъка, който вече възприемаше като свой дом. Животът му в Лабиринта бе затворена веднъж и завинаги страница. И все пак осъзнаваше, че и след половин век, след десет пъти по толкова няма да свикне напълно с всичко в Замъка.

Също като останалите. Хисун подозираше, че никой никога не е свиквал с чудесата на Замъка, за който се разправяше, че имал четиридесет хиляди стаи. Но беше ли вярно? Всички коронали след лорд Стиамот се бяха опитвали да увековечат пребиваването си във Връхни и според преданието броят на стаите ежегодно се увеличаваше с пет, а от въцаряването на първия бяха изминали осем хилядолетия. Така че стаите можеше да са четиридесет, петдесет или сто хиляди. Казва ли ти някой? Ако се описваха сто стаи дневно, в края на годината инвентаризацията би трябвало да продължи заради новите помещения и това да продължи до безкрайност.

За Хисун Връхни бе най-чудесното място на света. Скоро след идването си тук бе опознал до най-малките детайли вътрешната част с дворцовите и кралските институции и архитектурните забележителности като Стиамотовата кула, наблюдателницата на лорд Ариок или големите церемониални салони с великолепната зала в центъра с трона на Конфалюм. Отново и отново Хисун обикаляше из тайнствените дебри на Връхни досущ като наивните провинциалисти от затънтените краища на Зимроел, но за разлика от тях имаше достъп и до най-затънтените местенца, където не стъпваха простосмъртни.

Що се отнася до главните подстъпи към Замъка, там всичко бе неизменно за вечни времена: за съграждането на нещо внушително първо трябваше да се срути съграденото от предшествениците, което бе просто немислимо. Последният строеж от вътрешната зона бе Трофейната зала на лорд Малибор. От краткото царуване на лорд Вориакс бяха останали само няколко игрища далеч в източния край на Замъка, докато лорд Валънтайн още не беше оставил никакъв спомен,

а само възнамеряваше да създаде голяма ботаническа градина, приютила всички изумителни и странни растения, които бе видял по време на скиталчествата си из Маджипур. Но ако се съди по докладите за опустошенията в Зимроел, лорд Валънтайн май беше позакъснял, защото напастите изглежда унищожаваша не само селскостопанските култури, но и доста от представителите на екзотичната маджипурска флора.

Освен вътрешната зона, Хисун бе разширил изследванията си и към загадъчните и почти безкрайни застроени райони извън централната част. Посещаваше подземията с климатичните машини, проектирани в древността, когато науката бе процъфтявала на Маджипур — те поддържаха вечна пролет в Замъка, чиято връхна точка се извисяваше сред мразовития мрак на космоса на петдесет километра надморска височина. Хисун обичаше да броди из голямата библиотека, чиято спирала обикаляше Замъка и за която мълвяха, че там имало всяка книга публикувана някога някъде из цивилизованата вселена. Отбиваше се и в кралските конюшни при породистите ездитни животни на благородниците, които толкова се отличаваха от тромавите си събратя — товарните добичета от фермите и градовете по низините. Откри магията на светещите тунели на лорд Сангамор в най-различни цветове: среднощно синьо, наситено червено, аквамарин, сияйна златиста охра и какво ли не още. Ала никой не знаеше нито защо са строени тунелите, нито какъв е източникът на светлината, която извира от стените.

Навсякъде го приемаха безпрекословно. Та нали в края на краищата той бе един от регентите. Но той бе усетил, че се сдобива с властнически ореол дълго преди Елидат да го назначи в триумвирата. Отдавна усещаше многозначителни погледи навсякъде, където се появяше. Погледи, в които се четеше: „Това е любимецът на лорд Валънтайн. Дойде от никъде, а вече е принц и ще продължи да се издига. Уважавай го и му се подчинявай. Ласкай го. Бой се.“ Отначало смяташе, че няма да се промени сред цялото това внимание. Но дори походката му беше станала друга. Не беше вече напереното, но и предпазливо хлапе от Лабиринта, нито извиняващият се новак, изненадващо възнесен сред Силните в кралството, а истински млад лорд, който осъзнава какво може и иска и е готов да приеме съдбата си.

Днес Хисун се отби в онази част от Замъка, където наминаваше рядко — в северното крило, при квартирите на гвардейците, множеството постройки, приличащи на кошер и построени по времето на лорд Дизимаул и лорд Ариок неизвестно защо и при скупчените на едно место съборетини без покрив, целта на чието изграждане бе още по-неясна. Когато се отби тук преди месеци, екип от археолози — двамина гхайроги и една врунка начело на скандари-работници проучваха развалините, които според врунката датирали от царуването на лорд Дамланг, наследникът на лорд Стиамот. И сега Хисун искаше да види докъде са стигнали проучванията. Но разкопките бяха приключили. Постоя малко върху една дървена разрушена стена, загледан към невъзможно далечния хоризонт, полускрит от гигантското рамо на Върха.

Кои градове се намираха там? Госиф, Тентаг, а по-нататък — или Минимум, или Грийл. Зад тях май беше гигантът Стий, сравняващ се по величие само с Ни-моя. Градове, които не беше виждал никога и може би никога нямаше да види. Самият Валънтайн неведнъж бе казвал, че животът му е минал в Замъка, като така и не е успял да посети Стий. Този свят бе прекалено голям за да го опознаеш или точно за да го разбереш за един човешки живот.

Как ли я карат точно в този момент тридесетте милиона жители на Стий, Ни-моя, единадесетте милиона на Пидруид и останалите в Алаизор, Треймон, Пилиплок, Мазадон, Велатис, Нарабал? Сред паниката, глада, крясъците на новоизлюпените пророци и лъжекоронали... Положението вече бе почти неудържимо. Бъркотията в Зимроел бе невъобразима и единственото, което се знаеше със сигурност, бе фактът, че нещата не отиват към добро. Наскоро бе дошла новината, че и в Алханроел са плъзнали същите напасти по растенията, което означаваше, че и главният континент ще бъде обзет от същата лудост. Носеха се слухове за ритуали в прослава на морските дракони, извършвани открито в Треймон, рояха се някакви мистериозни общности от сорта на „Рицарите на Декерет“, „Братство на Върха“ и ставаха какви ли не още щуротии — зловеци, тревожни предвестници на още по-голям катаклизъм.

Според някои Маджипур притежавал някакъв наследствен имунитет към световната неизбежност на промените само защото социалната му система не била претърпяла буквално никакво развитие

за хилядолетията от създаването си. но Хисун бе изучавал задълбочено историята както на Маджипур, така и на майката Земя, за да е наясно, че дори едно толкова кротко население като тукашното, живяло в стабилност и охолство от векове, приспано от щедростта на климата и растителното изобилие, най-изненадващо ще се изметне към анархия и тотално ще се разпадне, ако ненадейно тези здрави опори рухнат. Началото беше положено и тепърва предстоеше най-лошото.

Хисун нямаше представа за причината на бедствието, нито за взетите мерки, които явно бяха недостатъчни. Но дали бе възможно да се направи нещо? За какво са управниците, ако не за да поддържат благосъстоянието на своя народ? И ето, той, Хисун, зле информиран, отстранен, безпомощен, е един от властимащите, който поне за момента е изолиран изцяло в Замъка. Разбира се, не беше негова отговорността за овладяване на кризата. как ли се чувстват тогава истинските миропомазани управници на Маджипур? За Хисун погребаните в дъното на Лабиринта понтифекси бяха нещо като слепи къртици, които едва ли знаеха какво става по света — това важеше дори за личностите, които бяха сравнително жизнени и с всички си. Но теоретично не понтифексът, а короналът дърпаше конците на събитията в Маджипур. И ето че Хисун все по-ясно проумяваше, че и короналът е откъснат от действителността тук, на обвитите с мъгла висини на Замъка, като е не по-малко изолиран от понтифекса в неговата бърлога. Предприеманите от време на време големи обиколки донякъде заздравяваха връзките с поданиците. Но нима точно сега короналът не пътешестваше по света? Ала цереше ли това зейналата в сърцето на света рана? Къде ли е в момента короналът? Предприема ли нещо? И кой от тукашните силни на деня беше чул от месеци насам поне дума от него?

И Хисун си помисли, че дори мъдрите и посветени люде при най-добро желание не могат да направят всичко както подобава.

Наближил бе часът на ежедневния Регентски съвет. Хисун се обърна и се забърза към вътрешността на Замъка.

Тъкмо поемаше по Деветдесет и деветте стъпала, когато видя Алзимир, своя най-доверен помощник, който явно не беше на себе си от вълнение и му махаше с ръка, като тичаше надолу. Хисун хукна към него.

— Търсихме те навсякъде! — задъхано извика Хисун, макар все още да ги делиха пет-шест стъпала.

— Е, вече ме намери — троснато каза Хисун. — Какво има?

— Важни новини. Преди час от Гихорна дойде послание от Тунигорн.

— Гихорна?! — възкликна Хисун. — Но какво прави там Тунигорн?

— Не знам, но...

— Добре, добре. — Хисун хвана Алзимир под ръка и рязко попита: — И какви са новините?

— Нима смяташ, че ме посвещават във важните държавни дела?

— Важни държавни дела, значи?

— Дивис и Стазилейн от почти час са в голямата зала и разпратиха хора да те издирят, а половината лордове вече...

Хисун се вледени при мисълта за евентуалната кончина на Валънтайн.

— Ела с мен! — каза той и хукна нагоре по стъпалата.

Пред залите беше лудница — три-четири дузини лордове, лордчета и пренцове сновяха смутено, като непрестанно прииждаха нови. Щом се появи Хисун, титулованата навалица се заотдръпва пред него и той премина царствено като кораб, който си пробива път през затлачено с драконови водорасли море. Нареди на Алзимир да научи колкото се може повече подробности и влезе в залата.

Стазилейн и Дивис седяха на високата маса — Дивис беше помръкнал и сурова, а Стазилейн — явно паднал духом и обезверен. До тях се бяха наредили повечето от най-високопоставените люде на кралството: лордовете Миригант, Елзандир, Манганот, Канталис, херцогът на Халанкс, Нимиан от Дундилмир и още неколцина, като единият от тях бе старият и съсухрен принци Гизмаил, внук на понтифекса Осиър, предшественикът на Тиеверас в Лабиринта. Всички обърнаха погледи към Хисун, който за миг се стъписа от вниманието на тези влиятелни мъже. Гледаха го така, сякаш единствено той знаеше отговора на измъчващия ги ужасен и смущаващ въпрос.

— Ваши благородия — каза Хисун.

Дивис намръщено му подбутна през масата някакъв свитък.

— Прочети това — измърмори той. — Освен ако вече не знаеш за какво става дума.

— Знам само, че има вест от Тунигорн.

— Прочети го тогава.

За нещастие ръката му затрепера, когато посегна към свитъка. Но успя да се овладее.

От хартията го заля словесен порой.

Валънтайн заминал за Пиурифейн да моли прошка от Данипиур...

В антуража на короната бил спипан шпионин на метаморфите...

След неговия разпит става ясно, че бедствията, съсипали реколтата, са дело на променящите се...

След страховита пясъчна буря Елидат бил мъртъв, както и мнозина други...

Елидат е загинал...

Короналът изчезнал в дебрите на Пиурифейн...

Шпионин в свитата...

Бедствията са дело на променящите се...

Короналът изчезнал...

Елидат е мъртъв...

Короналът изчезнал...

Короналът изчезнал...

Короналът изчезнал...

Хисун, ужасен, вдигна поглед.

— Сигурно ли е, че посланието е истинско?

— несъмнено — каза Стазилейн. Дойде по проверени канали. Шифърът е надлежен. Стилът е на Тунигорн. Аз гарантирам това. Така е, повярвай, Хисун.

— Значи сме изправени не пред една, а пред три катастрофи — промълви Хисун.

— Май си прав — каза Дивис. — Какво мислиш за всичко това?

Хисун погледна внимателно сина на лорд Вориакс. Напоследък, откакто сътрудничеа в регентския съвет, завистта и недоволството на Дивис май бяха понамалели, но сега той за пръв път отиваше толкова далеч — демонстрираше дори пред другите лордове желание да научи гледната точка на Хисун.

— Първо трябва да признаем, че сме изправени не само пред природно бедствие, но и пред бунт — предпазливо каза Хисун. — От съобщението на Тунигорн знаем за признанието на метаморфа Уай-Юлисаан пред Делиамбър и Тизана, че променящите се носят отговорност за бедствията. Всички знаем колко са сведущи врунът-магьосник и съногадателката, що се отнася до четенето в душата, та дори да е метаморфска, така че имаме основание да вярваме на това съобщение. Така че положението е такова, каквото го обрисова веднъж пред коронала Слийт преди началото на Голямата обиколка в Лабиринта: променящите се са ни обявили война.

— При това — допълни Дивис — Тунигорн ни известява и за факта, че короналът е тръгнал за Пиурифейн за да поднесе височайшето си извинение на Данипиур за цялата ни многовековна лошотия спряма нейните поданици. Чудесно знаем, че Валънтайн се изживява като миролюбец — неведнъж ни го е доказвал с любезността си към онези, които го детронираха преди години. Това е признак за благородство. Но според мен сегашното му деяние е знак, че пацифизмът е преминал в лудост. Смятам, че короналът, ако още е жив, напълно се е побъркал. И така, имаме си смахнат понтифекс и чалнат коронал, и то тъкмо когато смъртен враг ни е загризал за гърлото. А ти как мислиш, Хисун?

— Мисля, че неправилно тълкуваш съобщенията от Тунигорн факти.

В очите на Дивис блесна изненада и нещо като гняв. Но тонът му беше овладян напълно, когато възкликна:

— Така ли смяташ?

Хисун потупа разгънатия на масата свитък.

— Никъде не пише, че признанието на шпионина е подтикнало лорд Валънтайн да тръгне за Пиурифейн. Според мен може да се докаже тъкмо обратното: короналът е предприел мисия на помирение — нещо, което е напълно в неговия характер, а историята с шпионина е нещо съвсем отделно. Сигурно заради бурята Тунигорн не е успял да докладва за нея на коронала, макар че Делиамбър все би могъл да намери начин да се свърже. — Хисун погледна големия глобус на Маджипур до отсрещната стена и продължи: — Впрочем имаме ли сведения за сегашното местонахождение на Валънтайн?

— Никакви — измърмори Стазилейн.

Хисун се втрещи: блестящата червена светлина, която показваше пътя на Валънтайн, бе изчезнала.

— Светлината е угаснала — каза Хисун. — Какво означава това? Да не би Валънтайн да е мъртъв?

— Не е изключено — откликна Стазилейн. — Възможно е също така да е изгубен или повреден предавателят, който ни известява за местоположението на владетеля.

Хисун кимна.

— Имало е страшна буря, която е причинила много щети. Макар че е трудно да се съди по посланието, нищо чудно самият коронал да е бил застигнат от бурята по пътя си към Пиурифейн, след като е оставил в Гихорна Тунигорн и останалите...

— Едно от двете: или е загинал по време на бурята, или предавателят е загубен — вметна Дивис.

— Да се надяваме, че божествения е пощадил живота на младия Валънтайн — внезапно проскърца принц Гизмаил. — Но независимо дали той е жив или мъртъв, налага се да изберем нов коронал.

Думите на най-възрастния от обитателите на Замъка потресоха Хисун, който смаяно се огледа наоколо.

— Правилно ли съм чул? Нима днес обсъждаме свалянето на един коронал?

— Изрази се твърде силно — спокойно каза Дивис. — Само обсъждаме дали е уместно Валънтайн да остане на поста си с оглед враждебните намерения на метаморфите и отдавна известния подход на нашия владетел към различните неприятности. Ако сме във война — в което никой от присъстващите вече не се съмнява, — би било разумно да докажем, че Валънтайн не е подходящ да ни предвожда, ако още е сред живите. Замяната не означава метеж. Има легитимен конституционен път да го детронираме без да въвличаме Маджипур в размирици и без да показваме липса на обич и уважение към Валънтайн.

— Искаш да кажеш, че това ще стане като оставим понтифекс Тиеверас да умре.

— Точно така. Какво ще кажеш за това, Хисун?

Той забави отговора. Също като Дивис и Гизмаил, а сигурно и като повечето от присъстващите, този следобед с неохота бе стигнал до заключението, че лорд Валънтайн трябва да бъде заместен с някой по-

решителен, по-агресивен, дори войнствен мъж. И подобно нещо му беше хрумвало и друг път, макар да пазеше тези разсъждения за себе си. И сто на сто имаше доста безболезнен начин за осъществяването на рокадата, като просто се предизвика повишението на Валънтайн, иска — не иска, в понтифекс.

Хисун питаеше дълбока, огромна признателност към своя наставник и покровител. И може би най-добре от всички знаеше колко се ужасява Валънтайн от принудителното слизване в мрачните дълбини на Лабиринта. Твърде жестоко, направо чудовищно би било да предизвикат това зад гърба му точно когато той, макар и непохватно, се опитваше да възстанови мира без да прибегва до кръвопролития.

И все пак държавни съображения налагаха тази мярка. Дали и друг път в историята се беше случвало да се прибегва до жестокост поради подобни причини? Хисун знаеше какво би отговорил Валънтайн. Но се колебаеше той какво да каже по въпроса.

— Може би Валънтайн не е най-подходящият коронал в тези времена. Раздвоен съм и бих искал да знам повече преди да отговоря. Подчертавам, че не желая смяната да е насилствена. нима някога в Маджипур е ставало нещо подобно? Според мен обаче е редно да проучим какво е положението с приемствеността на управлението, а не да обсъждаме дали Валънтайн е годен да управлява по време на криза.

В залата настана смут. Дивис се опитваше да надникне в очите на Валънтайн, сякаш искаше да проникне в тайните на душата му. херцогът на Халанкс почервения, принцът на Бангълкод седеше сякаш е глътнал бастун. И само двамата ветерани Канталис и Гизмаил пазеха олимпийско спокойствие, сякаш изборът на нов коронал не занимаваше онези, които знаеха, че дните им са преброени.

— Май предпочетохме да пропуснем един твърде важен аспект от посланието: кончината на Елидат, който отколе бе смятан за Валънтайнов наследник — произнесе Хисун.

— Но Елидат не желаше да го наследява на поста — каза едва чуто Стазилейн.

— Твърде е възможно — парира Хисун. — Той положително не копнееше за трона след като стана регент. Но аз имах предвид само това, че тази трагична смърт отстрани достойния за короната претендент. И сега нямаме представа кого да предпочетем. Ами ако утре се разбере, че Валънтайн е мъртъв или самият Тиеверас най-сетне

е умрял, или че ходът на събитията налага да бъде отстранен Валънтайн? Трябва да сме готови на всичко. Нали ние ще избираме следващия коронал. Знаем ли кого да издигнем?

— Сега ли искаш да гласуваме кандидатурата? — попита принц Манганот от Бангълкод.

— Нещата вече се избистрят — каза Миригант. — Короналът назначи регент, който от своя страна назначи други трима — предполагам със съгласието на лорд Валънтайн. И триумвиратът ни управлява вече няколко месеца. Май наследникът на трона трябва да е някой от заместниците на Елидат?

— Плашиш ме, Миригант — каза Стазилейн. — Навремето смятах, че е чудесно да си коронал. Предполагам така са мислели на невръстна възраст и мнозина от присъстващите. Но отдавна не съм хлапак и видях как се промени Елидат, и то не за добро, когато цялата власт се стовари върху плещите му. Пръв ще коленича пред новия владетел. Но нека той не се казва Стазилейн!

— Короналът — намеси се херцогът на Чорг — в никакъв случай не трябва да ламти за короната. Но не и да се ужасява от нея.

— Благодаря ти, Елзандир — каза Стазилейн. — Не съм кандидат, ясно ли е?

— Дивис? Хисун?

Хисун усети как се сковала от напрежение. Погледна Дивис, който сви рамене и се усмихна, но си замълча. Видя се в чудо дали да говори и какво да каже. Можеше ли да се изправи пред тези принцове и безгрижно да заяви, че иска да заеме трона? Усети, че Дивис плете някакви непонятни интриги. И за пръв път усети, че няма представа какво до прави.

Тишината изглеждаше безконечна.

Тогава чу собствения си глас — спокоен, равен, който произнесе:

— Смятам, че не сега е моментът да се доведе до край процедурата. Появиха се двама кандидати. Преценката на качествата им сега не стои на дневен ред. Не тук. Не днес. Какво ще кажеш, Дивис?

— Както винаги говориш мъдро, Хисун.

— Тогава нека отложим избора — заключи Миригант. — Да обмислим всичко и да изчакаме за нови вести от коронала.

Хисун вдигна ръка.

— Първо да свършим още нещо.

Той изчака в залата за се възцари тишина.

— От известно време искам да посетя Лабиринта, да се видя с близките си и някои приятели. Според мен някой трябва да се свърже с чиновниците на понтифекса и да получи сведения от първа ръка за здравословното състояние на Тиеверас, защото нищо чудно през идните месеци да се наложи да избираме едновременно и понтифекс, и коронал. Така че предлагам за Лабиринта да отпътува официална делегация от Врѳхни, в която да бѳда включен и аз.

— Подкрепям предложението — веднага се обади Дивис.

След като бѳха приключени всички процедури по гласуването и присъстващите се обособиха на малки мобилни групи, Хисун остана да седи сам, като се чудеше кога ще се събуди. След малко високият светлокос Стазилейн се навеси над него, намръщен и усмихнат едновременно.

— Не бѳркаш ли, че точно сега напускаш Замѳка, Хисун — попита той.

— Може би. Но имам чувството, че точно това е редно да направя. Ще рискувам.

— Тогава се провъзгласи за коронал преди отпътуването!

— Шегуваш ли се? Ами ако Валѳнтайн е още жив?

— Ако е жив, знаеш как да уредиш нещата, за да стане той понтифекс. Но мъртъв ли е, трябва да побѳрзаш да заемеш поста.

— Изключено е да го сторя.

— Налага се. За да не намериш на връщане Дивис на трона.

Хисун широко се усмихна.

— С това ще се справя лесно. Ако Дивис замести Валѳнтайн, ще се погрижа Тиеверас най-сетне да си отдѳхне. И тогава Дивис ще трябва да слезе в Лабиринта, а кандидатът за трона ще е само един.

— Ти ме смайваш, в името на Господарката!

— Нима? А ходът е тѳвърде очевиден. — Хисун здраво стисна десницата на събеседника си. — Благодаря ти за подкрепата, Стазилейн. И те уверявам, че всичко ще приключи добре. Ако се наложи да стана коронал при понтифекс Дивис, така да бѳде: мисля, че ще се сработим с него. Но засега да се молим за безопасността и успеха на лорд Валѳнтайн и да зарежем всички спекулации. Става ли?

— Разбира се! — каза Стазилейн.

Прегърнаха се и Хисун излезе от залата. Навън цареше същата бъркотия, само дето броят на по-дребните риби бе стигнал стотина и отправените към Хисун погледи бяха особени. Но Хисун не се изниза мълчешком и със сведени очи през навалищата. Откри Алзимир, който го зяпаше прехласнато, в края на тълпата и му нареди да се готви за пътуване до Лабиринта.

Младият рицар благоговейно го погледна.

— Преди минути плъзнаха приказки, че ще те правят коронал. Вярно ли е?

— Нашият коронал е Лорд Валънтайн — каза Хисун рязко. — Сега върви и се стягай за път. Тръгваме призори.

На Милилейн ѝ предстоеше да измине още половината квартал до къщата си, когато до слуха ѝ долетяха ритмични викове от сорта на „я-та, я-та, я-та, вум“ — безсмислени, присмехулни крясъци, сякаш из улиците деряха гърла хиляди откачени. Спря се и уплашено долепи гръб до един порутен зид с чувството, че е хваната в капан. Отзад в градинката тайфа пияни маршируващи пейзани вдигаше врява, чупеше прозорци и досаждаше на минувачите. Някъде встрани, на изток, рицарите на Декерет провеждаха състезание в чест на лорд Семпетурн. И сега тази лудост — я-та, я-та, я-та, вум. Нямаше къде да се обърнеш. Нямаше къде да се денеш. Едничкото ѝ желание бе да се прибере благополучно и да залости вратата. Светът бе полудял: я-та, я-та, я-та, вум.

Приличаше на послание от Краля на сънищата, само дето продължаваше час след час, ден след ден, месец след месец. Дори най-лошото послание, макар да разтърсва до дъното на душата, трае кратко. А на това не му се виждаше краят. И ставаше все по-кошмарно.

Метежи и обири. За кльопачка само пръжки и корички, или мръвка, случайно купена от планинците, които слизаха от своите зъбери, за да ти одерат триста кожи за месото, стига да ги имаш. А после пропиваха мангизите и търчаха побеснели из улиците, преди да се покатерят отново на високо. И постоянно се сипеха нови ядове. Разправяха, че морските дракони потопявали всеки кораб, дръзнал да пори вълните, така че търговията между континентите беше замряла. Да не говорим, че в Кинтор имаше вече не един, а двамина коронали — преподобният Семпетурн и хджортът, дето се беше самоназовал лорд Стиамот. И всеки маршируваше нагоре-надолу със собствена малка армия, крещеше лозунги и създаваше главоболия: Семпетурн с „Рицарите на Декерет“, хджортът с „Ордена на тройния меч“ или нещо подобно. Кристофон се писа рицар на Декерет и не беше му виждала очите втора седмица. В Ни-моя се беше пръкнал друг коронал, пък из околностите бродеха и два-три понтифекса. А сега това. Я-та, я-та, я-та, вум.

Каквото и да беше то, Милилейн не копнееше да го доближава.

Сто на сто поредният коронал с шайка хистеричави последователи. Милилейн предпазливо се заозърта, като се питаше дали да дръзне да търти по улица Дизмаул и да побегне към Маламола Роуд по задната алея, дето ще я изведе до нейната улица. Проблемът беше тази алея — чула бе няколко странни истории за ставащото там напоследък...

Нощта се спускаше. Започна да роси слаб дъждец, малко по-гъст от непрогледна мъгла. Милилейн не беше на себе си, замаяна от глад, макар да бе започнала да даяни на пости. От юг, откъм предградието Горещ Кинтор, където се намираха всички геотермични образувания, долетя глухото бумтене на гейзера Конфалюм, по който можеше да си сверяваш часовника. Милилейн механично погледна натам и видя към небето да се издига голяма корона от пара с обвилата го широка жълта мантия от серен дим, сякаш изпълнила половината хоризонт. Цял живот бе гледала гейзерите на Горещ Кинтор и ги приемаше като даденост, но тази вечер изригването някак втрещи и тя неколkokратно направи знака на Господарката, докато гледката започна да избледнява.

Господарката. Дали още бдеше над Маджипур? Какво бе станало с милите ѝ послания, които даваха вещи съвети и топло успокоение? Къде беше се покрил и Кралят на сънищата? Някога, в по-спокойните времена, тези две сили бяха поддържали живота на всички в равновесие, като съветваха, увещаваха, при необходимост — наказваха. Милилейн си помисли, че те може би още царуваха, но нито един от двамата не можеше да овладее положението, макар нищо чудно да се бяхтеха от зори до зори, за да върнат стария ред. Системата бе предназначена да действа безпогрешно в свят, в който повечето люде така или иначе охотно тачеха закона. Но сега едва ли имаше такива балами. Нямаше и закон.

Я-та, я-та, я-та — вум.

И от другата страна:

— Семпетурн! Лорд Семпетурн! Да живее, да живее, да живее лорд Семпетурн!

Дъждът заваля по-силно. Заповяда си да се маха час по-скоро оттук. Планинци отстрани в градинката и само Божественият знае каква дивотия вилнее отпред на пътя, и Рицарите на Декерет лудеят в гръб — ама че каша. И дори Кристофон да беше сред рицарите, не

желаеше да вижда изцъклените му от преданост очи и вдигнатите за нов вид звездно приветствие ръце. Хукна. През Малибор към Дизмаул, по Дизмаул към малката алея, свързана с Маламола — нима бе дръзнала?

Я-та, я-та, я-та — вум.

Внезапно зърна маршируващи индивиди, които вървяха към нея по улица Дизмаул. Крачеха като роботи, по девет-десет рамо до рамо, удряха крак, леви-десни, леви-десни, и бълваха тези монотонни звуци в безкраен, настойчив, пронизващ ритъм. Щяха да я прегазят без дори да я забележат. Милилейн се шмугна в алеята — и се натъкна на задръстила противоположния ѝ край орда мъже и жени със зелено-златни ленти на ръкавите, които ревяха хвалебстния за новия лорд Стиамот.

Заклещена! Всички луди бяха излезли наведнъж тази вечер.

Огледа се отчаяно, видя вляво някаква полуоткрехната врата и побърза да се мушне вътре в сградата. Озова се в тъмен коридор, от чието дъно долиташе слабо монотонно пеене и остра миризма на странен тамян. Налетяла бе на някакво светилище. Може би някой нов култ. Но поне нямаше изгледи да отнесе пердаха. И да изчака, докато разните побъркани тълпи навън се разкарат нанякъде.

Предпазливо пое по коридора и надникна в крайната стая. Тъмя. Ухание. В единия край подиум, украсен с нещо като два малки морски дракона, между които стоеше сериозен, мълчалив лийман, чиито три очи тлееха като въглени. На Милилейн ѝ се стори, че това беше уличният продавач, от когото веднъж беше купила наденичка за пет крони. Но може и да не беше той. В края на краищата лийманите си приличаха като две капке вода.

Прегърбена фигура, която миришеше на гхайрог, се приближи и прошепна:

— Идваш навреме за причастието, сестро. Добре дошла и нека да ти дадат мир морските дракони.

Морските дракони?

Гхайрогът леко я хвана за лакътя и също така леко я въведе в стаята, за да заеме място сред коленичилата мърмореща сбирщина. Никой не я погледна — никой никого не поглеждаше. Всички очи бяха вперени в лиймана между двата спаружени морски дракона. Милилейн

също го зяпна. Не посмя да се огледа от страх да не види тук свои приятели.

— Вземете — пийте — съединете се — заповяда лийманът.

Предаваха чаши с вино от проход до проход. С крайчеца на окото Милилейн забеляза, че всеки богомолец, щом се докопаше до чашата, я поднасяше към устните си и жадно пиеше, така че се налагаше постоянно да я пълнят отново, докато обикаля стаята. В този момент най-близката се беше заглавила четири реда пред нея.

Лийманът провъзгласи:

— Ние пием. Ние се съединяваме. Вървим напред и прегръщаме Водния крал.

Лийманите наричаха водни крале морските дракони и на Милилейн й просветна. Те боготворяха драконите, така се говореше. И си помисли, че може би в това има нещо. Всичко друго се беше сгромолясало: я да дадем света на морските дракони. Видя, че чашата с вино е само два реда пред нея, но се движеше все така бавно.

— Отивахме сред Водните крале, преследвахме ги, убивахме ги — изрече лийманът. — Ядяхме тяхната плът и пиехме млякото им. И това беше техният дар за нас и тяхната голяма доброволна саможертва — те са богове и е правилно и свойствено на боговете да отдават своята плът и своето мляко на по-дребните хорица, да ги хранят и да ги правят богоподобни. И сега идва времето на водните крале. Вземете. Пийте. Съединете се.

Чашата пъплеше вече по редицата на Милилейн.

— Те са великите на света — напевно говореше лийманът. — Те са господарите. Те са монарсите. Те са истинските Власти и ние им принадлежим. Ние и всички други обитатели на Маджипур. Вземете. Пийте. Съединете се.

Сега съседката вляво си сръбваше вино. Милилейн бе обзета от диво нетърпение — беше толкова гладна, толкова жадна! — че едва се сдържа да не издърпа чашата от ръцете ѝ от страх, че за нея не ще остане нито капка. Но изчака. И най-после чашата се озова в ръцете ѝ. Тя впери поглед във виното: тъмно, гъсто, блестящо. Изглеждаше странно. Колебливо отпи. Сладко и остро, тежко. Отначало си помисли, че никога не е пила нещо подобно, но после този вкус ѝ се стори е познат. Отпи пак.

— Вземете. Пийте. Съединете се.

Ами това беше виното, което използваха съногадателите, за да се обединят с твоето съзнание и да изтълкуват смутилия те сън! Точно така. Макар Милилейн да беше ходила само пет-шест пъти да ѝ гадаят, и то твърде отдавна, тя позна неповторимата миризма и вкус на напитката. Но как бе възможно? Само на съногадателите бе разрешено да използват и дори да притежават това вино, защото бе силен наркотик. Разрешено бе да се пие само под надзора на тълкувателите. Но неизвестно как в това забутано параклисче си имаха бъчви и бъчви от него, и сборището се наливаше с него сякаш поркаше бира...

— Вземете. Пийте. Съединете се.

Тя разбра, че бави трафика. Обърна се към мъжа вдясно с глуповата усмивка за извинение, но той вцепенено зяпаше напред и не ѝ обръщаше капка внимание. Тогава Милилейн сви рамене, надигна съдината и гаврътна яка, безразсъдна глътка, и после още, и още, и предаде чашата на съседа.

Почти веднага усети въздействието. Олюля се, замига, положи усилия да не обори глава на коленете. Каза си, че така става когато се пие на празен стомах. Сви се, наведе се и заприпява със сборището тихо, без думи, безсмисленото повтарящо се мърморене — у-уа-ва-ма, у-уа-ва-ма, — също толкова абсурдно, колкото и онези крясъци на улицата, но някак по-кратко, един нежен, напевен, копнеещ призив: у-уа-ва-ма, у-уа-ва-ма. И както пееше ѝ се стори, че чува далечна музика, странна, от друг свят, звън на безброй камбани, чиито мелодии бързо се припокриваха и губеха. У-уа-ва-ма припяваше тя, и когато отново долови песента на камбаните, усети присъствието на нещо огромно наблизо, може би в същата тази стая, нещо колосално, крилато, древно и невероятно умно, нещо, чийто интелект надхвърляше хилядократно нейните способности. То все обикаляше и обикаляше в обширни бавни орбити и при всяко завъртане разтваряше огромни криле, за да ги простре до краищата на света, а щом ги свиеше, докосваше портите на съзнанието на Милилейн — само леко гъделичкане, само най-лек допир, бръсване с перце, и тя се почувства преобразена, въздигната, превърната в част от организъм, обединил много съзнания, невъобразим, божествен. Вземете. Пийте. Съединете се. При всяко докосване на онези криле тя се съединяваше все по-здраво. У-уа-ва-ма. У-уа-ва-ма. Беше загубена. Вече я нямаше Милилейн. Имаше само

воден крал, чийто звук беше звън на камбани, и съзнание от множество съзнания, от което бе станала част. У. Уа. Ва. Ма.

Това я плашеше. Упоена бе чак до морското дъно, дробовете ѝ се пълнеха с вода, болката бе ужасна. Милилейн се бореше. Няма да се остави на огромните криле да я докосват. Дръпна се назад, заудря с юмруци и отскочи нагоре, нагоре към повърхността...

Отвори очи. Седна изправена, замаяна, ужасена. Навред край нея пеенето продължаваше. У, уа, ва, ма. Милилейн потрепери. Къде съм? Какво направих? Трябва да изляза оттук. Панически се изправи и се заклатушка към прохода. Никой не я спря. Виното още замъгляваше съзнанието ѝ и тя, залитаща, клатушкаща се, се отправи към изхода. Запрепъва се по дългия, тъмен, ухаещ тежко коридор. Крилете все още се размахваха, обгръщаха я, посягаха към съзнанието ѝ. Какво сторих, какво сторих?

Навън в алеята, в тъмата, в дъжда. Ония ли маршируваха още наоколо, Рицарите на Декерет, Орденът на тройния меч и какви бяха там? Не ѝ пукаше. Да става каквото ще. Хукна, без да знае накъде. Надалеч ехтеше глух тежък тътнеж и дано това беше гейзерът на Конфалюм. Други звуци бумтяха в съзнанието ѝ. Я-та, я-та, я-та — вум. У-уа-ва-ма. Усети как крилата я обгръщат и се затварят. Тичаше, спъваше се, падаше, ставаше и пак тичаше.

Колкото повече навлизаха в провинцията на променящите се, толкова по-познато ставаше всичко. И все пак у Валънтайн същевременно се засилваше убеждението, че прави някаква отвратителна, ужасна грешка.

Спомни си тукашната миризма: силна, тръпчива, многослойна, сладникав и тежък аромат на растеж и разлагане, който лъхаше равномерно под постоянния топъл ромол — объркана смесица от миризми, замайваща при всяко вдишване. Спомни си задушния, лепкав, влажен въздух, дъждовете, които валяха почти ежечасно, като трополяха по листака високо горе и се стичаха от лъщящо листо на листо, докато накрая някоя друга капка достигнеше и почвата. Спомни си феноменалния растеж на никнещата и източваща се почти пред погледа и все пак някак странно дисциплинирана растителност, където всичко се наместваше на строго определени равнища — горните етажи бяха за високите тънки дървета с къси корони, и стъпало по стъпало все по-надолу бяха дърветата с големи чадъри от листа, свързани в плътен навес от плетеницата на лозите и пълзящите растения и така нататък чак до горската настилка — тъмна, тайнствена, почти гола, — абсолютно продължение на влажната, бедна, пореста почва, която гъвкаво пружинираше под краката. Спомни си внезапните светлинни снопове, ярки и необичайни, пронизващи навеса от листа на непредсказуеми интервали, които бързо и стряскащо внасяха някаква яснота в полумрака.

Но дъждовните гори на Пиурифейн се простираха на огромна площ и вероятно навсякъде бяха еднакви. Но Валънтайн се питаше дали приликата в звуците, аромата и градежа на джунглата, които си спомня отпреди години, са достатъчно основание да си мисли, че някъде тук е столицата на променящите се, Илиривойн?

Тогава, когато пътуваше със скитащите жонгльори и им хрумна щурата идея да спечелят малко рояли като поиграят пред метафорите, с тях бе Делиамбър, майсторът на врунски магии, който да подуши правилното разклонение на пътя, и доблестната Лизамон Хълтин,

също веща познавачка на джунглата. А сега Валънтайн беше съвсем сам в Пиурифейн.

Делиамбър и Лизамон, ако изобщо бяха живи — в което не беше сигурен, защото през всичките тези седмици не бе общувал с тях дори насън, — се намираха на стотици километри оттук, на отсрещния бряг на Стейче. Нямаше ни вест, ни кост и от Тунигорн, когото бе изпратил да ги търси. Сега пътуваше само с Карабела и Слийт, и с гвардия от скандари. Карабела бе смела и издръжлива, но нямаше опит като следотърсач, а скандарите бяха храбри и силни, ала не твърде умни, а проникателният и трезвомислещ Слийт продължаваше да се бои от променящите се, защото така и не бе успял да се отърси от внушението на един сън от младини. Лудост беше един коронал да миткосва из пиурифейнските джунгли с толкова оскъден антураж, но лудостта май се беше превърнала в отличителен белег на последните коронали. Валънтайн си мислеше, че двамината му предшественици, Малибор и Вариакс, рано бяха намерили смъртта си, защото се бяха емнали да вършат глупости. Може би безразсъдството се бе превърнало в слабост на кралете.

И му се струваше, че ден след ден нито се приближават, нито се отдалечават: Илиривойн беше навсякъде и никъде в тези джунгли. Сякаш целият град се движеше точно пред него винаги на една и съща дистанция — пролука, която Валънтайн никога не ще успее да затвори. Защото столицата на променящите се, каквато я помнеше, представляваше струпване предимно от паянтови плетени и няколко по-солидни постройки, което навремето бе оприличил на временен, призрачен град, прелитащ тук-там по прищявка на жителите си — град-скитник, град-сън, нещо като блуждаещ огън на джунглата.

— Това следа ли е, виж, Валънтайн? — попита Карабела.

— Може би, да — отговори той.

— А може би — не?

— Може би.

Видели бяха стотици следи, досущ като тази: слаби белези, неразбираеми отпечатъци на нечие присъствие отпреди месец или може би отпреди хилядолетие, от времето на лорд Декерет. Забодена пръчка с вързана за нея перушина или парцалче, драскотини от нещо, влачено някога от някого, а се случваше да е нещо невидимо за окото — само въображаема следа, озадачаващ закърнял белег от

преминаването на същества с интелект. Но нищо никога и никъде не отведе. Рано или късно следите намаляваха и се стопяваха и пред погледа лежеше само девствена джунгла.

— Да направим ли бивак, милорд? — попита Слийт.

Нито той, нито Карабела все още не бяха обелили дума против тази експедиция, колкото и безразсъдна да им изглеждаше. Валънтайн се питаше дали разбират колко е важна за него тази среща с кралицата на променящите се? Или само от страх пред гнева на краля и съпруга пазеха мълчание през тези седмици на безцелно скиталчество, след като със сигурност смятаха, че той би могъл по-добре да оползотвори времето си в цивилизованите провинции, като се бори с ужасната криза? Или просто — което беше най-лошото — му угаждаха, докато проправяше безумния си път през тези обрасли, размити от дъжда горски полянки? Не смееше да попита. Питаше се само колко дълго ще преследва целта си въпреки засилващото се убеждение, че никога не ще намери Илиривойн.

Когато спряха да пренощуват, той сложи сребърната диадема на Господарката и отново се потопи в транс, в състояние, отхвърлящо съзнаването, и изпрати духа си през джунглата, като търсеше Делиамбър, търсеше Тизана.

Струваше му се, че може да улови тяхното съзнание по-лесно, защото и двамата бяха твърде чувствителни към магията на сънищата. Ала нощ след нощ не бе усетил нито веднъж поне мъждукащ контакт. Дали причината бе разстоянието? Никога преди не бе опитвал да се свърже надалеч без виното на сънищата, а тук го нямаше. Или може би метаморфите залавяха или прекъсваха предаванията. Или може би посланията му не достигаха, защото получателите бяха мъртви. Или...

— Тизана! Тизана! Делиамбър! Вика ви Валънтайн... Валънтайн... Тизана! Делиамбър!

Нищо.

Потърси Тунигорн. Той със сигурност беше жив, каквото и да беше станало с останалите. И макар да беше трудно да се стигне до съзнанието му, винаги имаше надежда, че някой от опитите ще е успешен. Или ще се свърже с Лизамон. Или със Залзан Кавол. Ще докосне някого от тях, ще усети познат отговор на познато съзнание...

Още дълго упорства, после тъжно свали диадемата и я върна в кутията. Карабела го погледна изпитателно, а Валънтайн поклати глава

и сви рамене.

— Тук е много тихо — каза той.

— Ако не се брои дъждът.

— Да. Ако не се брои.

Дъждът отново тихо барабанеше по високия навес на листака. Валънтайн мрачно впери поглед в джунглата, но не видя нищо. Фаровете на флотера бяха запалени и щяха да останат така цяла нощ, но зад сътворената от тях златна светлинна сфера се издигаше само стена от мрак. Доколкото познаваше метаморфите, можеше сега хиляди да са наобиколили бивака. Дано. Всичко — дори изненадващата атака — би било за предпочитане пред безумните седмици скитане в непознатата и непознаваема пустота.

Докога ли ще продължава така?

И как ще намеря пътя обратно, ако се откажа от търсенето?

Мрачно заслушан в менливия ритъм на дъжда, той най-сетне се унесе в сън.

Почти веднага засънува.

Силата на съновидението, неговата жизненост и топлина му подсказаха, че то не е обикновено, а най-вероятно послание от Господарката — първото след като бе напуснал Гихорна. Докато очакваше осезаем знак за нейното благо присъствие, съзнанието му все повече се объркваше, защото майка му не се появи, а импулсите, проникващи в душата му, сякаш идваха от съвсем друг източник. Кралят на сънищата? И той имаше силата да прониква в съзнанията от далечно разстояние, разбира се. Но дори в такива странни времена като сегашните Кралят на сънищата не би си позволил да насочи своите способности към короната. Но кой бе това? Бдителен дори насън, Валънтайн обхождаше границите на своя сън, като търсеше и не намираше отговор.

В съня почти липсваше сюжет. Почти липсваха форми и звуци. И това създаваше чисто абстрактно усещане за събитийност. Но постепенно сънят се разгърна пред него чрез група движещи се образи и изплъзващи се промени в настроението, които се превърнаха в метафора на нещо съвсем конкретно: гърчави, преплитащи се пипала на врун.

— Делиамбър?

— Тук съм, милорд.

— Къде?

— Тук. Наблизо. Идвам към теб.

Това бе известно не чрез говор или докосване, а изцяло чрез светлинните рисунки и състояния на съзнанието, и то недвусмислено. Сънят след малко си отиде, и Валънтайн продължи да лежи неподвижен — нито буден, нито спящ, — като размишляваше за случилото се. И за пръв път от седмици насам почувства някаква надежда.

На сутринта, когато Слийт се готвеше за тръгване, Валънтайн му каза:

— Не. Ще останем тук няколко дни. А може би повече.

Слийт мигновено овладя съмнението и объркването си, кимна и се отдалечи, за да каже на скандарите да не вдигат бивака.

— По лицето ти виждам, че нощта ти е донесла новини, милорд — каза Карабела.

— Делиамбър е жив, следва ни и ни търси заедно с останалите. Но ако продължим да се щураме, няма да ни настигнат. И да ни намерят.

— Значи си говорил с вруна?

— С неговия образ или сянка. Но истинска, автентична. Той скоро ще бъде с нас.

И Валънтайн наистина вярваше в това. Но мина ден, втори, трети. Всяка нощ слагаше диадемата, но всеуе. Скандарите-гвардейци дебнеха из джунглата като неспокойни зверове. Слийт се изнервяше и изчезваше с часове, въпреки страха си от метаморфите. За да поразведри обстановката, Карабела, която виждаше как обстановката се изостря, предложи малко да жонглират. Но Слийт нямаше настроение, а Валънтайн, когато се съгласи по нейно настояване, бе толкова непохватен, че би се отказал още през първите пет минути, ако не беше нейната упоритост.

— Разбира се, че си се схванал! — каза тя. — Да не мислиш, че умението остава вечно? Но се връща, ако поработиш! Хайде, Валънтайн! Дръж! Дръж! Дръж!

Наистина беше права. Малко усилия, и той отново изпита старото усещане за единство между поглед и действие, което отвежда там, където времето е без значение и цялото пространство се превръща в една безкрайна точка. Скандарите, макар най-вероятно да знаеха, че

жонгльорството някога е било занаят на короната, зяпаха с неприкрито любопитство и благоговение как Валънтайн и Карабела си подхвърлят различни предмети.

— Хей! — викаше тя и въвличаше партньора си във все по-сложни номера, които бяха нищо в сравнение с едновременните трикове. Но бяха достатъчно мъчни за човек, който не е жонглирал почти десет години. След час, подгизнал от дъжд и пот, Валънтайн се чувстваше чудесно.

Появи се Слийт и като ги гледаше, сякаш се измъкна от своето безпокойство и униние. След малко се доближи, а Карабела му хвърли нож, пръчка и брадвичка и той ги хвана небрежно и започна да ги преплита във висока игрива каскада, към която прибави трите предмета, подхвърлени от Валънтайн.

Освен лекото напрежение, изписано върху лицето на Слийт, каквото преди десет години се четеше може би само по време на прочутия му трик със завързани очи, нямаше други признаци за спад на голямото му умение.

— Хей! — извика той, като метна пръчката и брадвичката обратно на Валънтайн и без угризения запокити към него други предмети, преди Валънтайн да е уловил първите. После и тримата продължиха да жонглират с наистина голяма сериозност, сякаш отново бяха скитащи артисти и репетираха преди представление в кралския двор.

Виртуозното майсторство на Слийт вдъхнови Карабела да покаже някои от коронните си номера, което накара Слийт да си припомни някои още по-сложни движения, и не след дълго Валънтайн усети, че вече не смогва на темпото. Въпреки това се опита да не изостава и се справи похвално, като само веднъж случайно изпусна нещо, макар да бе обстрелван отвред едновременно от смеещата се Карабела и хладнокръвния, сериозен Слийт. И внезапно откри, че е безсилен, и остави всичко да се изплъзне от ръцете му.

— О, така не се прави, милорд! — избоботи дрезгав и чудесно познат глас.

— Залзан Кавол! — смаяно и ликуващо извика Валънтайн.

Огромният скандар притича на скокове, бързо направи звездното приветствие и после събра всичко, изпуснато от Валънтайн. И с лудешка възхита започна да ги подхвърля на Карабела и Слийт по своя

бесен начин, който тласваше всеки, дори и най-ловкия човек-жонгльор към ръба на възможностите.

Валънтайн погледна към джунглата и видя как останалите тичат под дъжда: Лизамон Хълтин с кацналия на рамото й врун, Тунигорн, Тизана, Ерманар, Шанамир и още неколцина, които се измъкваха един по един от спрения наблизо очукан и оплескан с кал флотер. И Валънтайн осъзна, че са дошли всички — всички, които бе оставил в Гихорна. Цялата група най-после се беше обединила.

— Дайте вино! — извика той. — Това трябва да се полее! — Втурна се към тях и ги запрегръща.

— Дорде съм жива, никога вече няма да те пусна сам, милорд! — викаше Лизамон — При цялото ми уважение. Никога вече! Никога!

— Ако знаех, милорд — каза Залзан Кавол, — че ще избухне тази проклета буря и няма да те видим толкова седмици... Е, милорд, за каква охрана ни мислиш — да те оставим така да ни избягаш? Когато Тунигорн ни каза, че си оцелял, но си хукнал из Пиурифейн без да ни дочакаш... О, милорд!

— И ще ми простиш ли това бягство? — попита Валънтайн.

— Милорд, милорд!

— Знаеш, че нямах намерение да седеля от вас. Затова пратих Тунигорн да ви намери. И всяка нощ ви пращах послания — на теб, Делиамбър, и на теб, Тизана...

— Посланията стигаха до нас, милорд — каза врунът.

— Така ли?!

— Нощ след нощ. Радвахме се, че си жив.

— И не ми отговаряхте? — попита Валънтайн.

— Всеки път отговаряхме — каза Делиамбър. — Но силата ми не беше достатъчна за такова разстояние. Копнеехме да ти предадем да ни чакаш. Но с всеки ден ти навлизаше все по-навътре в джунглата и нищо не те задържаше, и аз не успявах да достигна до съзнанието ти, милорд. Не можех.

— Но накрая все пак проби?

— С помощта на Господарката — обясни Делиамбър. — Тизана отиде при нея насън и успя да се сдобие с подкрепата ѝ. Господарката пренесе съзнанието ми там, където не успявах да достигна сам. И така най-сетне си поговорихме, милорд. А сега имаме толкова много неща да ти казваме!

— Наистина — каза Тунигорн. — Ще бъдеш изумен, обзалагам се.

— Изумявайте ме тогава.

— Май Тунигорн ти е казал — започна Делиамбър, — че изобличихме надзорника Уай-Юлисаан като шпионин на променящите се?

— Така ми каза, да. Но как го разкрихте?

— В деня, в който ти пое към Стейче, милорд, усетих, че Уай-Юлисаан общува с някой много надалеч. И незабавно пратих Залзан Кавол и Лизамон да го задържат.

Валънтайн примигна.

— Но откъде е имал такава сила?

— Той е метаморф — каза Тизана, — а те свързват съзнанията си с помощта на морските дракони.

Валънтайн гледаше с недоумение ту Тизана, ту Делиамбър, но казаното беше толкова странно и смайващо, че отначало почти нищо не разбра.

— Невероятно! — възкликна Валънтайн. — Кой би могъл да предположи, че драконите притежават такава сила на съзнанието?

— Метаморфите ги наричат водни крале, милорд — каза Тизана. — Изглежда съзнанието им е твърде силно. А това извънредно е улеснявало шпионина да предава докладите си.

— Какви доклади? — попита Валънтайн тревожно. — И на кого?

— Когато заловихме Уай-Юлисаан — каза Делиамбър, — той веднага започна да се променя като луд. Възнамерявахме да ти го доведем за разпит, но ти бе потеглил към Стейче. После се изви бурята и не можахме да те последваме. Така че сами го разпитахме. Призна, че е бил внедрен, за да ти помага да формулираш правителствените мерки срещу болестите и бедствията и после незабавно да изпява всичко на своите, за които това било като манна, тъй като те са изфабрикували цялата тая селскостопанска напасть.

Валънтайн се втрещи.

— Метаморфите?!

— Да, милорд. Уай-Юлисаан си призна всичко. Ние... ъ-ъ-ъ... не бяхме мили с него. В тайни лаборатории тук, в Пиурифейн, метаморфите създавали от години болестите и неприятелите, поразяващи нашето селско стопанство. И после ги разнасяли под

хиляди маскировки — някои се представяли на фермерите за провинциални надзорници и им пробутвали заразата по различни начини или тайно пръскали отровите си по нивите. За преносители са били използвани и птиците. Освен това облаците...

Заше метен, Валънтайн прекъсна монолога на Слийт.

— Значи сме били във война, а не сме го знаели!

— Сега знаем това, милорд — каза Тунигорн.

— И аз пътувах из кралството на моите неприятели, като си въобразявах в глупостта си, че трябва само да произнеса слова на смирение и да разтворя ръце за прегръдка, за да ми се усмихне Данипиур и Божественият да ни благослови отново. А в действителност тя и нейният народ са започнали ужасна война срещу всички ни и...

— Не, милорд — каза Делиамбър. — Не Данипиур. Поне засега подобно нещо не ни е известно.

— Какво каза?

— Уай-Юлисаан е помагал на Фараатаа — върл омразник, който не е спечелил Данипиур за своята кауза и затова се е впуснал да я осъществява сам с последователите си. Сред метаморфите има две фракции. Фараатаа е водач на радикалите, жадуващи война. Целта им е да ни хвърлят в хаос чрез глад и да ни прогонят от Маджипур. А Данипиур явно е по-умерена, поне не толкова ожесточена.

— Значи трябва да продължа към Илиривойн!

— Никога няма да намериш Илиривойн, милорд — отсече Делиамбър.

— Защо?

— Разглобили са града на части и го мъкнат със самари през джунглата. Усещам присъствие, когато пръскам магиите си. Данипиур бяга от теб, милорд. Не иска да се срещате. Може би това е твърде опасно, защото тя вече не контролира народа си и се бои, че всички ще станат привърженици на Фараатаа, ако прояви благосклонност към теб. Само предполагам, милорд. Но смятам, че никога няма да я намериш, дори ако търсиш в тази джунгла векове.

Валънтайн кимна.

— Може би си прав, Делиамбър. Сигурно си прав. — Затвори очи и отчаяно се опита да се съсредоточи. Толкова зле да поведе нещата, изобщо да не се усети! — И колко дълго е продължила тази

кореспонденция между метаморфите с посредничеството на драконите?

— Май доста време. Драконите явно са по-интелигентни, отколкото ги смятахме, и изглежда има някакъв съюз между тях и метаморфите. Работата е мътна.

— А къде е Уай-Юлисаан? Би трябвало да го разпитаме още.

— Мъртъв е, милорд, — каза Лизамон Хълтин.

— Как така?

— Когато връхлетя бурята, настана бъркотия и той се отскубна. За момент го хванахме пак, но вятърът го отнесе. Открихме трупа му на сутринта.

— Загубата не е голяма — каза Делиамбър. — Едва ли бихме измъкнали нещо повече от него.

— И все пак бих си побъбря с него — отвърна Валънтайн. — Както и да е... Предполагам, че няма да говоря и с Данипиур. Но ми е трудно да се откажа от тази идея. И така, според теб не ще открия Илиривойн, Делиамбър?

— Мисля, че е изключено, милорд.

— Може да ви звучи странно, но я виждам като съюзничка. Кралицата на метаморфите и короналът, обединени в съюз срещу обявилите ни биологическа война. Лудост, а, Тунигорн? Хайде, говори открито.

Тунигорн сви рамене.

— Знам ли, Валънтайн? Но Делиамбър е прав относно нежеланието на Данипиур да те вижда. И мисля, че ще е губене на време да я търсим сега...

— Ще е лудост, защото има толкова други неща за вършене — каза Валънтайн и замълча.

Взе разсеяно два от предметите, които държеше Залзан Кавол, и започна да ги подхвърля от ръка в ръка. Болести, глад, лъжекоронали. Лудост. Хаос. Биологична война. Гневът на Божествения. И един коронал, който се мотае из джунглата в името на една налудничава мисия? Не. Не!

— Имаш ли представа, къде сме сега, Делиамбър? — попита той.

— Горедолу три хиляди километра на югозапад от Пилиплок.

— И за колко време бихме стигнали до града?

— Точно сега не бих ходил в Пилиплок, Валънтайн.

— Защо?

— Опасно е.

— Опасно? За един коронал? Само преди месец-два ходих там и всичко беше наред, Тунигорн!

— Нещата се промениха. Имаме сведения, че Пилиплок се е самопровъзгласил за свободна република. Складовете пращат от провизии и гражданите се боят храната да не бъде реквизирана за нуждите на Кинтор и Ни-моя. Затова Пилиплок се е отделил от общността.

— Свободна република? Немислимо! — възкликна Валънтайн.

— Гражданите на Пилиплок са на друго мнение. Не е ясно как ще те приемат. Разумно е да се отиде другаде, докато се изясни положението — каза Тунигорн.

Валънтайн се ядоса.

— Да се страхувам да вляза в един от собствените си градове? Още с пристигането ми Пилиплок отново ще ми бъде верен!

— Нима? — попита Карабела. — Това е Пилиплок с присъщите му надутост и себичност. А ти пристигах там като дрипльо, с очукан флотер. И смяташ, че ще те приветстват? Наясно са, че са извършили предателство и едва ли ще рискуват доброволно да се предадат в твоя власт. Според мен можеш да влезеш в Пилиплок само начело на армия.

— И аз мисля така — добави Тунигорн.

Ужасен, Валънтайн погледна Делиамбър, Слийт и Ерманар, които срещнаха погледа му мълчаливо, тъжно и мрачно.

— Значи отново съм свален? — попита Валънтайн, без да се обръща към никого конкретно. — Отново съм дрипав скитник, така ли? Да не смея да вляза в Пилиплок? Аз? Сигурно лъжекороналите от Кинтор и Ни-моя имат армии, но не и аз. Какво да правя? Пак ли да стана жонгльор? — Той се засмя. — Не. Коронал съм и такъв ще си остана. Да се измъкваме от тази джунгла. Изведете ме до някой от крайбрежните градове, където все още ме почитат. И тогава ще продължим пътя си, като търсим съюзници и възстановим световния ред.

— И къде ще намерим съюзници, милорд? — попита Слийт.

— Където може — отвърна Валънтайн, като сви рамене.

Докато пътуваше през долината Глейдж към Лабиринта, Хисун съзираше навред признаците на хаоса — дори в тази спокойна и плодородна област на Алханроел почти осезаемо се усещаше напрежение.

Лабиринтът не беше се променил много, а Хисун — да. Усети промяната още от мига, в който влезе през Отвора на водите — големия и разкошен церемониален портал, традиционно използван от властниците на Маджипур при посещенията им във владенията на понтифекса. Зад него лежеше топлият мъглив следобед на долината Глейдж, ухаещите ветрове, зелените хълмове, радостния пулсиращ сияй на яркото слънце. Пред него се простираше вечната нощ на Лабиринта с тайните херметични извивки, с острия блясък на изкуственото осветление, странната безжизненост на въздуха, недокоснат от вятъра или дъжда. И когато престъпваше прага между двете царства, Хисун се смрази от страх при мисълта, че масивната врата зад гърба му ще се хлопне и от хубавото в този свят занапред ще го отделя някаква ужасна бариера.

Изненада се, че само след година-две живот в Замъка Лабиринтът му се вижда толкова отблъскващ. И осъзна, че досега не е разбирал истински страха на лорд Валънтайн от мрачните дебри на подземния свят.

Имаше и още една промяна. При напускането на Лабиринта за тукашните обитатели, които не се трогваха особено от светската помпозност, той беше един нищо и никакъв посветен рицар. Сега, само след няколко години, Хисун се завръщаше като принц и член на Регентския съвет. А жителите на подземния свят винаги се бяха впечатлявали от властта, особено когато с нея се бе сдобил един от своите. Хиляди се бяха стекли за посрещането му и се блъскаха и суетяха, за да го видят как преминава през големия портал с царския флотер и с пищна свита, сякаш бе пристигнал самият коронал. Не се чуваха поздравления, писъци и скандирания, защото жителите на Лабиринта не си падаха по тези неща. Но всичко живо зяпаше.

Мълчаливи, благоговеещи или завиждащи, те гледаха навъсено как минава кортежът. Стори му се, че зърна Ванимун и хубавата му сестра, и Гиснет, и Хеулан, и още половин дузина приятели от старата тайфа. Нищо чудно това да бе само трик на съзнанието. Разбра, че иска те да са там, да го видят в царските му одежди и големия флотер — някогашният агресивен дребосък от Гуаделум Корт и сегашният принц и регент Хисун, озарен от ореола на Замъка, който го обкръжаваше като светлината на второ слънце. Няма нищо лошо за малко да се отдадеш на дребна суета, нали? Да, разбира се, защо не? Човек може да си позволи от време на време малко да издребнее. Това важи дори за светците, а Хисун никой никога не го беше обвинявал в святост. В крайна сметка си каза, че самодоволството действа дори здравословно, стига да не се прекалява с дозировката.

Очакващите високия гост в края на външния кръг чиновници на понтифекса с официални маски церемониално поздравиха Хисун и го отведоха веднага с асансьора за властимащи в дълбоките имперски нива на Лабиринта, за да го настанят в апартамент, толкова пищно обзаведен, колкото и покоите, предназначени за короната. Подобавашо бяха настанени Алзимир, Стимион и другите помощници на Хисун. След като служителите от понтификата добре се погрижиха за неговия комфорт, главният сред тях обяви:

— Висшият говорител Хорнкаст ще се радва, ако го удостоите с честта да вечеряте с него, милорд.

Неволно Хисун трепна. „Ако го удостоите с честта“. И до ден-дневен като дете на Лабиринта изпитваше към Хорнкаст почит, граничеща с боязън: това бе истинският господар на Лабиринта, кукловодът, който дърпаше конците на понтифекса. „Ще се радва, ако го удостоите с честта да вечеряте с него“. Наистина ли? Хорнкаст? Трудно бе човек да си представи стария Хорнкаст зарадван. А и чиновникът се беше обърнал към Хисун с титлата милорд — ни повече, ни по-малко. Добре, добре, добре.

Но не можеше да си позволи да покаже страхопочитание към Хорнкаст — нито капчица, нито следа. Не беше готов, когато дойдоха пратениците на висшия говорител, и си наложи едва ли не насила да тръгне с десет минути закъснение. Когато влезе в просторната трапезария, чието великолепие дори един понтифекс би сметнал за прекалено, Хисун се сдържа да не прояви раболепие, макар че в

гърдите му запърха верноподаническият импулс. При мисълта, че това е самият Хорнкаст, му идеше да коленичи. Но се възпря сърдито и остана прав, в поза, изпълнена с достойнство. Стараеше се да не забравя, че Хорнкаст е само чиновник, докато той, Хисун, имаше ранг, беше принц от Върха, при това член на Регентския съвет.

Ала беше трудно да не се смутиш при това страхотно присъствие. Хорнкаст бе стар, дори престарял, и въпреки това изглеждаше як, енергичен и бодър, сякаш някаква магия го бе подмладила с тридесет-четиридесет години. Извънмерно любезно поведе Хисун към трапезата и му предложи отлежало искрящо вино, от което гостенинът нарядко отпиваше малки глътки. Държеше под свой контрол разговора, отначало съвсем необвързващ и дружелюбен. Първо обсъдиха безредиците в Зимроел и западането на Алханроел. Хисун остана с впечатление, че при цялата си сериозност, когато говореше за тези неща, Хорнкаст се тревожеше за ставащото извън Лабиринта не повече, отколкото би се трогвал от събитията на друга планета. После висшият говорител подхвана темата за Елидат, като първо изрази своите дълбоки съболезнования и надеждата, че гостът ще ги предаде във Върхни. Простреля Хисун с поглед, в който се четеше: „Знам, че тази смърт предизвика големи размествания по върховете и ти се озова в най-силна позиция, ето защо ще те държа под око, рожбо на Лабиринта.“ Според Хисун сега беше редно домакинът да се поинтересува дали лорд Валънтайн е в безопасност, но за негова изненада висшият говорител предпочете да се разпростре по темата за недостига, който вече се усещаше в житниците на Лабиринта. Несъмнено този проблем силно го занимаваше, но Хисун не беше бил толкова път за да си бърбят за продоволствената криза. Когато висшият говорител замълча за миг, Хисун най-после взе инициативата и каза:

— Май е време да обсъдим онова, което смятам за най-критично — изчезването на лорд Валънтайн.

Този път олимпийското спокойствие на Хорнкаст май се поразклати — ноздрите му трепнаха, а устните се изкривиха от изненада.

— Изчезване?

— Докато лорд Валънтайн пътуваше през Пиурифейн, загубихме връзка с него и не успяхме да я възстановим.

— Може ли да попитам какво е търсил короналът в Пиурифейн?

Хисун леко сви рамене.

— Изпълнявал е твърде деликатна мисия, както ми дадоха да разбера. Бил е отделен от антуража си по време на същата буря, която е отнела живота на Елидат. Оттогава е в неизвестност.

— И предположението е, че короналът е мъртъв?

— Не знам нищо, а предположенията нямат никакво значение. Уверявам ви, че правим и невъзможното, за да възобновим връзката. Но според мен е редно най-малкото да допуснем и тази вероятност. Обсъждахме ситуацията в Замъка. Появи се план за наследяване.

— ...

— И, разбира се, здравето на понтифекса фигурира подчертано в нашите планове — каза Хисун.

— А, да. Разбирам.

— Както схващам, понтифексът си е все така?

Хорнкаст не отговори веднага, но доста продължително се вторачи в Хисун със загадъчна и притесняваща сила, сякаш бе зает с най-сложни политически пресмятания.

— Желаете ли да посетите Негово Величество? — бяха думите, с които висшият говорител най-сетне сложи край на мълчанието.

Хисун бе очаквал всичко друго, но не и това. Аудиенция при понтифекса? Нещо, за което не бе мечтал дори! Но моментално овладя изумлението си и надяна маската на безразличието.

— Би било голяма чест — произнесе резервирано той.

— Тогава да вървим.

— Сега?

— Сега — отвърна Хорнкаст.

След малко двамината високопоставени мъже пътуваха с малкия чипонос флотер надолу по тесния тунел. После слязоха и тръгнаха пеша, като на всеки петдесет крачки им се изпречваха масивни врати от бронз, които се отваряха само след като скритите механизми разпознаваха Хорнкаст. Когато се отвори и последната врата, те най-после се озоваха в тронната зала.

Сърцето на Хисун бясно се разтупа. Понтифексът! Старият откачен Тиеверас! През целия си живот таеше подозрението, че той е само един мит. Като истинско дете на Лабиринта винаги бе смятал този саможив господар на света за свръхестествено същество, скрито тук, в дълбините. И дори сега, макар да общуваше с принцове и

херцози, с приближените на короната, със самия коронал, Хисун възприемаше понтифекса като на нещо отделно, живеещо в собствено царство, като нещо невидимо, непознаваемо, нереално, немислимо далечно от света на обикновените същества.

Но ето го, тук е.

Същият като в легендите. Сфера от синьо стъкло, тръби, тръбички, проводници и клеми, бълбукащи и циркулиращи из животоподдържащата камера течности, а вътре — стар, прастар мъж, седнал вдървено на трона с висока облегалка, към който водеха три ниски стъпала. Очите му бяха отворени, но дали виждаше? А и беше ли жив?

— Вече не говори — каза Хорнкаст. — Това е последната промяна. Но Сепултроув казва, че все още разсъждава и е жизнен. Доближете се на две-три крачки, за да го видите отблизо. Е? Видяхте ли? Той диша. Мига. Жив е. Определено е жив.

Хисун изпита чувството, че стои пред изкопаемо, пред праисторическо същество, оцеляло по чудо. Тиеверас! Короналът на понтифекс Осиър, но преди колко поколения? Надживял историята. Видял лорд Киникен със собствените си очи. И вече стар, когато се въцарява лорд Малибор. И ето го още тук: жив, да, ако това можеше да се нарече живот.

— Можете да го поздравите — каза Хорнкаст.

Хисун знаеше правилата: преструваш се, че не говориш директно на понтифекса, а адресираш думите си към Хорнкаст, който уж ги предава на монарха, а ти се правиш, че вярваш на представлението.

— Моля ви предайте на Негово Величество, че го приветства неговият поданик принц Хисун, син на Елсином, който най-смирено изразява своите почитания.

Понтифексът не отговори. Нито показва, че е чул нещо.

— По-рано — каза Хорнкаст — издаваше звуци, които се бях научил да тълкувам. Сега мълчи от месеци. Но въпреки това ние му говорим.

— Уведомете понтифекса — каза Хисун, — че е обичан от целия свят и името му е постоянно в нашите молитви.

Тишина. Понтифексът не се помръдна.

— Уведомете го също — продължи Хисун, — че светът си върви по пътя, че трудностите идват и си отиват, но нищо не ще накърни величието на Маджипур.

Мълчание. Никакъв отговор.

— Всичко ли казахте? — попита Хорнкаст.

Хисун се взря в загадъчната фигура в стъклената клетка отсреща. Копнееше да види как Тиеверас вдига ръка за благословия, копнееше да чуе изречени от него пророчески слова. Но знаеше, че няма надежда.

— Да — каза той. — Всичко.

— Елате тогава.

Висшият говорител изведе госта от тронната зала. Навън Хисун усети, че е вир-вода в прекрасните си одежди, а коленете му треперят. Тиеверас! Дори да издаяни колкото него, пак няма да забрави това лице, тези очи, синята стъклена сфера.

— Мълчанието е нова фаза — каза Хорнкаст. — Лекарят твърди, че стареца още го бива, и може би е прав. Но според мен това е началото на края. Дори при цялата тази апаратура, трябва да има някакви граници.

— Мислите ли, че краят приближава?

— Моля се да е така, но няма как да разбере. Не правим нищо, за да ускорим нещата. Това решава лорд Валънтайн — или евентуално неговият наследник.

— Ако лорд Валънтайн е мъртъв — каза Хисун, — новият коронал незабавно ще наследи понтифекса. Освен ако и той не предпочете да го крепи жив.

— Вярно. А ако лорд Валънтайн е мъртъв, кой според вас ще е новият коронал?

Хорнкаст го простреля със съкрушителен, безмилосен поглед. Хисун усети как този поглед го опърли и стопи цялата му с мъка добита политическа ловкост, всичките му амбиции, превърна го в уязвим и объркан младок. Внезапно го осени страхотно, зашеметяващо видение — зърна себе си, катапултиран нагоре от властимащите, как на сутринта става коронал, следобяд дава заповед да се спре апаратурата и вечерта става понтифекс. Помисли си панически, че това е абсурд. Понтифекс? Той? Идния месец? Това бе шега. Или най-малкото нелепица. С усилие си възвърна самообладанието и след

малко пак възприе стратегията, която му изглеждаше толкова очевидна в замъка: ако лорд Валънтайн е мъртъв, коронал трябва да стане Дивис, а Тиеверас най-после да умре и Дивис да го замени в Лабиринта. Трябва да стане така. Трябва.

— Не бива, разбира се, да избираме наследник на короната, докато не се удостоверим в смъртта на сегашния, за чиято безопасност се молим ежедневно. Но ако наистина някаква трагична съдба е сполетяла лорд Валънтайн, мисля, че ще е удоволствие за принцовете да поканят сина на лорд Вариакс да наследи трона.

— Аха.

— И ако е писано това да стане, сред нас има такива, които мислят, че би било желателно тогава да позволим на понтифекс Тиеверас най-после да се върне при Извора.

— Аха — каза Хорнкаст. — Уточнявате нещата, нали? — Очите му срещнаха Хисуновите за последен път: студени, проникателни, всевиждащи. Сетне погледът им се смекчи, макар все още да бе непроницаем, и внезапно висшият говорител се превърна просто в уморен старец в края на дълъг, изтощителен ден. Хорнкаст се обърна и бавно закрачи към флотера. А Хисун си каза, че става късно и е време да си отдъхне, след което се прибра в разкошния си апартамент.

Наистина беше късно, но Хисун дълго не можа да заспи. В главата му се въртеше една и съща мисъл: „Видях понтифекса, видях понтифекса, видях го.“ Лежа буден и се въртя половин нощ с пламтящия във въображението му образ на стария Тиеверас, който в съня не изчезна, а гореше дори по-ярко — понтифексът на трона в стъклено кълбо. Дали не плачеше? И ако плачеше, за кого?

На другия ден по обяд Хисун отпътува с официален ескорт нагоре към външния кръг, към Гуаделум Корт, където бе живял толкова дълго в мрачното малко жилище.

Елсином настояваше да не идва, защото било сериозно нарушение на протокола един принц да посещава тази запусната дупка Гуаделум Корт, дори с цел да види собствената си майка. Но Хисун бе отхвърлил възраженията ѝ.

Тя се беше почти същата, нищо че не се бяха виждали от години. Дори изглеждаше по-силна, по-висока, по-жизнена. Но в нея се

забелязваше някаква непозната предпазливост. Когато протегна ръце да я прегърне, тя притеснено отстъпи назад, сякаш той ѝ беше чужд.

— Майко! — каза той. — Позна ме, нали?

— Бих искала да е така.

— Не съм се променил, майко.

— Държанието ти... погледът... дрехите...

— И все пак аз съм Хисун.

— Ти си принц-регент. И казваш, че не си променен?

— Сега всичко е по-различно. Но някои неща си остават същите.

С тези думи тя като че ли поомекна и успя да се отпусне, да го приеме. Прегърнаха се.

— Какво ще стане със света, Хисун? — попита тя, като отстъпи назад. — Чуваме ужасни неща! Гладували цели провинции, под път и над път се самопровъзгласявали коронали. И къде е лорд Валънтайн? Ние тук почти нищо не знаем за събитията горе. Какво ще стане със света, Хисун?

Той поклати глава.

— Всичко е в ръцете на Божествения, майко. Но има ли начин да спасим света от бедствията, ще го сторим.

— Разтрепервам се, когато казваш „ние“. Понякога сънувам как великите лордове и принцове от Връхни ти искат съвет. Но нима това е възможно? Започвам да разбирам някои неща — знаеш ли, че Господарката често ме посещава насън? Но има още толкова много неща да науча...

— Значи Господарката често те посещава?

— Понякога два-три пъти седмично. За мен това е голяма чест. Но и притеснение: виждам я толкова уморена, усещам бремето, което тегне над духа ѝ. Идва да ми помогне, нали разбираш, а на мен понякога ми се струва, че аз съм тази, която трябва да ѝ помогна, да ѝ даде от силата си...

— Направи го.

— Правилно ли те разбрах, Хисун?

Той дълго мълча. Огледа се в малката грозна стая със старите познати от детството неща, с парцаливите пердета, протритите мебели, и си спомни покоите, в които бе прекарал нощта, за разкоша, в който се къпеше в Замъка.

— Ти няма дълго да останеш тук, майко.

— И къде ще отида?

Той отново се поколеба.

— Мисля, че ще ме направят коронал, майко — тихо каза той. — И тогава ще ти се наложи да отидеш на Острова и да се заловиш с нова и трудна работа. Разбра ли ме?

— Разбрах.

— Готова ли си?

— Ще направя каквото трябва — каза тя с усмивка и поклати глава, сякаш не вярваше. Сетне се отърси от неверието и протегна ръце за прегръдка.

— Сега да разпространим вестта — каза Фараатаа.

В часа на Пламъка, по обед, слънцето се извисяваше в зенита над Пиурифейн. Днес нямаше да падне нито капка дъжд: валежите в деня за разпространение на вестта бяха недопустими, защото това се правеше в сухо време.

Той стоеше върху плетения подиум, зареял поглед над обширното сечище в джунглата, дело на последователите му. Хилядите повалени дървета бяха отворили голяма рана върху гърдта на страната. И на това огромно открито пространство неговите хора стояха рамо до рамо докъдето стигаше погледа. От двете му страни се издигаха стръмните пирамидални очертания на новите храмове, почти толкова величествени, колкото и подиумът, на който стоеше. Строени бяха от преплитащи се в старинни мотиви кръстосани греди, а на върховете им се вееха двата флага на изкуплението — червен и жълт. Това беше новият Велализиер, тук, в джунглата. Фараатаа бе решил следващата година по това време тези ритуали да бъдат извършени в истинския Велализиер отвъд морето, който най-после отново щеше да бъде осветен.

Извърши петте промени, като с лекота и тържественост преминаваше от една в друга форма: Червената жена, Слепия гигант, Одрания мъж, Последния крал. И всяка промяна бе придружена от съскащите викове на наблюдателите, а когато извърши петата и с усилие се задържа във формата на Принца, комуто е съдено да дойде, звукът бе съкрушителен. Сега те крещяха името му в непрестанно нарастващо кресчендо: „Фараатаа! Фараатаа! ФАРААТААА!“

— Аз съм Принцът, който ще дойде, и Кралят, който е — извика той, както често бе викал в сънищата си.

Те отвърнаха:

— Съединете ръце и дух и нека повикаме Водните крале!

И те съединиха ръцете и съзнанията си, а той усети как силата им нахлува в него и изпрати своя зов:

— Братя в морето!

Чу музиката им. Усети как едрите им туловища се размърдват в дълбините. Отзоваха се всички крале: Маазмурн, Гируц, Шейтун, Диис, Нараин и другите. И се съединиха, и предадоха от силата си, и се превърнаха в инструмент за неговите думи, които тръгнаха към всяка страна, към всички, способни да ги доловят.

— Неприятели, чуйте! Обявена ви е война и вече сте победени. Дойде времето на изкуплението. Не можете да ни противостоите. Не можете. Започнахте да изгивате и за вас няма вече спасение.

Наоколо извисиха гласове неговите хора:

— Фараатаа! Фараатаа! Фараатаа!

Кожата му заблестя. Очите му сияеха. Станал бе Принца, който ще дойде, станал бе Кралят, който е.

— Четиринадесет хилядолетия този свят беше ваш, но сега си го върнахме. Вървете си оттук, чуждоземци! Качвайте се на корабите си и заминавайте за звездите, от които дойдохте, защото този свят вече е наш. Вървете си!

— Фараатаа! Фараатаа!

— Вървете си или ще понесете бремето на нашия гняв! Вървете си или ще ви отнесе морето! Вървете си или за никого няма да има пощада!

— Фараатаа!

Той широко разпери ръце. Отвори се за надигащата се енергия на всички, чиито души бяха свързани пред него, и на водните крале — неговата подкрепа и утеха. Знаеше, че е изтекло времето на заточение и скръб. Свещената война бе почти спечелена. Предстоеше да бъдат смазани крадците на света, които се бяха пръснали из него като вредни насекоми.

— Чуйте ме, неприятели! Аз съм Кралят, който е!

И поддръжниците му оглушително запригласяха:

— Чуйте го, неприятели! Той е Кралят, който е!

— Часът настана! Няма да видите бял ден! Ще бъдете наказани за престъпленията си и никой не ще се измъкне жив! Махнете се от нашия свят!

— Махнете се от нашия свят!

— Фараатаа! — деряха се те. — Фараатаа! Фараатаа!

— Аз съм Принцът, който ще дойде. Аз съм Кралят, който е!

И те му отвърщаха в хор:

— Да живее Принцът, който ще дойде, и Кралят, който е!

**ЧЕТИРИ
КНИГА НА ПОНТИФЕКСА**

— Странен ден, милорд. Короналът отива като просяк при Краля на сънищата — каза Слийт, като закриваше с длан лицето си, за да се защити от духащия откъм Сувраел безмилостен горещ вятър. Само след часове щяха да акостират в Тологай — най-голямото пристанище на южния континент.

— Не като просяк, Слийт — спокойно парира Валънтайн. — Като брат по оръжие, който търси помощ срещу общ неприятел.

Карабела се извърна смаяно към него.

— Брат по оръжие, Валънтайн? Не те бях чувала да говориш така войнствено.

— Нима не сме във война?

— Значи тогава ще се биеш? И ще убиваш?

Валънтайн я погледна втренчено, като се питаше дали тя не го предизвиква. Не, в очите ѝ се четеше обич.

— Знаеш, че никога не бих убил. Но има и безкръвни войни. Вече водих една и ти беше редом с мен на бойното поле. Да съм убил някого?

— Но кои бяха враговете ти тогава? — намеси си Слийт. — Твоите собствени скъпи приятели, подведени от променящите се — Елидат, Тунигорн, Стазилейн, Миригант! Разбира се, нямаше желание да убиваш хора като Елидат или Миригант — трябваше само да ги спечелиш на своя страна.

— Но това не важи за Доминин Барджазид, а пощадих и него. И мисля, че сега ще се радваме на това.

— Да, прояви изключително милосърдие. Но сега враговете са други — мръсната, жестока паплач на метаморфите...

— Слийт!

— Такива са, милорд! Разрушители на всичко, което сме построили в нашия свят.

— В техния свят, Слийт — каза Валънтайн. — Помни: това е техният свят.

— Бил е, милорд. Загубили да го още преди идването ни. Да останат жалки няколко милиона на планета, достатъчно голяма за...

— Пак ли започва този досаден спор? — избухна Карабела с нескрито раздражение. — Защо? Не ни ли стига, че сме като в пещ, а и ще напругаме дробовете си с празни приказки!

— Исках само да кажа, миледи, че това сега няма нищо общо с войната за възстановяване. Насреща е омразникът Фараатаа, който няма да се спре, докато не изстреби всички ни. И според Валънтайн това изчадие може да бъде спечелено с любов? Така ли е, милорд?

Валънтайн отмести поглед.

— Ще използваме подходящи средства за да обединим пак Маджипур — каза той, като гледаше настрана.

— Ако си искрен, трябва да си готов да ги унищожиш — отговори Слийт мрачно. — Не като лорд Стиамот просто да натикаш врага в джунглата, а да го довършиш, изкорениш, да изтръгнеш завинаги тази заплаха за нашата цивилизация, която...

— Какви са тези допотопни изрази, Слийт? Довършвам, изкоренявам... — със смях подметна Валънтайн.

— Той не говори буквално, милорд — намеси се Карабела.

— Напротив. Прав ли съм, Слийт?

— Знаеш, че имам и други причини да недолюбвам метаморфите — каза Слийт. — А освен това смятам, че трябва да заплатят с живота си щетите, които вече ни нанесоха. И не се извинявам, че мисля така.

— И би пожертвал живота на милиони заради грешките на управниците? Ти си по-голяма заплаха за нашата цивилизация от десет хиляди метаморфи, Слийт!

Бледите мършави бузи на Слийт пламнаха, но той си замълча.

— Обиди се — каза Валънтайн. — Не исках да те засегна.

— Короналът няма нужда да иска прошка от един кръвожаден варварин, милорд.

— Не ти се подигравам, а само показвам несъгласието си.

— Нека си останем с несъгласието — каза Слийт. — Но ако аз бях коронал, щях да ги избия всичките.

— Но аз съм — поне в някои части на този свят. И докато съм коронал, ще търся пътища за победа без изтръгвания и изкоренявания. Приемаш ли това, Слийт?

— Приемам желанията на коронала и това се знае, милорд. Казвам само какво бих направил, ако управлявах аз.

— Дано Божественият те опази от такава съдба — каза Валънтайн с лека усмивка.

— И коронала от необходимостта да отговори на насилието с насилие, защото това е в природата му — отвърна Слийт, чиято усмивка бе почти незабележима. — Скоро сме в Тологай — каза той — и трябва да се погрижа за някои детайли. Мога ли да се оттегля, милорд?

Слийт се отдалечи, а Валънтайн закри очите си с длан от яркия плам на слънцето и се взря срещу вятъра в тъмната огромна маса на южния континент, която вече се беше проснала на хоризонта.

Сувраел! Самото име внушаваше трепет. Никога не бе и предполагал, че ще дойде тук. Доведено дете сред континентите, забравен, пренебрегван, едва населен, той бе почти изцяло гола и отблъскваща пустош, толкова обрулена и изсушена, толкова различна от останалите земи на Маджипур, че напомняше по-скоро отломък от друга планета. Въпреки че даваше подслон на милиони, натъпкани в половин дузина градове, които бяха пръснати из по-обитаемите области, Сувраел от векове бе поддържал само най-повърхностни връзки с двата главни континента. Когато командироваха тук висши чиновници, това се възприемаше като сурово наказание. Недолюбваха го и короналите. Май лорд Тиеверас бе наминал в Сувраел при една от големите си обиколки, а също и лорд Киникен. И, разбира се, Валънтайн си спомни за свидетелството на Декерет, който доста преди да стане коронал бе преброял Пустинята на Откраднатите сънища с основателя на династията Барджазид.

Имаше само три изнасяни от Сувраел неща, които оказваха някакво по-съществено въздействие върху останалата част на Маджипур. Едното беше вятърът. Целогодишно изливащият се потоп от обгарящ въздух врхлиташе брутално южните брегове на Алханроел и Зимроел и ги превръщаше в кецо почти толкова неприятно, колкото и самия Сувраел. Другото беше месото. На запад издигащата се от морето мъгла навлизаше във вътрешността на пустинния континент и поддържаше обширни пасища за добитъка, изнасян по вода за другите континенти. И третата стратегическа стока на Сувраел за износ бяха сънищата. Вече хиляда години

Барджазидовците господстваха над това царство от своите обширни владения. С помощта на устройство, чиято тайна се пазеше ревниво, те наводняваха света със своите послания — сурови и тревожни проникновения, които търсеха и намираха всеки, причинил или само замислящ да причини вреда на свой ближен. По свой груб и суров начин Барджазидовците бяха съвестта на света и отдавна се бяха превърнали в пръчката и камшика, чрез които върховният триумвират поддържаше своя по-благ и мек начин на управление.

Навремето, при първия си неуспешен опит за бунт през ранното царуване на Валънтайн, метаморфите, разбрали мощта на Краля на сънищата, коварно бяха подменили умиращия Симонан Барджазид с един от своите. Това бе довело до узурпирането на трона от най-младия син на Симонан — Доминин, който не подозираше, че към тази безразсъдна авантюра го бе подтикнал не неговият баща, а преобразяващ се измамник.

Валънтайн си помисли, че Слийт има право: странно е, че сега короналът, чиято власт е застрашена, трябва да се обърне към Барджазид почти като молител.

Дошли бяха в Сувраел почти случайно. След като се оттеглиха от Пиурифейн, поеха право на югоизток, към морето, защото би било лудост да се насочат към разбунтувалия се Пилиплок, а по брега на Гихорна нямаше градове и пристанища. Накрая се озоваха в изолираната зимроелска провинция Белатюл — влажна тропическа страна с висока трионова трева, пикантно ухаещи мочурища и змии с пера.

Тук живееха главно хджорти — сериозни, навъсени люде с изпъкнали очи и големи усти, които си вадеха хляба предимно с корабна търговия: получаваха стоки от цял Маджипур и ги караха в Сурваел срещу добитък. Поради кризата сега търговията беше вяла. Но поне нямаше глад, защото провинцията се изхранваше сама благодарение на изобилния риболов и слабото, но незасегнато от вилнеещите из останалите провинции болести. Белатюл изглеждаше спокойна и бе останала лоялна към централната власт.

Валънтайн се надяваше да отплава оттук към Острова, за да се посъветва с майка си. Но собствениците на кораби го предупредиха най-сериозно, че точно сега е опасно да отпътува за Острова.

— Нито един съд не е потеглял натам от месеци — казаха му те. — Заради драконите. Направо се побъркаха — размазват всичко, което им се мерне в тези води. Пътуването на север или на изток е равносилно на самоубийство.

Според тях чак след шест до осем месеца последното драконово стадо ще завърши пътешествието си към северните води и морският трафик отново ще се отприщи.

Перспективата да клечат на това затънтено място ужаси Валънтайн. Връщането в Пиурифейн изглеждаше безсмислено, както и всички останали преходи. Но изникна друга възможност.

— Можем да ви закараме до Сувраел, милорд — казаха капитаните. — Драконите не са навлезли в южните води и пътят остава безпроблемен. — Сувраел? Отначало идеята изглеждаше странна. Но после Валънтайн си помисли: защо не? Помощта на Барджазидите можеше да се окаже ценна. А може би имаше някакъв морски път оттам до Острова или Алханроел...

Значи така: Сувраел. Пътуването трая кратко. И ето че флотата на морските търговци от Белатюл вече нализаше в пристанището на Толагай.

Градът се пърлеше на следобедната жегата — неприветно място, безличен хаос от ниски постройки с кален цвят, пръснати по брега чак до безкрайно далечния хребет от ниски хълмове, който бележеше границата между крайбрежната равнина и бруталната вътрешна пустиня. Докато кралската флотилия бе ескортирана към брега, Карабела хвърли смутен поглед към Валънтайн, който я окуражи с усмивка, но не твърде убедително. В този миг замъкът Връхни изглеждаше далечен като химера.

Но в двора на митницата чакаха пет великолепни флотера с ярка лилаво-жълта украса — цветовете на Краля на сънищата. Пред тях се бяха строили гвардейци с униформи в същите цветове. И когато Валънтайн и Карабела приближиха, от един от флотерите слезе висок, силен мъж с гъста черна тук-там прошарена брада и бавно закрачи към тях, като леко накуцваше.

Валънтайн добре помнеше това накуцване — насреща се задаваше не кой да е, а самият Доминин Барджазид, бившият узурпатор, завладял с измама тялото му, за да управлява в замъка

Врѣхни, превѣплѣтен като Валѣнтайн, чиято същност бе преселена в друга физическа обвивка.

— Добре дошли, милорд — произнесе топло Доминин Барджазид. — Оказвате ни голяма чест с това посещение, на което се надяваме от години.

Когато смирено направи звездния знак, ръцете му трепереха. Валѣнтайн също се вълнуваше. Странно и смуцаващо бе да видиш отново себе си в първоначалния си облик, сега възприет от друг. Да видиш как чужда душа те гледа със собствените ти очи. Развълнува го и искреното гостоприемство на някогашния узурпатор, сега така цялостно освободен и пречистен от предателството си.

Имаше хора, които жадуваха Доминин да бъде осъден на смърт, но Валѣнтайн никога не даде ухо на тези приказки. Може би варварските крале от далечни праисторически светове са езекутирали неприятелите, но не и тук, в Маджипур. А и Доминин тогава беше превъртял след откритието, че баща му, предполагаемият Крал на сънищата, в действителност е метаморфски шарлатанин.

Безсмислено би било да наказва този несретник, ето защо след като си възвърна трона, Валѣнтайн му опрости всичко и го отпрати обратно в Сувраел. След няколко години Доминин измоли разрешение да дойде в замѣка и най-смирено, на колѣне измоли прошка за старите прегрешения.

Но сега беше друго — Валѣнтайн беше едва ли не бежанец, а това бяха собствените владения на Доминин.

— Моят царствен брат Минакс ме изпрати тук, милорд, за да ви отведа в двореца Барджазид, където сте наш гост — каза Доминин. Ще пътувате ли с мен в първия флотер?

Дворецът бе доста далеч от Толагай, в една жестока и печална долина. Валѣнтайн го беше сънувал понякога — зловеща, заплашителна постройка от тъмен камѣк с фантастична редица от островърхи кули и ръбести парапети. Явно бе проектирана така, че да плаши окото и да вдѣхва ужас.

— Какво грозилище! — прошепна Карабела, щом наближиха.

— Почакай! — каза Валѣнтайн. — Само почакай!

Подвижната вертикална решетка се вдигна и те се озоваха във вътрешността, която нямаше нищо общо с фасадата. Просторни дворове с тиха музика на плискащи се фонтани и прохладен ухаен

ветрец замениха мъчителния пек на света извън каменните стени. Слуги в ливреи с разхладителни напитки и вина и оркестър очакваха гостите. А в центъра на живописната група се открояваха две фигури със свободни бели одежди. Единият бе загорял под пустинното слънце мъж с ястребово лице и златна диадема, отличителен знак на маджипурските власти. Несъмнено това бе самият Минакс Барджазид, сегашният Крал на сънищата, наследил покойния си баща. А стоящият до него леко пълен блед мъж с благо изражение по всяка вероятност беше брат му Кристоф. И двамата направиха звездния знак и Минакс пристъпи напред, за да подаде на Валънтайн бокал с охладено синьо вино.

— Идвате тук с визита в тежки времена, милорд — тържествено произнесе той. — Но ви поздравяваме с голяма радост, колкото и сериозен да изглежда моментът. Много сме ви задължени, милорд. И сме изцяло на вашите услуги. — Тази част от речта очевидно бе грижливо подготвена. Сетне Кралят на сънищата се приведе, впи святкащите си очи в тези на коронала, и с друг тон, по-дълбок, по-личен, каза: — Можете да се подслоните тук толкова дълго, колкото пожелаете.

— Не сте разбрали правилно, Ваше Величество — спокойно произнесе Валънтайн. — Не съм дошъл тук да търся приют, а помощ в борбата, която ни предстои.

Кралят на сънищата изглеждаше смаян.

— Разбира се, имате нашата подкрепа. Но нима наистина се надявате да излезем от връхлетялата ни безпътица? Защото разгледах света много отблизо с това — Минакс Барджазид докосна своята диадема на властта — и не съзирам капка надежда, милорд.

Скандирането в Ни-моя пак започна час преди здрач. Хиляди, може би стотици хиляди деряха гърла: „Талимон! Талимон! Лорд Талимон! Талимон! Талимон!“ Буйният ликуващ вик се затъркаля по склоновете областта Гимбелук и заля като гигантски непреодолим талаз тихите квартали около Парка на митичните животни.

Това бе третият ден от началото на всенародното честване на най-новия от новоизлюпените коронали и тазвечершната врява нямаше равна на себе си. И по всяка вероятност бе съпроводена от метежи, плякосване, погроми. Но на Ярмуз Китаин не му дремеше. Този ден вече се беше превърнал в един от най-ужасяващите от дългия низ денонощия в дългия му стаж като пазител на парка, покушение срещу всичко, което бе смятал за правилно, разумно и нормално — защо сега да се притеснява от малкото шум, който някакви луди вдигат в града?

Днес на разсъмване един млад и стеснителен помощник-уредник бе събудил Ярмуз Китаин с думите:

— Вингол Нейнила се върна, господине. Чака при източната врата.

— Много ли е докарал?

— О да, господине! Три пълни транспортни флотера.

— Идвам веднага! — каза Ярмуз Китаин.

Вингол Нейила, главният зоолог, през последните пет месеца бе изследвал областите на северен централен Зимроел. Склонен бе към самонадеяност и прекалено самодоволство и ако рискуваше при преследването на някое неуловимо животно, трябваше целият свят да научи за героизма му, ето защо Ярмуз Китаин не питаеше към него особена симпатия. Но бе отличен професионалист, неуморим, безстрашен колекционер на диви животни. Когато за пръв дойде вестта, че непознати и странни създания опустошават района между Кинтор и Дюлорн, Нейила без да губи време организира експедиция.

При това очевидно успешна. Когато Ярмуз Китаин стигна до източната врата, видя го да крачи наперено в отдалечения край на енергийното поле, спиращо достъпа на нашествениците и спиращо

редките животни да излязат. Вън от розовата омара на тази зона с Нейила надзираваше разтоварването на множеството дървени контейнери, от които се носеше съскане, грухтене, бръмчене, жужене и скимтене. Щом видя Китаин, той се провикна:

— Китаин! Няма да повярваш, какво съм докарал!

— А трябва ли?

Процесът на приемане изглежда вече бе започнал, защото целият оредял персонал бе излязъл, за да пренася зверовете на Нейила до зданието, където щяха да бъдат настанени във временни клетки, докато стане възможно да бъдат пуснати в някой от откритите участъци.

— Внимавайте! — изрева Нейила, когато двама мъже, които се бореха с масивен сандък, едва не го изпуснаха. — Ако този звяр избяга, всички ще съжаляваме, но най-вече вие двамата! — Обърна се към Ярмуз Китаин и каза: — Това е истинско шоу на ужаса! Хищници — всички са хищници — със зъби като ножове, щипци като бръснари — проклет да съм, ако знам как се върнах жив. Половин дузина пъти мислех, че с мен е свършено, без да опиша нито един екземпляр в Регистъра на душите. Каква загуба щеше да е това, каква загуба! Но ето ме тук. Ела — има какво да видиш!

Шоу на ужаса, да. Цялата сутрин, и почти целия следобед, Ярмуз Китаин се оказа свидетел на невъзможното, грозното и напълно неприемливото: куриози, чудовища, отвратителни аномалии.

— Тези тичаха в околностите на Мазадон — каза Нейила, като посочи чифт малки сърдити ръмжащи зверчета с възпалени червени очи и с по три невероятно остри рога, дълги две педи. Ако се съди по гъстата им червеникава козина, това бяха хайгуси, но Ярмуз Китаин никога не бе виждал рогат, нито пък злобен хайгус. — Гадни малки убийци — каза Нейила. — Видях ги, като събориха един нещастен блейв и му видяха сметката с рогата за пет минути. Хванах ги докато кльопаха, а после ей това нещо дойде и довърши останките. — Той посочи тъмнокрилия канавонг със зловеща черна човка и единствено святкащо око в центъра на раздутата си глава: невинен лешояд, тайнствено превърнат в нещо кошмарно. — Виждал ли си някога нещо толкова грозно?

— Не бих искал да видя нещо по-грозно — каза Ярмуз Китаин.

— Но ще видиш. Ще видиш. По-грозно, по-зло, по-гнусно — само виж какво ще излезе от тези кафези.

Ярмуз Китаин не беше сигурен, че иска да гледа. Прекарал бе целия си живот сред животни и ги обичаше в истинския смисъл на думата. Но тези... тези...

— Погледни това — продължи Нейила. — Миниатюрен думкар, може би една десета от стандартния, но петдесет пъти по-бърз. Не се задоволява да кротува в пясъка и да си изравя обяда. Не, това дяволски бързо дребосъче те напада директно и ти изпаква крака до глезена преди дъх да си поеме. Или това: не е ли манкюлейн?

— Да, но в Зимроел няма манкюлейни.

— Така мислех и аз, докато видях този приятел на връщане от Велатис. Доста прилича на тези от Стойнзар, нали? Но поне с една разлика. — Той коленичи пред клетката на закръгленото многокрако зверче и избоботи. Манкюлейнът също му отвърна с буботене и застрашително размърда дългите си шилоподобни игли.

— Не е доволно, че е покрито с шипове — обясни Нейила. — А те са отровни. Една драскотина — и ръката ти се подува за седмици. Това го знам. Но не знам, какво ще стане, ако шипът се забие, и не копнея да разбера. А ти?

Ярмуз Китаин потрепера. Прилошаваше му при мисълта, че тези ужасяващи създания ще се настанят в Парка на митичните животни, основан отдавна като приют за онези животни, повечето кротки и безобидни, които бяха почти на изчезване в Маджипур. Разбира се, в колекцията на парка имаше доста хищници, които в края на краищата бяха творение на Божествения и ако убиваха, за да се хранят, това беше нормално. Но тези... Тези...

„Тези животни са сатанински“, помисли си той. „Трябва да бъдат унищожени.“

Тази мисъл го поразя. Нищо подобно никога преди не бе му хрумвало. Зли животни? Нима животните могат да бъдат зли? Наречи ги грозни или опасни, но зли? Не! Не! Животните не са способни на това, дори тези изроди. Злото трябва да е другаде — в техните създатели. Не, дори не в тях. Те също имаха причини да пуснат такива зверове по света и причината не беше чистата зла воля сама по себе си. Попита се къде е тогава злото и сам си отговори, че то е навсякъде, нещо всепроникващо, което се промъква дори между атомите на вдишания въздух. Една всеобща корупция, в която участват всички. С изключение на животните.

С изключение на животните.

— Как е възможно — попита Ярмуз Китаин — метаморфите да създават такива неща?

— Изглежда владеят механизми, които никога не сме си правили труд да разберем. Стояли са си в Пиурифейн и с години спокойно са скалпвали тези зверове. Можеш ли да си представиш техния зоопарк на ужасите? И сега са били така любезни да ги споделят с нас.

— Но сигурно ли е, че животните идват от Пиурифейн?

— Сто на сто. Просто е невъзможно две-три дузини отвратителни нови екземпляри се появят взривоподобно на сцената на Зимроел едновременно, чрез спонтанна мутация. Знаем, че сме във война. Това са оръжия, Китаин.

По-възрастният човек кимна.

— Мисля, че си прав.

— Запазих най-лошото за края. Ела, виж това.

В кафеза от гъста метална мрежа, толкова тънка, че чак прозрачна, Китаин видя възбудено ято дребни крилати твари, които сърдито пърхаха и се блъскаха в стените на клетката, удряха я яростно с кожестите си черни криле, падаха, ставаха пак за нов опит. Бяха дребни космати животинки, дълги около две педи, с непропорционално голяма уста и изцъклени, пламтящи червени очи.

— Дийми — каза Нейила. — Хванах ги в една дуикова гора край Боргакс.

— Дийми? — повтори Китаин дрезгаво.

— Да, дийми. Намерих ги, когато закусвах с двойка малки горски братя, предполагам техни жертви — така лапаха, че не ме забелязаха. Приспах ги със спрей и ги събрах. Някои се събудиха преждевременно. Имам късмет, че не ми изядоха пръстите, Ярмуз.

— Познавам диймите — каза Китаин. — Дълги са половин педя, а тези са колкото плъхове.

— Да. Летящи плъхове. Лапаци плъхове. Месоядни гигантски дийми, а? Не са ли милички? Представи си ято от тях, литнало към Нимоя. Милион, два милиона — като рой комари. Налитащи. Изяждащи всичко по пътя си. Нова напаст от скакалци — този път месоядни...

Китаин усети как го обзема невероятно спокойствие. Видял бе премного за днес. Съзнанието му бе претоварено с ужас.

— Те ще направят живота доста труден — каза той кротко.

— Да. Доста, доста труден, нали? Ще трябва да сложим бронирани дрехи. — Нейила се засмя. — Диймите са техния шедьовър, Китаин. Защо са ти бомби, когато можеш да хвърлиш ужасни дребни гризачи срещу врага? А?

Ярмуз Китаин не отговори, вперил очи в клетката с обезумелите дийми, сякаш гледаше яма, стигаща до сърцевината на света.

Дочу отдалеч виковете, които отново подеха:

— Талимон! Талимон! Лорд Талимон!

Нейила сви вежди и наостри уши, за да различи думите.

— Талимон? Това ли крещят?

— Лорд Талимон — каза Китаин. — Новият коронал. Новият нов от новите. Пръкна се преди три дни и май на проспект Нисимон всяка нощ друсат митинги за него.

— Имаше един Талимон, който работеше тук. Този да не му е роднина?

— Той е, същия — отвърна Китаин.

Бингол Нейила се втрещи.

— Какво? Преди шест месеца да мете фашкиите в клетките, а сега да е коронал? Възможно ли е?

— Сега всеки може да бъде коронал — обясни спокойно Ярмуз Китаин. — Но май само за седмица-две. Скоро може би ще дойде твоят ред, Вингол. — Той се изкиска. — Или моят.

— Как стана това, Ярмуз?

Китаин сви рамене. С широк жест показва новосъбраните животни на Нейила — ръмжащия трирог хайгус, дребния думкар, едноокия лешояд, диймите — все уродливи и страшни, все напънати от черен глад и ярост.

— А това как стана? — попита той. — Ако изроди като тези са насъскани срещу света, защо метачите на фашкии да не стават коронали? Първо жонгльорите, след това метачите на фашкии, после зоолозите, може би. Защо не? Как ти звучи? „Вингол! Лорд Вингол! Да живее лорд Вингол!“

— Престани, Ярмуз.

— Докато ти беше в гората със своите дийми и манкюлейни, аз гледах какво става тук. Много съм уморен, Вингол. Видях прекалено много.

— Лорд Талимон! Представи си!

— Лорд този, лорд онзи, лорд еди кой си — нашествие от коронали цял месец, и два-три понтифекса също. Не се задържат дълго. Но да се надяваме, че Талимон ще се задържи. Той поне ще защитава парка — каза Китаин.

— От какво?

— От нападенията. Там има гладни хора, а ние тук храним животните. Казаха ми, че някои люде в града агитирали народа да нахлуе в парка и да изколи всичко за месо.

— Сериозно ли говориш?

— Явно те говорят сериозно.

— Но тези животни са безценни... Незаменими!...

— Кажете това на гладуващите, Вингол — каза Китаин.

— Наистина ли смяташ, че лорд Талимон ще задържи тълпата, ако реши да нападне парка?

— Работил е тук. Знае какво богатство притежаваме. Все трябва да е обичал животните, как мислиш?

— Той чистеше клетките, Ярмуз.

— При все това...

— И той самият може да е гладен, Ярмуз.

— Положението е лошо, но не и безнадеждно. Още не. Пък и какво ще спечели, ако бъдат изядени няколко мършави сигимиони, димилиони и зампидуни? Стотина-двеста сити, но на каква цена за науката?

— Тълпите нямат разум — отговори Нейила. — И подозирам, че ти надценяваш своя коронован метач на фашкии. Може би е мразел това място — работа, теб, животните. Освен това може да трупа политически актив, като заведе поддръжниците си зад хълма на вечеря. Той знае как да мине през портите, нали?

— Ами... Предполагам...

— Целият персонал знае. Къде са кодовите ключалки, как се неутрализира полето за да...

— Няма да го направи!

— Би могъл, Ярмуз. Вземи мерки. Въръжи хората си.

— Да ги въръжа? С какво? Откъде пушки?

— Мястото е уникално. Ако животните загинат, никога няма да бъдат възстановени. Носиш отговорност, Ярмуз.

От разстояние — но вече не така далечно, — достигна вик: „Талимон! Лорд Талимон!“

— Идват ли, как мислиш? — попита Нейила.

— Той няма да го направи. Няма да го направи.

— Талимон! Лорд Талимон!

— Викът наближава — каза Нейила.

В далечния край на помещението настъпи суматоха. Дотича един от пазачите — запъхтян, с безумен поглед.

— Стотици хора! — изкрещя той. — Хиляди! Идват към Гимбелук!

Китаин почувства нарастваща тревога. Огледа персонала.

— Проверете портите. Уверете се, че всичко е здраво заключено. След това затваряйте вътрешните врати — животни, които са навън, трябва да бъдат подгонени към северния край на парка. Ще имат по-голям шанс да се скрият в гората. И...

— Не това е начинът — каза Нейила.

— Какво друго можем да направим? Аз нямам оръжие, Вингол. Нямам оръжие!

— Аз имам.

— Какво искаш да кажеш?

— Хиляди пъти рискувах живота си, за да събера животните в този парк. Особено новите. Смятам да ги защита. — Той загърби Ярмуз Китаин. — Хей! Помогнете ми с този сандък!

— Какво правиш, Вингол?

— Няма значение. Вървете да проверите вратите. — Без да чака помощ, Нейила помъкна клетките с диймите към автомобилчето, с което ги бяха докарали в зданието. Китаин изведнъж разбра, какво оръжие смята да използва Нейила. Той се втурна напред и задърпа ръката му. Нейила лесно го отстрани и без да обръща внимание на възраженията на прегракналия Китаин изведе количката от зданието.

Нашествениците от града, все така ревящи името на своя предводител, явно наближаваха. Китайн ужасено си помисли, че паркът ще бъде унищожен. И все пак, ако Нейила наистина смята...

Не! Не! Изтича навън, втренчи се в здрача, зърна в далечината Нейила до източната врата. Скандирането вече ехтеше много по-гръмко: „Талимон! Талимон!“

Китаин видя тълпата, изсипваща се на широкия площад пред портала, където публиката всяка сутрин чакаше да отворят парка. Фантастичната фигура с чудновати червени одежди с бели краища — май това беше Талимон? Бясно размахал ръце, той насъскваше тълпата. Обкръжаващото парка енергийно поле щеше да задържи малцина или едно-две животни, но не и напъна на огромна обезумяла тълпа. Обикновено тук си нямаха работа с огромни обезумели тълпи. Но сега...

— Върнете се! — извика Нейила. — Стойте настрана, предупреждавам ви!

— Талимон! Талимон!

— Предупреждавам ви, стойте далеч оттук!

Не му обърнаха внимание. Профучаха напред като стадо обезумели бидлаци, щурмуващи безогледно. Докато Китаин гледаше втрещено, Нейила даде знак на един от портиерите за малко да дезактивира полето — достатъчно, за да избути Нейила сандъка с диймите на площада, да освободи болта, който затваряше вратата, и да се шмугне обратно зад закрилата на лекото розово сияние.

— Не — изрече Китаин. — Не дори в името на защитата на парка, не! Не!

Диймите се стрелнаха навън с такава скорост, че се сблъскваха, и се превърнаха във въздушна река от златиста кожа и обезумели черни криле.

Извисиха се на три-четири метра, след това се спуснаха с ужасна сила и ненаситна лакомия, като се гмурнаха в авангард на тълпата, сякаш не бяха яли от месеци. Нападнатите отначало май не разбраха какво става. Опитаха се да пропъдят диймите с гневни удари с опакото на ръката като досадни насекоми. Но този номер не минаваше на диймите, които се хвърляха и откъсваха парчета плът, литваха нагоре, за да го погълнат във въздуха и връхлитаха отново. Новият лорд Талимон с дузина рани, от които бликаше кръв, се катурна на земята. Диймите се сгъстяваха, връщаха се към хората от първа линия, които вече бяха ранени, и ги дялкаха отново и отново, като се забиваха все по-дълбоко, въртяха и издърпваха ивиците открити мускули и нежните тъкани.

— Не! — повтаряше Китаин пак и пак от изгодната си позиция зад портала. — Не! Не! Не! — Разярените дребни създания бяха

безмилостни. Тълпата побягна. Хората пицяха, тичаха на всички посоки сред хаоса от блъскащи се тела, търсеха пътя обратно към Нимоя. А падналите лежаха в алени локви, докато диймите налитаха, и налитаха, и отново налитаха. Плътта на някои от жертвите бе оглозгана до кости. Китаин чу ридание, и едва по-късно се усети, че е негово собствено.

Тогава всичко свърши. Настъпи странна тишина. Тълпата се беше разбягала. Жертвите на тротоара не стенеха. Диймите, преситени, се повъртяха над площада с бръмчене, после излетяха нагоре в редичка, само Божественият знае накъде.

Ярмуз Китаин, треперещ, потресен, бавно се отдалечи от портала. Паркът бе спасен. Като се обърна, той видя Вингол Нейила, който стоеше като ангел-отмъстител с прострени напред ръце и пламтящи очи.

— Не биваше да го правиш — каза Китаин с глас, задавен от шока и отвращението.

— Те щяха да унищожат парка.

— Да, паркът е спасен. Но виж... виж...

Нейила сви рамене.

— Предупредих ги. Как да им позволя да разрушат всичко тек само за да хапнат мръвка?

— Въпреки това не биваши.

— Така ли мислиш? Нямам угризения, Ярмуз. Нито едно. — Той се позамисли. — Излъгах — имам едно. Не отделих дийми за нашата сбирка. Но нямаше кога, а не ми се връща в Боргакс да търся други. Само за това съжалявам, Ярмуз. И нямах друг избор. Те спасиха парка. Как можехме да позволим на тези щураци да го разрушат? Как, Ярмуз? Как?

Едва бе зазорило, ала яркото слънце вече осветяваше широките и меки извивки на долината Глейдж, когато станалият на ранина Хисун излезе на палубата на речния кораб, който го връщаше в Замъка.

На запад, където реката правеше голям завой към терасовидните каньони, всичко бе потънало в мъгла и скрито, сякаш това беше първата сутрин на всички времена. Но когато погледна на изток, Хисун видя ведрите покриви с червени керемиди на големия град Пендиуейн, сияещи на ранния светлик, а далече нагоре по реката се очертах ниските лъкатушни сенки на бреговата линия на Макропосопос. Оттатък се намираха Апокрун, Стангард, Фолс, Нимиван и останалите градове на долината, дом на около петдесет милиона жители. Щастливи места, където животът бе лесен. Но сега над тях бе увиснала застрашителната аура на предстоящата разруха и Хисун знаеше, че навред из Глейдж хората чакат, питат и се боят.

Искаше му се да протегне ръце, да ги обхване в топла прегръдка, да извика: „Не се страхувайте от нищо! Божественият е с нас! Всичко ще бъде добре!“

Но дали това беше вярно?

Помисли си, че никой не знае волята на Божествения. Но щом това не се знае, трябва да градим съдбата си в съответствие с усещането кое е добро. Също като скулптори ваем живота си от суровия камък на бъдното час след час, като следваме проекта, който е в ума ни. Ако проектът е разумен и сме добри ваятели, след последния удар с длетото резултатът ще е добър. Небрежните проекти и прибързаността водят до тромави пропорции и нарушено равновесие. И нима при провал ще кажем, че това е станало по волята на Божествения? Или по-скоро се дължи на сакатия замисъл?

Каза си, че неговият план не бива да куца. И тогава всичко ще бъде наред, и Божественият ще ни закриля.

При време на устремното пътуване на север Хисун чертаеше и преначертаваше своя план — на минаване покрай Джерик, Гизелдорн и Сатинор, където Глейдж се спускаше от подножието на замъка

Връхни. А при Амбълморн, най-югозападният от петдесетте града на Връхни, планът се дооформи в съзнанието му — ясен и действен.

Невъзможно бе да се продължи по реката, защото при Амбълморн тя ставаше неплавателна. Продължиха с флотери нагоре през пръстена на Градовете на склона, после през Свободните градове, градовете-стражи, покрай Морвол, където бе роден Елидат, и Норморк с голямата стена и големия портал, покрай Хюин, където короните на всички дървета бяха алени, розови, рубинени или червеникавокафяви. Покрай Грийл и Сигла Найър с петте вертикални езера и още по-нататък към вътрешните градове, Бангълкод, Бомбифейл, Перитол и нататък, нататък — към върха на огромната планина.

— Това е невероятно — каза Елсином, която пътуваше до сина си. Още при първото излизане от Лабиринта да се изкачиш до замъка Връхни не беше шега работа.

— Почакай — каза ѝ той. — Чудесата предстоят тепърва.

Подминаха Бомбифейл с неговите чудесни остри кули и се устремиха нагоре по друго ниво към зоната на Високите градове. Пътят, настлан с блещукащи червени павета, заобиколи Хай Мърлин и се изви през полята с ослепително ярки цветя и продължи все по-нагоре, докато на върха изникна изумителният замък на лорд Валънтайн, прострял своите зидани от тухли и хоросан пипала на хиляди посоки над зъбери и върхове.

Когато флотерът се озова на площад Дизмаул до южното крило, Хисун с изненада зърна делегация посрещачи — там бяха Стазилейн, Миригант, Елзандир и цяла свита от помощници. Но не и Дивис.

— Като коронал ли са дошли да те приветстват? — попита Елсином, а Хисун се усмихна и поклати глава.

— Съмнявам се — каза той.

Докато крачеше с тях по зеления паваж, той се питаше какво ли е ставало тук по време на отсъствието му. Беше ли се провъзгласил Дивис за коронал? Дали приятелите му не са дошли тук, за да го предупредят да избяга, докато още има възможност? Не, те го наобиколиха усмихнато и го запрегръщаха.

— Какво ново? — попита Хисун.

— Лорд Валънтайн е жив! — извика Стазилейн.

— Слава на Божествения! Къде е той сега?

— В Сувраел — отговори Миригант. — Гост е в двореца на Барджазид. Така бе казал самият Крал на сънищата, и днес получихме потвърдителна вест от коронала.

— Сувраел?! — повтори Хисун учудено, сякаш бе научил, че Валънтайн се е отклонил към непознат континент сред Великото море или към съвсем непознат свят. — Защо? Как е стигнал дотам?

— От Пиурифейн е отишъл в Белатюл — отговори Стазилейн — и заради драконите не е отплавал на север. А в Пилиплок не е отишъл заради бунта. Хората от Белатюл го закарали в южната страна, където се е съюзил с Барджазидовци, които ще използват властта си, за да вразумят света.

— Похвално.

— Наистина. Скоро ще се срещне отново на Острова с Господарката.

— А после? — попита Хисун.

— Още не се знае. — Стазилейн проникателно погледна Хисун. — Не сме наясно какво ще става предстоящите месеци.

— А аз съм наясно — каза Хисун. — Къде е Дивис?

— Днес е на лов — каза Елзандир. — В гората край Франгиор.

— О, това място не носи щастие на семейството му! — каза Хисун. — Не стана ли там белята с лорд Вориакс?

— Да — потвърди Стазилейн.

— Надявам се да внимава повече от баща си — каза Хисун. — Изненадан съм, че не дойде, ако е знаел за завръщането ми. Алзимир, върви и доведи милорд Дивис. Кажи му, че ще заседава Регентският съвет и аз го чакам да дойде незабавно. — Направи пауза и се обърна към всички. — Постъпих твърде неучтиво, че не ви представих в самото начало лейди Елсином, моята майка, която за пръв път в живота си напуска Лабиринта.

След като свърши церемонията по представянето, по време на която Елсином се държа с изключително достолепие, хисун нареди да я настанят както подобава в Павилиона на лейди Тийн и се разбра с посрещачите си да се срещнат след час в заседателната зала.

— Един час не е достатъчен, за да се върне лорд Дивис — каза Миригант кротко.

Хисун кимна.

— Така мисля и аз. Но не е моя вината, че лорд Дивис е предпочел днес да отиде в гората. Имаме много работа, ето защо не можем да чакаме. Съгласен ли сте, милорд Стазилейн?

— Напълно.

— Двама от тримата регенти са съгласни. Това е достатъчно. Ще се съберем. В заседателната зала след час!

Всички бяха там, когато десет минути преди определеното време дойде Хисун, който седна на високата маса до Стазилейн, огледа събралите се принцове и каза:

— Говорих с Хорнкаст и видях Тиеверас.

В залата настана лек смут.

— Понтифексът е още жив — каза Хисун. — Но неговото не е живот. Вече не издава дори онези странни звуци, които са се брояли за говор напоследък. Живее в друго царство, твърде далеч, и според мен това е царството, което се намира в самия край преди Моста на сбогуванията.

— Кога има изгледи да умре? — попита Нимиан от Дъндилмир.

— О, не скоро, дори при тези обстоятелства — отговори Хисун.

— Там имат магии, с които могат да му попречат още няколко години да премине отвъд. Но смятам, че преходът не бива да се отлага дълго.

— Това ще реши лорд Валънтайн — каза херцогът на Халанкс.

Хисун кимна.

— Наистина. Ще се върна към това след малко. — Той стана, отиде при картата на света и сложи длан върху сърцето на Зимроел. — Докато отсъствах, редовно получавах съобщения. Знам за войната с пиуривареца Фараатаа, който и да е той. И за пълчищата чудовищни зверове-мутанти, които сеят ужасно безредие и страх. За глада в района на Кинтор, за отцепването на Пилиплок, за бунта в Ни-моя. Не знам, какво става на запад от Дюлорн, и едва ли някой друг е наясно по въпроса. Знам, че и западен Алханроел бързо крачи към хаоса и разрухата напредва на изток, достигнала е дори подножието на Върха. При все това досега почти не сме предприели нещо конкретно. Централната влас бездейства, провинциалните херцози се държат като феодали, а ние си стоим високо в Замъка.

— И какво предлагаш? — попита Мирингант.

— Няколко неща. Първо, да създадем армия, която да окупира границите на Пиурифейн, да изолира провинцията и да се разтърси из

джунглата за Фараатаа и неговите последователи, което, гарантирам, няма да е лесно.

— И кой ще командва тази армия? — попита херцогът на Халанкс.

— Позволете ми да се върна към това по-късно — каза Хисун. — Продължавам: трябва да имаме и втора, за да окупираме Пилиплок мирно, ако е възможно, ако не — със сила, за да възстановим там верността към централната власт. Трето, трябва да съберем всички провинциални управители, за да обсъдим разумното разпределение на продоволствието в незасегнатите провинции с молба да подпомогнат тези, в които вече има глад. Ще ги призовем към саможертва, но ще разясним, че не става дума за непоносима саможертва. За провинциите, които откажат, ще има военна окупация.

— Премного армии за общество почти без войнски традиции — каза Манганот.

— Когато сме били натясно, все някак сме ги създавали. Така ще бъде и сега, защото нямаме избор. Подчертавам обаче, че има и няколко неофициални армии под водачеството на самопровъзгласили се коронали. Можем да се възползваме от услугите им.

— На тези предатели? — възкликна херцогът на Халанкс.

— На всички, които могат да бъдат от полза — каза Хисун. — Ще ги поканим да се присъединят към нас, като им дадем висок ранг, макар и не този, който сами са си присъдили. И ще им кажем ясно, че ако не сътрудничат, ще ги унищожим.

— Ще ги унищожим? — възкликна Стазилейн.

— Точно така.

— Дори Доминин Барджазид бе простен и изпратен при братята си. Да се отнеме живот, дори на предател...

— Това е сериозно нещо — каза Хисун. — Имах предвид да използваме тези хора, а не да ги убиваме. Но мисля, че ако ни откажат помощта си, те трябва да бъдат избити. Но нека обмислим това някой друг път.

— Ти смяташ да използваш тези хора? — каза принц Нимиан от Дундилмир. — Говориш съвсем като коронал!

— Не — възрази Хисун. — Говоря като един от вашите избраници. И в прискърбното отсъствие на милорд Дивис може би

говоря прекалено твърдо. Но ви казвам, че дълго съм обмислял този план и не виждам друга алтернатива, независимо кой ще управлява.

— Управлява лорд Валънтайн — поясни херцогът на Халанкс.

— Като коронал — каза Хисун. — Но според мен всички сме съгласни, че освен коронал, трябва да имаме и истински, дееспособен понтифекс. Лорд Валънтайн пътува към Острова за среща с Господарката. Предлагам и аз да отида там и да се опитам да го убедя да слезе в понтификата. Ако сметне аргументите ми за разумни, той ще ми каже и кого предпочита за свой наследник. Според мен новият коронал ще трябва да се нагърби с умиротворяването на Пилиплок и Ни-моя и да спечели лъжекороналите на своя страна. А някой от нас ще оглави армията, която ще нахлуе в страната на метаморфите. Мисля, че е без значение, кой ще носи короната — Дивис или аз. Но е важно веднага да се заемем с въдворяване на реда. Твърде дълго отлагахме.

— И ези-тура ли ще хвърляме? — внезапно попита някой.

Дивис, потен, небръснат, още с ловен костюм, застана пред Хисун.

Хисун се усмихна.

— Радвам се, че ви виждам отново, лорд Дивис.

— Уви, колко много съм пропуснал... Днес създаваме армии и избираме коронали, така ли, принц Хисун?

— Лорд Валънтайн трябва да избере короната — каза Хисун спокойно. — А ние ще формираме и поведем армиите. И едва ли скоро ще имаме време за удоволствия като лова, милорд. — Посочи му празния стол до себе си. — Ще седнете ли, милорд Дивис? Направих няколко предложения, които ще ти повторя, ако не възразяваш. И ще трябва да стигнем до някакви решения. Така че ще седнете ли да ме изслушате, милорд Дивис? Ще седнете ли?

Значи, пак в морето — през знойната омара и жегата, със свирепия вятър от Сувраел в гръб и бързо непрестанно течение от югозапад, тласкащо корабите към северните страни. Валънтайн усещаше как други течения бушуват в душата му. Още чуваше думите на Хорнкаст, изречени на празненството в Лабиринта, сякаш бяха произнесени вчера, а не преди десет хилядолетия, както му се струваше.

Короналът е светът, светът е короналът.

Да. Да.

И докато Валънтайн бе обикалял навред из Маджипур, съзнанието му ставаше все по-възприемчиво към болката, объркването, лудостта, ужаса, които сега разкъсваха на части онова, което доскоро бе най-щастливият и най-мирният от световите. Денем и нощем с готовност приемаше, и попиваше горчилката, която Маджипур трябваше да излее върху него, и търсеше пътища да облекчи болките на всички. Но напрежението го изморяваше. Твърде много му идваше мъката, но нямаше как да избяга от отговорностите си, защото той бе властителят на кралството.

Целия следобед прекара сам на палубата, загледан право напред, и никой не дръзна да наруши усамотението му, дори Карабела. Когато тя все пак д

ръзна да отиде при него, стори го колебливо и мълком. Той се усмихна и я привлече към себе си, също мълчаливо. Трябваше му още време да се отърси от мировата скръб.

След доста време тя хвърли поглед на запад и замря от изненада. Но пак не наруши мълчанието.

— Какво виждаш, мила? — попита той.

— Мисля, че дракон.

Валънтайн не каза нищо.

— Нима е възможно, Валънтайн? Уж през този сезон нямало дракони в тези води. Но какво виждам тогава?

— Виждаш дракон.

— Казваш го дори без да погледнеш, Валънтайн.

— Да. Но драконът е там.

— Усещаш ли го?

— Да. Осезаемото му присъствие. Силата на разума. Мощната интелигентност. Усетих го, преди да кажеш нещо.

— Ти вече долавяш толкова много неща — каза тя.

— Прекалено много — каза Валънтайн.

Той продължи да гледа на север. Огромната душа на дракона лежеше като бреме върху неговата. Придобил бе свръхчувствителност през месеците на кризата. Можеше вече почти без усилие да изпраща съзнанието си навсякъде където поиска. Буден или спящ, той се луташе в дълбините на световната душа. Разстоянията вече не бяха преграда. Усещаше всичко, дори грубите горчиви мисли на променящите се, дори бавните пулсиращи еманации на водните крале.

— Какво иска драконът? — попита Карабела. — Ще ни нападне ли, Валънтайн?

— Съмнявам се.

— Сигурен ли си?

— В нищо не съм сигурен, Карабела.

Отправи се към едрото животно сред вълните. Напегна се, за да докосне съзнанието му. За миг възникна нещо като контакт, след което сякаш го отхвърли мощна ръка, но не презрително, не надменно. Като че ли драконът казваше: „Не сега, не тук, не още.“

— Изглежда толкова странно — отбеляза Карабела. — Ще ни нападне ли?

— Не.

— Изглеждаш изплашен.

— Не съм изплашен. Просто се опитвам да разбера. Но не чувствам никаква опасност. Това е само едно мощно съзнание, което ни следи непрекъснато...

— И изпраща доклади за нас на променящите се, може би?

— Възможно е.

— Ако драконите и променящите са се съюзили...

— Така смята Делиамбър. Мисля, че може да е по-сложно. И дълго ще се мъчим да разберем връзката между променящите се и драконите. Но повтарям — не усещам заплахата.

Тя помълча.

— Значи умееш да четеш мислите на драконите?

— Не. Усещам съзнанието им, присъствието им. Но те са тайна за мен, Карабела. Колкото по-упорито се боря да ги достигна до него, толкова по-лесно ме отхвърлят.

— Тръгва си.

— Да. Отказа да ме допусне до съзнанието си.

— Какво искаше той, Валънтайн? Какво е научил?

— Де да знаех!

Той се вкопчи в перилата, изцеден, разтреперан. Не разбираше. Разбра толкова малко. А знаеше, че е важно да разбере. Сигурен, че той можеше да спре хаоса и отново да обедини света. Да обедини воюващите страни. Но как? Как?

Когато преди години внезапната кончина на брат му го направи крал, той прие това бреме безропотно, макар често да го усещаше като колесница, която безмилостно го влачи подире си. Но поне бе получил подготовката да управлява кралство. Сега започваше да му се струва, че за да управлява Маджипур трябва да бъде Бог, а за това нямаше никаква подготовка.

Усещаше близостта на дракона, но не можеше да се свърже с него и след малко се отказа от опитите. Стоя до здрач, вперил поглед на север сякаш очакваше да види как Островът на Господарката сияе като фар в морето.

Но имаше още няколко дни път дотам.

Тази вечер говориха предимно за дракона и за неговата тайнствена поява. За това, че тези дни има дракони навсякъде в моретата, или поне така изглежда. И се питаха защо.

През нощта лежеше буден до Карабела и се вслушваше гласовете на Маджипур. Чуваше ги плаحوвете на гладните в Кинтор и хленча на уплашените в Пидруид, крясъците и стъпките, отекващи по калдъръмите на Велатис, лаещите излияния на уличните оратори в Алаизор. Чуваше името си и ликуването на метаморфите във влажната джунгла. Чуваше как на морското дъно се викат един друг драконите с възвишен, тържествен тон.

Усети също върху челото си прохладната длан на неговата майка, Господарката, която го увери, че скоро ще се видят и тя ще го дари с покой. Дойде и Кралят на сънищата и обеща нощес да обиколи света, за да открие враговете и да ги постави на колене, стига да може. Но

след този кратък отдых Валънтайн отново чу виковете на ужас и болка, после песента на морските гиганти и шушукането на променящите се. И така нощта се превърна в сутрин, а той стана от леглото по-изтощен, отколкото на лягане.

Но щом навлязоха във водите между Алханроел и Острова, неразположението на Валънтайн започна да се разсейва. Не че беше престанал да долавя воплите на света, но тук Господарката имаше надмощие и от ден на ден силата ѝ се увеличаваше. Валънтайн я усещаше до себе си как помага, води, успокоява. В Сувраел песимизмът на Краля на сънищата го бе подтикнал да говори красноречиво за вярата си, че светът може да бъде възстановен.

— Безнадеждно е — бе казал Минакс Барджазид.

— Не. Аз виждам изход — отвърнал бе Валънтайн.

— Няма изход, всичко е загубено.

— Само ме последвай, и ще ти го покажа.

И така, Валънтайн постепенно бе измъкнал Минакс от униинето и бе спечелил неговата подкрепа. Късчето надежда, намерено в Сувраел, някакси бе се изплъзнало от шепата му по пътя на север, но сега май се връщаше.

Наближиха Острова, който всеки ден се издигаше все по-високо над хоризонта, а всяка сутрин изгряващото слънце обливаше варовиковите укрепления, бледо-розови от първите зраци, после алени, златни и накрая — ослепително бели с великолепието на пълната белота, която се издига над водите като удар на гигантски чинели и всеобхватно незаглъхващо фортисимо.

В Нуминор Господарката го очакваше в Седемте стени. Йерархката Талинот Езулд пак заведе Валънтайн в смарагдовата стая, който пак намери майка си, застанала между танигаловите дървета в саксиите, усмихната, с протегнати към него ръце.

Но от предишната им среща в същата тази стая преди по-малко от година с нея бе станала стряскаща и ужасяваща промяна. Тъмната ѝ коса бе прошарена, топлият блясък в очите ѝ бе помръкнал и взорът им бе почти хладен. Навремето я оприличаваше на богиня — сега му приличаше на богиня, която полека се превръща в старица, съвсем смъртна.

Прегърнаха се. Тя сякаш бе станала толкова лека, че най-малкият капризен повей би могъл да я отнесе. Изпиха заедно чаша хладно

златно вино и той ѝ разказа за патилата си в Пиурифейн и пътуването до Сувраел, за срещата с Доминин Барджазид.

— А Кралят на сънищата? — попита тя. — Той добре ли те посрещна?

— Да. С голяма топлина. Направо ме изненада.

— Барджазидите рядко се държат мило. Предполагам поради начинът си на живот в онази страна и ужасната им отговорност. Но не са чудовища, за каквито обикновено ги смятат. Минакс е жесток — усещам го в душата си при редките срещи на съзнанията ни, но е силен и тачи добродетелите.

— Черноглед е, що се отнася до бъдещето, но ми обеща пълната си подкрепа. Сега бичува света с най-силните си послания, като се надява да овладее ширещата се лудост.

— Знам — каза Господарката. — През последните седмици чувствах силата му да се излива от Сувраел както никога преди. Той хвърля мощни усилия. Както и аз, по моя по-спокоен начин. Но това не е достатъчно. Светът полудя, Валънтайн. Звездата на неприятеля ни изгрява, нашите избледняват. Сега гладът и страхът, а не понтифексът и короналът управляват света. И ти го знаеш. Усещаш натиска на лудостта, която те поглъща и заплашва да отнесе всичко.

— Значи ще се провалим, майко? Ти, утешителката, ли ми казваш това?

В погледа ѝ блесна стомана като навремето.

— Не съм споменавала за провал. Казах само, че Кралят на сънищата и Господарката на Острова не са в състояние да спрат пороя на безумието.

— Има и трета сила, майко. Или смяташ, че съм неспособен да воювам?

— Способен си на всичко, което пожелаеш. Но дори тези три сили не са достатъчни. Едно куцо управление не може да се справи с връхлетялата ни криза.

— Куцо?

— То стои на три крака. Нуждае се от четвърти. Време е старият Тиеверас да заспи.

— Майко...

— Докога можеш да избягваш отговорността си?

— Нищо не избягвам, майко. Но какво ще постигна, ако се зазидам в Лабиринта?

— Според теб понтифексът е безполезен? Твърде странна представа имаш за общността ни!

— Разбирам, че понтифексът е ценна фигура.

— И при това управляваш без да има такъв налице.

— Не е моя вината, че Тиеверас вече беше изкуфял, когато се възцарих на трона. Какво трябваше да сторя — веднага, щом станах коронал, да отида в Лабиринта? Нямах понтифекс, защото не ми се падна да го имам. И не ми беше дошло времето да заместя Тиеверас. Имах да върша доста по-важна работа. И още имам.

— Ти дължиш на Маджипур понтифекс, Валънтайн.

— Още не. Не.

— Докога ще повтаряш това?

— Трябва да остана горе. Искам да се свържа с Данипиур и да се съюзим с нея срещу онзи проклетник Фараатаа. Ако съм в Лабиринта, как бих могъл...

— Искаш да кажеш, че пак ще ходиш в Пиурифейн?

— Това само ще е един втори неуспех. Въпреки това е важно да преговарям с метаморфите. Данипиур трябва да разбере, че не съм като кралете от миналото и приемам новите истини. И според мен не бива да потискаме метаморфите, а трябва да ги признаем, да ги включим в нашата общност.

— И това е осъществимо само ако си коронал?

— Убеден съм в това, майко.

— Тогава провери отново убежденията си — с неумолим тон каза Господарката. — Ако те наистина са убеждения, а не омраза към Лабиринта.

— Ненавиждам Лабиринта и не крия това. Но ще отида там, покорно, ако не с радост, щом му дойде времето. То още не е дошло. Може да е близо, но не е дошло.

— Дано не е след дълго. Дано Тиеверас заспи най-сетне, Валънтайн. И то скоро.

Фараатаа си помисли, че триумфът е малък, но си заслужава да му се насладиш. Толкова години изгнание и скиталчество из джунглите, толкова години подигравки, ако въобще ти обърнат внимание — и сега Данипиур най-учтиво го кани да я посети в къщата на кабинетите в Илиривойн.

Отначало понечи да откаже и надменно да я покани тя да го посети в Нови Велализиер. В края на краищата тя беше само една обикновена функционерка, а той, бурно акламиран от множеството, бе Принцът, който ще дойде, и Кралят, който е, ежедневно беседващ с водните крале и обгърнат с преданост далеч по-голяма от всичко, за което би могла да претендира Данипиур. Но после размисли, защото си каза, че ще е далеч по-ефектно да встъпи начело на своите хиляди в Илиривойн, за да видят Данипиур и лакеите ѝ с каква сила разполага! Така да бъде. И се съгласи.

В своето най-ново местоположение столицата имаше суров, незавършен вид. Както винаги на открито място в гората с пълноводен поток наблизо. Но улиците бяха просто неясни пътеки, плетените къщи имаха бедна украса и покривите им изглеждаха набързо направени, площадът пред Къщата на кабинетите бе полуразчистен и лиани се виеха и преплитаха навсякъде. Само Къщата на кабинетите имаше нещо общо с предишния Илиривойн. Както бе обичаят, те бяха донесли сградата със себе си от стария град и я издигнаха в центъра на новия, където тя доминираше над всичко: висока три етажа, оформена от блещукащи пръти баникор и полирани дъски от блатен махагон за фасада, тя се извисяваше над грубите колиби на пиуриварците от Илиривойн като палат. Фараатаа си помисли, че когато прекосят морето и възстановят Велализиер, ще построят истински палат от мрамор и плочи — ново чудо на света, което ще украсят с прекрасни неща, които ще вземат като плячка от замъка на лорд Валънтайн. И тогава Данипиур ще клекне пред него, пред Фараатаа!

Но засега смяташе да спази протокола. Представи се пред Къщата на кабинетите и премина през петте Промени на покорността:

Вятъра, Пясъците, Острието, Потока, Пламъка. Задържа се в последната форма, докато се появи Данипиур. За части от секундата тя издаде уплахата си от броя на поддръжниците, придружили го до столицата — те запълваха площада и преливаха и извън границите на града. Но бързо възстанови осанката си и го приветства с трите промени на Приема: Звездата, Луната и Кометата. При последната форма Фараатаа прие собствения си вид и я последва в сградата. Никога преди не бе влизал в Къщата на кабинетите.

Данипиур бе хладна, сдържана, благовъзпитана. Фараатаа усети слаба искрица страхопочитание — в края на краищата, тя царуваше откакто той се помнеше, — но бързо го овладя. Знаеше чудесно, че надменността и върховното ѝ самообладание бяха само защитни оръжия.

Предложи му калимботи и гумба, както и бледо лаведрово вино, което предизвика неудоволствието му — пиуриварците никога не пиеха вино. Той дори не вдигна чашата си за поздрав, което не мина незабелязано.

Когато с формалностите бе приключено, Данипиур му каза рязко:

— Обичам непроменящите се колкото теб, Фараатаа. Но това, което желаяш, е недостижимо.

— И какво желая?

— Да освободиш света от тях.

— Смяташ, че това е недостижимо? — попита той с деликатно любопитство в тона. — Защо?

— Те са двадесет милиарда. Къде ще вървят?

— Няма ли други светове във вселената? Дойдоха от тях — нека се върнат обратно.

Тя докосна с пръсти брадата си — знак, с който показва насмешката и пренебрежението си. Фараатаа не си позволи да се раздразни.

— Когато дойдоха — каза Данипиур, — те бяха малцина. А сега са много на брой. Даваш ли си сметка колко време ще отнеме да се извозят двадесет милиарда от тази планета? Ако всеки час отлита кораб с по десет хиляди, пак няма да се отървем от всички, защото ще се размножават по-бързо, отколкото се товарят корабите.

— Тогава нека ги оставим тук и да продължим да воюваме. И те ще се избиват помежду си за храна, която след време ще свърши и всичко живо ще измре от глад. Техните градове ще станат градове-призраци. И ще се избавим от тях завинаги.

Отново докосване до брадата.

— Двадесет милиарда трупове? Бъди разумен, Фараатаа! Представяш ли си какво означава това? В Ни-моя има повече народ от целия Пиурифейн — а колко още градове има? Помисли си само каква смрад ще се носи! Помисли си за болестите при толкова много разлагаща се плът!

— Плътта ще бъде оскъдна, ако измрат от глад.

— Говориш твърде лекомислено, Фараатаа.

— Така ли? Добре, говоря лекомислено. Лекомислено разбих един потисник, под чието иго сме от четиринадесет хилядолетия. Лекомислено ги хвърлих в ужас, лекомислено...

— Фараатаа!

— Постигнах много по моя лекомислен начин, Данипиур. Не само без всякаква твоя помощ, а фактически при твоето директно противопоставяне. А сега...

— Слушай, Фараатаа! Ти освободи мощни сили, да, и ти разби непроменящите се по немислим за мен начин. Но е време да се спреш и да помислиш за последиците.

— Помислил съм — отвърна той. — Ще си възвърнем своя свят.

— Може би. Но на каква цена! Изпратихме болести по техните земи — мислиш ли, че толкова лесно ще ги озаптим? Същото важи за ужасните зверове. А сега предлагаш светът да се задуши от разлагащите се тела на милиарди. Спасяваш ли нашия свят, Фараатаа, или го унищожаваш?

— Болестите ще изчезнат с изгиването на растенията, но с тях се хранят те, а не и ние. Новите животни са малко, а светът е голям и мутантите не са способни да се размножават, така че ще се отървем от тях след като си свършат работата. И за разлика от теб аз не се плаша от гниещите трупове. За тях си има лешояди, а ние ще построим храмове от купищата кости. Победата е наша, Данипиур. Светът е спечелен отново.

— Прекалено си самоуверен. Още не са започнали да отвръщат на ударите ни, но ако започнат, Фараатаа? Какво ще стане? Спомни си

какво направи лорд Стиамот.

— Трябваша му тридесет години за да победи.

— Така е — каза Данипиур, — но го направи с шепа хора. Сега непроменящите се числено ни превъзхождат многократно.

— Но сега сме много по-силни и коварни отколкото по Стиамотово време. Численото превъзходство ще бъде срещу тях, когато свършат провизиите им. Как ще се борят с нас тридесет години — да приемем, че ще са трийсет — когато са заплашени от глад?

— Гладните войни са доста по-свирепи от ситите.

Фараатаа се изсмя.

— За какви войни говориш, Данипиур. Тези хора са мекушави.

— По времето на лорд Стиамот...

— Това е било преди осем хилядолетия. Оттогава са живели твърде лесно и са се превърнали в раса на глупаци и страхливци. И най-тъп от всички е техният лорд Валънтайн, този малоумник с благочестивото си отвращение от насилие. Защо да се боим от крал, който не понася кръвопролития?

— Съгласна съм: няма защо. Но можем да го използваме, Фараатаа. И точно това смятам да направя.

— Как?

— Знаеш, че той мечтае да се споразумее с нас.

— Знам — каза Фараатаа, — че влезе в Пиурифейн с глупавата надежда да преговаря с теб и ти мъдро избегна срещата.

— Той дойде да търси приятелство. И наистина го избягвах. Искях да разбера повече за твоите намерения, преди да преговарям с него.

— Сега ги знаеш.

— Да. И те моля да престанеш с тия чуми и зарази и да ме подкрепиш на срещата с коронала. Твоите действия застрашават моите цели.

— Които са?

— Лорд Валънтайн е различен от другите коронали. Той е свят правдолюбец. Смятам да извоювам от него такива отстъпки, каквито не би ни гарантирал никой от предшествениците му. Правото пак да се настаним в Алханроел, да притежаваме отново свещения град Велализиер, равенство с останалите на Маджипур.

— По-добре да разрушим изцяло ограниченията и да се заселваме където пожелаем.

— Разбери, че това е невъзможно. Няма как да изгониш двадесет милиарда от тази планета или да ги ликвидираш. Но можем да сключим мир с тях. И Валънтайн е залог за този мир, Фараатаа.

— Мир! Глупава лъжовна дума! Мир! Не, Данипиур, не искам никакъв мир. Интересува ме победата. И тя ще е наша.

— Жадуваната ти победа ще бъде край за всички ни — каза язвително Данипиур.

— Не мисля. И смятам, че преговорите ти с короната са ялови. Ако ти обещае отстъпките, които искаш, собствените му принцове и херцози ще го свалят и ще го заменят с по-безмилостен човек. И какво тогава? Не, Данупиур, аз ще воювам, докато изтребя от нашия свят непроменящите се. Всичко друго е робство за нас.

— Забранявам ти.

— Забраняваш?

— Аз съм владетелката Данипиур!

— Да, така е. Но какво означава това? Аз съм Кралят, който е, за когото говореха пророците. Самите непроменящи се треперят пред мен. Ще ги унищожа, Данипиур. А ако ми се противопоставяш — и теб. — Той стана и с длан събори недокоснатата си чаша, като разля виното на масата. На изхода се спря и погледна назад, накратко прие формата, известна като Реката — жест на неуважение и предизвикателство. После възприе собствената си форма. — Войната ще продължи — каза той. — Засега ти разрешавам да запазиш кабинета си, но гледай да не предприемеш предателски стъпки. Колкото за светеца лорд Валънтайн, неговият живот е мой. С кръвта му ще пречистя Масата на Боговете при повторното освещаване на Велализиер. Внимавай, Данипиур. Или ще използвам и твоята кръвчица със същата цел.

— Короналът е със своята майка, Господарката — каза йерархката Талинот Есулд. — Моли те да пренощуваш в царските покои в Нуминор и да тръгнеш към него утре сутринта, принц Хисун.

— Както желае короналът — каза Хисун.

Той гледаше покрай йерахката към издигащата се над Нимунон огромна бяла стена, ослепителна в своята белота. Когато за пръв път зърнаха Острова преди няколко дни по пътя към Алханроел, той закри, а застаналата до него Елсином се извърна с ужас от гледката.

— Колко е ярко! Няма ли да ослепеем? — извика тя.

А сега, отблизо, светлината на белия камък изглеждаше чиста, успокояваща — по-скоро лунна, отколкото слънчева.

От морето повя прохладният бриз — същият, който го беше докарал толкова бързо — но не с такава скорост, че да успокои трупащото се по пътя нетърпение, което продължаваше да го измъчва и тук. Но все пак той знаеше, че трябва да се овладее и да се приспособи към необвързания ритъм на Острова и неговата спокойна владетелка, инак нямаше да свърши онова, за което бе дошъл.

И наистина усети, как този спокоен ритъм го завладява, докато иерахката го водеше през тихото пристанищно градче към Седемте стени. Очарованието на Острова бе неустойимо — спокойствие, ведрина, мир, които свидетелствуваха за присъствието на Господарката. Нямаше и помен от бъркотията, обхванала Маджипур.

Хисун видя зор докато заспи тази нощ в разкошната стая, по чиито стени висяха великолепни гоблени, тъкани отдавна, още във времената, когато тези покои бяха приютявали великия лорд Конфалум и Престимион, и самия Стиамот. Имаше чувството, че древните крале сноват наоколо и тихо му шушнат подигравателни думи: парвеню, фукльо, пуяк. Успокояваше се сърдито, че това е само шумът на вълните. Но сънят все не идваше и колкото повече го зовеше, толкова повече се ококорваше. Стана и обиколи из стаите, после излезе на двора, за да събуди някой слуга и да поиска вино. Но не откри никой и се върна в леглото си. Този път Господарката леко докосна душата му

почти веднага. Не беше послание, а просто контакт, лек като дихание, благ зов по име, който го унесе в дрямка, а после в дълбок сън, недостъпен за видения.

На сутринта Талинот Есулд ги поведе двамата с Елсином към подножието на голямата бяла скала, където ги чакаха флотерни шейни, за да ги закарат до високите тераси на Острова.

Изкачването на вертикалата на Първата скала бе грандиозно — все нагоре и нагоре, като в сън. Хисун не посмя да отвори очи, преди да спрат. Когато се озърна, видя набраздената от слънцето морска шир, простряла се към далечния Алханроел, и пресегналия се към нея с полукръг на вълнолома. Пренощуваха в подножието на стръмната Втора скала, сякаш изпълваща цялото небе, в така наречената Тераса на огледалата.

Накрая стигнаха до най-високата вътрешна скала, на хиляди метри над морското равнище, при светилището на Господарката. Въздухът бе толкова свръхестествено прозрачен, че намиращите се на огромно разстояние предмети изпъкваха като през увеличително стъкло. Високо в небето кръжаха на мързеливи спирали някакви големи червени птици с гигантски черни криле. Спряха при накакви обикновени белосани с вар постройки, пръснати в привиден безпорядък сред градини, от които лъхаше ненадминато умиротворение.

— Това е терасата на обожанието — обясни Талинот Есулд. — Вратата към Вътрешния храм.

Преспаха в тиха самотна къща с блещукащ басейн и градина, оградена с непроницаема стена от лози. След като закусиха с плодове и риба отново се появи Талинот Есулд заедно с друга иерархка — белокоса жена с пронизващи очи. Непознатата се поздрави с двамата по различен начин. Първо отдаде полагаемата почит на Хисун като на принц от Върха, но някак небрежно, после се обърна към Елсином, хвана ръцете ѝ в своите и ги задържа, като се взря топло и напрегнато в очите ѝ.

— Добре дошли на Третата скала. Аз съм Лоривейд — каза тя, след като най-после пусна ръцете на Елсином. — Господарката и нейният син ви очакват.

Сутринта бе прохладна и мъглива, с намек за слънчева светлина, която се канеше да пробие през ниските облаци. Съпровождани от

Лоривейд и Талинот Есулд поеха мълком през една градина, където върху всяко листенце искреше капчица роса, и преминаха по мост от бял камък, чиято крехка извивка сякаш можеше да рухне и под най-леките стъпки, за да тръгнат по обширна тревиста поляна към Вътрешния замък, разположен в противоположния ѝ край.

Хисун никога не бе виждал по-прекрасно здание. Съградено бе от същия прозрачен бял камък като моста. От разположената в центъра му ниска ротонда с плосък покрив излизаха осем дълги, крехки крила като звездни лъчи. Липсваше украса. Всичко беше чисто, скромно, просто, безупречно.

В ротондата — просторна осмоъгълна стая с осмоъгълен басейн, ги чакаха лорд Валънтайн и една жена, която сигурно бе неговата майка, Господарката.

Хисун се спря на прага, обзет от недоумение на коя от тези две Власти първо да изрази почит. Реши, че е редно да поздрави първо Господарката, но как? Нямаше представа. Наставниците му не го бяха подготвили за среща с нея.

Обърна се към нея. Видя му се много по-стара, отколкото бе очаквал, но усмивката ѝ, ослепителна, топла и лъчезарна като обедно слънце, говореше красноречиво за жизнеността и силата, които все още притежаваше. Тази изумителна светлина стопи всичките му съмнения и страхове.

Понечи да коленичи, но тя го спря с лаконичен жест и му протегна ръка. Незнайно как предусетил какво се иска от него, Хисун леко докосна пръсти до нейните и почувства невероятен, стряскащ, прилив на енергия, който би го накарал да отскочи, ако не се владееше добре. И внезапно изпита приток на увереност, сила, равновесие.

После се обърна към коронала.

— Милорд — прошепна Хисун.

Беше изумен и поразен от промяната във външния вид на Валънтайн. На последната им среща в началото на зле започналата голяма обиколка короналът бе съсипан от умора, но дори тогава от облика му струеше някаква вътрешна светлина, някаква неопределима радост. Но не и сега. С потъмняла кожа и изсветляла от жестокото слънце на Сувраел коса Валънтайн бе придобил странно свиреп, почти варварски вид. Очите му бяха хлътнали, а по изпитото и сбръчкано лице нямаше и следа от онази лъчезарност, която бе най-присъща на

характера му. Сякаш бяха го подменили — изглеждаше сериозен, напрегнат, сдържан.

Хисун започна да прави звездния знак. Но лорд Валънтайн го спря нетърпеливо с жест, пристъпи напред и стисна ръката му. Това също бе объркващо. С коронали не се ръкуват. И при този допир Хисун усети прилив на енергия, но сега остана смутен, разколебан, неспокоен.

Дойде моментът да представи на двамата властници Елсином, която сякаш се бе вкаменила при вида на височайшите особи.

— Милорд, благословена Господарке, това е моята майка, лейди Елсином...

— Безценна майка на безценен син — произнесе Господарката и Хисун си каза, че никога досега не е чувал по-прекрасен глас — богат, спокоен, мелодичен. — Ела при мен, Елсином.

Двете се срещнаха до осмоъгълния басейн наред с вратата и Господарката прегърна топло гостенката. А когато двете жени се разделиха, Хисун изпита чувството, че майка му е досущ като някой, който дълго е бил на тъмно и сега е излязъл на слънце. Очите й блестяха, лицето й беше пламнало, а от стеснителността й нямаше и следа.

Елсином понечи да стори звездния знак, но Валънтайн спря и нея.

— Оставете, лейди Елсином — каза той.

— Това е мой дълг, милорд — твърдо заяви тя.

— Не. Вече не. — Короналът се усмихна за пръв път от сутринта. — Всички тези жестове и поклони са за публиката. Но тук церемониите са излишни. — И се обърна към Хисун с думите: — Ако не знаех, че идваш днес, едва ли щях да те позная. Толкова си променен.

— Времето променя, пък и годините, в които не сме се виждали, не бяха лесни.

— Така е. — Валънтайн наведе напред и впи изучаващ поглед в Хисун. Най-после каза: — Някога смятах, че те познавам добре. Но онзи Хисун беше дяволито хлапе. А сега пред мен стои мъж, не дяволит, а умен и хитър. Мисля, че все още съзирам някогашното момче, но не ми е лесно да го разпозная.

— И вие не сте мъжът, когото водих някога из Лабиринта.

— Толкова ли съм променен, Хисун?

— Да, милорд. Боя се за вас.

— Бой се за Маджипур, а не за мен.

— Наистина се страхувам за Маджипур, и то много. Но как да не се боя за вас? Вие сте моят благодетел. На вас дължа всичко. Когато ви виждам толкова посърнал и мрачен...

— Времената са мрачни, Хисун. Те са оставили своя отпечатък върху лицето ми. Но може би ще дойде пролет пред всички ни. Какви са новините от Замъка Врѣхни? Знам, че лордовете и принцовете имат големи планове.

— Да, милорд.

— Говори тогава!

— Разбирате, милорд, че без ваше одобрение регентският съвет не смята да предприема...

— Разбирам. Кажи ми, какво предлага съветът.

Хисун дълбоко пое дъх.

— Първо — каза той, — ще обкръжим с войски всички граници на Пиурифейн, за да попречим на метаморфите да ни тормозят и занапред с болести и ужаси.

— Обсада или нападение имаш предвид?

— На първо време обсада, милорд.

— На първо време?

— Щом веднъж установим контрол над границите, ще навлезем в провинцията и ще потърсим бунтовника Фараатаа и неговите последователи.

— И какво ще правите с тях, разбира се, ако ги заловите, в което силно се съмнявам, като имам предвид собствения си плачевен опит от джунглата?

— Ще ги затворим.

— Нищо повече? Никакви екзекуции на водачите?

— Милорд, ние не сме диваци!

— Разбира се, разбира се. И с нахлуването целите само да заловите Фараатаа?

— Нищо повече, милорд.

— Никакви опити да свалите от власт Данипиур? И да ликвидирате метаморфите?

— Категорично — не.

— Разбирам. — Гласът му беше странно спокоен, почти подигравателен — Хисун никога досега не бе го чувал да говори с този тон. — И какво още предлага съветът?

Хисун изложи стратегията, включваща окупацията на Пилиплок и отцепилите се градове и провинции, неутрализацията на лъжекороналите и войските им, решаването на продоволствения проблем.

— Всеобхватна схема — каза лорд Валънтайн със същия странен отчужден тон. — И кой ще води всички тези армии?

— Съветът препоръчва командването да се раздели между регентите — отговори Хисун.

— А аз?

— А вие ще сте върховен главнокомандващ, милорд.

— Да, да. — Валънтайн се замисли. Имаше нещо дълбоко тревожно в строгия, сдържан начин, по който разпитваше — явно знаеше не по-зле от гостенина накъде клони разговорът. Хисун откри, че изпитва ужас от мига, в който ще премине към същината. Но явно моментът наближаваше. Очите на коронала блестяха особено, когато вниманието му отново се насочи към Хисун. — Няма ли Регентският съвет и други предложения, принце?

— Само още едно нещо, милорд.

— А именно?

— Командирът на армията, която ще окупира Пилиплок и другите разбунтувани градове, трябва да носи титлата коронал.

— Току-що ми каза, че короналът ще е върховен главнокомандващ.

— Не короналът, милорд. Понтифексът.

Настъпилата тишина сякаш щеше да трае хилядолетие. Лорд Валънтайн се беше вкаменил и ако не беше играещият на бузата мускул, човек можеше да го сбърка със статуя. Хисун чакаше напрегнато и не смееше да се обади, втрещен от собствената си дързост да постави такъв ултиматум на коронала. Но работата бе свършена. Нямаше връщане назад. Ако лорд Валънтайн го разжалва и да го прати отново да проси из улиците на Лабиринта, така да бъде.

Короналът прихна в смях.

Този смях се зараждаше нейде дълбоко — силен, гръмовен, бумтящ, смях, който подобаваше на гиганти като Лизамон Хълтин или

Залзан Кавол, но не и на кроткия лорд Валънтайн. Смях, който нямаше спирање — и точно в мига, в който Хисун изведнъж се уплаши, че короналът обезумява, той спря, бързо и внезапно. От странното веселие на лорд Валънтайн не остана нищо, освен особената бегла усмивка.

— Браво! — извика той. — Браво, Хисун, браво!

— Милорд!

— И кой ще е новият коронал?

— Милорд, трябва да разберете, че това са само предложения в името на по-голяма ефективност на управлението в кризата...

— Да, разбира се. И кой, питам те пак, ще бъде издигнат в името на по-голямата ефективност?

— Милорд, изборът на наследник винаги е прерогатива на предишния коронал.

— Така е. Но кандидатите — не са ли предложени от Висшия съвет на принцовете? Предполагам наследник бе покойният Елидат. Значи кой е следващият, Хисун?

— Обсъдени бяха няколко имена — каза Хисун тихо. Не смееше да погледне събеседника си в очите. — Ако ви е неприятно, милорд...

— Няколко имена... Чии?

— Първо, милорд Стазилейн. Но той веднага си направи отвод. После милорд Дивис...

— Дивис никога не бива да става коронал — каза лорд Валънтайн остро и хвърли поглед към Господарката. — Притежава всички недостатъци на брат ми Вориакс и нито едно от достойнствата му. Освен смелост, мисля, и известна твърдост. Кое то не е достатъчно.

— Имаше и още един кандидат, милорд.

— Ти ли, Хисун?

— Да, милорд — задавено прошепна Хисун. — Аз.

Лорд Валънтайн се усмихна.

— Би ли приел?

— Ако това бъде поискано от мен — да, милорд. Да.

Короналът впи очи в Хисун, който издържа жестокото изпитание без да трепне.

— Е, тогава всичко е наред, нали? Майка ми ще подкрепи издигането ми. Регентският съвет също. Лорд Тиеверас — сто на сто.

— Валънтайн — каза Господарката и сви вежди.

— Не се безпокой, майко. Разбирам какво трябва да се направи. Не мога повече да се колебая, нали? Следователно приемам съдбата си. Ще известим Хорнкаст, че трябва да се позволи на Тиеверас да премине Моста на сбогуванията. Ти, майко, най-после ще се освободиш от бремето и ще заживееш спокоен, улегнал живот. А твоята работа, Елсином, тепърва започва. И твоята, Хисун. Виждате ли, всичко е свършено. Стана както възнамерявах, само че по-скоро, отколкото бях очаквал. — Изненадан, Хисун видя, че изражението му се смекчи: суровостта и несвойствената свирепост изчезнаха и погледът му отново стана благ и спокоен като на някогашния Валънтайн, а злоещата, скована, лустросана усмивка, граничеща с лудост, отстъпи място на предишната сърдечна и нежна, пълна с обич. — Свършено е — повтори Валънтайн тихо. Вдигна ръце, стори звездния знак и извика: — Да живее короналът! Да живее лорд Хисун!

Трима от петте велики министри на понтификата бяха вече в заседателната зала, когато влезе Хорнкаст. В центъра както обикновено седеше гхайрогът Шинаам, министър на външните работи — раздвоеният му език потрепваше нервно, сякаш смяташе, че смъртна присъда ще бъде произнесена не на него самия, а не на изкопаемото, на което бе служил толкова дълго. До него бе празното място на лекаря Сепултроув, а вдясно седеше Дилифон, сбръчканият и парализиран дребосък, вкопчен в облегалките на креслото. Но в очите му гореше плам, който Хорнкаст смяташе за угаснал от години. Отсреща видя съногадателката Нарамир, от чиято чувствена, създадена с магия красота, прикриваща древна възраст, се излъчваше мрачна болезненост и ужас. Хорнкаст се запита откога всеки от тези тримата бе чакал този ден? И какви клаузи бе подготвил за тържествения момент?

— Къде е Сепултроув? — попита Хорнкаст.

— При понтифекса — отвърна Дилифон. — Повикаха го в тронната зала преди час. Понтифексът отново бил заговорил.

— Странно е, че не са ме уведомили — каза Хорнкаст.

— Получаваше послание от короната — каза Шинаан. — И сметнахме, че не бива да те безпокоим.

— Това е денят, нали? — попита напрегнато Нарамир.

Хорнкаст кимна.

— Това е.

— Не е за вярване — каза Дилифон. — Фарсът продължи толкова дълго, че изглеждаше безкраен.

— Той свършва днес — каза Хорнкаст. — Ето указа. Формулиран съвсем елегантно, наистина.

Шинаам издаде тънък скърцащ смях.

— Бих искал да знам — каза той — що за фрази се използват, когато се осъжда на смърт един царуващ понтифекс. Струва ми се, че този документ здравата ще се изучава от бъдещите поколения.

— Указът не е смъртна присъда — възрази Хорнкаст. — И не съдържа инструкции. Той е просто прокламация относно скръбта на

коронала по повод кончината на неговия, а и нашия общ отец, великият понтифекс Тиеверас.

— А той е по-хитър, отколкото го мислех! — каза Дилифон. — Ръцете му остават чисти!

— Винаги е така — промълви Нарамир. — Кажи ми, Хорнкаст, кой ще е новият коронал?

— Хисун, синът на Елсином.

— Младият принц от Лабиринта?

— Същият.

— Изумително. Значи тогава ще имаме нова господарка?

— Елсином — каза Хорнкаст.

— Това е революция! — извика Шинаам. — Валънтайн рутна замъка Върхни с едно побутване! Кой би повярвал? Кой би повярвал? Лорд Хисун! Възможно ли е? Как го приемат принцовете от Върха?

— Мисля, че нямат голям избор — отвърна Хорнкаст. — Но нека оставим принцовете. Имаме си достатъчно своя работа в този последен ден на властта ни.

— И слава на Божествения, че е така — рече Дилифон.

Гхайрогът го погледна кръвнишки.

— Говори само от свое име!

— Може би. Но говоря и от името на понтифекс Тиеверас.

— Който днес изглежда сам говори от свое име? — каза Хорнкаст и се взря в документа. — Има няколко любопитни проблема за разрешаване. Например моят екип така и не откри описание на процедурата за смяна на понтифексите.

— Вероятно никой няма опит в подобни неща — каза Дилифон. — Освен самия Тиеверас.

— Едва ли не би помогнал по този въпрос — каза Хорнкаст. — Сега търсим в архивите подробности за обявяването на смъртта на Осиър и възкачването на Тиеверас, но ако не открием нищо, ще трябва сами да измислим церемонията.

Нарамир притвори очи и каза с нисък, далечен глас:

— Забравяте. Има личност, която е присъствала на въцаряването на Тиеверас в Лабиринта.

Хорнкаст се втрещи. Всички знаеха, че е стара. Но никой не знаеше колко, а само това, че откакто се помнят тя е съногадателката на понтифекса. Но ако наистина казва истината, значи е доста по-

стара, отколкото си е представял: усети как го полазват тръпки — той, дето се смяташе за човек, който не може да се изненада от нищо.

— Значи си спомняш това?

— Като в мъгла. Обявиха събитието първо в Двора на колоните. След това в Двора на глобусите, на Площада на маските, в Залата на ветровете и Двора на пирамидите. И за последно — в Отвора на остриетата. Когато новият понтифекс пристигна в Лабиринта, той влезе през Отвора на остриетата и тръгна надолу пеша. Това си го спомням: Тиеверас крачи с безмерна жизненост през огромни тълпи, които крещат името му, и върви толкова бързо, че никой не може да го стигне. Не спря, докато не прекоси целия Лабиринт. Чудя се, дали понтифекс Валънтайн ще покаже същата енергия?

— Това е следващият любопитен проблем — каза Хорнкаст. — Понтифекс Валънтайн не смята незабавно да се установи в Лабиринта.

— Какво?! — избоботи Дилифон.

— Сега е на Острова с предишната Господарка, новия коронал и новата Господарка. Понтифексът ме уведомява, че възнамерява после да отиде в Зимроел, за да усмири разбунтуваните провинции. Предполага, че процесът ще бъде дълъг, и иска да отложи всякакви церемонии по възкачването му на престола.

— За колко? — попита Шинаам.

— Не е ясно — каза Хорнкаст. — Знае ли се колко ще трае кризата? А дотогава той ще остане в горния свят.

— В такъв случай — каза Нарамир — можем да очакваме, че кризата ще трае, докато Валънтайн е жив.

Хорнкаст я погледна с усмивка.

— Ти го разбираш добре. Той мрази Лабиринта и според мен ще използва всеки претекст, за да избегне заселването си тук.

Дилифон бавно поклати глава.

— Но как е възможно? Понтифексите живеят в Лабиринта! Това е традицията! От десет хилядолетия насам понтифекс не е живял в горния свят.

— Нито Валънтайн е бил понтифекс — каза Хорнкаст. — Май ни чакат още доста промени по време на царуването му, ако светът преживее войната, обявена от променящите се. Но за мен няма голямо значение дали той живее в Лабиринта, Суврал или Връхни. Моето

време свърши, както и вашето Дилифон и Шинаам, а може би дори твоето, моя лейди Нарамир. Възможните рокади слабо ме интересуват.

— Той трябва да се установи тук! — повтори Дилифон. — Как може новият коронал да отстоява властта си, ако понтифексът също се явява пред гражданите в горния свят?

— Може би това е планът му — предположи Шинаам. — Става понтифекс, защото е неотвратимо, а като стои горе, фактически продължава да играе ролята на един действащ коронал, като така неговият лорд Хисун остава в подчинено положение. В името на Господарката, никога не съм го смятал за толкова ловък!

— Нито аз! — каза Дилифон.

Хорнкаст сви рамене.

— Не ясно какви са намеренията му — каза той. — Знаем само, че няма да му видим очите докато трае войната. И свитата му ще го следва навсякъде, защото всички ние сме освободени от постове си в мига, в който той наследи трона. — Хорнкаст бавно огледа присъстващите. — И ви напомням, че говорим за Валънтайн като за понтифекс, макар наследяването фактически още да не е станало. Това е нашата последна отговорност.

— Нашата? — каза Шанаам.

— Смяташ да се измъкнеш ли? — попита Хорнкаст. — Тогава върви и си лягай, старче, и ние ще си свършим работата и без теб. Защото вече трябва вървим в тронната зала, за да изпълним дълга си. Дилифон? Нарамир?

— Ще ви придружа — каза Шинаам намусено.

Хорнкаст ги поведе — бавна процесия, парад на изкопаеми. И най-после застанаха пред портала, който се отвори, след като механизмът за последен път разпозна Хорнкаст.

До животоподдържащата сфера, приютила понтифекса, стоеше Сепултроув.

— Много странно — каза лекарят. — След толкова дълго мълчание той проговори пак. Чуйте.

И от синия стъклен глобус долетя свистенето и гъргоренето на Тиеверас, сетне ясно се чуа думите:

— Ела. Стани. Тръгни.

— Същите думи — каза Сепултроув.

— Живот! Болка! Смърт!

— Мисля, че знае — каза Хорнкаст. — Мисля, че би трябвало да знае!

— Какво каза? — попита Сепултроув.

Хорнкаст посочи указа.

— Това е прокламация на лорд Валънтайн по повод непрежалимата загуба на великия император на Маджипур.

— Разбирам — каза лекарят и лицето му потъмня от нахлулата кръв. — Значи най-сетне това ще стане.

— Така е.

— Сега ли? — попита Сепултроув. Ръцете му трепереха. Той ги положи върху контролното табло.

От понтифекса долетя последен изблик на думи:

— Живот, Величество. Смърт. Валънтайн понтифекс на Маджипур!

Последва ужасна тишина.

— Сега — каза Хорнкаст.

Поредното безкрайно кръстосване из морската шир — сега Валънтайн отново плаваше от Острова към Зимроел и започваше да си мисли, че в един от предишните си животи трябва да е бил легендарният древен капитан Синабор Лавон, решил пръв да преброди Великото море, който след пет години се е отказал от мечтата си и вероятно за този си грях е бил наказан да се прероди и да странства от бряг до бряг без отдих. Но Валънтайн вече не усещаше нито умора, нито копнеж да се спре веднъж и завинаги. По някакъв начин — странен и неочакван — той продължаваше своята голяма обиколка.

Флотата, тласкана на запад от попътни ветрове, приближаваше Пилиплок. Този път в морето нямаше дракони, които да заплашват или забавят пътуването, и се придвижиха бързо.

Флаговете на мачтите сочеха право към Зимроел: вече не зелено-златни, под които сега плаваше лорд Хисун, а червено-черни със знака на Лабиринта.

Валънтайн още не беше свикнал нито с тези цветове, нито с другите промени. Вече не правеха звездния знак в негово присъствие. Добре, така да бъде — и без това винаги бе смятал тези поздравии за глупост. Вече не го наричаха милорд, а Ваше Величество. Кое то беше безразлично на Валънтайн, като се изключи фактът, че това обръщение някак му липсваше, и то чисто фонетично. С мъка изстискваше от хората някоя-друга дума, защото всички знаеха, че според древния обичай са длъжни да адресират казаното към висшия говорител и никога към самия понтифекс, макар той да беше тук и да не беше оглушал. А и понтифексът трябваше да беседва чрез препредаване от говорителя. Това беше първият обичай, който понтифекс Валънтайн премахна, но не беше лесно другите да свикнат с промяната. Нарекъл бе Слийт свой главен говорител — твърде естествено назначение, — но на Слийт бе забранено да се отдава на някоя от тези древни безсмислени церемонии — да се прави на ухо на понтифекса.

Ако става за въпрос, никой не можеше да проумее присъствието на един понтифекс на борда на кораб, брулен от ветровете и огрян от

яркото палещо слънце. Понтифексът бе император, забулен в тайнственост. Понтифексът трябваше да бъде скрит от погледите. Понтифексът, както знаеха всички, бе редно да стои в Лабиринта.

„Няма да отида“, каза си Валънтайн.

Предал бе короната, друг вече притежаваше привилегията да се зове лорд и да управлява Замъка, ако лорд Хисун изобщо има късмета да се върне там. Но нямаше да се погребее под земята.

На палубата се появи Карабела.

— Азенхарт ме помоли да предам, милорд, че ще наближим Пилиплок след половин денонощие, ако вятърът е все така благоприятен.

— Не се казва милорд — поправи я Валънтайн.

Тя широко се усмихна.

— Трудно ми е да запомня това, Ваше Величество!

— И на мен. Но нещата са се променили.

— Защо да не те наричам милорд, поне насаме? Защото за мен ти наистина си мой господар.

— Така ли? Нима ти заповядвам и те карам да ми слугуваш?

— Знаеш, че имам предвид друго, Валънтайн.

— Тогава ме наричай Валънтайн, а не милорд. Бях ти крал, сега съм ти император, но не и господар. Мислех си, че това винаги е било ясно между нас.

— Може би — Ваше Величество.

Двамата се засмяха и той я прегърна.

— Често съм ти казвал, че съжалявам дето те отвлякох от волния жонгльорски живот заради отговорностите на Върхни. И ти често ми отговаряше, че такъв е бил твоят избор.

— И това е чистата истина, милорд.

— Но сега съм понтифекс — о, Господарке, колко са ми чужди тези думи, — аз съм понтифекс и трябва съвсем да съм те лишил от радостите на живота.

— Защо, Валънтайн? Нима понтифексите изоставят съпругите си? Не съм чувала нищо за такъв обичай!

— Понтифексите живеят в Лабиринта, Карабела.

— Пак ли започваш?

— Никога не излиза от ума ми. И ако трябва да живея в Лабиринта — значи и ти трябва да дойдеш там, а как да го искам от

теб?

— Искаш ли го от мен?

— Знаеш, че нямам никакво желание да се разделяме.

— Нито аз, милорд. Но сега не сме в Лабиринта и не смятах, че ще ходиш там.

— А какво ще стане, ако се наложи, Карабела?

— Кой може да се налага на един понтифекс?

Той поклати глава.

— Но какво ще стане, ако се наложи? Чудесно знаеш колко недолюбвам това място. Но ако по извънредно важни държавни съображения това стане неотвратимо...

— Тогава идвам с теб.

— Далеч от цялата тази красота?

— Ти със сигурност ще намираш претексти да се измъкваш горе.

— А ако не успея?

— Гледай в близка перспектива, милорд. Светът загива — докато не решиш трудните задачи, които чакат на тебе, никой няма да те пхне в Лабиринта. После ще има време да се тревожим къде ще живеем и дали това ще ни хареса. Не съм ли права?

Валънтайн кимна.

— Наистина. Глупаво преувеличавам неволите си.

— Но ти казвам и нека повече не се връщаме на въпроса: ще се радвам, ако почтено се измъкнеж от Лабиринта завинаги, но ако се налага, ще те последвам безусловно. Нима си мислите, милорд, че когато ме взехте за съпруга, не знаех, че един ден ще станете понтифекс?

— Ваше Величество — поправи я Валънтайн. Отново плъзна ръка по раменете ѝ и леко я целуна.

— Обещавам повече да не дълбая темата за Лабиринта — каза той. — А ти ми обещавай да ме величаеш с новата титла.

— Да, Ваше Величество. Ваше Величество. Да.

След малко Карабела слезе долу, а Валънтайн остана на палубата и насочи към хоризонта далекогледа.

И се запита какъв ли прием ги очаква в свободната република Пилиплок?

Всички се бяха противопоставили на решението му да отиде там. Слийт, Тунигорн, Карабела, Хисун в един глас говореха за риска и

несигурността. Пилиплок в своята лудост беше способен на всичко — дори да плени понтифекса и да го държи като заложник, за да гарантира своята независимост.

Противопоставяха се с аргумента, че в Пилиплок се ходи начело на армия, каквато Валънтайн няма.

Той контрираше с постигнатото във Връхни споразумение след рекрутирането на новите армии короналът да оглави военния поход срещу размирния Пилиплок, а понтифексът да кове стратегията от безопасно разстояние.

— Ще отпадне необходимостта да се хвърлят войски срещу Пилиплок — каза веднѡж Валънтайн на Хисун.

— Ваше Величество?

— От времето на възстановяването имам голям опит при усмиряването на бунтовници без кръвопролития. Ако това сториш сега ти, със сигурност това ще предизвика въоръжената им съпротива. Но появата на самия понтифекс — къде се чудо видяло понтифекс да дойде в Пилиплок? — страхопочитанието към височайшата му особа ще ги обуздае и те не ще дрѡзнат да му посегнат, дори да влезе в града сам.

Въпреки изразеното от Хисун силно недоверие, Валънтайн надделя с ясното съзнание, че победата му е предрешена: твърде рано бе един току-що предал короната понтифекс да стане фигурант, макар може би точно това да се очакваше от главата на Лабиринта. Валънтайн откри, че властта не се отстъпва лесно дори от онези, които са смятали, че не я обичат особено.

Но това не беше изцяло въпрос на борба за власт. А на предотвратяване на излишни кръвопролития. Хисун открито изразяваше недоверие, че Пилиплок може да влезе в правия път по мирен начин, а Валънтайн възнамеряваше да докаже обратното.

Когато на сутринта Пилиплок внезапно изникна високо над тъмното устие на Зимър, Валънтайн застана на носа на „Лейди Тийн“, издокаран като понтифекс в ярко алено и черно, така че да го види ясно цял Пилиплок.

— Пак ни пращат драконовите кораби — каза Слийт.

Да. Също Като последния път, когато Валънтайн като коронал бе дошъл в Пилиплок за началото на голямата обиколка през Зимроел. Но тогава корабите-посрещачи бяха окичени със знамена в зелено и

златно и го приветстваха с радостна какофония от овации, свирня на тропети и барабани. Сега флагите бяха други — жълти с тъмночервени ленти, толкова мрачни и зловещи, колкото и самите кораби с шипове на опашките. Това положително бе стягът на свободната република, за каквато се смяташе сега Пилиплок, нито пък тази флота идваше, за да го приветства приятелски.

Великият адмирал Азенхарт погледна неспокойно към Валънтайн.

— Да им заповядам ли да отстъпят или да ни ескортират до пристанището, Ваше Величество? — нонита Азенхарт, а понтифексът само се усмихна и му направи знак да не се притеснява.

Най-мощният от драконовите кораби се откъсна от останалите и зае позиция близо до „Лейди Тийн“. Валънтайн разпозна в него флагмана на ветеранката Гуидраг, най-опитната сред тукашните капитани. А и самата свирепа стара скандарка бе на палубата.

— В името на свободна република Пилиплок, кои сте вие? — извика тя.

— Това е „Лейди Тийн“, а аз съм Валънтайн. Ела на борда да поговорим, Гуидраг.

— Не мога да направя това, милорд.

— Не казах лорд Валънтайн, а Валънтайн — парира той. — Разбираш ли какво имам предвид? Ако ти не дойдеш, аз идвам при теб! Пригответи се за посрещане.

— Ваше Величество! — ужасено възкликна Слийт.

Валънтайн се обърна към Азенхарт.

— Пригответи ни плаващ флотер. Слийт, ти си висш говорител и ще ме придружиш. И ти, Делиамбър.

— Милорд, умолявам... — припряно започна Карабела.

— Ако възнамеряват да ни заловят, ще го сторят, независимо къде съм. Имат двадесет кораба повече от нас, при това добре въоръжени. Елате, Слийт, Делиамбър...

— Ваше Величество — намеси се Лизамон Хълтин, — не може да тръгвате, ако не ви придружавам!

— Браво! Ти заповядваш на понтифекса! — с усмивка каза Валънтайн. — Възхищавам се на духа ти. Но този път няма да взема охрана, оръжие или каквото и да било друго, за да се браня. Готов ли е флотерът, Азенхарт?

Валънтайн се качи във флотера и повика Слийт, мрачен и посърнал, и вруна. Погледна към Карабела, Тунигорн, Азенхарт, Залзан Кавол, Лизиман, Шанамир, които го гледаха, сякаш бе загубил ума си.

— Би трябвало да ме познавате по-добре — каза меко той и заповяда да потеглят.

След малко Валънтайн стъпи на палубата на другия кораб, където отпреде му се изправиха дузина снажни скандари начело със старата Гуидраг, вече почти беззъба и с още по-избеляла гъста козина. Жълтите ѝ очи святкаха, но в изражението ѝ се четеше известна несигурност.

— Какво е станало, Гуидраг, та сега ме посрещаш толкова нелюбезно?

— Милорд, нямах представа, че това си ти.

— И все пак явно това съм аз. И не трябваше ли да ме посрещнете с повече радост?

— Нещата тук са променени — избъбра смутено тя.

— Променени? Свободната република ли имаш предвид? Какво е това свободна република? Май не съм чувал досега такова название. Та какво значи това, Гуидраг?

— Аз съм само капитан на ловен кораб, милорд. Политиката не е за мен да я обяснявам...

— Прости ми тогава. Но ми кажи поне това: защо са те изпратили да ни посрещаш, щом не ни приветстваш и не ни водиш в пристанището?

— Изпратиха ме не за да ви посрещна, а за да ви отпратя обратно — каза Гуидраг. — Ама нямахме представа, че си ти, милорд. Знаехме само, че е имперската флота...

— И имперските кораби вече не са добре дошли в Пилиплок?

Последва дълга пауза.

— Да, милорд — потвърди сконфузена скандарката. — Така е. Имаме — как му викаха? — ами отделихме се от империята, милорд. Това е свободна република. Територия, дето се владее сама, а не отвън.

Валънтайн деликатно повдигна вежди.

— Но защо? Толкова ли ви тежеше имперското владичество?

— Будалкаш ме, милорд. Не ги разбирам тия неща. Знам само, че животът стана тежък и се промени, а Пилиплок сега сам реди съдбата

си.

— Защото Пилиплок все още има храна, за разлика от другите градове? И ви се свиди за гладните? Така ли е, Гуидраг?

— Милорд...

— Престани да ме наричаш милорд — каза Валънтайн. — Вече съм Ваше Величество.

Скандарката се втрещи.

— Но няма вече не си коронал, милорд... Ваше Величество?

— Не само в Пилиплок има промени — каза той. — Ще видиш, Гуидраг, ще ти покажа. После ще се върна на своя флагман и ти ще ме заведеш в пристанището, при господарите на тази ваша свободна република, за да ми я обяснят какво представлява. Е, Гуидраг? Нека ти покажа кой съм.

Хвана ръката на Слийт и едно от пипалата на Делиамбър и лесно се унесе в транс. И от неговата душа към тази на Гуидраг се изля поток от жизненост и сила, толкова голяма, че въздухът помежду им засия, защото сега черпеше не само от своята натрупала се през периода на хаос и изпитания сила, но и от енергията на всички, които обичаха Маджипур такъв, какъвто е бил и какъвто копнееха да стане отново. И успя да достигне до Гуидраг, до стоящите до нея скандари, до екипажите на другите кораби, и накрая до всички граждани на свободна република Пилиплок. Изпратеното до тях послание беше просто — известяваше ги, че е дошъл, за да им прости грешките и да ги приобщи отново към голямата общност на Маджипур. Каза им също, че Маджипур е неделим, а силните трябва да помагат на слабите или гибелта ще е всеобща, защото светът е на ръба на пропастта и може да бъде спасен единствено с обединени усилия. За да ги увери накрая, че наближава началото на края на този хаос, защото четирите власти действат съвместно в името на реда, и да ги окуражи, че светът отново ще възвърне целостта си, но само ако вярват в справедливостта на Божествения, в чието име Валънтайн царува като върховен монарх.

Отвори очи. Видя как Гуидраг, замаяна, олюляваща се, бавно коленичи на палубата, последвана от скандарите зад нея. После тя вдигна ръце, сякаш за да защити очите си от ярката светлина и избъбра зашеметено, благоговеещо:

— Милорд... Ваше Величество... Ваше Величество...

— Валънтайн! — извика някой далеч отзад на палубата. — Валънтайн — понтифекс! — И викът бе подзет от един моряк, после от друг, от всички, докато стигна като ехо от кораб на кораб и през водите чак до укрепленията на Пилиплок.

— Валънтайн! Валънтайн — понтифекс! Валънтайн — понтифекс!

ПЕТ
КНИГА НА ПОВТОРНОТО ОБЕДИНЕНИЕ

Когато кралските експедиционни сили бяха на часове път надолу по реката от Ни-моя, лорд Хисун извика Алзимир.

— Открий дали голямата къща, известна като „Нисиморн проспект“ все още съществува. Смятам да тя да е моят щаб, докато съм в Ни-моя.

Хисун си спомняше тази къща — помнеше Ни-моя с нейните бели кули и проблясващи аркади така ясно, сякаш бе прекарал там половината си живот. Но без да стъпи в Зимроел — видял бе Ни-моя през чужди очи. Върна се назад във времето, когато скришом проникваше в картотеките със спомени в Регистъра на душите. Как се казваше малката търговка от Велатис, която се омъжи за брата на херцога и наследи Нисиморн проспект? Иниана. Иниана Форлана. Онази, дето колеше и бесеше в Големия базар, докато животът ѝ не се промени така смайващо.

Това бе станало в края на царуването на лорд Малибор — само някакви две десетилетия и нещо са изминали оттогава. Твърде бе вероятно Иниана да е още жива. И все така да живее в своето чудесно имение с изглед към реката. Смяташе да отиде при нея и ще ѝ каже, че я познава и разбира толкова добре, колкото и себе си. Да ѝ каже, че и двамата са един и същи тип: любимци на съдбата, които са наясно, че истинските любимци на съдбата са хората, които знаят как най-добре да се възползват от късмета си.

Нисиморн проспект си беше на същото място с ефирните балкони и портици, плуващи като в сън в трептящия въздух. Но Иниана Форлана вече не живееше тук. Голямата къща бе фрашкана с натъпкани по петима-шестима в стая свадливи натрапници, надраскали имената си по стъклената стена на Залата на прозорците, наклали димящи огньове по верандите и оставили мазните си отпечатъци по блестящите бели стени. Болшинството се изпари като утринна мъгла когато войските на короната подминаха портала. Но някои останаха и навъсено гледаха короната като нашественик от друг свят.

— Да разкарам ли тази паплач, милорд? — попита Сtimiон.

Хисун кимна.

— Но първо им дай малко храна и пиене и им предай съжаленията на короната, че ги лишава от подслон. И ги попитай дали познават бившата собственичка, лейди Иниана.

Той мрачно обикаляше стаите, като ги сравняваше със сияещото видение на този дом, което бе запазил от спомените на Иниана Форлана. Картинката беше плачевна. Нямаше кътче, което да не е омърсено, повредено, лекедосано, обезобразено, ограбено. Работа за цяла армия майстори, които с години ще възстановяват щетите.

Съдбата на Нисиморн проспект бе сполетяла и цялата Ни-моя. Хисун печално бродеше по Залата на прозорците със зашеметяващи изгледи към тридесетмилионния град, през които се съзираше ужасяваща разруха. Това бе останало от някога най-богатия и бляскав зимроелски град, не отстъпващ по хубост на градовете от Връхни. Белите кули бяха почернели от саждите на безброй големи огньове. Дворецът на херцозите приличаше на гнил пън върху великолепен фундамент. Почти двукилометровото пространство от висящи постройки на галерията Госамар с най-хубавите магазини бе лишена в единия край от подпорите си и се беше проснала като захвърлено наметало на улицата под нея. Стъклените куполи на Музея на световите бяха изпотрошени и на Хисун не му се мислеше за съдбата на неговите безценни експонати. Въртящите се рефлектори на Кристалния булевард не светеха. Погледна към пристанището и видя прекатурени във водата едновременно луксозни плаващи ресторанти, в които са били сервирани специалитети от най-изтънчените деликатеси на Нарабал, Стий, Пидруид и други далечни градове.

Почувства се измамен. Толкова години да мечтаеш да зърнеш Ни-моя и когато най-послед блянът ти се сбъдне, да я намериш може би непоправимо съсипана...

Почуди се как е станало така. Защо тукашните хора от глад, паника и лудост се бяха обърнали срещу собствения си град? Нима в един-единствен пристъп на умопомрачение в сърцето на Зимроел бе унищожена цялата красота, градена с хилядолетия? И си помисли, че е платена твърде висока цена за всички тези векове безскрупулно самодоволство.

Сtimiон дойде, за да му докладва новините за лейди Иниана: според един от заселниците тя беше избягала от Ни-моя преди повече от година, когато един от лъжекороналите бе обсебил имението ѝ за своя резиденция. Никой не знаеше къде е сега и дали е жива.

Херцогът на Ни-моя и близките му, както и повечето благородници също били избягали дори преди нея.

— А фалшивият коронал?

— Също си е отишъл, милорд. Цялата пасмина, защото са били дузина и постоянно са се дърляли помежду си. Но миналия месец, когато понтифекс Валънтайн пристигнал в града, са избягали като подплашени билантуни. Днес в Ни-моя има само един коронал, милорд, и името му е Хисун.

Хисун криво се усмихна.

— Значи това е голямата ми обиколка? Къде са музикантите, къде са парадите? Защо е цялата тази кочина и съсипия? Не си представях така първото посещение тук, Сtimiон.

— Ще се върнете в Ни-моя в по-щастливи времена, милорд, и всичко ще бъде както преди.

— Нима? Наистина ли мислиш така? О, дано си прав, приятелю.

Появи се Алзимир.

— Милорд, градоначалникът ви отправя своите почитания и моли за разрешение да ви посети следобед.

— Да дойде вечерта. В момента имаме по-спешни задачи от срещите с местните кметове.

— Ще му предам, милорд. Според мен кметът изпитва известна тревога, милорд, от многочислеността на армията, която се каниш да настаниш тук. Спомена за недостиг на провизии, за проблеми в здравеопазването, които той...

— Кажи му, че ще ни снабдява с провизии както е наредено, Алзимир, или ние ще се снабдим с по-кадърен кмет — каза Хисун. — Предай му също така, че милорд Дивис скоро ще бъде тук начело на още по-внушителна армия, последван от военачалника милорд Тунигорн. Посъветвай го да гледа на сегашните си усилия като на репетиция за същинското бreme, което предстои тепърва. Но го уведоми също, че ще пооблекча продоволствения му проблем, като включва няколко милиона от гражданите му в окупационния корпус, с който ще потеглим за Пиурифейн. И ако се опъва, Алзимир, подчертай

му, че не сме дошли тук да му досаждаме, а да спасим провинцията му от хаоса, макар да се лишаваме от любимите си турнири в замъка. Ако сметнеш, че не реагира адекватно на тези наши разпореждания, окови го във вериги и намери някой по-сговорчив заместник-кмет. — Хисун се усмихна. — Толкова за кмета на Ни-моя. Някакви новини за милорд Дивис?

— Множество, милорд. Напуснал е Пилиплок и ни следва нагоре по Зимър по най-бързия начин, като събира армия по пътя си. Имаме съобщения от Порт Сейкфорд, Стенуомп, Оргелиуз, Импемоунд и Облион Вейл, а последното е от околностите на Ларнимискулус.

— Ако не се лъжа, той е на хиляди километри на изток оттук? Ще има да чакаме. Добре, той ще дойде, когато дойде, и няма начин да ускорим нещата, нито е разумно да тръгваме за Пиурифейн без се срещнем. — Хисун се усмихна унило. — Задачата ни щеше да е триж по-лесна, ако този свят беше два пъти по-малък. Алзимиър, изпрати послание за най-големите ни почитания до Дивис в Ларнимискулус, а може би в Белка и Кларишанц, и някои други градове по пътя му, за да го уведомиш с какво нетърпение очаквам да го видя отново.

— Наистина ли, милорд?

Хисун го погледна внимателно.

— Наистина — потвърди той. — От цяло сърце, Алзимиър!

Установи се в големия кабинет на третия етаж. Твърде отдавна огромната стая бе приютявала библиотеката на Калейн, брата на херцога на Ни-моя. Но древните книги, повечето за необикновени животни, бяха изчезнали и кабинетът бе обширно празно пространство с едно-единствено опърпано бюро в средата. Хисун разпъна на него картите и се зае да обмисля стратегията.

Не беше приятно, че го зарязаха в ариегард на Острова на съня, след като Валънтайн се наложи пръв да отплава за Пилиплок, който Хисун смяташе да укроти със силата на оръжията. Тока стана ясно, че Хисун може и да е коронал, но ще трябва да се конкурира с един жизнен и деен, съвсем видим понтифекс, който няма намерение да се оттегля в Лабиринта. В досегашната история липсваше подобен прецедент. Дори най-силните и най-амбициозните коронали бяха отстъпвали мястото си, за да отидат в подземното си жилище.

Но и сегашните събития бяха безпрецедентни. И не можеше да отрече, че пътуването на Валънтайн до Пилиплок, което Хисун бе

смятал за най-налудничава глупост, се бе оказало блестящ стратегически удар.

Бунтовният град покорно бе спуснал флаговете и без хленч се беше подчинил на понтифекса — точно както бе предсказал Валънтайн! Каква магия му беше позволила да предприеме толкова дързък ход? Но нима навремето Валънтайн си бе възвърнал трона със сходна тактика? Зад мекотата и благородството се криеше железен характер. И все пак благостта на Валънтайн на беше просто удобна маскировка, а най-дълбоката и най-истинска негова черта. Той беше необикновен човек — велик крал по свой необикновен начин...

И сега понтифексът напредваше с малкия си антураж от една съсипана провинция към друга и кротко преговаряше в името на здравия разум. От Пилиплок бе отишъл в Ни-моя, като изпревари с няколко седмици Хисун. При неговото приближаване лъжекороналите се бяха разбягали, вандалите и бандитите бяха прекратили мародерствата, зашеметените и обеднели граждани бяха наизлезли с милиони за да приветстват своя нов понтифекс, сякаш той бе способен с едно махване на ръката да върне света към предишното му състояние. Кое то безмерно опрости задачата на Хисун, който го следваше непосредствено: вместо да губи време и ресурси, за да възстанови контрола над Ни-моя, той намери града спокоен и сравнително склонен към сътрудничество.

Хисун погледна картата. Сега Валънтайн бе поел към Кинтор. Трудна задача: там се бе загнездил най-силният от лъжекороналите Семпетурн с личната си армия — „Рицарите на Декерет“. Хисун се боеше за понтифекса, но не успя да го възпре, нито да го убеди да тръгне с войска из градовете на Маджипур.

Накъде ли ще се насочи Валънтайн след Кинтор? Хисун реши, че поеме към градовете на Долината, а после към морските градове — Пидруид, Нарабал... Никой не знаеше какво става на онзи далечен бряг, където бяха отишли милиони бежанци от сърцето на разрушения Зимроел. Но Хисун бе сигурен, че Валънтайн ще продължи все така неуморно да шества напред, за да превръща хаоса в ред само с пламенната сила на духа си. За понтифекса това бе нещо като странна голяма обиколка. И Хисун притеснено си помисли, че не понтифексът е редно да прави големи обиколки.

Остави на мира Валънтайн и се замисли за собствените си отговорности. Първо трябва да изчака тук Дивис. Това ще бъде доста деликатна работа. Хисун бе наясно, че успехът на царуването му е поставен на карта и зависи от това дали ще сложи на мястото му този мрачен завистник. Изходът бе да му даде голяма власт, да го направи втория човек в кралството. И същевременно да му държи юздите — ако това бе възможно.

Хисун бързо започна да чертае линии на картата и да обмисля тънкостите на тактиката. Внезапно се запита какво ще ядат всички тези войници в един измиращ от глад свят? Да се изхрани милионна армия с корени, ядки и трева? Той поклати глава. Ако нещата опрат дотам, ще се изхранват с камъни и тиня или сатанинските зъбати твари, селектирани от бунтовниците, та и собствените си мъртъвци. За да свърши цялото това безумие.

Стана и отиде до прозореца. Сега, когато се спускаше здрачът и прикриваше най-грозните белези, Ни-моя изглеждаше разхубавена. Той насмешливо ѝ се поклони. „Добър вечер, милорд! Нека Божественият ви закриля, милорд!“ Лорд Хисун звучеше странно. Всички му засвидетелстваха своето раболепие. Може би скоро щеше да свикне с това, че е коронал. В края на краищата, нищо не бе дошло изневиделица. И все пак имаше чувството, че това е фарс. Може би усещането се дължеше на това, че царуваше в движение, някак импровизирано. Така ще е, докато не се завърне в замъка Връхни — в замъка на лорд Хисун! — и да започне да подписва декрети, да уговаря визити и да оглавява пищни церемонии, както се полага на един коронал в мирно време. Но кога ще стане това? Хисун сви рамене. Въпросът беше глупав, като повечето въпроси. Ще стане, когато стане, а дотогава има да се отметне доста работа. Хисун се върна при бюрото си и седна пред картите.

След около час се върна Алзимир.

— Говорих с кмета, милорд. Предлага пълно съдействие. Чака долу с надеждата, че ще му позволите да сподели с вас ползотворните си идеи.

Хисун се усмихна.

— Доведи ми го.

След като най-после стигнаха до Кинтор, Валънтайн нареди на Азенхарт да акостира не близо до централната част, а в южното предградие Горещ Кинтор с геотермичните чудеса — гейзерите, горещите езера и всичко останало. Трябваше да влезе в града бавно и отмерено, за се усети така нареченият коронал навреме.

Не че самозваният лорд Семпетурн щеше да се изненада особено. Валънтайн не криеше нито самоличността си, нито маршрута, който следва. Спираше в по-големите речни градове, срещаше се с останалите тук-там общински управници, които обещаваха да подкрепят войската, за да отблъснат заплахата на променящите се. И по протежение на цялото речно плаване, дори в градчетата, които подминаваше, по бреговете излизаха хора, за да приветстват с радостни възгласи своя император по пътя към Кинтор.

Но това бе и тъжно пътуване, защото дори отдалеч личеше, че реката, че някога оживените и процъфтяващи градове бяха заприличали на призраци с празните си и разбити пристанищни складове, с пусти базари, буренияли булеварди. А където слизаше на брега, виждаше, че народът е безнадеждно отчаян.

Но когато акостира на това фантастично място Горещи Киндор с думкащите гейзери и съскащите, гъргорещи езера, тънещо сред облаци бледозелен газ, Валънтайн забеляза друго изражение по лицата на събралите се на кея: тревожно, нетърпеливо любопитство, сякаш тълпата предвкушаваше някакво спортно събитие.

Явно очакваха да видят що за прием ще му окаже лорд Семпетурн.

— Ще тръгнем само след две-три минути, Ваше Величество, — извика Шанамир. — Флотерите идват.

— Никакви флотери — отсече Валънтайн. — Ще влезем в Кинтор пеша.

Чу познатото ужасено пъшкане на Слийт, видя познатото отчаяние, изписано на лицето му. Личеше си, чи е останалите не са очаровани, но си замълчаха. От известно време никой не му

възразяваше. Не толкова защото вече бе понтифекс. Замяната на една гръмка титла с нова бе нещо тривиално. А по-скоро защото смятаха, че той навлиза все по-дълбоко в област, която бе табу за тях. Станал бе неразбираем за тях. Колкото до него самия, той нехаеше за безопасността: чувстваше се неуязвим, непобедим.

— По кой мост ще минем, Ваше Величество? — попита Делиамбър.

Мостовете бяха четири: тухлен, от камък, строен, блещукащ и прозрачен, сякаш направен от стъкло, и ефирно верижен. Валънтайн гледаше ту тях, ту далечните квадратни върхове на кулите на Кинтор далеч над реката. Забеляза, че мостът с каменните сводове май е порутен при средната дъга. Каза си, че тона е баш работа за понтифекса, нали в древността титлата му бе означавала „строител на мостове“.

— Някога им знаех имената, добри ми Делиамбър, но съм ги забравил — каза той. — Ще ми ги припомниш ли?

— Вдясно е Мостът на сънищата, Ваше Величество, следващият е Мостът на понтифекса, после Кинторският, който май е неизползваем. Последният е Мостът на коронала.

— Да търгнем по Моста на понтифекса — каза Валънтайн.

Поеха бавно, следвани от непрестанно растящата навалица, която спазваше известна дистанция.

Малко преди Валънтайн да преполови разстоянието, една слаба, тъмнокоса жена с избеляло оранжево наметало се откъсна от зяпачите и се втурна към него с викове: „Ваше величество! Ваше величество!“ Но на дузина крачки от него Лизамон Хълтин я спря и я взе като детска кукла.

— Не, почакайте — измърмори жената, преди Лизамон да я захвърли назад към тълпата. — Не мисля нищо лошо... имам подарък за понтифекса...

— Остави я, Лизамон — каза Валънтайн спокойно.

Намръщена подозрително, Лизамон я пусна, но остана в пълна готовност до понтифекса. Жената трепереше, устните ѝ се размърдаха, но за миг остана безмълвна. После каза:

— Вие сте истинският лорд Валънтайн, нали?

— Да, аз бях лорд Валънтайн. Сега съм понтифекс.

— Разбира се. Знаех си. Разправяха, че сте мъртъв, но никога не съм го вярвала. Никога! — Жената се поклони. — Ваше Величество! — Тя още трепереше. Личеше, че е доста млада, въпреки че беше изпостеляла, съсипана и бледа. Протегна ръка и продължи: — Аз съм Милилейн. Искан да ви дам това.

На дланта ѝ лежеше нещо като кама от кост.

— Убийца, вижте! — изрева Лизамон и понечи да се хвърли отново.

Валънтайн вдигна ръка.

— Почакай — каза той. — Какво е това, Милилейн?

— Зъб... Свещен зъб... Зъб на водния крал Маазмурн...

— О!

— Да ви пази. Да ви води. Той е най-великият от водните крале. Този зъб е скъпоценен, ваше величество. — Тя вече се олюляваше. — Отначало смятах, че е грехота, богохулство, престъпление да ги боготворим. Но после научих много. Водните крале не са зли, Ваше Величество! Те са истинските господари! Ние им принадлежим — ние и останалите жители на Маджипур. И ви нося зъба на Маазмурн, на най-великия, висшата Сила...

Карабела каза меко:

— Трябва да продължим, Валънтайн.

— Да. — Той протегна ръка и внимателно взе подаръка, някак хладен и в същото време сякаш излъчващ светлина. За миг му се стори, че чува звън на далечни камбани, макар никога да не бе чувал точно тази мелодия точно на тези камбани.

— Благодаря ти, Милейн — сериозно каза той. — Ще запазя твоя дар.

— Ваше Величество — прошепна тя и се отдръпна в тълпата.

Той продължи бавно по моста към Кинтор.

Преходът трая повече от час. Дълго преди да стигне до отсрещния бряг Валънтайн видя, че там го чака тълпа, но не обикновена навалица, а издокарано с униформи в зелено и златно множество. Значи това беше прословутата войска на лъжелорда Семпетурн?

— Ваше Величество! — възкликна Залзан Кавол и се намръщи.

— Не спирай — каза Валънтайн. — Пропусни ме напред, когато стигнеш до тях, без да се отделяш от мен.

Усети как Карабела уплашено стиска китката му.

— Помниш ли — каза той, — че в началото на възстановителната война на портала на Пендиуейн ни чакаха десет хиляди въоръжени, а ние бяхме само няколко дузини?

— Сега не е същото. Пендиуейн не беше въставал срещу теб. На портала не те чакаше никакъв измислен коронал, а само дебел, ужасен провинциален кмет.

— Същото е — каза Валънтайн.

Той стигна до края на моста. Пътят беше препречен от униформените. Един офицер от предната линия с блестящи от страх очи кресна грубиянски:

— Кой си ти, дете влизаш в Кинтор без разрешението на лорд Семпетурн?

— Аз съм понтифекс Валънтайн и нямам нужда от ничие разрешение, за да вляза в някой град на Маджипур.

— Короналът лорд Семпетурн не ще ти позволи да пристъпиш отвъд моста, скитнико!

— Как може, ако короналът е истински коронал, да се противопоставя на понтифекса? Хайде, човече, дръпни се! — с усмивка каза Валънтайн.

— Няма, защото ти си толкова понтифекс, колкото и аз.

— Отричаш ме, така ли? Мисля, че твоят коронал трябва да го стори лично — промълви благо Валънтайн.

И тръгна напред, пазен от Залзан Кавол и Лизамон Хълтин. Офицерът-грубиянин хвърляше неспокойни погледи към войниците край себе си. После се изпъчи и показно сложи длан върху ефеса, същото сториха и подчинените му. Валънтайн продължи напред, нищо че настръхналата група продължи да го гледа кръвнишки.

Изведнъж редиците се отдръпнаха и срещу Валънтайн се изтъпани червендалест трътльо, издокаран като коронал, явно с имитация на звездна корона, цвяцната върху гъстата рошава черна туфа на косата.

Той театрално простря ръце и гръмко извика:

— Достатъчно! Дотук, самозванецо!

— И от чие име издаваш тези заповеди? — любезно се осведоми Валънтайн.

— От свое, защото аз съм лорд Семпетурн!

— А, значи ти си коронал, а аз — самозванец? Не знаех. И по чия воля си коронал?

— По волята на Божествения, който предопредели аз да управлявам в това запусение замъка Връхни

— Разбирам — каза Валънтайн. — Но не знам за таково запусение. Там си има коронал, името му е лорд Хисун, който е на власт със законно назначение.

— Един самозванец не може да прави законни назначения — отвърна Семпетурн.

— Но аз съм Валънтайн, предишният коронал, а сега — понтифекс, също по волята на Божествения.

Семпетурн мрачно се усмихна.

— Преди да се самопровъзгласиш за коронал, беше измамник и такъв си оставаш!

— Нима? А признанието на всички принцове и лордове от Замъка, на понтифекс Тиеверас, нека почива вечно при Източника, и на собствената ми майка — Господарката?

— Казвам, че ти ги измами всичките, и зачернилото Маджипур проклятие е най-доброто доказателство, че съм прав. Защото истинският Валънтайн беше мургав и тъмнокос, а ти имаш светла като злато коса!

Валънтайн се разсмя.

— Но това е стара история, приятелю! Сигурно знаеш, че заради магията съм с друго тяло!

— Това ти го разправяш.

— Признато е от властите в кралството.

— Значи си печен измамник — каза Семпетурн. — Но няма да си губя времето с теб, защото имам спешни задачи. Върви си. Връщай се в Горещ Кинтор, качвай се на кораба и заминавай. Ако утре по това време още си в тази провинция, ще съжаляваш най-горчиво.

— Ще си отида доста скоро, лорд Семпетурн. Но първо ще ти поискам услуга. Тези твои войници — „Рицарите на Декерет“, така ли ги наричаш? Имаме нужда от тях. Лорд Хисун събира армия на изток, до Пиурифейн. Върви при него, лорд Семпетурн. Мини под негово командване. Подчини му се. Няма да те лишим от предводителството над твоята войска. Но трябва да станеш част от голямото усилие.

— Трябва да си побъркан — каза Семпетурн.

— Аз мисля иначе.

— Да оставя града си без защита? Да измина хиляди километри, за да се подчиня на някакъв узурпатор?

— Налага се, лорд Семпетурн.

— В Кинтор само аз решавам какво се налага.

— Това трябва да се промени — каза Валънтайн. Той лесно премина в транс и докосна съзнанието на Семпетурн, който смутено сви вежди, като му изпрати образа на Доминин Барджазид, въплътен в някогашното Валънтайново тяло, с въпроса:

— Познаваш ли този мъж, лорд Семпетурн?

— Той... той... е някогашния лорд Валънтайн.

— Не — каза Валънтайн и съсредоточи духа си, за да го стовари върху съзнанието на лъжекоронала на Кинтор.

Семпетурн залитна и едва не падна.

— Кой е този човек? — попита отново Валънтайн.

— Братът на Краля на сънищата — прошепна Семпетурн.

— А защо има чертите на предишния лорд валънтайн?

— Защото... защото...

— Кажи ми.

Семпетурн почти се свлече на земята.

— Защото е откраднал тялото на коронала по време на узурпацията и то все още му принадлежи по милостта на човека, когото беше свалил...

— Така. И кой съм аз тогава?

— Ти си лорд Валънтайн — каза Семпетурн отчаяно.

— Грещиш. Кой съм аз, Семпетурн?

— Валънтайн — понтифекс. Понтифексът на Маджипур.

— Вярно. Най-послед. А щом аз съм понтифекс, кой е короналът?

— Който... ти... кажеш... Ваше Величество.

— Казвам, че е лорд Хисун, който те чака в Ни-моя, Семпетурн. Върви. Събери рицарите си и вървете на изток, за да служиш вярно на коронала. Върви, Семпетурн. Върви!

Той изпрати за последен път енергията се към Семпетурн, който се разтрепера и най-послед рухна на колене.

— Ваше Величество... Ваше величество... Простете ми!

— Ще прекарам в Кинтор ден или два — каза Валънтайн — и ще се погрижа всичко тук да е наред. После поемаме на запад, където ме

чака още работа. — Той се обърна и видя Карабела да го гледа така, сякаш са му пораснали крила или рога. Усмихна ѝ се и си помисли, че сега би изпил някоя друга чаша хубаво вино.

Погледна драконовия зъб, който бе държал в ръка през цялото това време, и пак долови гласовете на камбани, и му се стори, че усеща в душата си замаха на мощни криле. Внимателно уви дара на Милилейн в коприна и го подаде на Карабела.

— Пази добре това, господарке моя. Мисля, че ще ми върши добра работата. — Той потърси с поглед Милилейн и я видя в тълпата — очите ѝ бяха приковани към него и горяха с плашеща сила, сякаш съзерцаваше с благоговение и екстаз някакво богоподобно същество.

Хисун разбра, че точно до вратата на спалнята му се развихря нещо като шумна разправия. Стана, намръщи се, уморено примигна. Зад големия прозорец вляво се виждаше червеният утринен блясък на слънцето ниско над хоризонта. Снощи си бе легнал късно заради днешното пристигане на Дивис и не беше очарован, че го будят в ранни зори.

— Ей, вие там — изръмжа той, — за какво, в името на Божествения, е цялата тази врява?

— Трябва да ви видя веднага, милорд! — произнесе гласът на Алзимир. — Стражата не ме пуска, но аз на всяка цена трябва да говоря с вас, и то веднага!

— Добре, пуснете го — нареди Хисун с въздишка.

Щракна ключалка и в спалнята цъфна Алзимир, явно не на себе си.

— Милорд...

— Какво става?

— Градът е нападнат, милорд!

Хисун внезапно се почувства по-буден от всякога.

— Нападнат? От кого?

— Странни чудовищни птици — каза Алзимир. — С криле като на дракони, човки като сърпове и нокти, от които капе отрова.

— Няма такива птици!

— Сигурно са някакви дяволски изчадия на метаморфите. Нахълтваха в Ни-моя малко преди изгрев от юг — огромно гнусно ято, може би хиляди. Вече дадохме към петдесет жертви, а през деня ще стане много по-зле. — Алзимир отиде до прозореца. — Ето, няколко вече кръжат над стария дворец на херцога...

Хисун погледна. Чистото утринно небе гъмжеше от призрачни създания, по-големи от гихорни, по-едри от милуфтите и доста по-грозни. Крилата им наистина наподобяваха драконовите, огненочервените човки бяха зловещо закривени, а яркозелените нокти — застрашително дълги. Те трескаво се гмуркаха надолу в търсене на

плячка, а народът по улиците бягаше отчаяно в търсене на убежище. Разигра се ужасна сцена — пред очите на Хисун грозилищата убиха едно непредпазливо момче, което излезе от една сграда точно под човката на една от тварите.

Хисун изрече проклетие.

— Добре, че ме събуди. Предприе ли нещо?

— Вече изпратих петстотин стрелци с лъкове на покривите, милорд. Ще действаме и с далекобойни енергомети.

— Не е достатъчно. Никак. Трябва първо да овладеем паниката. Какво ще стане, ако по улиците хукнат двайсетте милиона уплашени граждани? Жизненоважно е веднага да покажем, че овладяваме положението. Нека стрелците да са пет, не, десет хиляди, ако имаме толкова.

— Да, милорд.

— Издай заповед всичко живо да си стои у дома до второ нареждане. Никой да не излиза. По никакъв повод. Нека Сtimiон извести Дивис, че сме леко затруднени и не е зле да внимава, ако все още смята да влезе в Ни-моя тази сутрин. Изпрати ми онзи старец, надзорника на зоопарка, с когото говорих преди дни. Гитаин, Китаин — нещо такова. Кажи му за случилото се, докарай го под стража и нареди да донесат няколко мъртви птици, за да може той да ги изследва.

Хисун се обърна към прозореца отново, като гледаше намръщено. Грозна, покъртителна гледка.

— Променливите! — възкликна горчиво той. — Не жалят дори децата! Скъпо ще ни платят, Алзимир! Ще хвърлим Фараатаа на собствените му птици, нали? А сега побързай.

След малко заваляха донесения. Над сто смъртни случая, чийто брой лавинообразно нарастваше. И най-малко още две ята птици бяха връхлетели града, като по приблизителни изчисления тварите бяха вече най-малко хиляда и петстотин.

Но контраатаката от покривите вече даваше резултати. Бавни и тромави, птиците бяха лесни мишени, които нехаеха за стрелците. Това опростяваше още повече нещата и отърваването май беше само въпрос на време дори нови орди да летяха насам от Пиурифейн. По улиците на града почти не се мяркаха цивилни, защото новината за атаката и

наредбата на короната бяха достигнали и до най-отдалечените предградия. Тварите кръжаха мрачно над смълчаната, пуста Ни-моя.

Към обяд дойде вестта, че Ярмуз Китаин, зоологът, е доведен в Насиморн проспект и прави дисекция на едно мъртво пернато в задния двор. Преди няколко дни Хисун се беше срещал с него заради странните и смъртоносни създания, наводнили Ни-моя, и той бе дал ценни съвети как да ги озаптят. Намери Китаин — мъж със скръбни очи и хлътнала гръд, свит над останките на птица, толкова голяма, че отначало Хисун я взе за няколко, пръснати по настилката.

— Виждал ли си някога нещо подобно? — попита Хисун.

Блед и треперещ, Китаин вдигна очи.

— Никога, милорд. Това е създание от кошмарите.

— Метаморфски кошмари, не мислиш ли?

— Несъмнено, милорд. Явно е някаква сатанинска измислица.

— Искаш да кажеш някакво синтетично създание?

Китаин поклати глава.

— Не съвсем, милорд. Според мен това е генетична манипулация от съществуващи форми на живот. Основната форма е милуфтата, най-голямата лешоядна птица в Зимроел. Уголемили са я и са я превърнали в от лешояд в хищник. Отровните жлези в основата на ноктите са като на амазоар — едно пиурифейнско влечуго.

— А крилете? — попита Хисун. — Взети са морските дракони, нали?

— Наподобяват ги.

— Но драконите не летят. Защо са й драконови криле на една птица?

Китаин сви рамене.

— Явно не с аеродинамична цел. Може да е направено само за да изглеждат птиците по-ужасяващи. Когато някой иска да използва във войната...

— Да, разбрах. Значи смяташ, че тези изчадия са поредното оръжие на метаморфите?

— Несъмнено, милорд. Това нещо не е живяло в диво състояние. Подобна твар със сигурност не би останала незабелязана четиринадесет хилядолетия.

— Следователно още едно престъпление им се пише в сметката. Кой би могъл да предположи, Китаин, че противниците ни са толкова

изобретателни учени?

— Те са древна раса, милорд. И могат да имат доста подобни тайни.

Хисун изтръпна.

— Дано не ни пратят нещо още по-зловещо — каза той.

Но в ранния следобед нападението май беше почти отбито. Застреляните птици, стотици на брой, бяха нахвърляни на централния площад, където образуваха огромна неимоверно воняща купчина, а оцелелите, най-сетне проумели, че в Ни-моя най-много да ги прониже някоя стрела, се спасиха към хълмовете на север и само единични екземпляри кръжаха все още над града. Петима стрелци бяха загинали при защитата на Ни-моя. Висока, но неизбежна дан. Най-големият град на Маджипур не биваше да остане заложник на ято птици.

Повече от час Хисун обикаля с флотер града, за да се увери, че е безопасно да се вдигнат ограниченията. После се върна в щаб-квартирата си тъкмо навреме, за да научи, че Дивис е наближил доковете на Странд Виста.

През всичките месеци, откакто бе получил короната от Валънтайн във Вътрешния храм, Хисун очакваше с опасение първата среща с победения си съперник за титлата. И знаеше, че Дивис ще възприеме и най-малкия признак на слабост като покана да го измести от трона, за който ламтеше. Макар Дивис да не бе давал основания да бъде заподозран в подобно предателство, Хисун нямаше особени причини да се доверява на добрата му воля.

Но преди да поеме към доковете, Хисун усети как го обзема странно спокойствие. В края на краищата, той бе провъзгласен за коронал чрез свободния избор на човека, който сега беше понтифекс. Дивис ще трябва да преглътне горчивия хап, независимо дали това му се нрави.

Размерите на армадата, събрана от Дивис, бяха поразяващи. Сякаш бе реквизирал всяко речно корабче между Пилиплок и Ни-моя, така че Зимър беше задръстена от кораби дорде стигаше погледът — наистина огромна флота.

Дивис очакваше на своя флагмански кораб пристигането на лорд Хисун.

— Да му кажа ли да слезе и да ви поздрави на брега, милорд? — попита Сtimiон.

Хисун се усмихна.

— Аз ще отида при него.

Пое тържествено, окичен с всички кралски реталии — впрочем, и съветниците, и свитата му се бяха издокарали най-официално. Дузина стрелци го пазеха за всеки случай от евентуални нападения на смъртоносните хвъркати. Вярно, фактът че Хисун отиваше при Дивис може би представляваше нарушение на протокола, но за сметка на това той грижливо си беше придал господарски облик на владетел, благоволил да окаже необикновена чест на лоялен поданик.

Дивис също се беше погрижил да за собствената си величественост, защото въпреки жегата бе надянал широка черна роба от фини хайгусови кожи и великолепен лъскав шлем, донякъде наподобяващ корона. Когато Хисун се изкачи на палубата, Дивис се извиси над него като великан. Ала твърдостта и хладнокръвието на Хисун доста смалиха разликата в ръста.

После Дивис — както си му е редът, защото противното би било изтълкувано като открито предизвикателство — направи звездния знак, падна на едно коляно и пръв приветства новия коронал.

— Хисун! Лорд Хисун! Да живее лорд Хисун!

— Дано и ти да си жив, Дивис, защото ще имаме нужда от смелостта ти в предстоящата битка. Стани, човече. Стани!

Дивис се изправи. Изглежда право в очите Хисун, а върху лицето му се изписаха какви ли не, донякъде необясними емоции — от сянката на завистта, гнева и огорчението, до нещо като уважение, дори възхита, и веселост — сякаш Дивис въпреки всичко се забавляваше със странните превратности на съдбата.

— Достатъчно войска ли съм довел, милорд? — попита Дивис, като стори широк жест към задръстената с плавателни съдове река.

— Наистина е невероятно, че си събрал такава многобройна армия. Но казва ли ти някой какво е достатъчно за битка с призраци? Променящите се са ни подготвили още не една грозна изненада.

Дивис се позасмя.

— Чух, милорд, за птиците, изпратени сутринта.

— Не е за смях, милорд Дивис. Гадните страшилища убиваха хора и ги изяждаха още неизстинали. Пред очите ми си отиде едно дете. Но май им видяхме сметката. И като му дойде времето ще избием и създателите им.

— Изненадва ме вашата жажда за мъст, милорд.

— Нима смяташ, че я питая? — каза Хисун. — Е, щом ти го казваш... Нищо чудно да съм станал отмъстителен след седмици престой в един разрушен град и битки с хвъркати изчадия, изстребващи невинни граждани. От Пиурифейн се излива всякакъв вид мерзост, заплашваща цивилизацията, ето защо възнамерявам да залича неприятелите от лицето на земята. И ти казвам, Дивис: с твоя помощ ще отмъстя жестоко на обявилите ни тази война.

— Когато говорите така, милорд, твърде малко приличате на лорд Вальнтайн. Мисля, че той никога не е произнасял думата отмъщение.

— А има ли причина да приличам на него, Дивис? Аз съм Хисун, а не Вальнтайн.

— Но той ви избра за наследник.

— Да, но така се отказа и от титлата. Едва ли си приличаме тъкмо по отношението си към врага.

— Какво е тогава вашето отношение?

— Мисля, че вече го знаеш. Смятам двамата добре да се развъртим от две стрени метежниците, да сгацим онази гад Фараатаа и да прекратим безобразията. А после понтифексът може да привика оцелелите бунтовници и по своя по-нежен начин да преговаря с тях за някакво решение във връзка с обоснованите им жалби по наш адрес. Но според мен първо трябва да покажем сила. И ако се наложи, да припомним до кръвопролития. Какво ще кажеш за това, Дивис?

— Казвам, че не съм чувал по-разумни приказки от един коронал, откакто баща ми остави трона. Но понтифексът едва ли е на същото мнение. Той знае ли за плановете ти?

— Още не сме ги обсъждали подробно.

— А ще ги обсъждате ли?

— Понтифексът понастоящем е в Кинтор, или на запад оттук. — каза Хисун. — И тъй като ще се позабави там, а пък аз ще се позабавя в Пиурифейн, малковероятно е да имаме много шансове за консултации.

В очите на Дивис блесна известно лукавство.

— А, ето че виждам как се справяш с проблема си, милорд.

— За какъв проблем говориш?

— За проблема да си коронал при един понтифекс, който на воля кръстосва страната, наместо достойно да слезе в Лабиринта. Вероятно това е голям препъникамък за един млад коронал и на негово място и аз никак не бих харесал подобно положение. Но ако короналът се държи на прилично разстояние от понтифекса и приписва всевъзможните различия между техните политики на същото това разстояние, той си развързва ръцете. Така ли е, милорд?

— Май стъпваме на опасна почва, Дивис.

— О, нима?

— Да. Освен това ти преувеличаваш различията между нашите възгледи. Валънтайн не е военолюбив, но може би точно затова остави на мен трона на Конфалюм. Добре се разбираме с понтифекса, така че нека прекратим тази тема. Хайде, Дивис. Смятам, че е редно да ме поканиш в каютата си на чаша вино, а в Нисиморн проспект ще ударим още по една-две. И после ще седнем, за да планираме стратегията на нашата война. Какво ще кажеш за това?

Дъждът заваля отново и разми очертанията на картата, разпъната от Фараатаа върху влажната тиня на речния бряг. Но това не му пречеше особено, защото всеки детайл бе запечатан в гънките на мозъка му. Илиривойн тук, Авендройн там, Нови Велализиер тук. Реките, планините. Позициите на двете нашественически войски...

Позициите на двете нашественически войски...

Виж това не беше предвидено от Фараатаа. Нахлуването на непроменящите се в Пиурифейн бе голям пробив в плановите му. Страхливият слабак лорд Валънтайн никога не би направил нищо подобно. Не, Валънтайн по-скоро би дошъл пълзейки с нос в калта при Данипиур, за да моли смирено за мирен договор. Но Валънтайн вече не беше крал — или по-точно бе станал крал в сянка с по-висок ранг, но по-малка власт. Как би могъл да разбере някой щуротиите на непроменящите се? И сега те имаха нов крал, младият лорд Хисун, който изглежда е от друго тесто...

— Аарисиим! — повика Фараатаа. — Има ли някакви новини?

— Оскъдни, Кралю, който си. Очакваме вести от западния фронт, но по-късно.

— А от битката при Стейче?

— Горските братя все още не желаели да ни сътрудничат, но най-после склонили да опъват мрежи от лиани.

— Добре, добре. Но ще го сторят ли навреме, за да спрат настъплението на лорд Хисун?

— Твърде е вероятно, о, Кралю, който си.

— Казваш така, защото е вярно или защото мислиш, че именно това предпочитам да чуя? — попита Фараатаа

Аарисиим се опули, зяпна и от смущение започна да си мени формата, а когато стана отново Аарисиим тихо отвърна:

— Несправедлив си към мен, о, Фараатаа!

— Може би.

— Говоря истината.

— Ако това е вярно, тогава е вярно и всичко останало и ще приема, че говориш истината — мрачно каза Фараатаа. Дъждът още по-гръмко задумка по навеса на джунглата. — Върви и се върни, когато имаш новини от запад.

Аарисиим изчезна в мрака на дърветата. Фараатаа, намръщен, отново се зае да чертае картата си.

На запад имаше армия, пълчища на непроменящите се, предвождани от лорда с косматото лице на име Дивис, синът на предишния коронал лорд Вориакс. „Ние бастисахме баща ти докато ловуваше в гората, помисли си Фараатаа. Знаеше ли това, Дивис? Ловецът, изстрелял фаталния куршум, беше пиуриварец, макар да имаше облика на лорд от Замъка. Виждаш ли, жалките променящи се могат да убият един коронал! Можем и теб да убием, Дивис. Можем и теб да убием, ако си невнимателен като баща си.“

И мрачно призна, че не може да нарече невнимателен Дивис, който, разбира се, не знаеше как е умрял баща му — нямаше по-строга пазена тайна от тази сред народа на Пиуривар. Щабът му плътно се пазеше от посветени рицари, така че пиле не можеше да прехвъркне през тази верига, та камо ли да се промъкне убиец, независимо колко ловко е дегизиран. С гневни промушващи движения на своя остър дървен кортик Фараатаа прорязваше все по-дълбоко и по-дълбоко върху картата линиите на унищожителния поход на Дивис, който проправяше пътища през диви земи, безпътни откакто свят светува, помиташе всичко отпреде си, заливаше Пиурифейн с несметните си войски, задръстваше природата, замърсяваше свещените потоци, мачкаше свещените горички...

Фараатаа беше принуден да пусне своята армия от пилигригорми срещу това въоръжено множество, за което съжаляваше, защото те бяха сред най-изпипаните му биологични оръжия и той бе възнамерявал да ги хвърли в Ни-моя или Кинтор на по-късен етап на войната. Дребните колкото лешник ракообразни с бронирани черупки и с безброй бързоподвижни крачка, остри като пилички благодарение на майсторлъка на генетиците на Фараатаа, живееха в почвата и бяха лакоми като лами — ежедневно се нуждаеха от живо месо, петнайсет пъти превъзхождащо собственото им тегло. За да задоволяват този апетит се внедряваха в плътта на първото срещнато топлокръвно и започваха да го ядат отвътре.

Фараатаа бе изчислил, че петдесет хиляди парчета биха дестабилизирали напълно град с размерите на Кинтор за пет дни. Но сега поради атаката на непроменящите се се налагаше пусне пилигригормите не другаде, а в почвата на Пиурифейн с надеждата да стресне огромната армия на Дивис и да я принуди да се оттегли. Ала все още нямаше никакви съобщения за успеха на тази тактика.

От другата страна на джунглата, където короналът лорд Хисун водеше друга армия на юг по друг невъзможен път — по западния бряг на Стойче, Фараатаа гласеше преграждането на стотици километри от пътя с мрежа от безкрайно лепкави и непроницаеми птичи лиани, за да принуди врага да прави все повече обходни маневри и накрая да залута безнадеждно. За осъществяването на този коварен ход имаше само една трудност: единствено горските братя се оправяха с птичите лиани, благодарение на някакъв ензим, който ги имунизираше срещу лепкавостта на лианите. Но тези вбесяващи маймуни недолюбваха пиуриварците, които ги бяха излавяли от векове заради ароматното им месо, ето защо не беше лесно да се спечели тяхното съдействие.

Фараатаа усети как в него се надига ярост.

Отначало всичко бе тръгнало като по ноти: срыв в земеделието, глад, паника, масова миграция, плъпване на кръвожадни твари, усложнило живота на гражданите...

Но надеждите на Фараатаа не се бяха оправдали напълно. Сценарият с хищните гигантски милуфти почти се беше провалил, нищо че те бяха всели хаос в Ни-моя — кой можеше да предвиди, че точно по време на атаката армията на лорд Хисун ще бъде в града и стрелците му с такава лекота ще се отърват от хвърчащите страшилища. А ресурсите на Фараатаа от милуфти вече бяха изчерпани можеха да бъдат възстановени за около пет години...

Но имаше в зооарсенала си пилигригорми. Имаше милиони ганигоги. А също така куекси, замбинакси, маломоли. Както и нови напасти като червен отровен прах, който носен от нощния вятър щеше да отрови водоизточниците, лилави спори, превръщащи се в личинки, опасни за тревопасните добичета, и още по-големи гадории. Фараатаа се двоумеше дали да използва някои от тях, защото след победата над непроменливите можеше и да не успее да ги озапти. Но ако войната се обърне срещу неговия народ, и то безнадеждно, Фараатаа щеше да използва всички средства срещу неприятеля без оглед на последиците.

Аарисиим се доближи с плахи стъпки.

— Има новини, о, Кралю, който си.

— От кой фронт?

— И от двата.

Фараатаа се втренчи в него.

— Е?

Аарисиим се двоумеше.

— На запад неприятелят напредва бързо, като унищожава пилигригормите с някакъв огън, изхвърчащ от метални тръби и разтопяващ черупките им.

— А на изток? — попита Фараатаа, който се вкамени.

— Поели са през гората и не успяхме да изградим птичите мрежи навреме. Според разузнавачите търсят Илиривойн.

— За да се съюзят с Данипиур! — Очите на Фараатаа пламнаха.
— Лошо, Аарисиим. Но нищо не е свършено! Доведи ми Бенуюяб, и Сиимии и някои от другите. Сами ще отидем в Илиривойн и ще пленим Данипиур. И ако трябва, ще я убием, за да няма с кого да се съюзяват. И единственият пиуриварец с власт да управлява ще е само Фараатаа, който нямаа да подписва договори с непроменливите.

— Да пленим Данипиур? — колебливо попита Аарисиим. — Да я убием?

— Ако трябва — заяви твърдо Фараатаа, — ще избия всичко живо, преди да им дам отново този свят!

В ранния следобед спряха в една падина, за което Валънтайн научи, че някога е била важен земеделски център. Пътуването през изтерзания Зимроел предлагаше низ от почти еднообразна неприветливи пейзажи — изоставени ферми, обезлюдени градове, признаци на най-ужасяващи битки за оцеляване, — но тази Престимионска падина беше най-обезсърчаващата от гледките.

Обгорени и почернели ниви, мълчаливи, безразлични, зашеметени хора.

— Отглеждахме лузавундър и ориз — каза домакинът на Валънтайн, фермерът Нитикимал, който изглежда бе управник на района, — но се наложи да опожарим нивите. И чак след около две години ще може да сеем отново. Но останахме — никой не избяга от падината, Ваше Величество, нищо че почти няма какво да се яде. А ние, гхайрогите, се изхранваме с малко, нали разбирате? Но дори за нас недостига. А и безделието изнервя не по-малко от тези пепелища. Но земята е наша — затова останахме. Дали ще сеем пак някога, Ваше Величество?

— Сигурен съм — увери го Валънтайн, като се питаше дали не дава на тези хора напразни надежди.

Къщата на Нитикимал бе голяма постройка от черна граниморска дървесина и покрив от зелени плочи. Но вътре лъхаше на влага и вееше — изглежда фермерът вече нямаше желание да прави ремонтите, неизбежни при дъждовния и влажен климат на Престимионската падина.

Този следобед Валънтайн остана за малко сам, за да прегледа получените от изток съобщения преди да отиде в общината за срещата с хората от областта. Хисун бе нахлул в страната на метаморфите и търсеше Нови Велализиер, столицата на бунтовниците. Дали Хисун щеше да има по-голям късмет от този на Валънтайн, който безуспешно бе търсил скитащия град Илиривойн? А Дивис с втора, дори по-голяма армия бе навлязъл в пиуриварска територия от другата страна. Какво ли ще предприеме войнствен мъж като Дивис в онези джунгли?

Валънтайн си помисли, че шестващите през Пиурифейн пълчища не бяха влизали в плановете му, а тъкмо обратното. Уви, това бе неизбежно и той го знаеше. Ударил бе часът на хора като Дивис и Хисун. И си помисли, че той ще играе своята роля, а те — своите, и ако е рекъл Божественият — раните на света един ден ще започнат да заздравяват.

Прегледа другите съобщения. Във Връхни регент Стазилейн се трепеше да решава рутинните задачи на управлението. Горкият Стазилейн, който обожаваше лукса, забавленията и движението, сега стоеше закотвен на масивното бюро и се подписваше на купища хартийки. Валънтайн с горчивина си помисли, че времето не прощава никому. Всички, които като него някога бяха смятали, че животът в Замъка е безкраен лов и веселие, сега бяха превити от бремето на отговорностите и крепяха този злочест олюляващ се свят на раменете си. Връхни изглеждаше безкрайно далечен, както и радостите на онези дни, когато светът се управляваше сам и цареше вечна пролет.

Имаше новини и от Тунигорн, който обикаляше Зимроел и се занимаваше с разпределение и съхранение на провизите и с какво ли не още, за да овладее кризата, глада и болестите. Тунигорн стрелецът, Тунигорн — прочутият победител в турнирите... Дали не си плащаше сега, дали всички галеници на съдбата, израснали в Замъка, не си плащаха за лекотата и удобствата на безгрижното детство?

Той остави свитъците. Измъкна от ковчежето драконовия зъб, странния дар на жената на име Милилейн. Още в мига, в който го бе докоснал за първи път, бе разбрал, че държи нещо повече от чудата дрънкулка или амулет. Но само с течението на дните, когато тайно, винаги тайно, скришом дори от Карабела се вглъбяваше в същината на този предмет, Валънтайн започваше да проумява що за дар бе получил от Милилейн.

Леко докосна блестящата повърхност на крехкото и сякаш прозрачно нещо, което обаче бе по-твърдо от най-твърдия камък и имаше заострени ръбове по-остри от най-острата стомана. Хладнееше при допир, ала сърцевината му като че бе изтъкана от пламък.

В съзнанието му мелодично зазвъняха камбани. Тържествената им музика отначало се лееше бавно, почти като реквием, после премина в каскада от звуци, чийто ускоряващ се ритъм бързо се превърна в задъхана смес от мелодии, като всяка нова връхлиташе

толкова устремно, че се наслаждаваше върху предходната, и после всички мелодии се сляха в една-единствена разлюляваща духа симфония на промените. Да, сега Валънтайн позна тази музика, разбра я такава, каквата е — музиката на водния крал Маазмурн, създанието, което хората познаваха като дракона на лорд Киникен, най-могъщият от всички огромни обитатели на планетата.

Доста време измина, докато Валънтайн разбере, че е чувал музиката на Маазмурн дълго преди да се сдобие с този талисман. При първото плаване от Алханроел към Острова на съня бе сънувал на борда на „Лейди Тийн“ как поклонници в бели роби, сред които бе и той, Валънтайн, тичаха към морето, от което се бе появил великият дракон, известен като дракона на лорд Киникен. И в това послание екот на ужасни камбани съпровождаше дракона със зейнала паст, който дори излезе на сушата — звук толкова тежък, че сякаш смазваше самия въздух.

При докосването до този зъб долавяше същото звънтене. И с помощта на този магически предмет можеше, ако се съсредоточи, да достигне до центъра на душата си и да се утреми напред през света, да влезе в контакт с величавия дух на великия воден крал Маазмурн, наричан от невежите дракона на лорд Киникен. Това беше дарът на Милилейн. Как бе разбрала, че той, само той единствен, би могъл да го използва? И дали изобщо знаеше за това? Може го бе подарила само защото за нея той бе свещен и нямаше представа, че Валънтайн би могъл да го използва за съсредоточаване...

— Маазмурн! Маазмурн!

Опитваше се. Търсеше. Зовеше. Ден след ден се доближаваше до връзката с водния крал, до истински разговор, до същинска среща. Още малко. Може би тази вечер, може би утре или вдругиден...

— Отговори ми, Маазмурн! Тук е понтифекс Валънтайн, който те вика.

Вече не се боеше от този необятен, страховит разум. При тези тайни странствия на душата бе започнал да разбира, колко са се лъгали по отношение на морските гиганти обитателите на Маджипур. Да, морските дракони бяха страховити, но не трябваше да се боят от тях.

— Маазмурн! Маазмурн!

И усети, че почти го е достигнал.

— Валънтайн!

Зад вратата се чу гласът на Карабела. Валънтайн вмиг, устремно излезе от транс. Когато се овладя, побърза да скрие драконовия зъб в ковчежето и излезе при нея.

— Трябваше вече да сме в кметството — каза тя.

— Да. Да, разбира се.

След час Валънтайн седеше на нещо като подиум в залата, а фермерите му изразяваха своята почит и му носеха своите коси, мотики и друг непретенциозен инвентар, сякаш с едно полагане на ръце понтифексът можеше да възроди предишното благоденствие на съсипаната долина. Валънтайн реши, че едва ли е става дума за някакво древно поверие на тези отрудени селяни, болшинството гхайроги. Досега понтифекс не бе посещавал долината или друга част на Зимроел, нито някой бе очаквал да се случи подобно чудо. Изглежда бе свидетел на спонтанното зараждане на нов обичай.

Но това не го смути и той не спря благо да се усмихва и да обнадеждава дефилиращите покрай него хора, които отминаваха окрилени своя понтифекс.

Към края на вечерта в залата настъпи раздвижване и Валънтайн видя да се задава странна процесия. Древна старица-гхайрожка креташе към него подкрепяна от две по-млади жени от нейната раса.

— Това е Аксимаан Трейж! — прошепна неговият домакин. — Чували ли сте за нея, Ваше Величество?

— Уви — не.

— Тя беше прочута с плантациите си от лузавендър. Извор на знания, мъдра жена. Разправят, че е на умиране, но е настояла да ви види.

— Лорд Валънтайн! — повика старицата ясен, звънлив глас.

— Вече не съм лорд — отвърна той, — а понтифекс Валънтайн. Оказваш ми голяма чест с това посещение, Аксимаан Трейж.

— Понтифекс... Валънтайн...

— Ела, подай ми ръка — каза Валънтайн.

Здрависаха се и погледите им се срещнаха, макар да личеше, че тя е слъпа.

— Казваха, че си узурпатор — заяви тя. — Червендалестият дребосък разправяше, че не ти си истинският коронал. Но аз не рачих да го слушам и се магнах. Не знаех дали ти си истинският, ама не червендалестият ще ми го каже.

— Това е бил Семпетурн — каза Валънтайн. — Сега е размислил и вярва, че аз не съм самозванец.

— Щом ти си истинският, ще направиш ли света отново цялостен? — попита Аксимаан Трейж с глас с изумителна жизненост и яснота.

— Ние всички заедно ще постигнем това, Аксимаан.

— Не. Не и аз, понтифекс Валънтайн. Аз ще умра — идната или по-другата седмица. Във всеки случай скоро. Но искам да ми обещаеш, че светът пак ще стане същият като преди — за моите деца, за внуците. И ако ми обещаеш това, ще коленича пред теб, а ако ме излъжеш — дано Божественият те накаже така, както наказва нас, понтифекс Валънтайн!

— Обещавам ти, Аксимаан Трейж и те уверявам, че не хвърлям думите си на вятъра. Но не искам да коленичиш.

— А пък аз държа на думата си! — рече старицата, със смайваща лекота избута спътничките си и рухна на колене. Валънтайн се пресегна да я вдигне, но една от жените, сигурно нейна дъщеря спря ръката му, а после ужасено се втренчи в собствената си длан, дръзнала да докосне самия понтифекс. С мъка, но без чужда помощ Аксимаан се изправи.

— Знаеш ли на колко съм години? — попита тя. — Родена съм по времето на понтифекс Осиър. Май няма по-стара от мен на света. И ще умра по времето на понтифекс Валънтайн. И ти ще възродиш света.

Май беше пророчество, а прозвуча като заповед.

— Ще бъде сторено, Аксимаан Трейж, и ти ще доживееш да го видиш.

— Не, не. Когато човек ослепее, идва второто зрение. Моят живот е почти в края си. Но виждам ясно как ще протече твоят. Ще ни спасиш като извършиш онова, което си смятал за невъзможно. После ще довършиш делото като сториш онова, което най-малко ти се иска. И макар да правиш невъзможното и нежеланото, ще разбереш, че добре си постъпил и ще се радваш, понтифекс Валънтайн. Сега върви и ни изцери. Излекувай ни, понтифекс Валънтайн! Излекувай ни!

Тя се обърна и закрета обратно сам-сама, като не пожела никоя от дъщерите да я съпровожда.

Чак след час Валънтайн напусна залата благодарение на Карабела, която се позова на умората му и го изведе, инак кой знае кога

щеше да свърши това особено поклонение от вярващи, че някакво магическо излъчване от понтифекса от само себе си ще преобрази живота им и магически ще ги върне в добрите стари времена. Образът на Аксимаан Трейж продължаваше да грее в съзнанието му докато вървяха към голямата къща на Нитикимал. И сякаш чуваше отново пророчествата и молбите ѝ.

Но в него звучеше и музиката на водния крал. Може би тази вечер ще успее да се свърже най-сетне...

Поговориха си с Карабела, която явно се бе вживяла в казаното от Аксимаан Трейж, от мистериозните ѝ прорицания. Най-после се целунаха за лека нощ и тя си легна.

Валънтайн изчака няколко безкрайни минути. После отвори заветното ковчеже.

— Маазмурн!

Съсредоточи се, за да направи мост между долината и водните дълбини, където се бе спотаел морският крал.

— Маазмурн?

— Чувам те, земни братко, братко Валънтайн, братко крал...

Най-после!

— Ти знаеш кой съм?

— Познавам те. Познавам баща ти. А и мнозина твои предшественици.

— С тях говорил ли си?

— Не. Но ги познавах. Много пъти съм обиколил океана, братко Валънтайн. И знам всичко, което е ставало на сушата.

— Знаеш ли какво става сега?

— Знам.

— Унищожават ни. И ти си на тяхна страна.

— Не.

— Оглавявате бунтовните пиуриварци. Наясно сме с това. Те ви почитат като богове, а вие ги учите, как да ни съсипят.

— Не, братко Валънтайн.

— Знам, че ви боготворят.

— Да, така е, защото ние наистина сме богове. Но не поддържаме бунта. Даваме им само онази подкрепа, която бихме дали на всеки, дошъл да я поиска, но не целим да ви прогоним от света.

— Сигурно ни мразите!

— Не, братко Валънтайн.

— Ние ви преследваме. Убиваме ви. Храним се с вашата плът, пием кръвта ви и изработваме от костите ви дрънкулки.

— Да, това е вярно. Но защо да ви мразим, братко Валънтайн? Защо?

Не отговори веднага. Лежеше вцепенен, тръпнещ от благоговение до спящата Карабела, премисляше чутото — спокойното признание на водния крал, че драконите са богове. Какво би значило това? А също така твърдението за непричастност към бунта и смайващото признание, че драконите не таят омраза срещу маджипурци за стореното.

— Значи ли това, че сте неспособни да мразите, Маазмурн?

— Ние разбираме това чувство.

— Но не го изпитвате?

— Омразата не е същностна, братко Валънтайн. Стореното ни от вашите ловци е в реда на нещата. То е част от живота: един от аспектите на Това, Което Е. Какъвто съм аз, какъвто си ти. Ние ценим Това, Което Е във всичките му проявления. Вие ни избивате и ни използвате. Понякога ние ви убиваме, ако това ни се стори уместно, и така на свой ред ние ви използваме. Говоря ти все за Това, Което Е. Някога пиуриварците убиха няколко от нашите в техния каменен град, който сега е мъртъв. Внушиха си, че са извършили чудовищно престъпление, и за да изкупят вината си разрушиха собствения си град. Но те не разбират. Никой от вас, децата на сушата, не разбира. Просто всичко е Това, Което Е.

— А нашата съпротива срещу хаоса? Грешим ли, че се противим на пиуриварците? Нима сме длъжни смирено да приемем орисията си, защото и тя е Това, Което Е? — попита Валънтайн.

— И вашата съпротива е Това, Което Е.

— Тогава не виждам смисъл в твоята философия, Маазмурн.

— Не е нужно, братко. Но и мнението ти е Това, Което Е.

— Искам да дойде край на разсипията каза след кратко мълчание Валънтайн. Или по-точно да запазим онова, което ние на Маджипур разбрахме като Това, Което Е.

— Разбира се, ще успееш.

— Моля те, помогни ми.

— Заловихме един променящ се, милорд — каза Алзимир. — Твърди, че носи спешно съобщение за теб и само за теб.

Хисун се намръщи.

— Шпионин, не мислиш ли?

— Много вероятно, милорд.

— Или дори убиец.

— И това не е изключено, разбира се. Но е малковероятно. Вярно, той е променящ се, милорд, сиреч съмнителен. Но по време на разпита ми се видя искрен. Като че ли.

— Променящи се и искреност! — каза Хисун със смях. — Не внедриха ли шпионин в антуража на лорд Валънтайн?

— Чувал съм за това. Какво да го правя тогава?

— Да ми го доведеш.

— Ами ако се кани да спретне някакъв метаморфоски трик?

— Ше си отваряме очите на четири, Алзамир. Но ми го доведи.

Подобно гостоприемство криеше рискове, но това, че някой е пратеник на противника не е повод да го изгониш или да му видиш сметката само защото го подозираш в предателство. Пък и след седмиците уморително скитане из подгизналата джунгла си беше развлечение най-после да видиш променящ се, защото досега не бяха срещнали из тези пущинаци нито един.

Бивакуваха точно до горичката от гигантски дуики някъде по източната граница на Пиурифейн, близо до река Стейче. Дуиките наистина бяха внушителни, колосални, живописни, но ботаническите чудеса бяха слаба компенсация за кошмара на този безкраен поход из влажните метаморфски гори. Валеше непрестанно, всичко мухлясваше и гниеше, включително и мозъкът. И въпреки всички усилия, досега не бяха видели никакви градове, никакви руини, никакви следи и въобще никакви метаморфи. Сякаш търсеха митични същества в необитаема джунгла.

Хисун знаеше, че и Дивис бере същите ядове в другия край на Пиуридейн. Метаморфите вероятно бягаха от място на място или се

преобразяваха в дървета и храстчета и мълчаливо стояха наоколо, като сподавяха смеха си, когато войските на короната ги подминаваха. Хисун си помисли, че гигантските дуики можеше да са и разузнавачи на метаморфите. И реши да си поговори с шпионина, пратеника, убиеца или който и да е. Можеше да научи нещо или в най-лошия случай поне да се повесели.

Алзимир се върна много скоро с пленника, взет под строга охрана.

Също като малцината видени преди пиуриварци и този бе странен, смуцаващ тип — кльощав до чупливост дългуч, гол, но с надбедрена превръзка от кожа. Гостенинът бе бледозелен, с уста като цепка, подутина наместо нос и дръпнати очи, почти скрити от големи клепки. Изглеждаше неспокоен и почти безобиден. При все това Хисун съжали, че няма до себе си някой ясновидец като Делиамбър или Тизана, или самия Валънтайн. В главата на този метаморф можеше да се крие някой пъклен замисъл.

— Кой си ти? — попита Хисун.

— Аарисиим. Служа при Краля, Който Е, когото познавате като Фараатаа.

— Той ли те изпрати при мен?

— Не, лорд Хисун. Той не знае, че съм тук. — Метаморфът внезапно потрепера, завибрира със странни конвулсии и за миг тялото му сякаш се деформира и разми. Стражите на короната тутакси се изпречиха помежду им, за да предотвратят евентуално нападение. Но след миг Аарисиим се овладя и възстанови формата си.

— Дойдох, за да предам Фараатаа — тихо каза той.

— Нима ще ни заведеш в скривалището му? — изумено попита Хисун.

— Да.

Прекалено бе хубаво, за да е вярно. Хисун се огледа за застаналите в кръг Алзимир, Сtimiон и останалите си съветници, които явно изпитваха същото. Изглеждаха скептични, бдителни, враждебни, предпазливи.

— Защо ще го направиш? — попита той.

— Той извърши нещо незаконно.

— Чак сега ли ти хрумна, след като този бунт е започнал...

— Незаконно според нашите, а не според вашите вярвания, милорд.

— И какво е направил?

— Плени Данипиур и иска да я убие. Не иска да чуе никакви съвети. Залови я. За мой срам, аз бях един от тези, които го съпровождаха. Смятах, че само ще я плени, за да осуети съюзяването ѝ с вас, непроменливите. Така ни каза — нямало да я убива, докато не разбере, че войната е напълно изгубена.

— И сега ли смята така?

— Не. Според него войната е далече от завършека си. Смята да продължи със същите средства — нови зверове и болести, като се изживява почти като победител.

— Тогава защо ще убива Данипиур?

— За да си осигури победата.

— Безумие!

— И аз мисля така, милорд. — Очите на Аарисиим бяха широко отворени и в тях гореше странен, суров плам. — Разбира се, той я смята за опасен съперник, който е склонен към мир, а не към война. Отстрани ли я, само той ще властва. Но има и още нещо. Смята да я пожертва на олтаря — с нейната кръв да измоли постоянната подкрепа на водните крале. Построи храм като онзи в стария Велализиер и възнамерява лично той да принесе Данипиур в жертва.

— И кога трябва да стане това?

— Тази нощ, милорд. В часа на хайгуса.

— Тази нощ?

— Да, милорд.

— И на колко дни път отгук е Нови Велализиер?

— На четири, може би три, ако побързаме!

— Но с Данипиур е свършено! — гневно изкрещя Хисун.

— Ако не я принесе в жертва тази нощ...

— Ти каза, че така ще направи.

— Да, луните тази нощ са подходящи, звездите — също, но ако загуби решителността си, ако в последния момент размисли...

— А често ли се случва Фараатаа да загуби решителността си?
— попита Хисун.

— Никога, милорд.

— Тогава няма шанс да стигнем навреме.

— Така е, милорд — каза Аарисиим мрачно.

Хисун се загледа мрачно навън, към дуиковата горичко. Данипиур мъртва. Това не оставяше никаква надежда да се постигне споразумение с променящите се. Само тя би могла да смекчи беса на бунтовниците и да се съгласи на някакъв компромис. Без нея войната не ще има край.

Той се обърна към Алзимир.

— Къде е днес понтифексът?

— Със сигурност някъде в долината.

— Можем ли да му изпратим вест?

— Каналите са твърде несигурни, милорд.

— Знам. Погрижи се до два часа да получи известието. Използвай магьосници. Използвай вярващи. Изпрати вест на Господарката и нека тя опита чрез сънищата. На всяка цена се свържи, разбираш ли? Той трябва да знае, че тази нощ Фараатаа ще убие Данипуир. Направи чудо, но му предай това. И му предай, че само в него е надеждата да я спаси.

Диадемата на Господарката и драконовия зъб — това щеше да му трябва сега. Не бива да има прекъсване на връзката, нито изопачаване на посланието. Валънтайн бе решен да използва всички средства.

Помоли Карабела и останалите да го наобиколят и щом се пресегне към тях, да го хванат за ръката.

Денят бе светъл и ясен. Утринният свеж, прозрачен въздух бе сладък като алабандинов нектар. Но в Пиуривар, далеч на изток, падаше нощта.

— Маазмурн!

Зовът имаше такава сила, че Слийт трепна, Карабела запуши уши, а пипалата на Делиамбър се загърчиха.

— Маазмурн! Маазмурн!

Звук на камбани. Бавни, тежки обръщания на гигантско туловище, легнало да си отдъхне в ледените северни води. Леко изпляскване на черни криле.

— Чувам те, братко Валънтайн.

— Помогни ми, Маазмурн!

— Да ти помогна? Но как?

— Нека духът ти ме преведе през света.

— Добре, ела.

Стори го с чудесна лекота. Нищо не му тегнеше, когато се приплъзна нагоре и заплува, и се понесе, и полетя. Отдолу лежеше голямата извита дъга на планетата, устремена на изток в нощта. Водният крал го носеше без усилие, спокойно, както гигант носи котенце на дланта си. Напред, напред над света, който беше изцяло отворен, докато Валънтайн препускаше из висинето. Усещаше, че се е слял с планетата, че е едно цяло с населяващите я двайсет милиарда — човеци и скандари, хджорти, метаморфи, и всички останали, които се бяха превърнали в частици от неговата кръв. Той пребиваваше навсякъде в един и същи миг, вместиаше цялата скръб на света и цялата радост, и всички копнежи, и всички потребности. Той беше кипяща вселена от противоречия и конфликти. Усещаше пустинната

жега, топлите тропически дъждове, прохладата на планинските висини. Той се смееше, плачеше, умираше, любеше се, ядеше, пиеше, танцуваше, сражаваше се, яздеше волно из непознати хълмове и се тътреше по нивите, проправяше си път през гъстата, преплетена с лепкави лиани джунгла. В океаните на душата му необятни морски дракони пореха повърхността и с чудовищен блеещ рев се гмуркаха отново вдън дълбините. Погледна надолу и видя раните от разрухата, видя как може да ги излекува, за да възвърне отново целостта и умиротворението на света. Защото всичко бе склонно да се възвърне към мира и спокойствието. Всичко бе част от Това, Което Е. Всичко бе част от една необятна, безупречна хармония.

Но в тази велика хармония усети единствен дисонанс.

Нещото пицеше, крещеше, виеше. Прорязваше тъканта на света като нож, оставяйки подире си кървава следа. Разкъсваше цялото на части.

Валънтайн знаеше, че дори този дисонанс е аспект на Това, Което Е. И все пак го имаше — далечен, дразнещ, размътващ, ревящ в своята лудост, — този аспект на Това, Което Е, който не приемаше Това, Което Е. Силата на пълното отрицание, надигаща се срещу онези, които искаха да възстановят хармонията, които ще заздравят тъканта, които ще възвърнат на цялото целостта.

— Фараатаа!

— Кой си ти?

— Аз съм понтифекс Валънтайн.

— Валънтайн глупака. Валънтайн детето.

— Не, Фараатаа. Понтифексът Валънтайн.

— За мен това не означава нищо. Аз съм Краля, Който Е.

Валънтайн се засмя, и смехът му се изсипа над света като дъжд от капки златен мед. Понесен от крилете на великия дракон-крал, той се издигна почти до края на небето, откъдето успя да зърне през мрака и връхчето на Замъка, пронизващо небесната вис, и Великото море отвъд него. Хвърли поглед надолу към пиурифейнската джунгла и пак се засмя, и видя как побеснелият Фараатаа се гърчи под пороя на този смях.

— Фараатаа!

— Какво искаш?

— Не бива да я убиваш, Фараатаа.

— Кой си ти да ми нареждаш?

— Аз съм Маджипур.

— Ти си глупака Валънтайн. А аз съм Краля, Който Е!

— Не, Фараатаа.

— Не?

— Виждам в съзнанието ти да блещука онази прастара приказка. За Принца, Който Ще Дойде, за Краля, Който Е. Но ти не си онзи принц. Никога не можеш да бъдеш онзи крал.

— Стига си ми размътвал ума с твоите глупости! Върви си или ще те прогоня.

Валънтайн усети удар, тласък. Устоя.

— Принцът, Който Ще Дойде, не знае що е омраза. Можеш ли да отречеш това, Фараатаа? Той е част от легендата на твоя собствен народ. Той не е жаден за мъст. Не копнее да руши. А ти си само омраза, мъст и разруха, Фараатаа. Ако всичко това се излее от теб, ще останеш черупка, люспа.

— Глупак.

— Претенциите ти са лъжливи.

— Глупак.

— Нека взема омразата и гнева от теб, Фараатаа, ако искаш да си онзи крал.

— Дрънкаш глупашки глупости.

— Хайде, Фараатаа. Пусни Данипиур. Дай ми душата си, за да я излекувам.

— Данипиур ще умре след час.

— Не, Фараатаа.

— Виж!

Покровът на джунглата се разтвори и Валънтайн зърна Нови Велализиер озарен от факли. Храмове от преплетени дървета, знамена, олтар, пламтяща клада. Данипиур, мълчалива, царствена, прикована с вериги към голям камък. Безизразни, отчуждени лица наоколо. Нощ, дървета, звуци, миризми. Музика. Възгласи.

— Пусни я, Фараатаа. И после елате при мен, ти и тя заедно, и нека създадем това, което трябва да бъде създадено.

— Никога. Ще я предам в жертва със собствените си ръце. И тя ще изкупи греха на Оскверняването, когато избихме нашите богове и бяхме наказани вие да бъдете нашето бреме.

— Дори тук бъркаш, Фараатаа.

— Какво?

— През онзи ден във Велализиер боговете се предадоха доброволно. Това беше саможертва, която вие изтълкувахте правилно. Измислихте мита за Оскверняването, но той е погрешен. Това е грешка, това е пълна заблуда, Фараатаа. Двамината водни крале сториха в онзи далечен ден саможертва точно както водните крале се жертват за вашите ловци, когато заобикалят извивката на Зимроел. А ти не си разбрал. Ти изобщо нищо не разбираш.

— Глупост! Лудост!

— Освободи я, Фараатаа. Пожертвай омразата си, както са се пожертвали навремето водните крале.

— Ще я убия, и то сега.

— Не бива, Фараатаа. Пусни я.

— Не!

Ужасната сила на това отрицание бе неочаквана. Тя се надигна като разбушуван океан и се устреми нагоре към Валънтайн, лашна го със зашеметяваща мощ, като го блъскаше, въртеше, за миг го помете към хаоса. Докато се мъчеше да се изправи, Фараатаа нанесе втори, трети, четвърти удар, които се стоварваха с една и съща съкрушителна сила. Но изведнъж Валънтайн усети как водният крал го подкрепи с мощта си и успя да си поеме дъх, възвърна си силата.

Посегна към бунтовния главатар.

Спомни си срещата си с узурпатора Доминин Барджазид преди много години в последния час на възстановителната война. Как му беше отправил обич, приятелство, съжаление за случилото се помежду им. Надежда, че всичко ще цавърши добре. И съпротивата, омразата, гнева, презрението на войнствения Барджазид. И ето че сега се повтаряше същото — отчаяният, изпълнен с омраза неприятел оказваше трескава съпротива.

— Фараатаа!

— Ти си дете, Валънтайн.

— Довери ми се. Прости се с омразата, ако искаш да осъществиш амбициите си.

— Махни се, Валънтайн.

— Ще достигна до съзнанието ти.

— Не! Не! Не!

Този път Валънтайн бе подготвен и когато отрицанието се затъркаля към него като големи речни камъни, сграбчи омразата на Фараатаа и я изтръгна, понечи да я замени с обич, доверие, честност, но взамяна получи нова доза омраза — неумолима, непроменена, непоклатима.

— Не ми даваш шанс, Фараатаа.

Фараатаа пристъпи към олтара, на който лежеше овързаната кралица на метаморфите и вдигна високо своя кинжал.

— Делиамбър! — възкликна Валънтайн. — Карабела! Тизана! Слийт!

Те побързаха за го докоснат, за да му дадат своята сила, но дори тя недостигаше. Взе сила от новата Господарка — майката на Хисун, от собствената си майка — предишната Господарка. Но и това не стигаше. Побърза да поиска подкрепа от всички, които му бяха близки — Тунигорн, Стазилейн, скандара Залзан Кавол. Азенхарт, Ерманар. Лизамон. Трябваше му подкрепата на още един. Потърси Хисун и той му даде силата си.

Да, да. Сега би трябвало да успее. Спомни си какво бе казала Аксимаан Трейж: „Ще ни спасиш като извършиш онова, което си смятал за невъзможно.“ Да. Сега това ще стане възможно.

Фараатаа!

В единствен страхотен порив като звук на гигантски тромпет Валънтайн прониза света и за части от мига се озова в Пиурифейн, достигна целта си, която не бе Фараатаа, а по-скоро неговата омраза, сляпата, гневна, безплодна жажда за мъст и разрушение. Изтръгна я като бурен с един, непреодолим замах. И остави Фараатаа празен, зашеметен.

Макар все още да стоеше с кинжал в ръка над беззащитната жертва, Фараатаа издаде безмълвен вой. Стоеше като вкаменен в позата на палача, но беше празен: черупка, люспа. Изпусна кинжала.

— Хайде — каза Валънтайн. — В името на Божествения, върви си. Махай се! — И Фараатаа се строполи бездиханен.

Настана гробовна тишина. Светът бе застинал в ужасна неподвижност. „Ще ни спасиш, бе казала Аксимаан Трейж, като извършиш онова, което си смятал за невъзможно“. И той не се бе поколебал да го стори.

Чу нейде отдалеч гласа на водния крал Маазмурн.

— Осъществи ли пътуването си, братко Валънтайн?

— Да. Осъществих го.

Валънтайн отвори очи. Огледа се и видя странни бледи лица, изплашени очи: Слийт, Карабела, Делиамбър, Тизана.

— Край — тихо каза той. — Данипиур е спасена. Вече няма да пускат чудовища срещу нас.

— Валънтайн...

Той погледна Карабела.

— Какво има, скъпа?

— Добре ли си?

— Да — каза той. — Добре съм. — Странно, изпитваше неимоверна умора. И същевременно се чувстваше добре. Осъществил бе онова, което трябваше да осъществи. Нямахте избор. А и вече бе сторено.

Нареди на Слийт да се сбогува от негово име с тукашните жители и да им предаде, че всичко ще бъде наред.

— Продължаваме пътя си — каза Валънтайн накрая.

— Напред, към Дюлорн? — попита Слийт.

Понтифексът се усмихна и поклати глава.

— Не. На изток. Първо към Пиурифейн, за да се срещнем с Данипиур и лорд Хисун в името на новия ред в света без омраза. И тогава ще му дойде времето да си вървим у дома, Слийт. Това време ще дойде!

Коронацията се състоя навън, в големия тревист двор на Вилдивар Клоуз, от който се откриваше чудесна гледка към Деветдесет и деветте стъпала и горните подстъпи към замъка. Прието бе тази церемония да се извършва единствено в тронната зала на Конфалюм, но отдавна бяха отминали времената, когато някой се вживяваше в регламентите. Валънтайн бе настоял тържеството да се състои под открито небе. А кой би дръзнал да се противопостави на волята на самия понтифекс?

Така че по негово изрично желание множеството се бе сбрало под прекрасните пролетни небеса на замъка Връхни в отрупания с цъфтящи растения двор. Тук имаше халатинги, чиито малиново-златни цветове пръскаха почти луминисцентна светлина, имаше танигали и алабандини, караманги и сефитонгали, пинии и още какво ли не. Цветя от цял Маджипур и цветя навсякъде — пак по изрична заповед на Валънтайн.

Съгласно обичая по време на коронацията върховните представители на Четирите власти се подреждаха в ромб — короналът и понтифексът по върховете, един срещу друг, а от двете им страни Господарката на Острова и Кралят на сънищата. Но тази коронация не приличаше на нито една от предишните в историята на Маджипур, защото властниците бяха петима и трябваше да се измисли нова подредба.

И Валънтайн, лорд Хисун, неговата майка Елсином, Господарката на Острова, Минакс Барджазид, Краля на сънищата и Данипиур от Пиурифейн, петата и новата сред властниците на Маджипур образуваха пентаграма, като сега понтифексът и короналът стояха един до друг.

Наоколо стояха най-близките им помощници и съветници — висшият говорител Слийт, лейди Карабела, Алзимир и Сtimiон, няколко йерархки, сред които бяха Лоривейд и Талинот Есулд, двамата братя на Минакс Барджазид, дузина пиуриварци в блестящи

копринени роби, които сякаш не можеха да повярват, че са почетни гости на такава пищна церемония в самия Замък.

По-нататък се тълпяха нагиздени принцове и херцози, пратеници от Алаизор и Стойен, от Пилиплок, Ни-моя и Пидруид. Присъстваха и почетни гости, сред които бяха Нитикимал от долината Престимион и Милилейн от Кинтор — все хора, чиито живот бе заинтригувал понтифекса по време на странствията му. Там бе дори бившият лъжекоронал Семпетурн, заслужил тази чест за доблестта си в пиурифейнската кампания. Имаше и някои хора от Лабиринта, приятели от детинство на новия коронал — сред тях бяха Ванимун и сестра му Шулаир, Хеулан с тримата си братя. Всичките гледаха като изтървани и не можеха да се начудят на заобикалящото ги великолепиe.

Виното се лееше като река, както си му е редът. Звучаха обичайните в такива случаи молитви и химни. Но далеч преди да бъде преполовена церемонията понтифекс Валънтайн вдигна ръка за да поиска думата.

— Приятели — започна той.

Обръщението бе съпроводено от потрес и шушукане. Един понтифекс да нарича приятели другите, дори да са властници и принцове? Колко странно! Колко присъщо на Валънтайн...

— Приятели — повтори той. — Нека ви кажа само няколко думи, защото от днес нататък времето и Замъка ще принадлежат на лорд Хисун, а моето присъствие ще бъде почти незабележимо. Искам да ви благодаря, че сте ни почели... — Отново шушукане: благодарности от понтифекс? — и да ви пожелае да бъдете радостни не само днес, но и занапред, през цялото време на помирението. Защото днес коронясваме един владетел, който ще управлява с мъдрост и благоволение години наред. И приветстваме утвърждаването на една нова власт в кралството, един нов монарх, бивш неприятел, а сега съюзник, по волята на Божествения. Данипиур и нейният народ са добре дошли да се влеят в потока на маджипурския живот като равностойни партньори. При добра воля може би ще поправим старите грешки и ще ги изкупим.

Той замълча, после вдигна чашата си с искрящо вино.

— А сега остава да се помоля Божественият да благослови това празненство, както и нашите велики морски братя, които плащат със

страданията си за това ние да можем да обитаваме този огромен свят и с които най-сетне установихме духовна връзка. Те бяха нашето спасение в този период, в който установявахме мир и лекувахме раните си. Дано и занапред останат наши водачи.

А сега, приятели, приближава кулминацията — новопровъзгласеният коронал ще сложи звездната корона и ще се възцари на трона на Конфалюм. Но по мое искане, по мое нареждане сега не сме в тронната зала. Пожелах за последен път този следобед да подишам сладкия въздух на замъка Връхни и да усетя топлината на слънчевите лъчи. Тази вечер си тръгвам оттук заедно с моята съпруга лейди Карабела и всички мои предани, неразделни приятели — заминаваме за Лабиринта, където ще е моят дом. По време на едно от пътешествията ми, далеч оттук, в долината Престимион, една мъдра старица, мир на праха ѝ, ми каза, че в името на всеобщото спасение ще извърша онова, което съм смятал за невъзможно. И аз го направих. Тя ми предсказа, че за да завърша започнатото дело, ще трябва да сторя онова, което най-малко ми се иска. А какво ми се иска най-малко? Да напусна Връхни и да сляза в Лабиринта, където трябва да живее един понтифекс. Дойде моментът. И ще го направя, но не с горчивина, а с леко сърце. Вече съм понтифекс и мястото ми не е в Замъка, а там, където повелява Божествения.

Понтифексът се усмихна и приветствено вдигна чаша към другите четирима властници. После отпи от виното и каза в заключение:

— Тук са Деветдесет и деветте стъпала, над тях е вътрешното святилище, където ще довършим ритуала. После ще празнуваме и ще се веселим, след което аз и хората ми потегляме. Чака ни дълъг път до Лабиринта, до моя нов дом. Ще ни поведеш ли към него, лорд Хисун? Ще ни поведеш ли?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.